

DANIELLE STEEL

Cu fiecare zi

Coco Barrington s-a născut într-o familie celebră la Hollywood: mama ei este o scriitoare de succes, iar sora ei, Jane, unul dintre producătorii de top de la Hollywood. Considerată oaia neagră a familiei, Coco preferă să-și trăiască viața simplu, pe malul oceanului, într-un orașel din nordul Californiei, unde are și o mică afacere ieșită din comun: plimbă câini. Viața ei liniștită se schimbă însă peste noapte, în momentul în care acceptă să aibă grijă de câinele lui Jane, în locuința acesteia din San Francisco. Aici îl cunoaște pe Leslie Baxter, unul dintre cei mai apreciați actori ai momentului și prieten al lui Jane, care se ascunde de o fostă iubită geloasă. Lumea celor doi este total diferită, dar atracția dintre ei n-ar putea fi mai rapidă.

Cu fiecare zi explorează dragostea în toate formele ei, dezvăluindu-ne destinul a trei femei care râd, iubesc și învață să ia viața așa cum li se oferă ea. Amuzant, sexy și captivant, romanul lui Danielle Steel este o poveste de dragoste emoționantă, provocatoare și absolut imposibil de lăsat din mână.

**580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!**

Danielle Steel (născută în 1947, la New York, SUA) este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. A început să scrie povești încă din copilărie, iar în adolescență s-a aplecat asupra poeziei. Absolventă a liceului francez din New York, a urmat cursuri de design la Parson School of Design și apoi la Universitatea din New York. A lucrat pentru o vreme în San Francisco, la agenția de publicitate Grey, în calitate de copywriter.

Romanele ei de dragoste s-au vândut în lumea întreagă în peste 580 de milioane de exemplare și au fost traduse în douăzeci și opt de limbi. Din 1981, cărțile lui Danielle Steel figurează în mod constant în fruntea topurilor *New York Times*, iar în 2007 a fost al optulea cel mai tradus autor din toate timpurile, după Barbara Cartland, dar înainte de Stephen King. Douăzeci și două dintre romanele sale s-au bucurat deja de adaptare cinematografică.

DANIELLE STEEL

Cu fiecare zi

Traducere din limba engleză
Camelia Popescu

One day at a time
Danielle Steel
Copyright © 2009 Danielle Steel

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

Cu fiecare zi
Danielle Steel
Copyright © 2010, Litera

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Gabriela Trășculescu, Mira Velcea
Copertă: Ionuț Broștianu
Tehnoredactare și prepress: Typink SRL

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE

Cu fiecare zi / Danielle Steel ; trad.: Camelia Popescu. –
București : Litera Internațional, 2010

ISBN 978-973-675-972-7

I. Popescu, Camelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Tipărit în Italia

*Iubiților mei copii, Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx și Zara, care sunt Speranța,
Dragostea și Bucuria vieții mele!*

*Cu toată dragostea și din toată inima,
mama/d. s.*

Orice se întâmplă, s-a întâmplat ori se va întâmpla, cred în continuare în Dragoste, indiferent de forma pe care o ia: legitimă, necuviincioasă, obișnuită sau ieșită din comun. Nu-ți pierde niciodată Speranța.

d. s.

capitolul 1

De pe terasa casei sale din Bolinas, Coco Barrington privea răsăritul soarelui care învăluia încet orașul, anunțând o zi de iunie perfectă.

Întinsă pe un șezlong stricat, vechi de când lumea și decolorat, pe care-l cumpărase din curtea cuiva, privea cerul brăzdat de nuanțe de roz și de portocaliu, sorbind dintr-o ceașcă aburindă de ceai chinezesc. Quan Yin, statuia din lemn învechită de vreme, observa pașnică scena.

Quan Yin era zeița compasiunii, iar statuia fusese un dar foarte prețuit. Sub privirea binevoitoare a lui Quan Yin, bruneta tânără, atrăgătoare stătea în lumina aurie a răsăritului, în timp ce razele arămii ale soarelui de vară se jucau prin părul ei ondulat, lung aproape până la talie. Purta o cămașă de noapte veche din flanel pe care de-abia se mai deslușeau inimioarele și era desculță. Casa în care locuia se afla pe un platou din Bolinas¹, cu vedere la ocean și la plaja îngustă care îl mărginea. Era chiar locul unde Coco își dorea să fie. Locuia aici de patru ani. Mica și uitata comunitate de fermieri de pe coastă, aflată la mai puțin de o oră distanță la nord de San Francisco, i se potrivea perfect la cei douăzeci și opt de ani ai săi.

Locuința ei cu greu putea fi numită casă. Era mai degrabă o casă țărănească, pe care mama și sora ei o numeau coșmelie sau, dacă erau în toane mai bune, colibă.

Le era imposibil amândurora să înțeleagă cum de voia Coco să locuiască acolo și, mai mult, cum de suporta.

¹ Orașel la nord de San Francisco aflat între dealurile de pe coasta Californiei (n.tr.)

Până și Coco știa că acesta era cel mai mare coșmar al lor. Mama sa încercase să o convingă cu frumosul, să o insulte, să o critice și chiar să o mituiască să se întoarcă în L.A. la ceea ce ei numeau „civilizație“. Lui Coco nu i se părea „civilizat“ nimic din ceea ce caracteriza viața mamei sale ori felul în care crescuse ea. După părerea ei, totul era o înșelătorie. Oamenii, felul în care trăiau, țelurile la care aspirau, casele în care locuiau și liftingurile faciale ale fiecărei femei pe care o știa. Totul i se părea artificial. Traiul său în Bolinas era simplu și cât se poate de real. Era necomplicat și sincer, precum Coco însăși. Ura orice fel de fals. Nu că mama sa ar fi fost un „fals“. Era cizelată și avea o imagine pe care și-o întreținea cu grijă. În ultimii treizeci de ani, mama ei fusese una dintre cele mai bine vândute autoare de romane de dragoste. Nici ceea ce scria nu era fals, însă era lipsit de profunzime, deși munca ei atrăgea o mulțime de adepți. Se semna cu pseudonimul Florence Flowers, un *nom de plume* derivat din numele ei de fată, bucurându-se de un imens succes. Avea șaiszeci și doi de ani și trăise o viață de poveste, măritată cu tatăl lui Coco, Bernard Barrington, supranumit „Buzz“, cel mai influent agent literar și teatral din L.A., până la moartea acestuia, cu patru ani în urmă. Fusese cu șaisprezece ani mai în vârstă decât mama ei și încă se ținea bine atunci când murise brusc din cauza unui atac cerebral. Era unul dintre cei mai puternici indivizi în domeniu și își alintase și își protejase soția în toți cei treizeci și șase de ani de căsnicie. El îi încurajase și îi călăuzise cariera. Coco se întreba mereu dacă mama sa ar fi reușit la începuturile carierei sale scriitoricești fără ajutorul tatălui său. Mama sa însă nu-și pusese niciodată această întrebare și nu se îndoise nici o clipă de meritele muncii sale ori de miriada de opinii pe care le avea despre viață. Nu ținea

secret faptul că, pentru ea, Coco era o dezamăgire, și nu ezita să-i reproșeze faptul că își abandonase studiile, că era o hipioată și că avea apucături ciudate.

Evaluarea făcută de Jane, sora sa cu o carieră la fel de reușită, era ceva mai rafinată, deși nu cu mult mai îngăduitoare. Jane o considera pe Coco „un caz cronic de performanță sub așteptări“. Ținuse să-i precizeze surorii sale mai mici că avusese tot ce-și putea dori în copilărie, toate șansele să se bucure de succes în viață, și că, până în prezent, dăduse cu piciorul la tot. Îi amintea cu regularitate că nu era prea târziu să schimbe lucrurile, dar că, atât timp cât avea să continue să trăiască într-o colibă din Bolinas precum o pierde-vară de pe plajă, viața ei avea să fie un dezastru.

Coco nu-și vedea viața ca pe un dezastru. Se întreținea singură, era o persoană respectabilă, nu lua și nici nu luase vreodată droguri, cu excepția țigării ocazionale de marijuana fumate în compania prietenilor, la colegiu, dar până și asta se întâmplase rar, ceea ce era remarcabil la vârsta aceea. Nu era o povară pentru familie, nu fusese niciodată evacuată, promiscuă, gravidă ori în pușcărie. Nu criticase stilul de viață al surorii sale și nici măcar nu avea intenția s-o facă; nici mamei sale nu-i spusese că hainele pe care le purta arătau ridicol de tinerești, ori că exagerase puțin cu ultimul ei lifting. Tot ce voia Coco era să-și păstreze individualitatea și să-și trăiască propria viață așa cum voia. Nu s-a simțit niciodată în largul ei cu stilul lor de viață luxos din Bel-Air. Detesta să fie știută drept odrasla unor celebri și, mai recent, sora cu mult mai tânără a alteia. Nu dorea să trăiască viața lor, ci pe a ei însăși. Luptele cu familia se intensificaseră după ce absolvise Princeton *magna cum laude*, iar un an mai târziu, se înscriesese la drept la Stanford pentru ca, ulterior, în anul doi, să abandoneze studiile. Trecuseră trei ani de atunci.

Îi promisese tatălui ei că avea să dea la drept, iar el o asigurase că îi păstrase un loc la el în agenție. Îi mai spunea că era bine să ai o diplomă în drept, dacă voiai să devii un agent de succes. Necazul era că ea nu voia să fie agent și nici să lucreze pentru tatăl ei. N-avea nici cea mai mică dorință de-a reprezenta autori de bestselleruri, scenariști sau staruri de cinema prost crescute, pasiune care reprezenta sarea și piperul și totodată scopul vieții tatălui ei. În copilărie, le trecuseră prin casă toate personajele celebre de la Hollywood. Nu se vedea însă în stare să-și petreacă tot restul vieții în preajma lor, așa cum făcuse tatăl ei. În adâncul sufletului, credea că stresul de a reprezenta și de a face pe plac unor creaturi răsfățate, iraționale și pretențioase până la limita nebuniei, timp de aproape cincizeci de ani, îi curmase bărbatului zilele. Pentru ea, sunase ca o sentință la moarte.

Tatăl ei murise când ea era în anul întâi la drept; ea mai îndurase cursurile încă un an, după care se retrăsese. Mama ei se jelise luni întregi de decizia ei și încă o mai certa, spunându-i că trăia ca o vagaboandă fără adăpost, în coliba din Bolinas. Văzuse casa o singură dată și de-atunci nu-i mai tăcea gura. Coco hotărâse să rămână în apropiere de San Francisco, după ce se retrăsese de la Stanford. California de Nord i se potrivea mai bine. Sora ei, Jane, se mutase acolo de ani de zile, dar făcea naveta la L.A., unde-și avea serviciul. Mama lor încă era supărată că ambele ei fice se mutaseră în nord, deși Jane era prin L.A. mai tot timpul. Coco mergea rar acasă.

Jane, sora lui Coco, avea treizeci și nouă de ani. La treizeci de ani, devenise unul dintre cei mai însemnați producători de film de la Hollywood. Avea o carieră strălucitoare și unsprezece producții de box-office care bătuseră toate recordurile. Se bucura de un succes imens, ceea ce o punea

pe Coco într-o lumină și mai proastă. Mama lui Coco îi spunea fără încetare cât de mândru fusese de Jane tatăl lor, după care izbucnea iar în lacrimi, la gândul vieții irosite a fiicei sale mai tinere. Lacrimile îi prinseseră întotdeauna bine și o ajutaseră să obțină tot ce dorise de la soțul ei. Buzz îi făcuse mereu toate poftele soției sale și își adorase fiicele. Lui Coco îi plăcea să creadă uneori că i-ar fi putut explica tatălui ei alegerile pe care le făcuse și motivele pentru care le făcuse, dar, în realitate, știa că acest lucru n-ar fi fost posibil. Nici el nu i-ar fi înțeles motivele, la fel ca mama ori ca sora ei, și ar fi fost atât nedumerit, cât și dezamăgit de stilul ei de viață din prezent. Fusese încântat peste măsură când intrase la drept, la Stanford, și sperase că acest lucru avea să pună capăt ideilor ei extrem de liberale de până atunci. În opinia lui, era în regulă să fii bun la suflet și să te preocupe planeta și semenii tăi, atâta vreme cât nu exagerai. În anii ei de colegiu, ba chiar și înainte, Buzz considerase că exagerase, asigurându-o pe mama ei că facultatea de drept avea să-i scoată ideile astea din cap. Se pare că nu fusese așa, din moment ce se retrăsese.

Tatăl ei îi lăsase mai mulți bani decât i-ar fi trebuit pentru a duce un trai decent, dar Coco nu se atinsese niciodată de ei, preferând să cheltuiască numai ce câștiga ea, deseori donând bani unor cauze în care ea credea, majoritatea cu tentă ecologică, pentru prezervarea faunei planetei sau pentru ajutorarea copiilor foarte săraci din țările Lumii a Treia. Sora ei, Jane, o numea „suflet milostiv“. Familia ei găsisse mii de atribute deloc măgulitoare pentru ea, care o răneau. Coco acceptase însă cu ușurință denumirea de „suflet milostiv“ și de aceea îi și plăcea statuia lui Quan Yin atât de mult. Zeița compasiunii îi mersese drept la inimă. Coco era de o integritate impecabilă, avea un suflet mare și era permanent concentrată asupra bunătății față

de alții, ceea ce nu i se părea ceva rău, cu atât mai puțin o infracțiune.

Și Jane stârnise, la rândul-i, valuri de nemulțumire în familie, pe la sfârșitul adolescenței sale. La șaptesprezece ani, le spusese părinților că era lesbiană. Coco avea pe atunci doar șase ani și nu conștientizase scandalul iscat. Jane îi anunțase în ultimul ei an de liceu, când devenise o activistă militantă pentru drepturile lesbienelelor în UCLA¹, unde studia cinematografia. Mama ei fusese efectiv distrusă când îi propusese să-și facă debutul în societate, iar Jane o refuzase, spunând că prefera să moară. Dar, în ciuda preferințelor ei sexuale diferite și a militantismului precoce, avea, în esență, aceleași țeluri materiale ca părinții ei. Tatăl o iertase imediat ce înțeleșese că țintea spre faimă, iar după ce văzuse cât de sus ajunsese, totul devenise din nou perfect. De zece ani, Jane locuia cu o scenaristă bine-cunoscută, o ființă blândă și renumită datorită propriilor realizări. Fuseseră nevoite să se mute în San Francisco deoarece acolo era o mare comunitate gay. Nu exista individ în tot universul care să nu le fi văzut filmele și care să nu le adore. Jane fusese nominalizată de patru ori la Oscar, dar nu câștigase încă marele premiu. Mama lor nu mai dezaproba acum faptul că, de zece ani, Jane și Elizabeth trăiau, practic, în concubinaj. Coco era cea care le provoca supărări profunde și care le îngrijora teribil pe amândouă; cea care le enerva cu alegerile ei ridicole, cu stilul ei de viață hipiot și cu indiferența ei față de tot ceea ce ele considerau important, iar toate acestea o făceau pe mama ei să izbucnească în plâns.

În cele din urmă, pentru purtarea lui Coco dăduseră vina pe prietenul acesteia din perioada când se retrăsese

¹ University of California, Los Angeles – Universitatea California din Los Angeles (n.tr.)

de la drept, nu pe efectul pe care familia însăși îl avusese asupra ei ani de zile. Bărbatul locuise cu ea în al doilea – și ultimul – ei an de facultate, el însuși renunțând la facultatea de drept, fără să absolve, cu câțiva ani în urmă. Ian White era exact ceea ce părinții săi nu voiau pentru ea. În ciuda faptului că era deștept, abil și bine educat, după cum spunea Jane, era un „nerealizat“, exact ca ea. După ce se retrăsese de la facultate, în Australia, Ian se mutase în San Francisco și își deschisese o școală de scufundări și de surfing. Ian era inteligent, iubitor, amuzant, mereu vesel și se purta minunat cu ea. Era ca un diamant neșlefuit – genul acela de tip independent care făcea numai ce voia. Din momentul în care se întâlniseră, Coco știuse că-și găsisese sufletul-pereche. Două luni mai târziu, se mutaseră împreună. Coco avea pe atunci douăzeci și patru de ani. Ian murise doi ani mai târziu. Fuseseră cei mai frumoși ani din viața ei, și nu avea nici un regret, cu excepția faptului că Ian nu mai era lângă ea și că nu-i mai fusese alături în ultimii doi ani. Murise într-un accident cu deltaplanul, când o rafală puternică îl izbise de stânci, căzătura fiindu-i fatală. Se stinsese într-o clipă, și visele lor se spulberaseră odată cu el. Cumpăraseră împreună cabana din Bolinas, iar Ian i-o lăsase ei. Costumele și tot echipamentul lui de scufundare se aflau încă la cabană. Îi fusese extrem de greu în primul an după moartea lui, iar mama și sora ei se arătaseră compătimitoare; între timp însă, își epuizaseră resursele de empatie. Din punctul lor de vedere, Ian era de domeniul trecutului, iar ea trebuia să depășească momentul, să-și refacă viața, să se maturizeze. Și ea fix asta făcea, dar nu în felul în care voiau ele. Iar asta reprezenta o faptă deosebit de gravă în opinia lor.

Coco știa că trebuia să și-l alunge pe Ian din minte și să-și vadă de viață. Avusese câteva întâlniri în anul

precedent, însă nimeni nu se ridicase la înălțimea lui Ian. Nu mai întâlnise nici un bărbat cu asemenea dorință de viață, energie, căldură sufletească și farmec. Ian reprezenta un standard greu de atins, dar Jane spera că avea să apară cineva într-o bună zi. Atâta doar că acest lucru nu se întâmplase încă. Nici Ian n-ar fi vrut să fie singură. Dar ea nu se grăbea. Era fericită în Bolinas, trezindu-se în fiecare dimineață fără să știe ce avea să-i aducă ziua cu pricina. Nu urmărea să-și construiască vreo carieră. Nu-și dorea și nu avea nevoie de faimă ca să arate cine era, ca restul familiei sale. Nu voia să locuiască într-o casă mare în Bel-Air. Nu-și dorea nimic mai mult decât ce avusese cu Ian: zile frumoase, momente fericite și nopți tandre, lucruri despre care știa că aveau să-i rămână pentru totdeauna întipărite în minte. Nu simțea nevoia să știe unde avea să o poarte următorul pas ori cu cine. Fiecare zi era o binecuvântare în sine. Viața ei cu Ian fusese absolut perfectă și exact așa cum își doriseră amândoi, însă, la ceva timp după moartea lui, se împăcase cu gândul că rămăsese singură. Îi simțea lipsa, dar acceptase, în cele din urmă, că îl pierduse. Nu era disperată să se mărite, să aibă copii ori să cunoască un alt bărbat. La douăzeci și opt de ani nimic din toate acestea nu părea presant, și simplul fapt că trăia în Bolinas îi era de ajuns.

La început, amândurora li se păruse ciudat să locuiască acolo. Era o comunitate mică și nostimă. Membrii ei hotărâseră cu ani în urmă ca Bolinasul să fie nu doar un loc discret, ci să devină, pur și simplu, un oraș invizibil, la fel ca Brigadoon. Nu erau indicatoare care să marcheze drumul spre Bolinas ori care să confirme măcar faptul că te aflai acolo. Dacă voiai să-l găsești, erai pe cont propriu. Era ca o buclă temporală, lucru pe seama căruia amândoi au râs, dar care le plăcea la nebunie. În anii șaiszeci, orașul

fusesse plin de hipioți și de adepți flower power¹, dintre care mulți încă mai locuiau acolo. Numai că acum erau bătrâni, cu riduri adânci și păr grizonant. Bărbați de cincizeci și chiar de șaizeci de ani se îndreptau către plajă, cu placa de surf la subsuoară. Întreaga rețea comercială din oraș consta dintr-un magazin de confecții care încă mai vindea *muumuu*² înflorate și obiecte de îmbrăcăminte cu imprimeuri realizate prin tehnica *tie-dye*³, un restaurant veșnic plin de surferi cărunți, un magazin alimentar ce vindea aproape integral produse organice și un magazin ce comercializa toate accesoriile posibile, trebuincioase consumatorilor de droguri ilegale, precum și bonguri⁴ de toate culorile, formele și mărimile. Orașul era așezat pe un podiș înalt, ce mărginea o plajă îngustă, iar un golf mic îl separa de vasta întindere a litoralului Stinson Beach și de proprietățile costisitoare de acolo. Erau și câteva case frumoase în Bolinas, bine ascunse, dar marea majoritate erau locuințe pentru familii simple, oameni fără cine știe ce studii, surferi mai bătrâni și oameni care, din diferite motive, aleseseră să-și ia lumea-n cap și să dispară în anonim.

Era o comunitate elitistă în felul ei, în antiteză cu tot ceea ce Jane știa din propria copilărie, precum și cu familia dominatoare pe care Ian o lăsase în urmă în Sydney, Australia. În acest sens, fuseseră perechea perfectă. Acum el nu mai era, dar ea rămăsese acolo și nu intenționa să plece prea curând, poate niciodată, indiferent ce-ar fi spus

¹ Cineva care respinge normele culturale general acceptate și care susține că pacea universală și dragostea sunt antidoturile problemelor sociale și politice (n.tr.)

² O rochie lungă și largă, purtată fără curea ori cordon (n.tr.)

³ Înnodare și vopsire (n.red.)

⁴ Instrument de filtrare a fumului de canabis; pipă cu apă (n.tr.)

mama și sora ei. Terapeuta la care se dusese – după moartea lui Ian – până de curând îi spusese că la douăzeci și opt de ani era încă o rebelă. Probabil că așa stăteau lucrurile, însă ei îi convenea. Era mulțumită de viața pe care și-o alesese și de locul în care trăia. Și singurul lucru de care era absolut sigură era faptul că nu avea să se mute vreodată înapoi în L.A.

Soarele se înălțase deja pe cer, când Coco intră să-și mai toarne încă o ceașcă de ceai, în timp ce Sallie, ciobănescul australian al lui Ian, ieși agale din casă, după ce abia se dăduse jos din patul lui Coco. Dădu aproape imperceptibil din coadă, după care porni de una singură la o plimbare matinală pe plajă. Era extrem de independentă și o ajuta pe Coco în munca ei. Ian îi spusese că ciobănescul australian putea fi un excelent câine salvator, că avea în instinct strânsul turmei. Sallie însă mășăluia pe o melodie proprie. Era atașată de Coco, dar numai în măsura pe care o decidea ea, și mai tot timpul avea propriile planuri și idei. Fusesse dresată impecabil de Ian și răspundea la comenzi vocale.

O luă din loc la pas săltat, în timp ce Coco își turna cea de-a doua ceașcă de ceai, aruncând o privire rapidă la ceas. Era puțin trecut de șapte și trebuia să facă duș și să plece la muncă. Îi plăcea ca la opt să fie deja pe podul Golden Gate, iar la opt și jumătate – la primul punct de oprire. Ajungea întotdeauna la timp și se dovedise o persoană de încredere pentru clienții săi. Tot ceea ce învățase despre munca susținută și despre succes se dovedise de mare ajutor. Avea o afacere mică, neobișnuită, dar care genera un venit surprinzător de bun. Serviciile pe care le oferea aveau mare căutare de trei ani încoace, de când Ian o ajutase să pornească afacerea. Și, de doi ani, de când murise el, luase proporții neașteptate, deși, precaută, Coco își limitase clientela, astfel încât să se poată ocupa

de fiecare cum se cuvenea. Îi plăcea să ajungă acasă pe la ora patru în fiecare zi, lucru care-i permitea să o ia pe Sallie la o plimbare pe plajă, înainte de apus.

Vecinele lui Coco, care locuiau de-o parte și de cealaltă a cabanei sale, erau o aromaterapeută și o specialistă în acupunctură și amândouă lucrau în centru. Acupuncturista era căsătorită cu un profesor de la școala din localitate, iar aromaterapeuta locuia împreună cu un pompier, care lucra la unitatea din Stinson Beach. Erau cu toții oameni cumsecade, onești, care munceau din greu și care își săreau unul altuia în ajutor. Aceștia fuseseră incredibil de buni cu ea la moartea lui Ian. Și chiar se întâlnise de vreo două ori cu un amic al profesorului, dar nu ieșise nimic din asta. Aveau prieteni exuberanți, de care se bucura și ea. În mod previzibil, familia ei îi respinsese pe toți, considerându-i niște hipioți. Mama ei îi cataloga pe toți drept haimanale, ceea ce, firește, nu era adevărat, chiar dacă așa i se păreau ei. Dar lui Coco nu-i displăcea propria companie, astfel că în marea parte a timpului stătea singură.

Pe la șapte și jumătate, după un duș foarte fierbinte, Coco se îndreptă către furgoneta ei antică. Ian i-o găsisse la o licitație în Inverness, și, așa uzată cum era, o ducea în oraș zi de zi. Furgoneta veche, cam rablagită, era fix ce-i trebuia, în ciuda numărului mare de kilometri pe care-i avea la bord. Mergea bine, chiar dacă era urâtă ca naiba. Aproape toată vopseaua se cojise deja de ceva vreme, dar mașina se ținea bine. Ian avusese o motocicletă cu care străbăteau dealurile la sfârșit de săptămână, atunci când nu porneau cu șalupa în larg. O învățase și pe Coco să facă scufundări. De când murise el, Coco nu mai condusese motocicleta. Stătea acolo, în garaj, în spatele cabanei lor. Nu avea puterea să se despartă de ea, deși vânduse șalupa, iar școala de scufundări fusese închisă pentru că nu avea

cine să se ocupe de ea. Coco n-ar fi putut și, în plus, avea propria afacere.

Coco deschise ușa din spate a furgonetei, iar Sallie sări înăuntru cu o privire entuziastă. Alergarea pe plajă o trezise de-a binelea, iar acum era gata de muncă, asemenea lui Coco, de altfel. Femeia îi zâmbi prietenului ei canin masiv, cu blană albă cu negru. Pentru cei care nu cunoșteau rasa, Sallie putea trece drept corcitură, dar era ciobănesc australian pur-sânge, cu niște ochi albaștri profunzi. Coco închise ușa în spate, urcă la volan și porni la drum, făcându-i cu mâna vecinului care se întorcea de la schimbul de noapte, de la unitatea de pompieri. Era o comunitate liniștită, și aproape nimeni nu se deranja să-și încuie ușile noaptea.

Ținu drumul unduitor spre oraș, ce urma conturul stâncii de pe țărmul oceanului, centrul orașului sclipind la orizont în razele soarelui de dimineață. Părea să fie o zi perfectă, fapt ce avea să-i facă munca mai ușoară. Și, așa cum îi plăcea ei, era pe pod până-n ora opt. Avea să ajungă la timp la întâlnirea cu primul ei client, deși nu conta prea mult. Nimeni nu s-ar fi supărat dacă întârzia, dar nu prea i se întâmpla așa ceva. Nu era chiar atât de ciudată pe cât o considera propria familie; era doar altfel decât ei – așa fusese întreaga ei existență.

Leși pe autostradă spre Pacific Heights și o ținu spre sud, în sus pe dealul abrupt, pe strada Divisadero. Tocmai ajungea la intersecția cu Broadway, când începu să-i sune mobilul. Era sora ei, Jane.

– Unde ești? întrebă Jane laconic.

Vorbea mereu pe un ton alert, de parcă s-ar fi declarat stare de urgență și teroriștii tocmai îi asediau casa. Trăia într-o permanentă stare de stres, consecință a naturii muncii sale, care i se potrivea personalității ei ca o mănușă.

Partenera sa de viață, Elizabeth, era mult mai relaxată și o tempera adesea. Lui Coco îi plăcea mult de Liz. Aceasta avea patruzeci și trei de ani și era la fel de talentată și de inteligentă ca Jane, doar că o arăta mai puțin. Liz absolvise Harvard *summa cum laude* și-și făcuse masteratul în literatură engleză. Înainte să ajungă la Hollywood și să devină scenaristă, scrisese un roman obscur, dar interesant. Scrisese mult de atunci și câștigase, de-a lungul anilor, două Oscaruri. Se cunoscuse cu Jane pe când lucrau la un film, cu zece ani în urmă, și din clipa aia rămăseseră împreună. Relația lor era solidă, iar legătura le era benefică amândurora. Se considerau partenere pe viață.

– Sunt pe Divisadero. De ce? întrebă Coco pe un ton obosit.

Ura faptul că Jane n-o întreba niciodată ce făcea, ci doar îi spunea de ce avea nevoie. Aceasta fusese natura relației dintre ele de când era Coco mică. Îi făcuse comisiioane lui Jane toată viața, și numai ea știa cât îi vorbise terapeutei despre asta, când încă mai mergea la ea. Era tare greu să schimbe situația, deși se străduia. Sallie stătea pe bancheta din dreapta, lângă Coco, și-i urmărea expresia feței cu interes, simțind cum Coco devenea din ce în ce mai tensionată și arătând de parcă încerca să-și dea seama de motiv.

– Bun! Am nevoie de tine imediat, zise Jane ușurată, dar și stresată în același timp.

Coco știa că urmau să plece la New York, pe platoul de filmare a unei pelicule la care ea și Liz erau coproducătoare.

– Pentru ce ai nevoie de mine? întrebă Coco circumspectă, în timp ce câinele își lăsă capul într-o parte.

– Sunt în rahat! Îngrijitoarea tocmai m-a lăsat baltă. Plec într-o oră.

Disperarea i se strecurase în glas.

– Parcă plecai abia săptămâna viitoare, zise Coco suspicioasă, trecând de Broadway, la doar câteva cvartale distanță de locuința surorii ei, o casă spectaculoasă cu vedere la golf.

Se afla într-o zonă căreia i se spunea Coasta de Aur și unde se găseau cele mai impresionante case. Și nu era nici o îndoială că a lui Jane era una dintre cele mai frumoase, deși nu era stilul lui Coco, în aceeași măsură în care cabana din Bolinas nu era stilul lui Jane. Cele două surori păreau să se fi născut pe planete diferite.

– E grevă pe platoul de filmare. Tehnicienii de sunet. Liz a plecat azi-noapte, iar eu trebuie să ajung acolo până diseară, la o ședință cu sindicatul, și n-are cine să stea cu Jack. Mama îngrijitoarei a murit și a trebuit să se mute definitiv la Seattle, cu tatăl ei, care e bolnav. Tocmai m-a sunat și mi-a trântit verde-n față vestea, iar avionul meu pleacă în două ore.

Coco asculta încruntată. N-avea nici un chef să pună cap la cap ceea ce îi spusese soră-sa. Nu era prima oară când i se întâmpla asta. Nu știa cum se făcea, dar Coco mai mereu devenea planul de rezervă pentru tot ce mergea prost în viața surorii sale. Din moment ce Jane considera că nimic din viața lui Coco nu avea importanță, se aștepta ca ea să lase mereu totul baltă și s-o ajute. Iar Coco nu putuse s-o refuze niciodată pe sora care o intimidase toată viața. Jane n-avea nici o problemă să spună „nu“ cuiva, fapt care contribuise la succesul ei. Acesta era însă un cuvânt aproape inexistent în vocabularul lui Coco, lucru pe care Jane îl știa foarte bine și de care profita ori de câte ori se ivea ocazia.

– Am să vin să-l scot pe Jack la plimbare, dacă vrei, zise Coco prevăzătoare.

– Știi bine că n-o să meargă, replică Jane enervată. Se întristează dacă nu vine nimeni seara acasă. Ar urla toată noaptea de-ar înnebuni vecinii. Și am nevoie să fie cineva, ca să supravegheze și casa.

Câinele lui Jane era aproape la fel de mare cât casa din Bolinas, dar, dacă era nevoie, Coco îl putea lua la ea.

– Vrei să-l țin la mine, până găsești pe cineva?

– Nu! răspunse Jane cu fermitate. Va trebui să stai tu aici.

Coco mai auzise acest „va trebui“ de vreo zece milioane de ori în viață. Nimic de genul: „Vrei, te rog... ai putea... te-ar deranja... te rog frumos, frumos de tot“. Nu. Doar: „Va trebui“. La dracu'! Era încă o ocazie când putea să refuze. Coco deschise gura să rostească un „nu“, dar nu ieși nici un sunet. Se uită la Sallie, care părea că se holba la ea fără a-și crede urechilor.

– Nu te uita așa la mine, îi zise Coco câinelui.

– Poftim? Cu cine vorbești acolo? întrebă Jane grăbită.

– N-are importanță. De ce nu poate să stea la mine?

– Îi place să fie acasă, în patul lui, veni direct răspunsul, făcând-o pe Coco să-și dea ochii peste cap.

Era la doar câteva case de cea a clientului său și nu voia să întârzie, dar ceva îi spunea că tocmai asta urma să se întâmple. Sora ei avea un soi de forță magnetică în fața căreia Coco nu putuse rezista vreodată.

– Păi, tot așa vreau și eu să dorm în patul meu, răspunse Coco, încercând să pară hotărâtă, deși nu păcălea pe nimeni, și sigur nu pe Jane.

Ea și cu Elizabeth aveau să rămână pe platourile de filmare, în New York, timp de cinci luni.

– N-am de gând să fac pe îngrijitoarea pentru tine cinci luni de zile, zise Coco cu încăpățănare. Și, uneori, filmările se pot prelungi. În cele din urmă, poate dura șase, chiar șapte luni.

– Bine! Am să gădesc pe altcineva, zise Jane pe un ton dezaprobator, ca și când Coco era un copil neascultător. Asta reușea s-o sâcâie de fiecare dată, indiferent cât de des își spunea că nu mai era doar o puștoaică. Dar n-am s-o pot face într-o oră, până plec. O să mă ocup de asta din New York. Dumnezeuule, ai zice că-ți cer să stai în Tenderloin¹, într-o casă de traficanti de droguri. Crede-mă, în ceea ce te privește, se poate și mai rău decât să locuiești aici cinci, șase luni. Ți-ar putea prinde bine și n-ai mai fi nevoită să faci naveta.

Jane adoptase tehnica vânzării agresive, dar Coco nu se lăsa convinsă. Nu putea să sufere casa lui Jane – era frumoasă, impecabilă și rece. Fusese fotografiată pentru toate revistele de decorațiuni interioare, iar Coco nu se simțise niciodată în largul ei acolo. Nu era nici un locșor confortabil în care să te răsfeți seara ghemuită la căldură. Și era atât de imaculată, încât lui Coco îi era mereu teamă chiar și să respire ori să mănânce. Ea nu era pe-atât de pricepută în ale gospodăriei ca sora ei sau ca Liz. Amândouă erau obsedate de curățenie la modul extrem. Lui Coco îi plăcea un pic de vraieste și n-o deranja un grad rezonabil de dezordine în propria viață. Asta o enerva pe Jane la culme.

– Am să stau doar câteva zile, o săptămână cel mult. Dar va trebui să găsești rapid pe altcineva. Nu vreau să stau la tine acasă cu lunile, zise Coco implacabilă, încercând să stabilească niște limite.

– Am priceput. O să fac tot ce pot. Dar, deocamdată, fă asta pentru mine, te rog. Cât de repede poți veni să iei

¹ Cartier rău famat din centrul orașului San Francisco, renumit pentru nivelul ridicat al infracționalității (n.tr.)

cheile? Și vreau să-ți arăt încă o dată cum funcționează sistemul de alarmă, că i-am adus niște îmbunătățiri și e ceva mai complicat. N-aș vrea să pornești din greșeală alarma. Mâncarea lui Jack o iei de la Canine Cuisine, o prepară ei acolo de două ori pe săptămână, luna și joia. A, și nu uita că ne-am schimbat veterinarul. Acum mergem la dr. Hajimoto, pe Sacramento Street. Jack are programare săptămâna viitoare pentru un nou vaccin de creștere a imunității.

– Bine că n-ai copii, comentă sec Coco în timp ce întorcea furgoneta. Oricum întârzia, așa că era mai bine s-o faci și pe asta și să scape. Că, dacă nu, ar fi înnebunit-o soră-sa. N-ai putea pleca din oraș niciodată! Bullmastifful perechii devenise copilul surogat al acestora și o ducea mai bine decât majoritatea oamenilor: mâncare preparată special, dresor, îngrijitor personal, care venea acasă să-i facă baie; avea parte de mai multă atenție decât primeau mulți copii de la propriii părinți.

Furgoneta lui Coco se apropia acum de casa surorii, în fața căreia o mașină de serviciu aștepta deja s-o ducă la aeroport. Coco scoase cheile din contact și țâșni din mașină, fără a o lua și pe Sallie, care privea cu interes pe fereastră. Avea să se distreze de minune cu Jack în următoarele câteva zile. Bullmastifful era de trei ori cât ea și probabil că avea să spargă tot ce era casabil în jur, alergându-se prin casă. Și poate că avea să-i lase să intre în piscina soră-sii. Singurul lucru care îi plăcea lui Coco la casa lui Jane era ecranul imens de proiecție video din dormitor, unde putea să vadă filme. Dormitorul era enorm, iar ecranul acoperea în întregime unul dintre pereți.

Coco sună la ușă, care se deschise cu o smucitură, iar în spate apăru Jane cu un telefon mobil lipit de ureche.

Îi făcea cuiva viața amară în legătură cu sindicatele, după care închise telefonul, ținându-o pe Coco cu privirea. Asemănarea dintre cele două femei era frapantă. Amândouă erau înalte, aveau o siluetă zveltă și o fizionomie frumoasă. Amândouă fuseseră manechine în adolescență. Cea mai evidentă diferență dintre ele era că Jane avea trăsături mult mai tăioase, părul blond, lins și lung, prins la spate în coadă. Ochii surzători și părul lung, castaniu-roșcat, purtat ușor ondulat pe spate, îi crea lui Coco o imagine mai blândă. Lui Jane îi răzbea stresul prin toți porii. Fusesse dintotdeauna tăioasă și rea de gură, însă cei care o cunoșteau mai îndeaproape știau că, în ciuda limbii ascuțite, Jane era o persoană cumsecade, cu suflet bun. Dar nu exista nici un dubiu că era o femeie dură. Coco știa acest lucru.

Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși și cu un tricou negru, peste care își pusese o jachetă din piele neagră, și în urechi avea cercei cu diamante. Coco purta un tricou alb și jeanși ce-i puneau în evidență picioarele lungi și zvelte, pantofi sport, potriviți pentru muncă, și un hanorac decolorat legat pe după umeri. Coco arăta vizibil mai tânără. Stilul mai sofisticat al lui Jane o îmbătrânea puțin, dar amândouă erau foarte atrăgătoare și semănau mult cu celebrul lor tată. Mama lor era mai scundă și mai rotunjoară, și blondă ca Jane. Părul castaniu cu reflexe roșietice al lui Coco era moștenit de la generația precedentă, Buzz Barrington având părul negru ca smoala.

– Slavă Domnului! zise Jane.

Bullmastifful ei uriaș veni în fugă la ele, ridicându-se pe picioarele din spate ca să-și pună etichete pe umerii lui Coco. Știa ce însemna s-o aibă în preajmă: resturi de la masă – în mod obișnuit interzise – și șansa de a dormi în patul supradimensionat din dormitorul principal,

cea ce Jane n-ar fi permis niciodată. Deși își adora câinele, Jane credea cu tărie în reguli. Până și Jack știa cât de ușor era Coco de manipulat și că avea să-l lase să doarmă noaptea în pat. Dădu din coadă și o linse pe față, o primire mult mai călduroasă decât îi oferise Jane. Liz era de departe cea afectuoasă, dar se afla deja la New York. Iar relația dintre cele două surori fusese mereu tensionată. În ciuda intențiilor ei bune și a dragostei resimțite pentru sora ei mai mică, Jane nu își îndulcea niciodată vorbele.

Îi întinse lui Coco un set de chei și o pagină cu informații despre noul sistem de alarmă. Îi mai repetă o dată detaliile despre veterinar, despre vaccin, despre mâncarea special preparată pentru Jack, la care se adăugară alte paisprezece indicații, livrate surorii ei ca un foc de mitralieră.

– Și sună-ne imediat dacă e vreo problemă cu Jack, încheie ea.

Coco voia să întrebe: „Și dacă am eu vreo problemă?“, însă Jane n-ar fi gustat gluma. O să încercăm să venim într-un weekend, la un moment dat, ca să-ți mai dăm și ție o pauză, dar nu știu când vom putea să ne sustragem, dată fiind și problema cu sindicatele.

Părea stresată și epuizată încă înainte de a ajunge acolo. Coco știa că sora ei avea abilitatea de a jongla cu cele mai amănunțite detalii și că era extraordinară în ceea ce făcea.

– Stai puțin, zise Coco, simțindu-se neputincioasă. Eu sunt aici doar pentru câteva zile, nu-i așa? Hai, o săptămână. Nu stau la tine până vă întoarceți, repetă ea ca să se asigure că se făcuse înțeleasă.

Nu voia să riște vreo confuzie în acest sens.

– Bine, bine! Și-aș fi jurat că ți-ar plăcea și ție să stai într-o casă decentă.

Sora ei o privi muștrător, în loc să îi fie profund recunoscătoare.

– Casa asta „decentă“ este *a ta*, sublinie Coco. Bolinas e casa mea, zise ea cu o demnitate reținută, pe care Jane o ignoră.

– Hai să nu deschidem subiectul, îi răspunse Jane cu o privire plină de înțeles, după care, fără prea multă tragere de inimă, o privi pe sora ei și-i zâmbi. Mersi că mă scoți din necaz, puștoaico. Îți sunt recunoscătoare. Ești o comoară de surioară!

Și-i arătă unul dintre rarele ei zâmbete aprobatoare, cu care o convinsese pe Coco să-i facă pe plac toată viața. Dar trebuia să faci cum voia Jane ca să primești un zâmbet.

Coco ar fi vrut s-o întrebe de ce era o comoară de surioară. Pentru că viața ei era searbădă? Dar nu-i puse întrebarea, ci doar încuviință din cap, detestându-se pentru că acceptase așa de iute să le facă favoarea de a avea grijă de casă. Ca întotdeauna, Coco cedase fără ripostă. Ce rost avea? Jane obținea mereu ce voia. Avea să fie veșnic sora mai mare pe care Coco n-o întrecea niciodată, la nici un joc, pe care n-o putea refuza și care părea înfrigorant de impozantă, chiar mai impozantă decât părinții lor.

– Să nu mă lăsați aici la infinit, zise Coco cu o voce stăruitoare.

– Te sun și-ți spun, răspunse Jane evaziv și se grăbi spre camera de-alături ca să răspundă la două telefoane care sunau simultan. Pe când se îndrepta spre ele, începu să-i sune și mobilul. Mersi încă o dată! zise ea peste umăr, iar Coco oftă, mângâind câinele, și apoi se îndreptă către furgonetă. Întârziase deja douăzeci de minute la întâlnirea cu primul client.

– Ne vedem mai târziu, Jack, spuse Coco cu blândețe și închise ușa în urma ei.

Urcă la volan, porni și, pe măsură ce se îndepărta, avu sentimentul copleșitor că Jane urma s-o uite acolo cu lunile. Își cunoștea sora prea bine.

Cinci minute mai târziu, Coco se afla deja în fața casei primului client. Din torpedoul furgonetei scoase o cutie pentru valori, introduse o combinație de cifru și, deschizând cutia, luă în mână un set de chei de care atârna o etichetă cu un cod numeric. Avea chei de la casele tuturor clienților ei. Aceștia aveau deplină încredere în ea ca să o lase să intre și să iasă după voie. Casa la care se oprise era una mare, din cărămidă, aproape la fel de mare ca a lui Jane, cu gard viu în față, tuns îngrijit. Coco intră pe ușa din spate, dezactivă alarma și fluieră tare. În doar câteva secunde apăru un Mare Danez albastru-argintiu gigantic, care, văzând-o, începu să dea din coadă cu o bucurie frenetică.

– Salut, Henry! Ce faci, băiete?

Îi fixă lesa de zgardă, activă la loc alarma și încuie ușa; îl conduse apoi către furgonetă, unde Sallie se bucura să-și revadă amicul. Patrupedele se salutară cu câte un lătrat și începură să se bată în joacă, în spatele furgonetei.

Coco mai opri apoi la încă patru case din apropiere, la fel de opulente ca prima, de unde preluă un doberman surprinzător de blajin, un ogar Rhodesian Ridgeback, un ogar irlandez și un dalmațian. Prima tură a zilei o făcea întotdeauna cu câinii mari. Aceștia aveau nevoie de mișcare cel mai mult. Se îndreptă către Ocean Beach, unde Coco și câinii puteau alerga nestingheriți kilometri întregi. Uneori îi ducea în parcul Golden Gate; când era cazul, Sallie o ajuta să-i recupereze. Plimba câinii elitei din Pacific Heights de trei ani și nu avusese niciodată parte de vreun incident, de vreo întâmplare neplăcută și nici nu pierduse vreun câine. Se bucura de o reputație de invidiat în domeniu și, cu toate că familia ei considera că era o pierdere de timp și o risipă de educație, această activitate o ajuta să-și petreacă timpul în aer liber, mai ales

că îi plăceau câinii și câștiga destul de bine din asta. Nu era ceva ce avea de gând să facă toată viața, însă, deocamdată, i se potrivea de minune.

Telefonul mobil începu să-i sune fix când lăsa acasă ultimul dintre câinii cei mari. Următorul lot de plimbat era un grup de câini de mărime mijlocie, iar pe cei mici îi scotea la plimbare chiar înainte de prânz, întrucât majoritatea stăpânilor obișnuia să-i plimbe înainte să plece la birou. Și mai scotea câinii mari încă o dată, după-amiaza, înainte de a se întoarce în Marin. La telefon era Jane. Se afla deja în avion, vorbind pe fugă înainte de a i se spune să-și închidă telefonul.

– Mi-am verificat agenda înainte să plec, iar Jack are programare pentru vaccin peste două săptămâni, nu peste una.

Uneori, Coco se întreba cum de nu-i plesnea capul de la toate amănunțele de care încerca să țină cont. Nici un detaliu nu era neînsemnat pentru Jane, și planifica până în cele mai mici amănunte toate aspectele vieții sale, inclusiv chestiunile legate de câine.

– Nu-ți face griji. Ne descurcăm noi, o asigură Coco pe un ton relaxat. Alergarea pe plajă o moleșise și pe ea în aceeași măsură ca pe câini. Distracție plăcută în New York!

– Cu greva asta pe cap, mă îndoiesc! Vocea lui Jane suna ca o coardă întinsă, pe punctul de a plesni. Dar Coco știa că, odată ajunsă lângă Liz, avea să se calmeze. Iubita ei avusese întotdeauna un efect liniștitor asupra ei. Erau o pereche perfectă și se completeau reciproc.

– Încearcă, oricum, să te bucuri de ședere. Și, nu uita, când ai timp, să cauți o altă îngrijitoare, îi reaminti Coco pe un ton foarte serios, chiar dacă Jane nu prea o băga în seamă.

– Știu, știu, zise Jane oftând. Și mersi încă o dată că mă ajuți. Înseamnă foarte mult pentru mine să știu că Jack și casa sunt pe mâini bune.

Vocea îi părea mai blândă decât fusese toată dimineața. Aveau ele o relație bizară, dar, în definitiv, erau surori.

– Mulțumesc, spuse Coco cu un zâmbet ce se forma încet, în colțul gurii, întrebându-se de ce însemna pentru ea, de fiecare dată, atât de mult acordul surorii ei și de ce suferea când nu-l avea. Știa că, în curând, trebuia să-și învingă meteahna asta și să găsească undeva curajul să o refuze. Dar mai dura până atunci.

Coco era conștientă că pentru Jane și pentru mama lor meseria de plimbător de câini era total lipsită de importanță. Ținând cont de cercurile în care se învârteau acestea și de realizările lor – una autoare de succes și cealaltă producătoare nominalizată la Oscar –, afacerea lui Coco era o rușine pentru ele. Din punctul lor de vedere, era ca și cum ea nu ar fi avut nici o ocupație. Până și Coco era conștientă că pe scara Richter a realizărilor, spirit în care fusese educată să se autoevalueze, plimbatul câinilor nu mișca deloc acul indicator. Și totuși, indiferent dacă ele consimțeau sau nu, ducea o viață ușoară, simplă și plăcută. Ceea ce pentru ea era suficient deocamdată.

capitolul 2

Era ora șase, iar Coco se îndrepta din nou către oraș. Mersese acasă, să-și strângă într-o geantă câteva hano-race, jeanși, încă o pereche de pantofi sport, lenjerie de corp curată și un teanc de DVD-uri pe care să le urmă-rească pe ecranul gigantic al surorii sale. Tocmai trecuse de punctul unde se plătea taxa de autostradă, când îi sună iar mobilul. Era Jane. Ajunsesse la apartamentul pe care ea și Liz îl închiriaseră în New York pentru șase luni.

– E totul în regulă? întrebă Jane îngrijorată.

– Sunt în drum spre casa ta chiar acum, o liniști Coco. Eu și Jack vom lua cina la lumina lumânărilor, în timp ce Sallie va urmări emisiunea ei preferată la televizor.

Coco nu-și îngăduia să se gândească la vremurile când ea și Ian găteau împreună cina, se plimbau noaptea pe plajă sau pescuiau atunci când ieșeau cu șalupa, în weekend. Vremurile în care viața ei încă avea un sens și când nu pregătea mese speciale pentru câinele surorii sale. Dar n-avea nici un sens acum să-și amintească de asta. Zilele acelea se pierduseră-n trecut.

Stabiliseră să se căsătorească în vara anului în care Ian murise și voiau o ceremonie simplă, pe plajă, urmată de un grătar, pentru prieteni. Mamei sale, care ar fi făcut o criză din cauza asta, nu apucase să-i spună. Aveau de gând să se ducă în Australia și să deschidă acolo o școală de scufundări. În tinerețe, Ian fusese campion la surfing. Toate gândurile acestea o făceau melancolică acum.

În timp ce Coco vorbea cu Jane, intră și Liz pe fir, ca să-i mulțumească din inimă că stătea la ele acasă și avea grijă de câine. Tonul și modul în care vorbea erau, fără nici un dubiu, mai călduroase decât în cazul lui Jane.

– Cu plăcere, mă bucur să fiu de ajutor, dar să nu dureze prea mult.

Coco voia să se asigure că auzea și Liz partea asta.

– O să găsim pe cineva, promit! spuse Liz, părând sincer recunoscătoare pentru ajutorul lui Coco.

Spre deosebire de Jane, ea nu considera niciodată că sprijinul lui Coco li se cuvenea.

– Îți mulțumesc, spuse Coco. Cum e la New York?

– Ar fi cu mult mai bine dacă am evita greva. Cred că s-ar putea să ajungem la o înțelegere diseară.

Părea încrezătoare. În adâncul sufletului, era o conciliatoare. Jane era belicoasa cuplului.

Coco le ură baftă, în timp ce parca în fața casei lor. Uneori invidia relația celor două. Se înțelegeau așa cum perechile căsătorite ar fi trebuit să se înțeleagă și cum, deseori, nu se întâmpla. Coco crescuse cu ideea că sora ei mai mare era lesbiană și îi acceptase indiscutabil stilul de viață, dar știa că, uneori, cei din jur se arătau surprinși. Ceea ce nu-i plăcea ei la Jane era

felul în care trecea cu buldozerul peste toată lumea, pentru a obține ce dorea. Doar Liz părea capabilă să o mai umanizeze, și nici măcar ea nu reușea tot timpul. Răsfățată de părinți de mică și obișnuită să fie adulată pentru realizările ei, Jane se învățase să obțină tot ce voia. Iar Coco, în umbra ei, se simțise mereu pe locul doi. În sensul acesta, nimic nu se schimbase. Singura dată când situația i se păruse altfel fusese când locuise cu Ian. Poate pentru că atunci nu-i păsa atât de mult de ceea ce credea soră-sa ori pentru că prezența lui o proteja într-un fel mistic, nevăzut. Îi plăcuse la nebunie ideea de a se muta cu el, în Australia. Iar acum, iată, se afla acasă la sora ei, având iarăși grijă de câinele acesteia. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Ian trăia, iar ea își vedea de propria viață? Jane ar fi fost nevoită să găsească pe altcineva, în loc să se folosească de sora ei mai mică, de parcă aceasta era un soi de Cenușăreasă, gata să-i sară în ajutor la fiecare criză. Oare cum s-ar simți dacă nu i-ar mai fi mereu alături, la nevoie? I-ar da asta statutul de adult? Ori pe cel de fetiță neascultătoare, așa cum se comporta Jane mereu, când erau mici, iar Coco nu voia să facă după cum îi zicea ea. Era o întrebare interesantă, la care încă nu găsisse răspunsul. Poate pentru că nu voia să-l găsească. Era mai ușor să facă, pur și simplu, ce i se spunea, în special acum, că nu mai era Ian s-o protejeze.

Coco hrăni amândoi câinii și dădu drumul la televizor. Se așeză pe canapeaua tapițată cu mohair alb și-și puse picioarele pe măsuța de cafea albă, lăcuită. Și mocheta era albă, făcută din părul unui animal rar din America de Sud, din câte își amintea Coco. Avuseseră

un arhitect renumit din Mexico City, și casa era superbă, dar concepută să trăiești în ea cu părul pieptănat cu grijă, cu mâini curate și cu pantofi nou-nouți. Coco avea uneori impresia că și dacă respira ar fi lăsat urme în jur pe ceva, iar sora ei le-ar fi depistat la un moment dat. Era destul de stresant să locuiești acolo și infinit mai puțin confortabil decât în „coliba“ ei din Bolinas.

În cele din urmă, se duse la bucătărie să-și ia ceva de mâncare. Întrucât plecaseră mai devreme decât era planificat, nici Elizabeth și nici Jane n-avuseseră timp să umple frigiderul cu alimente pentru îngrijitoare. În afară de o salată verde, două lămâi și o sticlă cu vin alb, nu mai găsi nimic. Într-un dulap erau paste făinoase și ulei de măsline, iar Coco decise să-și facă un bol de paste simple și-o salată verde și își turnă un pahar cu vin alb în timp ce gătea. Dintr-odată, în timp ce amesteca salata, amândoi câinii începură să latre ca apucați, ridicându-se cu labele pe pervaz. Când se duse să vadă ce se întâmpla, zări doi ratoni trecând tacticoși prin grădină. Se scurseră vreo cincisprezece minute până când ratonii dispărură definitiv. Coco, care în tot acest timp încercase să calmeze câinii, începu să simtă miros de ars. Mirosea a ebonită arsă de undeva din casă și alergă într-un suflet din cameră în cameră, în sus, în jos, încercând să găsească sursa, dar nu descoperi nimic. Se duse după miros înapoi, în bucătărie, unde oala în care fierbeau pastele, rămasă de mult fără apă, etala un strat gros, negru, de paste arse pe fund și un mâner parțial topit, ceea ce explica mirosul respingător.

– La dracu'! bombăni Coco.

Pe când punea oala în chiuvetă, umplând-o cu apă rece, o alarmă începu să sune prin preajmă. Se declanșase sensorul de fum și, până să apuce ea să telefoneze la dispeceratul firmei care monitoriza sistemul de alarmă, auzi sirenele a două mașini de pompieri care se postaseră deja în fața casei. Ieși în prag, explicând, oarecum jenată, ce se întâmplase; telefonul mobil începu să sune, iar câinii lătrau de mama focului la pompieri. Când răspunse, o auzi pe Jane:

– Ce se întâmplă? M-au sunat cei care monitorizează alarma. E vreun incendiu în casă?

Vocea îi părea alarmată.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise Coco, mulțumind pompierilor care se întorceau la mașină și închizând ușa în urma lor.

Trebuia să reseteze alarma și nu mai era sigură că-și amintea cum, dar nu voia să recunoască asta în fața lui Jane. Nu e mare lucru. Am ars niște paste. Erau doi ratoni în grădină, iar câinii parcă înnebuniseră, așa că am uitat că aveam mâncarea pe foc.

– Iisuse! Puteai să dai foc la toată casa!

Era trecut de miezul nopții în New York, iar greva fusese amânată, dar, după voce, Jane era epuizată.

– Aș putea să mă duc înapoi în Bolinas, îi aminti Coco.

– Nu mai contează! Vezi să nu te omori din greșeală ori să arzi casa din temelie.

Îi reaminti lui Coco cum să reseteze alarma și, un minut mai târziu, Coco, așezată pe insula din centrul impecabilei bucătăriei din granit negru, își mânca salata verde. Era înfometată, obosită și-i era dor de casa ei.

Puse bolul în mașina de spălat vase, aruncă oala cu mânerul topit, stinse luminile și, abia când ajunse sus, la ușa dormitorului, cu câinii după ea, observă că de talpa pantofului avea lipită o foaie de salată. Se așează pe podeaua camerei surorii sale, simțindu-se ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, așa cum se simțise întotdeauna aici, la fel de ineptă ca de fiecare dată când se afla pe orbita surorii sale. Pur și simplu, nu era mediul ei. Într-un final, se ridică și își scoase pantofii, după care se prăbuși pe pat. Nici nu atinse bine salteaua, că amândoi câinii săriră în pat, lângă ea. Văzându-i, Coco începu să râdă. Soră-sa ar fi omorât-o, dar nu era acolo ca să vadă, așa că îi lăsă să se întindă pe pat, alături de ea, așa cum făceau întotdeauna.

Apoi puse un DVD în player și se lungi pe pat, lângă câini, urmărind unul dintre filmele ei preferate. În casă încă se mai simțea mirosul oalei pe care o arsesse atât de tare, încât nu mai putea fi folosită. Trebuia s-o înlocuiască. Cu gândul la Bolinas și la Ian, adormi pe la jumătatea filmului. Nu se mai trezi decât a doua zi dimineață, când se dădu jos din pat rapid ca să facă un duș, să se îmbrace și să ajungă la primul client. Trecu razant pe lângă bucătărie, în drum spre ușa de la intrare, hotărând să nu se hazardeze să-și facă un ceai, și luă cu ea ambele patrupede. De data asta, din fericire, sora ei n-o mai sună.

După obișnuitele plimbări cu câinii în zona Presidio a parcului Golden Gate și apoi în Kissy Field, pe la ora patru se îndreptă deja spre casa de pe Broadway, unde, odată ajunsă, se cufundă în jacuzzi. Hotărâse ca în seara aceea să nu gătească, așa că, în timp ce urmărea alt DVD favorit de-al ei, comandă niște mâncare

chinezească. Mama ei o sună din L.A., după ce tocmai terminase un rulou cu legume și-și savura porția de văcuță picantă. Jack stătea cu ochii la nivelul mesei de bucătărie, salivând, cu Sallie alături de el.

– Bună, mamă! spuse Coco cu gura plină, văzând numărul ei afișat pe ecranul telefonului. Ce mai faci?

– Sunt bine, și mult mai mulțumită să te știu într-o casă decentă, nu în chichineața aia predispusă la incendii, din Bolinas. Ești tare norocoasă că sora ta te lasă să stai acolo!

– Sora mea e norocoasă că am acceptat să am grijă de casa ei, răspunse Coco tăios, fără să se mai poată abține.

Jack înhăță un rulou cu legume de pe masă, înghițindu-l pe nerăsuflăte, cu lăcomie, iar Coco trase farfuria deoparte. Soră-sa ar fi omorât-o și pentru asta.

– Nu fi absurdă! o mustră mama. N-ai absolut nimic altceva de făcut și ești norocoasă să fii acolo. Casa e absolut splendidă.

Nu contesta nimeni lucrul ăsta, dar era ca și când ai fi trăit pe un platou de filmare.

– Ar trebui să-ți cauți un apartament în oraș. Și o slujbă serioasă, și un bărbat... și ar trebui să te înscrii iar la drept.

Coco auzise toate astea de nenumărate ori. Și mama, și sora ei aveau un milion de păreri despre ce-ar trebui să facă cu viața ei și nu se sfiau deloc să și le exprime. Ele – judecătoarele a tot ceea ce era potrivit. Coco – întruchiparea a tot ceea ce era greșit.

– Și ce mai faci, mamă? Ești bine?

Era, de fiecare dată, mult mai simplu dacă o făcea să vorbească despre sine. Era cu mult mai interesată de asta, oricum, și avea mult mai multe de spus.

– Tocmai am început lucrul la o nouă carte, zise ea mulțumită. Îmi place la nebunie subiectul! Este vorba despre un general din nord și o femeie sudistă în timpul Războiului Civil. Se îndrăgostesc, se despart, ea rămâne văduvă, iar sclavul ei favorit o ajută să evadeze și să ajungă în nord, ca să-l găsească pe general. Ea rămâne fără bani, generalul e disperat să o găsească și nu poate, iar ea, în schimb, îi găsește sclavului femeia. Practic, sunt două povestiri într-una, și e tare plăcut de scris, zise ea voioasă, iar Coco zâmbi. Auzise povestiri din astea toată viața ei. Îi plăceau cărțile mamei sale și se mândrea cu ea, deși, când era foarte mică, se simțise foarte rușinată de succesul mamei ei. Tot ce-și dorea, copil fiind, era să aibă o mamă obișnuită, nu una celebră, o mamă care să facă prăjituri și să își ducă fetele la școală.

Dar, odată cu trecerea anilor, se obișnuise cu situația. Îi plăcea să-și imagineze că mama ei era casnică, deși, în realitate, mama ei era fix la polul opus. Când Coco era doar un copil, mama ei scria aproape întotdeauna câte o carte ori dădea interviuri. Era deja vedetă când se născuse ea. De aceea Coco îi invidiase întotdeauna pe cei care n-aveau părinți celebri.

– Văd că ultima ta carte e deja pe primul loc în topuri, zise Coco cu mândrie în glas. Nu dai niciodată greș, mamă, nu-i așa?

Acum, în vocea ei se simțea o oarecare tristețe.

– Mă străduiesc să nu dau greș, iubito. Prefer parfumul dulce al succesului, zise ea râzând.

Toată familia ei prefera parfumul acela, nu doar mama ei, ci și Jane, și tatăl lor. Coco se întreba adesea

cum ar fi fost viața ei dacă ar fi crescut printre oameni „normali“ – de exemplu, doctori, profesori – ori dacă ar fi avut un tată care vindea polițe de asigurare. N-avusese nici prea mulți prieteni de genul ăsta în copilărie, în L.A. Majoritatea prietenilor ei aveau ambii părinți celebri sau cel puțin unul. Majoritatea copiilor cu care mersese la școală aveau părinți producători, regizori, actori și directori de studiouri. Învățase la Harvard-Westlake, una dintre cele mai bune școli din L.A., iar mulți dintre foștii ei colegi ajunseseră la rândul lor celebri. Era ca și când își ducea existența printre legende, și era de așteptat să nu se lase mai prejos. Majoritatea erau elevi sculptori, la fel ca sora ei, deși unii dintre cei pe care-i știa din școală erau acum morți: fie droguri, fie accidente de mașină cauzate de alcool, fie sinucideri. Asta era valabil și-n cazul celor săraci, însă părea că li se întâmpla mult mai frecvent celor bogați și faimoși. Își trăiau viața la viteză maximă și plăteau scump pentru asta. Când era mică, nici prin cap nu le trecea părinților săi că avea să refuze să se supună regulilor și că, pur și simplu, avea să se dea deoparte. Pentru ei n-avea nici o logică, însă pentru ea avea foarte mult sens.

– Acum, că ești în oraș cât ai grijă de casa lui Jane, poate te înscrii la niște cursuri, ceva, și aranjează-ți să te muți aici, ca să mergi înapoi la facultate, îi sugeră mama ei, încercând să pară dezinvoltă, deși nici asta nu era vreo noutate pentru Coco. ♣

– Ce fel de cursuri, mamă? întrebă Coco în cele din urmă, pe un ton brusc încordat. De pian? Chitară? Macrameu? De artă culinară? Aranjamente florale? Mă mulțumesc cu ce fac acum!

– O să arăți cam ridicol la cincizeci de ani plimbând câinii altora, zise calm mama sa. Nu ești căsătorită, n-ai copii. Nu poți continua să-ți petreci timpul așa tot restul vieții. Trebuie să faci ceva mai important. Poate un curs de arte plastice. Îți plăcea arta.

Era jenant. De ce n-o lăsau în pace să-și vadă de-ale ei? Și de ce trebuise ca Ian să... Dar nici la asta n-avea vreun sens să se gândească.

– N-am talentul tău, mamă. Sau al lui Jane. Nu mă pricep să scriu cărți sau să fac filme. Și poate într-o zi voi avea copii. Deocamdată, câștig binișor și duc un trai decent din ceea ce fac acum.

– Nu este vorba doar despre „trai decent“. Și nu te lăsa în speranța copiilor ca să te realizezi. Se fac mari și pleacă de lângă tine ca să-și vadă de viața lor. Îți trebuie și ție ceva care să-ți dea un sentiment de împlinire. Copiii sunt o ocupație temporară. Iar soțul te poate părăsi sau poate muri. Trebuie să fii propriul stăpân, Coco. Vei fi cu mult mai fericită atunci când vei descoperi asta.

– Eu sunt fericită și-acum. Tocmai de aceea trăiesc unde trăiesc. Aș fi tare nefericită în L.A., prinsă în cursa asta nebunească spre succes.

Mama ei asculta oftând. Era ca și când cele două femei își vorbeau șoptit, dintr-o margine în alta a Marelui Canion, și nici una nu putea sau nu voia s-o audă pe cealaltă. Era aproape nostim cum Coco, o simplă plimbătoare de câini, le făcea pe mama și pe sora ei să se simtă nesigure. Ele nu aveau deloc același efect asupra lui Coco. Uneori chiar îi era milă de ele.

Conversațiile cu mama sa o deprimau. Îi dădeau senzația că nu se ridicase niciodată la nivelul așteptărilor

și că nici n-avea s-o facă vreodată. Deși n-o mai afecta atât de mult acum, tot o mai sâcâia din când în când. Și, cu gândul la asta, după ce închise, mai mâncă încă un rulou cu legume. În Bolinas mânca mai mult salate și-și cumpăra pește proaspăt de la piața din apropiere. Îi era lene să se ducă la cumpărături la supermarketul din San Francisco, iar bucătăria soră-sii – utilată cu tehnologie de ultimă generație și care semăna mai mult cu interiorul unei nave spațiale – o intimidă. Îi era mai ușor să comande de mâncare. Se gândea la mama ei și când se duse în dormitor să mai pună un film, Jack, fără să aștepte vreo invitație, urcă bucuros în pat lângă ea și-și lăsă capul pe pernă; Sallie se cuibări la picioarele ei, cu un geamăt de plăcere. Până să înceapă filmul, amândoi câinii sforăiau deja, iar Coco se așeză comod în patul confortabil, ca să urmărească comedia romantică preferată, cu actorii săi favoriți. Văzuse filmul de o grămadă de ori, dar nu se săturase încă de el.

Abia după ce se termină filmul observă că primise un mesaj pe telefonul mobil. Era de la Jane. Coco se aștepta să fie iar ceva legat de câine. În ultimele două zile primise mai multe mesaje de la ea, în care îi reamintea de casă, de câine, de grădinar, de sistemul de securitate, de menajeră. Dar Coco știa că, odată ce începeau filmările, Jane n-avea să-i mai trimită SMS-uri din cinci în cinci minute. Acesta era însă ceva mai complex decât celelalte. Era vorba despre o prietenă de-a lor, care se părea că urma să stea acasă la ele, în weekend. Lui Coco îi trecu prin cap pentru un moment ideea că ar putea s-o roage pe aceasta să stea cu câinele, ca să poată merge

și ea acasă, dar era sigură că Jane ar fi luat foc dacă îndrăznește să profite de musafir.

Mesajul zicea doar: „Leslie se ascunde de fosta prietenă, o nebună cu tendințe ucigașe. Vine mâine sau duminică, probabil, și o să stea câteva zile. Știe codul de la alarmă și locul unde pitim cheia. Mersi! Te pupăm, Jane și Lizzie“. Nu-și amintea să fi cunoscut o prietenă de-a lor cu numele de Leslie și se întreba dacă nu cumva era vreo cunoștință de-a lor din L.A. Suna mai exotic decât numele majorității prietenelor lor, care erau, ce-i drept, inteligente și creative, dar care, în general, erau un grup destul de sobru și de plicticos de femei de vârstă mijlocie, multe dintre ele implicate într-o relație de durată, la fel ca a lor, și nici una predispusă la relații cu iubite psihotice și cu tendințe criminale. Din moment ce fugara de Leslie avea, după câte se părea, și codul de la alarmă, și cheia de la casă, nu trebuia să-și facă griji. Coco își mai puse încă un film, după care, pe la trei dimineața, adormi. N-avea decât doi câini de plimbat a doua zi, și asta nu înainte de amiază, așa că intenționa să doarmă până mai târziu.

Se trezi pe la zece dimineața, când afară era deja un soare strălucitor, și privi jos, în golf, la un pâlcc de bărci cu vele ce se pregăteau pentru o regată. Tot ce-i veni în minte era Bolinas și faptul că i-ar fi plăcut la nebunie să fie acolo. Se gândea să dea o fugă până acasă, să scoată câinii la o plimbare pe plajă și să-și verifice și corespondența.

Se întinse alene, dădu drumul câinilor în grădină și propti ușa în așa fel încât să stea întredeschisă pentru ca animalele să poată intra înapoi. Apoi merse în bucătărie

să vadă ce-și putea încropi pentru micul dejun. De două zile de când stătea aici, nu reușise să meargă la cumpărături. Încerca să aleagă între mâncarea chinezească comandată cu o seară în urmă și niște vafe congelate pe care le găsisese în frigider, când își dădu seama că uitase mâncarea chinezească pe masă. Cutiile erau încă în chiuvetă. Așa că optă pentru vafele congelate, pe care le vârî în cuptorul cu microunde. Găsi și sirop în frigider; pe când se întorcea ca să-l pună pe masă, îl văzu pe Jack cu amândouă labele pe marginea chiuvetei, mâncând cu poftă din specialitățile chinezești. Până să-l vadă, mâncase aproape tot, iar Coco bănuî că văcuța picantă nu avea să-i pice deloc bine. Îl goni de-acolo, iar el ripostă cu un lătrat, după care se așeză lângă masa de bucătărie, ca s-o privească mâncând. I se alătură și Sallie, părând la fel de optimistă.

– Știți ceva, băieți, sunteți niște porci, zise ea adresându-se ambilor câini.

Părul lung, castaniu-roșcat, îi atârna drept pe spate, și purta cămașa ei de noapte preferată, cea din flanel cu inimioare, și șosete flaușate roz, pentru că-i înghețau mereu picioarele noaptea. Arăta ca un copil, cum stătea așa, acolo, cu cei doi câini urmărind cum dispăreau vafele în gura stăpânei.

– Mmm, ce bune sunt, îi necăji ea și pufni în răs când Jack mârâi, înclinând capul dintr-o parte în alta. Ce e? Mâncarea chinezească n-a fost de ajuns? O să ți se facă rău! îl avertiză ea.

După ce termină vafele, se îndreptă către frigider, ca să pună siropul de arțar înapoi. Pe exteriorul sticlei se scurseseră câteva picături, și se gândi că ar trebui

să le ștergă imediat, așa cum ar fi procedat probabil Jane, dar Coco își zise că avea s-o facă altă dată. Jane nu venea acasă ca s-o verifice, iar ea trebuia să facă urgent un duș și să plece ca să plimbe câinii celor doi clienți. Aproape că ajunsese la frigider cu sticla de pe care se scurgeau picături de sirop, când aroma dulceagă îl copleși pe Jack. Acesta făcu un salt sălbatic pe lângă Coco și-i răsturnă sticla din mână. După ce se învârti de câteva ori pe podeaua de granit, sticla se sparse, iar siropul cu miros dulceag se împrăștie peste tot. Și, înainte de a-l putea opri, Jack sări în mijlocul bălții străduindu-se să lingă siropul printre cioburile de sticlă. Femeia încercă din răspuțeri să-l tragă din balta de sirop, în timp ce Sallie, în care se treziseră instinctele originii ei ciobănești, începu să facă cercuri în jurul lor, lătrând. În timp ce Coco îl trăgea pe Jack de zgardă, șosetele ei luară contact cu siropul, așa că alunecă și căzu. Stătea acum pe podea, într-o baltă de sirop de arțar, din fericire fără cioburi, iar Jack lătra înnebunit la ea. El voia siropul, iar ea era hotărâtă să nu-l lase, de teamă să nu se taie în cioburi. Cămașa de noapte și șosetele îi erau deja îmbibate cu sirop și reușise chiar să-și pună puțin și-n păr. Câinii lătrau, iar ea râdea în hohote chinuindu-se să se ridice și să îndepărteze Bullmastifful din zonă. Bruscuț, observă că în cameră se afla un bărbat care-i privea. Din cauza nebuniei cu siropul, nici câinii nu-l simțiseră; când bărbatul făcu un pas înapoi, începură să latre din răspuțeri. Coco le dădu amândurora comanda să tacă. Era o secvență de haos total, iar bărbatul părea îngrozit de câini și uluit de ea.

– Ce cauți aici? întrebă ea aspru, scrutându-l cu privirea.

Era îmbrăcat în jeansi, cu o bluză cu guler căzăcesc și cu o jachetă din piele neagră. Nu arăta deloc a spărgător, dar Coco nu-și putea da seama cum intrase în casă.

Ea zăcea în continuare în balta de sirop de arțar, fixându-l cu privirea, iar el se abținea să nu zâmbească, după ce fusese martor al unor asemenea scene acrobatică. Arăta ca o împlânzitoare de lei, cu părul lung răvășit, cu cămașa de noapte și cu șosetele îmbibate de sirop și cu câinele uriaș lătrându-i în brațe, în timp ce ciobănescul australian alerga în jurul lor, chelălăind de mama focului. Mirosea puternic a sirop de arțar, iar bărbatul chiar putea să i-l vadă în păr, ca niște așchii de sticlă topită. Îi fusese imposibil să nu observe ce drăguță era fata, care arăta cam de optsprezece ani.

– V-ați bătut cumva pe mâncare? întrebă el cu o scânteie de amuzament în ochi. Ce păcat c-am ratat lupta! Mă topesc după așa ceva! Se pare că sunt invitatul – sau mai degrabă refugiatul – care va locui aici pentru câteva zile.

Scoase la vedere o cheie, dovada că intrase în interiorul proprietății cât se poate de onorabil, iar Coco își recăpătă suflul. Nu putea fi adevărat. Sora ei îi spusese că urma să stea în casa lor o femeie. Nu-i spusese nimeni nimic de el. Oare îi mai dăduse și altcuiva voie să stea aici? Deodată, începu să înțeleagă... accentul acela britanic! Cum se uita lung la el, aproape că scăpă un țipăt. Nu se putea! Era imposibil! Încă mai dormea, iar asta era un vis. Îl privise două nopți la rând, pe ecranul enorm din dormitorul surorii ei.

– O, la naiba... vai, Doamne... nu se poate să fii tu... bâiguie ea. Dar acum totul căpăta sens. Leslie nu era o femeie. Era Leslie Baxter, starul britanic de cinema de renume internațional și idolul femeilor. Cum putuse sora ei să n-o avertizeze cine era? Se uită la el, îmbujorându-se de furie, iar el o privi zâmbind, cu ochi surâzători, la fel ca pe ecran. Îi văzuse filmele de o mie de ori, iar acum el era chiar aici.

– Mi-e teamă că eu sunt, zise el smerit, apoi își coborî privirea la debandada din jurul ei. Cred că va trebui să ne ocupăm de asta.

Coco încuviință scurt din cap, amuțită pentru moment, apoi îl privi din nou.

– Crezi că ai putea scoate câinii afară... întrebă ea arătând ușa deschisă spre grădină, ca să pot curăța eu aici?

– Aș putea încerca, spuse el șovăielnic, dar, de fapt, sunt îngrozit de câini. Dacă te ocupi tu de chestia cu câinii, găsesc eu un Hoover¹ pe-aici și curăț.

Coco izbucni în râs, atât datorită sugestiei, cât și cuvântului folosit. Și Ian zicea Hoover la aspirator. Leslie Baxter era englez... și nici un aspirator din lume nu avea să absoarbă siropul de arțar.

– Lasă, refuză ea politicos, dar ferm, și le dădu câinilor comanda să meargă după ea.

Refractari, o urmară în grădină, iar musafirul se feri temător din calea lor. După un minut, Coco reveni fără câini. Strânse cioburile cu prosoape de hârtie și-și scoase șosetele lipite de tălpi, ca să nu alunece iar. Era o minune că nu se tăiasse nimeni în cioburi. Apoi, cu prosoapele

¹ Marcă de aspirator (n.tr.)

de bucătărie de-un alb imaculat ale surorii sale, ce păreau nou-nouțe, se apucă să spele lichidul cleios de pe jos, iar el o ajută. Oroarea lipicioasă ajunsese chiar și pe pantofii lui frumoși, din piele întoarsă de culoare maro. Era plină de sirop din cap până-n picioare, iar bărbatul, zâmbind, de-abia se abținea să nu râdă.

– Presupun că nu ești menajera, zise el în timp ce curățau de zor podeaua, iar muntele de prosoape lipicioase creștea văzând cu ochii. Ești prietenă cu Jane și cu Lizzie?

Vorbise cu Jane, iar ea nu pomenise că ar mai fi cineva aici, dar cu siguranță fata nu era vreo hoată. Mai degrabă, vreo Goldilocks¹. Ori asta, ori vreo intrusă care petrecuse noaptea aici, în cămașa ei de noapte caraghioasă, cu inimioare, și care se hotărâse să ia un mic dejun consistent înainte de a jefui casa.

– Am grijă de câinele lor, explică Coco, reușind să-și mai pună niște materie lipicioasă în păr, în timp ce el încerca s-o ajute să și-l prindă în coadă.

Îi era imposibil să nu observe cât era de frumoasă, dar i se părea și mai dificil să stea serios. Cămașa de noapte antică și jerpelită a lui Coco i se lipise de corp, iar efectul era apetisant.

– Mi-a trimis un mesaj spunându-mi că urma să vină aici o cunoștință apropiată cu numele de Leslie. N-a spus că despre tine era vorba, și am crezut că e vreuna dintre prietenele ei leșbiene, care încearcă să

¹ Personajul principal din povestea pentru copii *Goldilocks și cei trei ursuleți*. Aici, autoarea face aluzie, probabil, la părul plin de sirop de arțar al personajului feminin (n.tr.)

fugă de o fostă iubită cu tendințe ucigașe. Apoi se uită la el, jenată că vorbise gura fără ea, când observă că pe unul din obraji avea o vânătaie urâtă. Scuze... N-ar fi trebuit să spun asta... Mă așteptam să fii o femeie.

– Iar eu nu mă așteptam să găsesc pe nimeni, recunosc eu, cu părul mânjit la rându-i de sirop. Avea părul castaniu-închis, aproape negru, iar ochii, uimitor de albaștri. Observase deja că ai ei erau verzi. Ei bine, aveai dreptate pe jumătate. Mă ascund, într-adevăr, de o fostă iubită violentă, dar nu sunt lesbiană. Și iar părea spășit. Apoi se uită la ea cu o expresie curioasă, iar vorbele se rostogoliră printre buze înainte de a și le putea opri. Tu ești?

– Fugărită de un fost iubit cu apucături ucigașe? Nu, ți-am zis, am grijă de câine. Ah...! exclamă când pricepu ce voise el să spună. Nu, nu sunt una dintre prietenele lor lesbiene. Sunt sora lui Jane. Și imediat bărbatul văzu asemănarea dintre ele – din cauza stilului lor atât de diferit, inițial nici nu-i trecuse prin cap o asemenea idee. Și, oricum, fusese foarte șocat s-o vadă patinând într-o baltă de sirop de arțar, purtând o cămașă de noapte veche și caraghioasă, înconjurată de doi câini masivi și furioși. Fusese pe atât de uimit de ea pe cât fusese de îngrozit de câini. Era mai mult decât își imaginase că avea să găsească atunci când Jane îi spusese că îi putea pune la dispoziție casa, temporar nelocuită. Asta nu era, în nici un caz, ceea ce numea el casă nelocuită. Era oricum, numai nelocuită nu.

– Și cum de-ai avut norocul să fii numită îngrijitoarea câinelui?

Voia să știe mai multe despre ea. Curățaseră aproape toată mizeria, deși tălpile li se lipeau de podea de parcă aceasta era dată cu Super Glue.

– Sunt oaia neagră a familiei, spuse ea cu un zâmbet timid, iar el râse.

Era foarte tânără și foarte drăguță, iar el încerca să nu se holbeze la cămașa de noapte care i se mula pe trup.

– Și cu ce se ocupă o oaie neagră? Bea excesiv? Droguri? Un șir lung de iubiți nepotriviți? Renunță la școală?

Arăta ca o liceană, dar el își dădu seama că nu putea fi.

– Mai rău! Am renunțat la facultatea de drept, faptă considerată greșală capitală, iar acum sunt plimbător profesionist de câini. Locuiesc pe țărmul oceanului și sunt văzută ca o hipiotă cu apucături ciudate și o ratată. Povesti toate astea cu o grimasă pe chip, ca răspuns la evaluarea amicală pe care tocmai i-o făcuse el și, dintr-odată, spunându-i lui lucrurile astea, parcă nu mai părea ceva așa de îngrozitor. În schimb, suna ciudat.

– Nici nu e chiar atât de grav. Treaba cu dreptul sună tare plictisitor. Faza cu plimbatul câinilor pare înfricoșătoare și găsesc că e un act de curaj din partea ta. Și eu am fost oaia neagră. Am abandonat colegiul ca să mă apuc de actorie, iar tatăl meu a fost foarte dur cu mine din cauza asta, dar se pare că acum câștig mai mulți bani decât aș fi câștigat ca economist, așa că m-a iertat. Trebuie doar să ai răbdare, și o să le treacă. Poate că ar trebui să-i ameninți că o să scrii o carte despre ei și că o să le dezvălui toate secretele. Sau că o să vinzi fotografii jenante pe care le-ai făcut fără ca ei să știe. Șantajul ar putea fi un lucru util. Și nu văd care e problema cu locuința de pe țărmul oceanului. Câți n-au plătit o avere pe case în Malibu și sunt considerați destul de respectabili, chiar de invidiat?! Mie nu-mi pari o oaie neagră prea convingătoare.

– Pentru ele, sunt! îl asigură ea.

– Și nu-mi dau seama dacă ești hipiotă... în chestia asta. Arată spre cămașa ei de noapte care, observă și ea într-un final, i se lipea de corp, dezvăluindu-i formele. Poate că ar fi bine să ți-o scoți și să-ți pui hainele de plimbătoare de câini, sugerează el discret. Iar eu am să caut un mop, ca să spăl podeaua.

Și începu să se uite prin debarale până găsi unul. Întorcându-se spre el, Coco îi zâmbi. Avea un simț al umorului foarte plăcut și părea aproape timid când se uita la ea. Nu se purta nici pe departe ca starurile de cinema pe care le știa ea.

– Vrei să mănânci ceva? îl întreabă ea, amabilă, iar el râse.

– Presupun că ceva care merge fără sirop. Se pare că nu a mai rămas nimic din el. Dar chiar, ce era? întreabă el interesat.

– Vafe, zise ea din ușă.

– Ce rău îmi pare c-am ratat!

– Mai este o jumătate de salată verde în frigider, îl anunță ea, iar el râse din nou.

– Cred c-am să aștept. O să cumpăr câte ceva de mâncare mai târziu. O să-ți iau și sirop.

– Mulțumesc, zise ea în timp ce Leslie turna apă într-o găleată. Apoi, Coco o luă la goană pe scări, lăsând urme lipicioase de picioare până sus, în dormitor. Reveni câteva minute mai târziu în jeansi, tricou și pantofi de sport. Între timp, el își făcuse cafea și-i oferii și ei o ceașcă, pe care Coco, cu părul încă ud de la duș, o refuză.

– Nu beau decât ceai, explică ea.

– Am căutat, dar n-am găsit, spuse el cu glas obosit, așezat la masa din bucătărie.

Arăta ca și când trecuse prin multe în ultimele zile, iar vânătaia de pe față părea recentă.

– N-avem de nici unele. O să fac cumpărături în drum spre casă. Trebuie să plec la treabă, dar n-am decât doi câini de plimbat sâmbăta.

Păru fascinat, de parcă tocmai îi spusese că era îmblânzitoare de șerpi.

– Ai fost mușcată vreodată? Întrebă el cu un soi de respect amestecat cu teamă.

– Numai din trei în trei ani, de un Chihuahua fioros, mic cât o ceașcă de ceai. Câinii mari sunt întotdeauna niște drăguți.

– Apropo, cum te cheamă? Dacă sora ta n-a făcut prezentările... Tu-mi știi numele, dar eu nu-l știu pe-al tău.

– Mama ne-a botezat după autoarele ei preferate. Jane, după Jane Austen, iar eu sunt Colette, dar nu-mi zice nimeni așa. Coco.

Și îi întinse mâna, iar el i-o strânse, privind-o oarecum amuzat. Era o fată încântătoare.

– Colette chiar ți s-ar potrivi, spuse el cu o mină serioasă.

– Îmi plac la nebunie filmele tale, spuse ea încet, simțindu-se ca o idioată imediat după aceea. Întâlnise sute de oameni faimoși în viața ei, mulți dintre ei actori și staruri de renume, dar acum, când stătea alături de el la masa din bucătăria surorii ei, se simțea stângace și timidă, mai ales pentru că îi vedea filmele atât de des și pentru îi plăceau atât de mult. El era actorul ei preferat și fusese nebună după el ani de zile.

S-ar fi simțit incredibil de prost să recunoască asta în fața lui. Iar acum stăteau amândoi în casa surorii sale. Nu mai era același lucru. Acum trebuia să-l trateze ca pe o persoană în carne și oase, nu să se uite la el cu o privire tâmpă, de parcă l-ar fi urmărit pe ecran.

– Îți mulțumesc pentru remarca despre filmele mele, zise el politicos. Unele sunt oribile, iar altele sunt așa și așa. Eu nu le văd niciodată. E prea jenant. Detest mereu felul în care arăt și consider că uneori vocea mea sună ridicol.

– Asta înseamnă să fii un mare actor, zise ea cu convingere. Tatăl meu spunea asta. Cei care se consideră minunați sunt departe de adevăr. Nici lui Sir Laurence Olivier nu-i plăceau interpretările sale.

– Asta e reconfortant, replică Leslie privind-o sfios și sorbi din cafea. Se resimțea acum după toate nopțile nedormite din cauza fostei sale prietene și ar fi dat orice să poată merge la culcare, dar nu voia să fie nepoliticos. L-ai cunoscut?

– Era prieten cu tata.

Știa cine fusese tatăl și cine era mama ei, din moment ce-o cunoștea pe Jane. Și înțelegea de ce erau necăjiți că ea plimba câini și locuia pe țărmul oceanului, dar înțelegea, de asemenea, și alegerea ei. Părinții ei reprezentau un adversar dificil pentru oricine, și ținea la Jane, pentru că era o femeie puternică. Fata aceasta cu păr castaniu și cu ochi verzi părea însă cu totul diferită. Era un suflet mai blând. Îi citea asta în ochi și simțea acest lucru în purtarea ei.

Văzu și ea cât era de obosit și se oferă să-i arate dormitorul. Pe chipul bărbatului se citi recunoștință când îl conduse sus, în dormitorul de oaspeți, aflat chiar

lângă dormitorul principal. Știa că Liz dormea acolo uneori, când lucra până târziu la scenarii. Era o cameră mare, frumoasă, cu o priveliște spectaculoasă asupra golfului, dar tot ce vedea Leslie în fața ochilor era patul, care-i făcea cu ochiul. Voia doar să facă un duș și să doarmă o sută de ani, și fix asta îi spuse și ei.

– Când mă întorc, aduc și de mâncare, în caz că ți-e foame când te trezești, spuse ea amabilă.

– Mulțumesc! Fac un duș și mă bag în pat. Ne vedem mai târziu, zise el, iar ea îi făcu iute cu mâna, coborând scările în fugă.

Înainte să plece, băgă câinii în casă, ieși grăbită și urcă în furgoneta ei antică. Porni motorul și plecă, în timp ce el o urmărea zâmbind de sus, de la fereastră. Ce fată nostimă, minunată și naturală! Să cunoască pe cineva ca ea, după coșmarul prin care tocmai trecuse, era ca o gură de aer proaspăt.

capitolul 3

Coco îi luă în furgonetă pe canișul pitic și pe pechinezul pe care-i plimba în fiecare sâmbătă. După aceea, se duse la Safeway și cumpără tot ce consideră necesar. Ea putea supraviețui cu frunze de salată și cu mâncare comandată, și o făcuse timp de doi ani, însă acum, cu un bărbat în casa surorii ei, se simțea într-un fel responsabilă să asigure ceva mai consistent. Își imagină că Jane ar fi așteptat asta de la ea. Deocamdată, Leslie Baxter părea o persoană foarte de treabă. Lui Coco încă nu-i venea să creadă că avea să stea cu el în casa lui Jane. Își dorea totuși să o fi avertizat asupra celui care trebuia să vină și nu doar să-i spună că „Leslie“ se ascundea de o fostă iubită psihopată. Cine știa că despre el era vorba? Dar măcar mai însuflețea casa pentru câteva zile, cât stătea acolo, deși, dată fiind fobia lui față de câini, nu ar fi putut să-l lase cu Jack, ca să poată merge acasă în weekend, așa cum sperase.

Era deja ora trei când se întoarse cu cumpărăturile, cu niște reviste și cu un exemplar al ziarului de

weekend, pe care le luase pentru el. Se simți dintr-odată obligată să facă și pe gazda, nu doar pe îngrijitoarea, deși avusese un început cam nefiresc, cu sirop de arțar și cioburi de sticlă prin toată bucătăria. Era impresionată de faptul că era un băiat bun și că o ajutase să curețe siropul.

Casa era ciudat de liniștită când intră Coco. Presupuse că el încă dormea și că și câinii se cuibăriseră pe undeva ca să doarmă. Așa că începu să descheteze cumpărăturile în liniște, în bucătărie, iar când Leslie își făcu apariția, tresări. Acum purta un tricou alb curat și o pereche de jeanși, iar în picioare avea pantofii din piele întoarsă maro, foarte eleganți și foarte englezești. Ian avusese doar sandale Tevas și pantofi sport. În afară de niște bocanci de munte, nu-i mai trebuia nimic altceva. Tot ceea ce îi plăcea să facă avea legătură cu natura, lucru pe care îl împărtășise și ea. Când era Coco mică, mama ei purtase numai tocure de zece centimetri. Și păreau să se mărească de la an la an.

– Te-ai trezit deja? îl întrebă în timp ce puneă în dulap ultimele alimente, întorcându-se apoi cu fața la el și zâmbindu-i.

– Nici n-am dormit, spuse el cu amărăciune, spre surprinderea ei.

– Cum așa?

– Mi-a luat-o altcineva înainte. Îi făcu semn să-l însoțească, iar ea îl urmă, oarecum îngrijorată, pe scări, spre camera lui.

Poate că Jane mai invitase și pe altcineva, fără să le spună lor și îi ocupaseră camera. Dar izbucni în râs imediat ce ajunse în pragul camerei de oaspeți. În timp

ce Leslie făcea duș, Jack se întinsese, cât era de mare, pe tot patul. Avea capul pe pernă, corpul de-a latul patului și sforăia zgomotos. Sallie nu era de văzut pe nicăieri, dar Jack se simțea, într-adevăr, acasă.

– N-am vrut să mă cert cu el pe cameră. M-am uitat la tine în dormitor, de curiozitate, iar acolo doarme celălalt câine.

– Dumneaei e a mea, explică Coco cu un zâmbet sarcastic. Pe când acesta, acesta este boierul conacului, e la el acasă. Îl cheamă Jack, iar sora mea nu-l lasă să doarmă în pat. Își permite asta numai când sunt eu aici. E tare hoț! Îndreptându-se cu pas iute spre pat, femeia bătu ușor cu palma câinele uriaș, ca să-l trezească, și-l dădu jos din pat. Părea tare nemulțumit că fusese trezit atât de grosolan și se îndreptă către dormitorul principal, să i se alăture lui Sallie. Scuze! zise Coco privindul spășită. Probabil ești rupt de oboseală.

– Am ațipit puțin, pe canapea, dar trebuie să recunosc că un pat adevărat ar fi bine-venit. Azi-noapte am dormit în mașină, iar alaltăieri m-am ascuns la un prieten. În momentul de față, L.A. este un pic cam mic pentru noi doi. E nebună de legat, adăugă el pipăindu-și instinctiv falca. E o actriță destul de cunoscută și dă cu pumnul al dracului de bine. Își face singură cascadoriile în filmele de acțiune.

Coco știa din tabloide cine era fosta prietenă, dar îi plăcu faptul că nu îi pronunțase numele. Părea foarte politicoș. Mi-am închiriat casa pentru un an de zile, acum șase luni. Am locuit cu ea în tot acest timp. Va trebui să-mi caut un apartament imediat ce-mi revin puțin. N-am fost implicat niciodată în ceva atât de

nesănătos, în toată viața mea. O privi jenat, cu un zâmbet forțat. A fost prima oară când am încasat-o de la o femeie. Pe urmă, aproape că m-a omorât cu uscătorul de păr, cu care a aruncat în mine. În momentul în care m-a amenințat cu pușca, mi-am dat seama că e timpul să plec. Nu te pune niciodată cu o psihopată înarmată. Cel puțin asta încerc, în general. În ciuda zâmbetului, părea totuși marcat de cele întâmplate.

– Dar ce-a enervat-o atât de tare? Întrebă Coco cu băgare de seamă.

Era mai interesant decât întreaga ei viață sau chiar decât își imagina. Ian fusese cel mai blând om din lume, iar certurile lor fuseseră de scurtă durată, fără jigniri și, nu în ultimul rând, pașnice. Mai avusese relații și înainte de Ian, dar nici una nu se terminase urât. De la tatăl ei însă auzise de-a lungul anilor o mulțime de întâmplări despre clienți renumiți de-ai lui, care erau urmăriți de obsedați și de psihopați.

– Nici nu știu exact, îi răspunse Leslie. A vrut să știe care dintre partenerile mele de film mi-au fost iubite, după care a făcut o mare criză de gelozie, cu toate că i-am explicat clar că toate astea erau de domeniul trecutului. O ținea întruna că aveam să mă încurc cu următoarea actriță, după care, efectiv a înnebunit. Avea și ceva probleme cu băutura. Întrecuse măsura, ca să nu spun mai mult. M-a sunat pe mobil, la un moment dat, și a zis că mă omoară. Am crezut-o, așa că am părăsit orașul.

– Poate că ar trebui să stai aici ceva mai mult decât un weekend, spuse Coco cu seriozitate, istorisirea lui părăndu-i-se tipică nebuniei de la Hollywood sau din

L.A., pe care o ura atât de mult. Ea n-ar fi putut trăi așa. Faima avea un preț mult prea mare. Armele de foc și alcoolul nu sunt o combinație bună.

El încuviință din cap. Încă nu știa ce voia să facă. O sunase pe Jane să-i povestească întâmplarea, întrucât Jane o știa și chiar lucrase cu ea, iar el voia să-i ceară părerea despre gradul de nebunie a femeii și despre cât de periculoasă putea fi. Jane îi sugerase să plece imediat de acolo și să meargă la ele acasă, în San Francisco. Pe moment, i se păruse o idee bună. Deocamdată, nu voia să dea de nebună pe undeva, iar în Los Angeles o putea întâlni oricând. Jane credea că femeia era chiar mai periculoasă decât se temea el că ar fi.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, zise el vădit jenat. Toate relațiile mele anterioare s-au terminat amiabil. Am rămas prieten cu toate fostele mele iubite. Până acum, n-a mai vrut nici una să mă omoare, cel puțin nu din câte știu eu, spuse el neîncrezător.

– Ai anunțat poliția?

Dădu din cap în semn de negație.

– Nu pot. Dacă o fac, povestea va fi în toate tabloidele și va înrăutăți situația și mai tare.

– Odată, când eram mică, tata a fost amenințat cu moartea de o clientă țicnită. A sunat la poliție și i-au asigurat gardă de corp permanentă pentru o vreme. Eram înspăimântată, crezând că actrița avea să-l omoare. Am avut coșmaruri ani de zile, mărturisi Coco.

– Da, dar vezi tu, nu era o fostă prietenă. Acesta e genul de situație pe care-l caută tabloidele. Nu vreau să fiu implicat într-o încurcătură ca asta ori să stârnesc

ceva de genul ăsta. Am o pauză între filme acum și prefer să stau retras o perioadă. S-ar putea să merg la New York câteva luni. Încep lucrul abia în octombrie, deci am timp.

– Ar putea afla că ești acolo. Sora mea și Liz se întorc abia peste șase luni. Poți sta aici până-ți dai seama ce vrei să faci și, poate, până atunci îi trece și ei furia.

– Cred că numai o lobotomie ar liniști-o. Sper ca între timp să devină obsedată de altcineva. Până atunci, am de gând să mă ascund, iar ea nu va afla niciodată că sunt aici. N-am mai fost în San Francisco de douăzeci de ani. Cu Jane mă vedeam mereu numai în L.A. Am lucrat împreună la un film.

Coco își amintea acest lucru, deși nu-l văzuse niciodată în compania lui Jane. Știa însă că erau prieteni.

– O să fii în siguranță aici. Iar acum, că ți-a eliberat Jack patul, poți să și dormi, zise ea cu un zâmbet prietenos.

Era o poveste urâtă, care încă părea să îl afecteze.

Leslie îi mulțumi și, după ce Coco se duse la ea în cameră, închise ușa, iar ea o închise pe-a ei. Urcă în pat, unde dormeau acum amândoi câinii, și dădu drumul la televizor, cu sonorul încet. O luă și pe ea somnul, așa că lenevi până pe la opt, când coborî în bucătărie ca să-și pregătească cina. Scoase din frigider niște sushi, pe care-l cumpăraseră mai devreme, și-și făcu o salată. Mânca și citea ziarul atunci când Leslie intră în bucătărie, arătând încă adormit, dar ceva mai odihnit decât fusese mai devreme. Se întinse căscând și apoi se așeză și el. Erau ca doi naufragiați pe o insulă pustie. În casă era liniște și atmosfera părea relaxată,

plăcută. Era sâmbătă seara și nici unul dintre ei nu avea vreo obligație ori planuri.

– Vrei și tu? întrebă ea și arată către sushi. După ce Leslie făcu semn că da, Coco se ridică să mai scoată din frigider. Aproape instantaneu se ridică și el, ca s-o ajute.

– Nu trebuie să mă servești tu. Eu sunt intrusul aici. Și mersi că ai cumpărat de mâncare azi. O să cumpăr eu data viitoare. Erau ca doi amici care ajunseseră să împartă casa și amândoi stăteau bine la capitolul „bune maniere“. El era englezul tipic și, evident, foarte bine-crescut. Își luă singur niște sushi, iar Coco îi dădu o farfurie și îi făcu o salată, pentru care bărbatul îi mulțumi.

– De unde anume ești, din Anglia? întrebă ea în timp ce serveau cina.

Jack îi privea cu interes, de pe jos. Sallie simțise mirosul de pește și se dusesse înapoi, la culcare.

– Dintr-un orașel de la marginea Londrei. Până la vârsta de doisprezece ani, nu fusesem niciodată la Londra. Tata era poștaș, iar mama, soră medicală. Am primit o educație specifică clasei mijlocii și am avut o viață de familie cât se poate de normală în copilărie. Părinții mei au fost îngroziți când am vrut să devin actor și chiar le-a fost rușine cu mine la început. Tatăl meu voia să mă fac profesor, economist sau doctor. Iar mie mi se face rău numai când văd sânge. Meseria de profesor mi s-a părut prea plictisitoare. Așa că am luat lecții de actorie și am început să joc în piese de Shakespeare. Am fost al dracului de îngrozitor! spuse Leslie cu o grimasă. Bună salată! Fără sirop? o tachină el.

– Am cumpărat altul, replică ea râzând. Și vafe.

– Perfect. Le prepar eu mâine. Dar tu ce voiai să te faci când erai mică? o întrebă părând sincer interesat de răspuns.

– Nu prea am știut sigur niciodată. Voiam doar să nu fac ce făceau părinții mei. Și nici cinematografie, ca sora mea, care e atât de pasionată. Așa e ea, pasionată de tot ce face, dar mie nu mi s-a părut prea distractiv. Nu mi-a plăcut niciodată să scriu. La un moment dat, timp de vreo cinci minute, am vrut să fiu pictoriță. Dar n-am cine știe ce talent. Mai fac câte o acuarelă, din când în când, însă nimic extraordinar. Majoritatea sunt peisaje cu plajă și natură moartă, gen flori și vase. Am studiat istoria artei în colegiu. Mi-ar fi plăcut, probabil, ceva în învățământ sau în cercetare. Dar, pe urmă, m-a convins tata să încerc la drept. Spunea că era un punct de pornire foarte bun pentru orice aș fi vrut să fac mai târziu. Să devin agent, spre exemplu, în agenția lui. Dar nici asta nu voiam să fac, iar dreptul mi-a displicut total. Profesorii erau ai dracului cu toată lumea, iar studenții erau răutăcioși, competitivi și nevrotici. Fiecare încerca să-l umilească pe cel de lângă el. Doi ani de zile am fost îngrozită și plângeam tot timpul. Îmi era mereu o teamă cumplită că aveam să pic la examene. Apoi tata a murit și m-am lăsat.

– Și-apoi?

– M-am simțit ușurată, spuse ea zâmbind, de cealaltă parte a mesei. Aveam pe cineva atunci. Părinții mei nu au fost de acord nici cu el. Și el renunțase la facultatea de drept, în Australia. Era un împătimit al naturii și avea o școală de scufundări. Ne-am mutat

împreună într-o casă la ocean, și n-am fost în viața mea mai fericită ca atunci. Mi-a venit ideea cu plimbatul câinilor doar ca să mă întrețin pentru o vreme, și iată, trei ani mai târziu, încă mă ocup de asta. Îmi convine. Locuiesc aproape de plajă și fac exact ceea ce vreau, deocamdată. Toată casa mea este mai mică decât bucătăria asta. Mama îi zice „colibă“, dar mie îmi place la nebunie.

– Și australianul cu școala de scufundări? vru Leslie să știe, după ce își termină salata și se rezemă în scaun, privind-o.

În mod normal, părea o femeie obișnuită, veselă, mai puțin când vorbea despre facultatea de drept. E și el pe aici?

– Nu, nu mai este, spuse ea clătinând ușor din cap.

– Păcat! Aveai o strălucire în ochi când vorbeai despre el.

– A fost un tip fantastic. Am fost împreună doi ani, însă el a avut un accident și-a murit.

Leslie o privi mult mai atent când spuse asta. Părea doar tristă, nu îndurerată. Părea că se împăcase deja cu gândul că îl pierduse. Dar era surprins de ceea ce femeia tocmai spusese și-i părea rău pentru ea. Însă ea nu părea să caute mila lui.

– Accident de mașină?

– Deltaplan. O rafală puternică de vânt l-a izbit de o stâncă și a căzut.

Tocmai s-au împlinit doi ani de-atunci. A fost foarte greu la început. Dar chestiile astea se întâmplă. Ghinionul nostru! Hotărâserăm să ne căsătorim și să ne mutăm în Australia. Cred că mi-ar fi plăcut acolo.

– Da, se poate, zise Leslie și dădu din cap. Sydney este foarte asemănător cu San Francisco.

– Așa spunea și el. De acolo era. N-am reușit să ajungem. Cred că n-a fost să fie!

Părea că se resemnase cu situația, și o admiră pentru asta. Fata asta nu era o plângăreață.

– Și-ai mai avut pe cineva de-atunci? se interesă el curios.

Ea îl privi zâmbind cum stătea, așezat de cealaltă parte a mesei din bucătăria surorii ei. Totul era așa de ciudat, încât îi veni să râdă. Leslie Baxter se interesa de viața ei amoroasă. Cine-ar fi crezut?

– Doar o mulțime de întâlniri, aranjate de alții, cu niște tipi plicticoși. Am încercat o perioadă, acum un an, doar ca să le închid gura prietenilor și familiei. Pur și simplu, era pierdere de vreme – ori poate nu eram eu pregătită. Am lăsat-o moartă în ultimele șase luni. E foarte greu să o iei de la început cu altcineva. Ne înțelegeam atât de bine!

– Nu pari genul de persoană dificilă într-o relație, o spuse el ca pe o certitudine. Am avut și eu o astfel de relație cândva. Era extraordinară, continuă el să povestească pe un ton oarecum visător.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am fost prost. Tânăr și prost. De-abia îmi începusem cariera, și am vrut să stau pentru o vreme la Hollywood, să joc. Ea era în Anglia și voia să se mărite și să aibă copii. Până să-mi dau eu seama că avea dreptate, a renunțat la mine și s-a căsătorit cu altcineva. M-a așteptat aproape trei ani, ceea ce era mai mult decât meritam atunci. Are cinci copii acum și locuiește

în Sussex. Cumsecade femeie. Și-am mai avut pe cineva, tot așa, o femeie tare de treabă. N-am fost căsătoriți niciodată, dar avem o fiică. Monica a rămas însărcinată cam în timpul în care relația noastră începea să se destrame și a hotărât să păstreze copilul. La vremea respectivă mi s-a părut cam aiurea. În cele din urmă, s-a dovedit că avea dreptate. Relația noastră era terminată, dar Chloe, fiica mea, este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Și unde este? întrebă Coco surprinsă. Individul avea o viață tipic hollywoodiană, cu femei care încercau să-l omoare, cu iubiri destrămate și cu un copil făcut cu o femeie care nu îi fusese niciodată soție, dar, cu toate astea, părea foarte normal și cu picioarele pe pământ. Ori poate doar se prefăcea. Cunoscușe o grămadă de actori duși cu pluta în tinerețe, prin intermediul tatălui ei. Unii dintre ei păreau oameni normali, dar nu erau. În realitate, erau la fel de sonați și de narcisiști ca toți ceilalți. Tatăl ei o prevenise să nu iasă niciodată cu un actor. Dar Leslie era diferit. Deocamdată, nu părea egoist sau arogant și plin de el. Părea foarte dispus să-și recunoască propriile greșeli și nu încerca să dea vina pe altcineva – cu excepția ultimei aventuri, care, oricum, nu părea să fie vina lui. Smintiți erau pretutindeni, în special în cercurile în care se învârtea el.

– Chloe locuiește la New York cu mama ei, care este actriță pe Broadway, foarte talentată chiar, și o mamă surprinzător de bună, explică el. O ține departe de ferocitatea din mass-media și face în așa fel încât fiica mea să vină să mă vadă de două, trei ori pe an.

Iar eu, ori de câte ori am ocazia, merg la New York să o văd. Are șase ani și este cel mai drăgălaș spiriduș din lume! Radia de mândrie când vorbea despre copil. Eu și mama ei suntem cei mai buni prieteni. Uneori mă întreb dacă relația noastră ar fi rezistat în cazul în care ne căsătoream. Dar nu cred. Este o persoană foarte sobră. După ce ne-am despărțit, s-a încurcat cu un politician căsătorit. Toată lumea știa despre asta, dar își țineau cu toții gura. Apoi a urmat o serie de bărbați foarte bogați și foarte influenți. Eu eram prea plictisitor pentru ea. Și mult prea imatur la vremea respectivă. Am patruzeci și unu de ani acum și cred că de-abia am început să mă maturizez. E jenant să recunosc, dar cred că fac parte din categoria tipilor tomnatici. Cred că actorii au tendința de a fi foarte imaturi. Meseria ne strică.

Maniera deschisă cu care recunosc toate acestea o emoționează pe Coco.

– Eu am douăzeci și opt de ani și tot nu m-am hotărât ce vreau să fiu când mă fac mare, spuse ea cu timiditate. Când eram mică, voiam să devin prințesă indiană, dar, din momentul în care mi-am dat seama că nu avea să se întâmple așa ceva, n-am reușit să găesc un alt lucru la fel de captivant. Își luă o expresie ușor dezamăgită, iar el râse. Sunt mulțumită de viața pe care o duc. Plimbatul câinilor este OK deocamdată. Și, chiar dacă nu are sens pentru familia mea, eu sunt mulțumită de ceea ce fac în prezent.

– Asta contează cel mai mult, zise el amabil. Te presează familia în sensul ăsta?

Deși, știind cum e Jane și cine e mama ei, era evident că așa se întâmpla.

Coco îi răspunse printr-un hohot de râs.

– Glumești? Mă consideră un fiasco total, un dezastru! Cu toții au avut, și încă au, cariere solide. Sora mea a fost nominalizată la Oscar pentru prima oară la vârsta mea. Are un uriaș succes de box-office de la vârsta de treizeci de ani. Mama scrie cărți de succes de când era în scutece. Tatăl meu a fondat personal agenția și a reprezentat cele mai mari staruri de la Hollywood. Iar eu plimb câini. Poți măcar să-ți imaginezi cam ce cred ei despre asta? Mama s-a măritat la douăzeci și doi de ani și a avut-o pe Jane la douăzeci și trei. Jane și Liz sunt împreună de când Jane avea douăzeci și nouă de ani. Iar eu, eu mă simt de cincisprezece ani, în liceu. Și nici măcar nu-mi pasă dacă mă invită cineva la balul bobocilor. Sunt fericită cu câinele meu, pe țărmul oceanului.

Leslie nu-i reaminti că ar fi fost măritată și ea dacă nu murea Ian. Dar Coco era conștientă de asta.

– Provin dintr-o familie de oameni de succes, care au știut ce vor din momentul în care s-au născut. Pot să jur că pe mine m-a schimbat cineva la naștere, în maternitate. Și sigur există pe undeva o familie frumoasă, normală, care trăiește pe țărmul oceanului și care ar fi foarte mândră de faptul că sunt plimbătoare de câini, fără să își bată capul dacă mă mărit sau nu vreodată. Și probabil că s-au trezit cu un copil care vrea să fie cosmolog ori neurolog, poate chiar agent la Hollywood, și habar n-au ce Dumnezeu li se întâmplă. Iar în tot acest timp – ori de câte ori sunt în preajma familiei mele sau când pur și simplu vorbim –, mă întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu mine.

Nu mai fusese atât de sinceră cu nimeni, în afară de Ian, ca să nu mai vorbim de faptul că de-abia îl cunoscuse, era actor și, ceea ce o îngrijora într-o oarecare măsură, mai era și prieten cu Jane.

Leslie îi citi gândurile.

– Să știi că n-am de gând să-i spun nimic lui Jane. Deci nu trebuie să fii atât de îngrijorată.

– Vezi tu, pur și simplu, nu avem nimic în comun, zise Coco cu lacrimi în ochi, ceea ce o făcu să se simtă prostuță și jenată. Așa m-am săturat să-mi tot spună că greșesc și că n-am realizat nimic. Și ironia este că chestia asta tot lor le prinde bine. Le face pe ele să se simtă importante; sora mea m-a ținut pe post de slugă toată viața mea. Pe când, dacă aveam un rost al meu, n-ar mai fi fost chiar așa de convenabil pentru ele. Jane are suflet bun și țin la ea enorm, dar este foarte dură, explică Coco, iar el încuviință din cap.

– Știu. Poate trebuie doar să înveți să mai și refuzi, zise el încet, iar Coco râse din nou, ștergându-și ochii cu marginea tricoului, în timp ce el încercă să nu bage în seamă sutienul roz ce apăruse de sub tricou.

Era clar că nu-și dădea seama de gest, ceea ce îl făcu să zâmbească. În multe privințe, chiar că era doar un copil, iar asta îl făcea s-o placă și mai mult. Era atât de sinceră și de reală, atât de blândă și de bună!

– Dar am încercat să mă împotrivesc lor de când mă știi. De aceea m-am mutat la Bolinas. Măcar creează o barieră între noi. Dar, după cum bine vezi, uite cine are grijă de câine și de casă!

– În curând, vei fi și tu surprinsă de faptul că vei pune piciorul în prag, zise el binevoitor. Când va veni

vremea și va fi cazul, o vei face. Nici mie nu îmi e ușor să o refuz pe Jane. E o femeie foarte puternică, ba chiar dură în multe privințe, dar este incredibil de deșteaptă și îmi e tare dragă. Și Liz la fel, deși este o persoană mult mai blândă. O mai înmoaie pe Jane sau cel puțin încearcă.

– Jane seamănă foarte mult cu tata. Este foarte directă și lipsită de menajamente. Mama este mai manipuloare ca să obțină ceea ce vrea. Plânge cu ușurință. Apoi Coco râse de ceea ce tocmai zisese. Și, după cum se vede, și eu la fel. Îmi cer scuze! Doar n-ai venit aici ca să-mi ascuți poveștile triste despre cum am fugit eu de o familie renumită de la Hollywood ca să trăiesc într-o cabană pe plajă. E o viață destul de simplă.

– Nu mi se par triste poveștile tale, spuse el sincer, mai puțin ce s-a întâmplat cu prietenul tău australian. Asta e foarte trist, atât pentru el, cât și pentru tine. Dar ești tânără și ai ani buni în față ca să-ți dai seama ce vrei să faci și ca să-ți găsești perechea potrivită. Și, între timp, se pare că duci o viață relaxată și că te distrezi. Dacă mă întrebi pe mine, asta chiar e de invidiat. Cred că te descurci mai bine decât îți imaginezi. Iar ele nu trebuie să fie de acord cu ceea ce faci tu. Părinții mei încă își fac griji pentru mine. Ei consideră că am pierdut ocazia de a întemeia o familie, și poate că așa și e. O adoră pe Chloe, dar le-ar plăcea să mă vadă însurat și cu patru copii, înapoi în Anglia, împreună cu ei, unde consideră că mi-e locul. Dar asta e părerea lor, nu a mea. Hollywoodul se vinde scump. Și uneori ajungi să renunți exact la ceea ce nu trebuie. De asta mi-am dat până și eu seama.

– Nu e prea târziu, îl asigură Coco. Nu e imposibil să te trezești, la un moment dat, însurat și cu zece copii, și probabil se va întâmpla. Nu este o regulă care să spună când ar trebui să se întâmple asta.

– E mult mai complicat atunci când ești renumit, zise el gânditor. Cele de treabă se tem, crezând fie că ești vreun monstru, fie că te prefaci, în cel mai bun caz. Iar cele care trag ca fluturii de noapte la lumină se dovedesc a fi niște ciudate, admiratoare cărora le place anturajul vedetelor, iar altele de-a dreptul diabolice, ca tipa de care fug acum. Odată ce-ai devenit celebru, pentru ele ești ca un far luminos într-o mare de întuneric. Și genul ăsta de femei mă fac să fug ca dracul de tămâie. Deși, pe ultima, n-am putut s-o evit. Și-a jucat rolul destul de bine la început, chiar am crezut că este o fată de treabă și mi-am zis că, fiind și ea celebră, ar putea fi mai ușor. Mare, mare greșală! S-a dovedit a fi exact ceea ce nu-mi doresc.

– Deci trebuie să încerci din nou, zise Coco zâmbindu-i și se ridică de la masă ca să strângă farfuriile.

Îi oferi niște înghețată, iar când el acceptă bucuros, scoase o înghețată din frigider și i-o dădu. Pentru că nu știa ce-i plăcea, cumpărase vreo șase arome diferite în după-amiaza aceea. Erau, practic, doi străini, și totuși își împărtășeau cele mai profunde secrete, regrete și temeri, și amândoi se simțeau în largul lor.

– Uneori, obolesc să o tot iau de la capăt, recunosc el, iar înghețata i se scurse pe bărbie, arătând și el acum ca un copil.

– Așa simțeam și eu când încerca lumea să mă cupleze cu câte cineva. De aceea am renunțat să mai fac asta

forțat. M-am gândit că, dacă e să se întâmple, o să se întâmple oricum. Iar dacă nu, mi-e bine și așa cum sunt.

Leslie râse la ultimele ei cuvinte.

– Domnișoară Barrington, spuse el pe un ton oficial, te pot asigura că, la cei douăzeci și opt de ani ai tăi, nu e totul pierdut și că nu vei rămâne singură. E posibil să-ți ia un timp ca să-l găsești pe cel potrivit. Dar orice bărbat ar fi norocos să te aibă. Și, îți promit eu, bărbatul potrivit o să apară. Trebuie doar să ai răbdare.

– Iar eu, domnule Baxter, spuse ea zâmbind, îți voi face aceeași promisiune. Femeia potrivită va apărea. Promit! Trebuie doar să ai răbdare, repetă ea întocmai cuvintele lui. Ești un tip nemaipomenit și, dacă reușești să te ții departe de psihopate, te va găsi și o femeie cumsecade. E o promisiune! Îi întinse peste masă mâna grațioasă, iar el i-o strânse. Amândoi se simțeau mult mai bine acum, că stătuseră de vorbă, iar faptul că se întâlniseră în acel moment, acasă la Jane, era o binecuvântare. Amândoi simțeau că tocmai își făcuseră un prieten nou.

– Cam ce se întâmplă în orașul ăsta sâmbăta seara? o întrebă Leslie curios, iar ea râse.

– Nu mare lucru. Lumea iese la restaurant, iar pe la zece deja nu mai e nimeni pe stradă. E un oraș mic, nu ca New York sau L.A.

– La vârsta ta, sâmbătă seara ar trebui să ieși în oraș, să te distrezi, nu să stai acasă, de vorbă cu un hodorog ca mine, o muștră el, iar ea râse din nou.

– Glumești? Stau de vorbă, în bucătăria surorii mele, cu cel mai mare star de cinema din lume. Orice femeie din țară și-ar da bucuroasă mâna dreaptă doar ca să petreacă

o sâmbătă seara ca asta, spuse ea cu admirație. Era amețitor chiar și pentru ea. De ani de zile stătuse departe de lumea părinților și a surorii ei. Nu-ți mai spun cum e sâmbătă seara în Bolinas, unde stau eu. Maximum zece hipi-oți bătrâni, la bar, dacă sunt și ăia. Restul lumii e acasă, în pat; și eu la fel, urmărind unul dintre filmele tale.

La replica asta, amândoi râseră în hohote. O ajută să pună farfuriile murdare în mașina de spălat vase, stinseră luminile și urcară agale treptele spre dormitoare, el în urma ei și câinii după ei. Încă se simțea timorat în preajma lui Jack. Sallie era mai mică, deci nu așa de impozantă, și nu i se părea chiar amenințătoare. Jack îl putea pune la pământ în câteva secunde, deși Coco știa că nu ar face asta. Era chiar mai blând decât Sallie, dar cântărea, cu siguranță, mai mult decât Leslie.

Și-au urat noapte bună pe palier, fiecare în fața dormitorului său. Leslie o întrebă ce avea de făcut a doua zi, iar ea îi spuse că n-avea planuri. Nu lucra niciodată duminica, dar i-ar fi plăcut să se ducă acasă, chiar și pentru o zi.

– Mi-ar plăcea să văd orașelul ăla haios de la ocean, unde locuiești tu, zise el plin de speranță. Cât e de departe de-aici?

– Mai puțin de-o oră, răspunse ea zâmbind.

I-ar fi făcut mare plăcere să i-l arate.

– Mi-aș dori să-ți văd și cabana și să fac o plimbare pe plajă. Mereu am considerat că oceanul are niște proprietăți fortifiante. Am avut o casă în Malibu, pentru o vreme. Mi-a părut tare rău după ce am vândut-o. Poate dăm o fugă la Bolinas mâine, zise el reprimându-și

un căscat. Acum, că începea să se relaxeze și să se simtă din nou în siguranță, își dădu seama cât de extenuat era. Îți fac eu vafe când ne trezim, îi promise, și apoi o sărută pe obraz. Îți mulțumesc că m-ai ascultat astă-seară!

O plăcea foarte mult. Era o ființă plăcută și modestă, care nu voia absolut nimic de la el. Nici faimă, nici avere, nu voia să apară în presă, nu publicitate; nici măcar o cină nu voia. Se simțea surprinzător de confortabil în prezența ei, dat fiind că de-abia se cunoscuseră în dimineața aceea. Puteai simți cu ușurință că era o persoană de încredere, iar ea, la rândul ei, simțea la fel față de el.

Pe când intra în cameră, își auzi telefonul mobil sunând. Pe ecran apărea scris număr necunoscut, dar el era aproape sigur că era nenorocita aia psihopată, care nu-i dădea pace. Lăsă să intre căsuța vocală și, după un minut, primi un SMS de la ea, în care îl amenința iar. Era nebună de-a binelea. Șterse mesajul fără să răspundă. Închise ușa camerei, se dezbracă și se trânti în pat. Rămase așa, întins, multă vreme, gândindu-se la Coco și la toate lucrurile pe care și le spusese. Îi plăceau la nebunie caracterul ei deschis și sinceritatea de care dădea dovadă. Încercase să fie la fel de deschis și de sincer cu ea și considera că îi reușise. Stinse lumina și-și lăsă mintea să umble hai-hui, dar nu putu adormi.

După vreo oră, se hotărî să coboare în bucătărie, după un pahar cu lapte, și văzu că la ea în dormitor lumina era încă aprinsă. Bătu încetișor la ușă ca s-o întrebe dacă voia ceva de jos, iar ea răspunse cu voce tare, spunându-i să intre. Era lungită pe pat între cei doi câini, într-o pijama decolorată din flanel, uitându-se

la un film. Privi la ecranul de proiecție și-și văzu propria față. Rămase uluit, uitându-se la ecran ca și când se privea într-o oglindă gigantică, iar Coco păru stânjenită că fusese surprinsă uitându-se la filmul lui.

– Scuze, zise ea rușinată, părând din nou ca o fetiță, dar este filmul meu preferat!

El îi zâmbi recunoscător. Era un compliment valoros din partea unei femei pe care ajunsese să o admire într-o singură zi. Dar ea nu încerca să-l flateze. Dacă n-ar fi intrat la ea în cameră, nici n-ar fi știut că se uita la un film cu el.

– Mi-a plăcut și mie filmul ăsta, deși găsesc că eu, unul, am fost îngrozitor, recunosc eu senin, cu un zâmbet forțat. Mă duc până jos. Vrei să-ți aduc ceva de la bucătărie?

– Nu, mersi.

Era drăguț din partea lui să întrebe. Se simțeau ca doi copii la o petrecere în pijamale, în casa extrem de sofisticată a lui Jane. Coco își lăsase toate hainele pe jos, prin dormitor. Așa îi părea și ei mai primitiv. Când Jane era acasă, totul în jur era extrem de ordonat. Coco găsea că dezordinea ei conferea casei un caracter mai uman, dar sora ei n-ar fi fost, cu siguranță, de acord.

– Atunci, pe mâine-dimineață! Vizionare plăcută, zise Leslie și închise ușa, apoi coborî să-și ia paharul cu lapte după care plecase și încă o înghețată.

Aproape că spera că avea să coboare și ea, să i se alăture, dar Coco era mult prea captivată de film. După ce-și termină laptele și înghețata, se înapoie în dormitor. De această dată, când se băgă în pat, căzu într-un somn adânc în doar câteva minute, fără să se miște

până dimineață. Simțea că-și lăsase toate grijile în L.A. și că găsisse exact ceea ce-și dorise atunci când venise aici. Un loc unde se simțea în siguranță, în afară de orice pericol și departe de cei care-i voiau răul. Și, în acest loc sigur, găsisse ceva și mai prețios. Găsisse o femeie care îi inspira siguranță. Nu se mai simțise așa de când plecase din Anglia și venise la Hollywood. Și știa că retras aici, în această casă din San Francisco, cu această fată nostimă și cu câinii ei mari, nu i s-ar fi putut întâmpla nimic rău, niciodată.

capitolul 4

Când se treziră, dimineața părea însorită, aproape perfectă. Era cald, iar cerul – de un albastru strălucitor. Leslie coborî în bucătărie înaintea ei și pregăti șuncă presată și vafe. Își turnă un pahar cu suc de portocale și puse apă la fiert în cana electrică pentru ceai. Când Coco intră în bucătărie, el turna apa clocotită în două căni. Ea tocmai dăduse drumul la câini în grădină, iar după micul dejun avea de gând să-i scoată la o plimbare lungă.

– Miroase delicios, zise ea, iar Leslie îi întinse o cană cu ceai verde, pe care-l găsisse într-un dulap.

El își făcuse un ceai negru englezesc, pe care-l bău fără zahăr și fără lapte. O clipă mai târziu, așeză pe masă, în fața ei, o farfurie cu vafe. Siropul de arțar era deja pe masă și izbucniră amândoi în râs amintindu-și scena de haos total la care asistase Leslie cu o zi în urmă, când intrase în bucătărie.

– Îți mulțumesc că ai pregătit micul dejun! spuse ea politicoasă în timp ce Leslie se așeza la masă, în fața ei, cu porția lui de vafe și de șuncă presată.

– Nu eram convins că poți fi lăsată singură în bucătărie, o tachină el, după care își aruncă privirea afară, la golful din fața ferestrei enorme. Mergem pe plajă azi? o întrebă privind ambarcațiunile care se adunau la linia de start.

Era deja forfotă în golful din fața casei și se zăreau pâlcuri-pâlcuri de bărci cu pânze.

– Numai dacă vrei, spuse ea. Mă pot duce singură, dacă nu dorești să vii. Trebuie să-mi mai iau niște lucruri și să-mi verific rapid corespondența.

– Te deranjează dacă vin cu tine?

N-ar fi vrut să-i invadeze spațiul intim sau să devină prea băgăcios. Poate avea ceva de făcut, poate doar voia liniște și puțină intimitate acasă, în cabana ei, ori poate dorea să se vadă cu prietenii.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse ea cu sinceritate. Cât putea fi de chinuitor să petreacă o zi în Bolinas cu Leslie Baxter? Vreau să-ți arăt Bolinasul. E un sătuc ciudat, dar e fantastic! Îi povesti despre lipsa indicatoarelor, pentru ca nimeni să nu-i găsească.

O oră mai târziu, urcau în furgonetă împreună cu cei doi câini, purtând jeanși, tricouri și șlapi. Îl avertizase că, dacă se lăsa ceața, putea fi răcoare, așa că își luaseră cu ei și pulovere. Dar nu era nici o umbră pe cerul imens, albastru, pe când coborau pe Divisadero, spre Lombard și se alăturau traficului în direcția nord, către podul Golden Gate. Pălăvrăgîră tot drumul, el povestindu-i despre copilăria lui în Anglia și despre dorul de acasă care-l apuca uneori. Îi mai mărturisii și faptul că acum, când mergea acasă, era altfel.

Celebritatea schimbase până și felul în care îl trata lumea acolo. Oamenii obișnuiți, pe care-i știa din copilărie, se purtau acum cu el ca și când ar fi fost special sau de parcă se schimbase ceva, indiferent cât ar fi încercat el să-i convingă că nu era așa, că se simțea cât se poate de normal.

– Povestește-mi despre Chloe, zise Coco în timp ce traversau podul către dealul pe care se proiecta intrarea în tunelul-curcubeu, din Marin.

– E o scumpă! replică Leslie, iar fața i se luminează imediat. Mi-aș dori să o pot vedea mai des. Este foarte isteată și de-a dreptul adorabilă. Seamănă cu mama ei. O spuse cu profundă afecțiune, nu numai pentru copil, ci și pentru femeia care-i fusese iubită cu mult timp în urmă. Îți arăt fotografiile cu ea când ajungem la Bolinas. Purta mereu poze cu ea în portofel. Când se face mare, vrea să fie balerină sau șofer de camion. Aparent, sunt două profesii interschimbabile și interesante în egală măsură, pentru ea. Spune că șoferii de camion pot să arunce chestii pe marginea drumului, ceea ce pentru ea este extrem de distractiv. Merge la toate cursurile posibile. Franceză, calculator, pian, balet.

Radia de mândrie și de fericire ori de câte ori vorbea despre fiica lui. Relația lui cu fetița și cu mama acesteia era simplă și deschisă, și așa fusese întotdeauna, spunea el.

– Mama ei a avut o relație foarte serioasă cu cineva, până de curând, și chiar credeam că se vor căsători. Mi-era puțin teamă. Prietenul ei era italian, iar la Florența mi-ar fi fost mult mai greu să ajung decât la New York. Am fost tare ușurat când s-au despărțit, deși Monica merită să aibă pe cineva. Să fiu cinstit,

cram gelos pe el din cauza lui Chloe. El ar fi apucat să o vadă mai mult decât mine. Nu cred că mama ei este cu altcineva acum, spuse el în timp ce Coco viră spre Stinson Beach, traversând Mill Valley.

– Te-ai întoarce vreodată la ea, de dragul lui Chloe? întrebă Coco interesată, iar el dădu din cap.

– N-aș putea. Și nici ea n-ar putea. Nu mai e cale de întoarcere. A trecut prea mult timp de atunci, iar prăpastia dintre noi e mult prea mare. Relația noastră se terminase, practic, înainte de a se naște Chloe. Copilul n-a fost decât un accident fericit. Chloe este cel mai bun lucru din viața amândurora. Ea face ca totul să aibă sens.

– Nici măcar nu-mi pot imagina că voi avea copii, spuse Coco serioasă. Cel puțin nu deocamdată!

Chiar și atunci când Ian era în viață, simțise că ar fi fost prea devreme să aibă copii. Cine știe? Poate pe la treizeci și ceva de ani, zise ea vag, în vreme ce furgoneta lor lăsa în urmă orașul.

Leslie era uimit de cât de bine lua curbele cu furgoneta aceea extrem de veche. Scotea niște zgomote înfricoșătoare, însă motorul pufăia de zor. Leslie preciză că îi plăcea să umble la mașini. Era o pasiune de-a lui de când era băiețandru și nu se plictisise de ea niciodată. Îl impresionau în special curbele în ac de păr ce urmau conturul stâncilor, de-a lungul țărmului, și pe care femeia le lua cu ușurință. Îi păru pricepută, calmă și, mai ales, stăpână pe viața ei, indiferent ce credeau mama și sora ei. Era convins că cele două se înșelau. Și, cu cât se apropiau mai mult de plajă, cu atât Coco părea mai fericită.

– Sper că nu ți se face rău în mașină, spuse ea cu îngrijorare, aruncându-i o privire.

– Încă nu. O să te anunț.

Vremea era superbă, iar priveliștea, fantastică. Amândoi câinii dormeau în spatele furgonetei; după douăzeci de minute de curbe strânse, drumul începu să coboare către Stinson Beach. Câteva magazine apărură înșiruite, la întâmplare, de-o parte și de alta a drumului. O galerie de artă, o librărie, două restaurante, un magazin alimentar și un magazin de suvenir.

– Locul ăsta, mai mult ca sigur, este una dintre minunile lumii, zise Leslie privind amuzat orașul desuet, dar fermecător, dacă-l puteai numi așa.

După numai două cvartale, străbătuseră deja tot centrul, după care trecură de o cotitură și o luară pe niște drumuri înguste, străjuite de-o parte și de alta de colibe ce stăteau să cadă.

– Acolo este un cartier rezidențial. Femeia arătă, cu un gest vag, dincolo de lagună. Și o rezervație de păsări la dreapta. Natura este aproape neatinsă aici, îi spuse apoi zâmbindu-i larg. Și stai să ajungem în Bolinas! Este o buclă temporală și este un loc chiar mai puțin civilizată decât ce vezi aici.

Îi plăcu asprimea și simplitatea locului. Nu era nici pe departe un oraș pretențios de pe coasta oceanului, și părea că se afla la un milion de kilometri distanță de orice oraș mare. Înțelegea perfect de ce îi plăcea ei aici. Avea un sentiment incredibil de relaxare și de pace străbătând drumul acela nemarcat. Era ca și când îți puteai lăsa toate necazurile departe prin simplul fapt că veneai aici. Chiar și drumul ăla cumplit, până aici, îl relaxase.

După vreo zece minute Coco făcu stânga, tot pe un drum fără indicator, și ajunseră pe un platou mic. Aici erau case ce arătau mai degrabă a ferme vechi, cu copaci antici și o bisericuță.

– O să-ți arăt mai întâi orașul, îi explică și râse imediat după aceea, deși termenul este aproape un eufemism. Este și mai mic decât Stinson Beach. Plaja noastră nu e atât de bună, este mai rustică, dar ține turiștii la distanță. E mult prea greu de găsit și dificil de ajuns aici.

Pe când spunea asta, trecură pe lângă un restaurant dărăpănat, o alimentară, un magazin cu accesorii pentru consumatori de droguri ilegale și un magazin de confecții, vechi de când lumea, care avea în vitrină un fel de rochie cu imprimeuri bizare.

Leslie privea în jur cu un zâmbet lățit pe față.

– Asta e tot? întrebă el extrem de amuzat.

Magazinele erau mititele și păreau dintr-o altă epocă, dar totul în jur era frumos și plin de verdeață. Erau arbori bătrâni, masivi și puternici, iar localitatea era așezată pe o platformă ușor înălțată deasupra mării. Arăta mai mult a așezare rurală decât a plajă.

– Asta e tot, confirmă Coco. Dacă-ți trebuie un bong, acela e locul potrivit! Îi indică discret magazinul, iar el chicoti.

– Cred că azi mă descurc fără.

Trecură de magazine și merseră de-a lungul drumului marcat cu niște cutii vechi de scrisori, cu garduri de lemn și, din când în când, cu câte o poartă din fier forjat.

– Sunt și câteva case tare frumoase, dar reprezintă unul dintre secretele locului și sunt bine ascunse. Majoritatea sunt case țărănești ori cabane pentru surferi.

În vremurile de demult, foarte mulți hipioți locuiau în autobuze școlare stricate, aproape de plajă. Lucrurile au evoluat în ziua de azi, dar nu cu mult, zise Coco cu o expresie liniștită.

Se simțea bine înapoi, acasă.

Parcă furgoneta în fața casei și dădu drumul câinilor, care se ținură după ea și după Leslie până în curte, dincolo de poarta de lemn, stricată de vreme. Fusesse făcută de Ian, când se mutaseră aici. Descuie ușa și intră, iar Leslie o urmă cu băgare de seamă, privind în jur. Din sufragerie avea o priveliște la ocean perfectă, deși ferestrele erau vechi și nu tocmai mari, spre deosebire de ferestrele cât peretele ale casei lui Jane, din oraș.

Aici nimic nu fusese făcut de văzul lumii, iar Leslie remarcă faptul că nu era altceva decât un cămin primitiv. Parcă „e o casă pentru păpuși“, gândi el. Pe dușumea erau teancuri de cărți, iar pe masă – niște reviste vechi. Un tablou de-al ei era sprijinit pe un șevalet, într-un colț, iar perdeaua era desprinsă din câteva cârlige. Dar, în ciuda aparentei dezordini, casa era primitoare și arăta a casă locuită. Coco făcea focul în șemineu în fiecare seară.

– Nu e mare lucru, dar îmi place nespus aici, afirmă Coco mulțumită.

Pe pereți atârnav câteva tablouri înrămate, iar pe policioara șemineului și pe rafturile bibliotecii înțesate cu cărți zăceau fotografiile cu ea și cu Ian. Bucătăria era puțin dezordonată, dar curată, iar dincolo de camera de zi se afla dormitorul ei minuscul, cu un pat acoperit cu o pătură călduroasă și cu o pilotă la mână a doua, veche și decolorată.

– E minunat, zise Leslie cu o licărire în ochi. Nu este o cabană, cum spui tu, ci un cămin primitiv!

Era de o sută de ori mai puțin impersonală decât locuința elegantă a surorii sale din Broadway și era cât se poate de evident motivul pentru care Coco o prefera. Leslie își aruncă privirea la o fotografie cu ea și cu Ian, în care păreau tineri și fericiți, în costume de scafandri, pe șalupă, după care o urmă pe Coco afară, pe terasă. Avea o priveliște extraordinară la ocean și la plajă, iar în depărtare se vedea orașul.

– Cred că nici eu n-aș fi plecat de aici vreodată, spuse el, și vorbea serios.

– Nici eu nu plec decât când muncesc, zise Coco.

Era o diferență ca de la cer la pământ între casa de acum și vila din Bel-Air, în care crescuse, însă cabana asta întruchipa tot ce-și dorea. Lui Leslie nu trebuia să-i explice; o înțelesese, iar acum o privea cu un surâs călduros. Se simțea privilegiat, de parcă tocmai îl dusese la clubul ei special ori în grădina ei secretă. Fiind cu ea, în această casă, era ca și când ar fi privit adânc în sufletul ei.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici, îi spuse cu blândețe. Mă simt onorat.

Imediat ce spuse asta, câinii veniră în fugă la ei, plini de nisip, iar Jack reuși, în goană, să-și prindă în zgardă o crenguță dintr-un arbust. Câinele cel mare părea să fie în culmea fericirii aici; și Sallie la fel.

Coco se uită la Leslie, zâmbindu-i recunoscătoare.

– Îți mulțumesc pentru că înțelegi ce mult înseamnă locul ăsta pentru mine! Familia mea a crezut că mi-am pierdut mințile când m-am mutat aici. Mi-e greu să explic.

Leslie se trezi întrebându-se dacă Coco ar fi continuat să locuiască aici în cazul în care Ian ar mai fi fost în viață ori în vreun loc similar, undeva, în Australia, și bănuia că da. Coco voia cu disperare să se rupă de originea ei, de toate valorile pe care le considera greșite și de toate simbolurile acelei societăți. Aceasta era manifestarea a tot ceea ce respinsese sufletește, când se mutase aici. Falsitatea, obsesia pentru bunurile materiale, lupta crâncenă pentru a fi primul, sacrificarea omului în numele carierei.

– Vrei o ceașcă de ceai? îl întrebă ea pe Leslie când acesta se așază pe unul dintre șezlongurile decolorate.

– Da, te rog. Apoi observă statuia veche a lui Quan Yin, pe care i-o dăduse Ian. Zeița compasiunii, spuse încetișor când, câteva minute mai târziu, femeia îi întinse o cană de ceai și se așază pe șezlongul de alături. Mă face să mă gândesc la tine. Ești o femeie bună, Coco, și o ființă deosebită. Am văzut fotografii cu prietenul tău. Pare să fi fost om bun și el, îi zise respectuos.

Ian fusese un tip blond, înalt și atrăgător, iar în fotografie arătau fericiți și lipsiți de orice griji. Pentru o clipă, pe când trecea pe lângă imaginile cu chipuri zâmbitoare, Leslie simțise un fel de invidie. Era aproape sigur că n-avusese parte, în toată viața lui, de ceea ce împărtășiseră cei doi.

– Era un om bun, își aminti Coco îndreptându-și privirea către mare. Apoi se întoarse către Leslie și zâmbi. Tot ce-mi doresc pe lumea asta se află aici. Oceanul, țărmul, o viață liniștită, simplă; terasa aceasta, de unde privesc răsăritul soarelui în fiecare

dimineată, focul în șemineu seara. Câinele meu, cărțile, oameni de care-mi pasă, în casele din apropiere. Nici nu-mi trebuie mai mult de-atât. Îmi este bine. Poate că într-o zi o să vreau altceva, dar nu pentru moment.

– Crezi că te vei întoarce vreodată la lumea „reală”? Sau, mai degrabă, ar trebui să spun cea ireală, în care ai trăit înainte?

– Sper că nu, zise ea cu hotărâre. De ce aș vrea asta? N-a avut niciodată vreun sens pentru mine, nici măcar în copilărie, spuse Coco închizând ochii și întorcându-și fața către soare.

Leslie o privi atent. Părul ei răspândea sclipiri rubinii în lumina soarelui; era liniște, iar câinii adormiseră la picioarele lor. Era genul de viață cu care te puteai obișnui. Fără complicații și fără subterfugii. Dar totodată părea o viață singuratică. Era o lume în care să se refugieze singură. Dar nici viața lui nu era mai bună. Se ascundea de o femeie care încerca să-l omoare. Fără îndoială, viața ei de aici avea mai mult sens. Îi plăcea foarte mult tot ceea ce vedea în jur, dar Leslie nu era sigur că ar fi putut trăi aici. Deși era mai tânără cu treisprezece ani decât el, Coco părea să se fi regăsit pe ea însăși cu mult înaintea lui. El încă mai bâjbâia în întuneric, deși se afla acum mult mai aproape de răspuns decât se aflase vreodată. Măcar știa ce nu voia. Coco aflase inclusiv asta mai devreme.

– Trebuie să recunosc... zise el chicotind ușor, în timp ce Coco întredeschise ochii și-l privi atent.

Aici, femeia părea atât de echilibrată, de sigură pe ea și de împăcată cu sine. Leslie o sorbea din priviri,

ca și cum și-ar fi potolit setea cu apa pură a unui izvor de munte.

– Nu mi-o pot imagina pe sora ta aici, reluă el.

Coco râse la această remarcă.

– Nu poate să sufere locul ăsta! Lui Lizzie îi place mai mult, dar nu li se potrivește. Ele sunt făcute să trăiască la oraș. Jane consideră că San Francisco e un sat. Cred că amândouă preferă să stea în L.A., dar le place mult casa, iar Lizzie spune că-i vine mai ușor să scrie aici decât acolo. Nu sunt atât de multe chestii care să te distragă.

Leslie încă zâmbea.

– Îmi amintesc când am cunoscut-o pe Jane. Credeam că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Avea douăzeci și ceva de ani și era absolut senzațională. Încă mai este. Am fost mort după ea aproape un an. O tot invitam în oraș, iar ea mă tot trata ca pe un amic, nimic mai mult. Nu-mi puteam da seama ce naiba făceam greșit! Într-un târziu, n-am mai rezistat și, într-o seară, după ce-am luat cina împreună, am sărutat-o, iar ea s-a uitat la mine de parcă eram nebun și mi-a spus că e lesbiană. Mi-a zis că făcuse tot ce-i trecuse prin cap ca să mă facă să înțeleg, inclusiv să îmbrace haine bărbătești din când în când, atunci când ieșeam împreună. Iar eu credeam că era excentrică, și chiar mi se părea sexy în ele. M-am simțit cel mai mare idiot pe care ți-l poți imagina, dar de-atunci am rămas foarte buni prieteni. Și îmi place de Liz foarte mult. Sunt absolut perfecte împreună. Liz o mai înmoaie, cumva. Jane a devenit mult mai ponderată în ultimii ani.

– Țsta da, gând înfricoșător! comentă Coco. Mie mi se pare că e încă destul de dură. Cu mine, în orice caz. În ceea ce-o privește, nu m-am ridicat niciodată la nivelul așteptărilor ei. Și nu cred că voi reuși vreodată.

Secretul era să nu mai încerce, și Coco știa mai bine decât oricine că mai avea mult până să ajungă în stadiul ăla. Încă se străduia din răsputeri să fie în asentimentul surorii ei, chiar dacă trăia în Bolinas.

– Probabil că-ți vrea binele și că doar își face griji pentru tine, spuse Leslie rațional, și amândoi sorbiră gânditori din ceai.

Coco se simțea bine în compania lui, privind oceanul și discutând despre viață.

– Probabil. Dar nu poate fi toată lumea ca ea. Nici măcar nu vreau să încerc. Eu mă îndrept exact în direcția opusă. Departe de toate astea. Nici mama nu mă înțelege. Pur și simplu, sunt altfel. Mereu am fost altfel.

– Cred că e un lucru bun, spuse el liniștit, relaxându-se în șezlong.

– Și eu la fel. Dar pe majoritatea oamenilor îi sperie. Ei consideră că trebuie să fii ca restul lumii și să accepți o viață și niște valori care nu ți se potrivesc. Ale lor nu mi s-au potrivit nicicând, nici măcar când eram mică.

– Am observat asta la Chloe încă de pe-acum, reflectă el. Nu vrea să fie actriță, ca mine sau ca mama ei. Mai degrabă ar conduce un camion. Cred că e felul ei de a ne spune că este altfel decât noi. Și trebuie să-i respectăm dorința.

– Părinții mei n-au făcut niciodată asta. Mi-au ignorat părerile, sperând că mă voi răzgândi. Ai un mare atu dacă

deja respecti personalitatea fiicei tale de șase ani! Mama voia ca eu și Jane să ne facem debutul în societate. Jane tocmai anunțase că este lesbiană și, la vremea aceea, chiar milita pentru drepturile lor. Cred că mama a renunțat la idee, fiindu-i teamă că ar putea apărea la ceremonie în smoching, în loc de rochie de seară. Și așa a scăpat Jane. Dar pe mine s-a supărat, mult mai rău, unsprezece ani mai târziu. I-am spus că mai degrabă îmi scot ficatul cu cuțitul de tăiat gheață decât să fac ce-mi cere ea. Am considerat că era ceva elitist și total nelalocul lui, un salt într-o epocă trecută, și că singurul scop era găsirea unui soț. Deci, în loc să-mi fac debutul în societate în anul acela, de Crăciun, am mers în Africa de Sud și am ajutat la construirea unui sistem de canalizare, într-un sat. Și m-am distrat mult mai bine decât aș fi făcut-o la balul lor de societate. Mama a făcut o criză de isterie și n-a vrut să vorbească cu mine șase luni. Tata a fost mai înțelegător. Dar nici el n-ar mai fi fost la fel dacă trăia când am renunțat la facultate. Cred că amândoi și-au făcut tot felul de planuri și de visuri legate de noi. Nici Jane nu prea se încadrează, dar i s-a trecut totul cu vederea deoarece a devenit cineva, iar pentru ei asta a contat întotdeauna mai mult ca orice. N-am crezut niciodată în asemenea valori și nici n-am s-o fac vreodată, spuse, foarte sigură pe ea, într-o manieră pe care el o admiră.

– În cele din urmă, familia ta se va obișnui cu ideea, zise Leslie pe un ton calm, cu toate că, din ceea ce-i spusese până acum, nu era sigur că avea să se întâmple una ca asta.

Iar Coco nu era genul care să vrea să satisfacă așteptările cuiva, dacă acestea i se păreau greșite. Era pe

deplin sinceră cu ea însăși și loială convingerilor sale, indiferent care ar fi fost prețul pe care l-ar fi avut de plătit, iar el respecta foarte mult acest lucru la ea.

– Apropo, îmi place tabloul început de pe șevalet. Emană multă liniște.

– Nu prea mai pictez, recunosc eu. De obicei, fac cadou ceea ce pictez. Pentru mine, e doar o metodă distractivă de relaxare.

El își dădea seama că era talentată în multe domenii și că toate-i făceau plăcere, chiar dacă nu-și descoperise încă marea vocație. Și, într-un fel, o invidia pentru plăcerea pe care i-o aducea această explorare. Uneori îl oboseau actoria și toată nebunia pe care o presupunea viața de vedetă.

Au rămas o vreme tăcuți, cufundați în propriile gânduri, și, în cele din urmă, el adormi. Coco duse cămile de ceai în bucătărie și împachetă câteva lucruri pe care să le ia cu ea. Când reveni pe terasă, se trezi și el.

– Înnoată lumea pe-aici? întrebă el încă somnoros și moleșit de soare.

– Uneori, spuse ea zâmbind. Mai atacă rechini din când în când, ceea ce-i descurajează pe cei slabi de inimă, iar apa este destul de rece. Ar fi mai bine să porți un costum de surf. Am unul care cred că ți s-ar potrivi, dacă vrei.

Ian fusese aproape la fel de înalt ca Leslie, doar ceva mai lat în umeri și mai athletic. Coco încă îi mai păstra costumele și echipamentul de scufundare în garaj. Se gândise la un moment dat să le dea cuiva, dar nu o făcuse. Îi plăcea să vadă lucrurile lui Ian acolo; astfel, singurătatea era parcă mai puțin apăsătoare, iar lipsa

lui nu părea chiar definitivă – era ca și când se putea întoarce oricând și să le folosească din nou.

– Cred că povestea cu rechinii mi-a tăiat pofta, zise el râzând. Sunt un laș devotat și cu atestat! Odată, a trebuit să filmez o scenă în apă, cu un rechin. După câte spuneau ei, rechinul fusese dresat și sedat în prealabil. Am optat să las cascadorii peste tot, mai puțin în scenele de dragoste. Pentru alea fusesem eu dresat și sedat.

Coco izbucni în râs.

– Nici eu nu sunt cine știe ce curajoasă, mărturisi ea timidă, iar el o contrazise imediat.

– Vorbești serios? Eu cred că ești extrem de curajoasă în ceea ce privește lucrurile importante. Te-ai împotrivit tradiției familiei tale, ai ieșit din canoane. De fapt, ai reușit să lași totul în urma ta, și-ai făcut-o cu mult curaj și cu eleganță. Indiferent câtă presiune au pus asupra ta, ai procedat cum ai considerat că este bine pentru tine și cum ai crezut de cuviință. Ai iubit pe cineva și l-ai pierdut, dar nu zaci aici, plângându-ți de milă. Ai mers mai departe. Ai continuat să locuiești aici. Ești singură într-o comunitate mică, stranie, dar nu ți-e teamă să trăiești izolată sau să nu ai pe nimeni alături de tine. Ți-ai găsit o ocupație decentă, care-ți place, chiar dacă cei pe care-i iubești te insultă pe seama ei. Toate astea necesită curaj. Ca să fii astfel, Coco, e nevoie de mult curaj. Iar tu o faci cu toată demnitatea. Am toată admirația pentru tine!

Erau lucruri tare frumoase, ceea ce tocmai îi spusese, și aprecia la el faptul că înțelesese cum era ea, fără să-i înșire, ca alții, toate greșelile pe care le făcea. Din contră, îi aproba deciziile pe care le luase și stilul

de viață pe care și-l alesese. Coco îi zâmbi cu căldură pentru ceea ce-i spusese.

– Mulțumesc! Și eu te admir pe tine, Leslie. Nu-ți este teamă să recunoști atunci când n-ai dreptate sau când greșești. Ești incredibil de modest, dat fiind cine ești și ce-ai realizat – și mai ales lumea în care trăiești. Ai putea fi un mare nemernic, dar nu ești! Ai reușit să rămâi ancorat în realitate, în pofida tuturor acestor factori.

– M-ar renega familia, în caz contrar, recunosc eu el cu onestitate. Poate tocmai de aceea sunt mereu sincer cu mine. La un moment dat, trebuie să mă confrunt nu doar cu ei, ci și cu mine însumi. Este foarte plăcut să fii vedetă de cinema și toată lumea să se dea peste cap ca să-ți ofere ceea ce vrei. Dar, în cele din urmă, ești doar o ființă umană: bună ori rea. Este jenant, în meseria mea, să vezi cât se poartă unii de prostește, și mulți o fac. Mi-e teamă că nu am răbdare în asemenea situații. De cele mai multe ori, mă uit la mine însumi și văd doar ceea ce fac rău, nu și ceea ce fac bine. Din acest punct de vedere, spuse el privind-o serios, poate că, totuși, nesiguranța de sine este un lucru bun. Și, amândoi râseră la spusele sale. Sunt impresionat că tu nu pari deloc nesigură.

– Ba sunt. Dar sunt și foarte încăpățânată. Apoi oftă. Încerc mereu să-mi dau seama cine sunt și ce vreau să fac. Știu cum am ajuns unde sunt și de ce. Dar nu reușesc să-mi dau seama încotro vreau să mă îndrept de acum înainte. Ori poate că, pe termen lung, asta va fi ceea ce vreau. Încă nu m-am hotărât.

– O să-ți dai tu seama. În felul acesta, măcar ai mai multe opțiuni. Toate ușile îți sunt deschise.

– Sunt mulțumită cu cele pe care le-am deschis până acum. Atâta doar că nu știu care sunt următoarele uși pe care vreau să le deschid.

– Cu toții simțim asta, uneori. Toți ceilalți par să aibă toate răspunsurile. Se prefac. Nu știu mai multe decât știm noi. Ori și-au creat un univers foarte mic. Le este mai ușor așa. Dacă ești dispus să privești mai atent lumea în care trăim, este cu mult mai interesantă, dar adesea este și a dracului de înfricoșătoare.

Bărbatul vorbea cu atâta modestie și fără teama de a-și dezvălui în fața ei temerile și incertitudinile.

– Ai dreptate, fu ea de acord. Este, într-adevăr, înfricoșător. „Dar tu? Tu ce ai de gând să faci acum? O să-ți găsești un apartament și o să te muți înapoi în L.A.? O iei de la capăt, căutând o altă femeie?”

Deși nu pusese această ultimă întrebare cu voce tare, amândoi se gândeau la asta. Coco se întreba de câte ori o poți lua de la capăt, întâlnind diverse persoane, alegându-ți una dintre ele, dând destinului o șansă și mergând mai departe, pentru ca apoi să fii iar dezamăgit și, în cele din urmă, să-i pui capăt. La un moment dat, intrai într-o rutină. Chiar și după doi ani minunați cu Ian, cum era în cazul ei, tot nu reușea să găsească curajul să încerce din nou. Se întreba dacă nu cumva îi era mai greu tocmai pentru că totul fusese atât de bine între ea și Ian. Dar dacă de fiecare dată se dovedește a fi femeia nepotrivită, de câte ori o poți lua de la capăt? Încearca doar să-și imagineze câte legături amoroase nereușite avusese Leslie Baxter. La patruzeci și unu de ani, rutina noului început mai mult ca sigur că părea un joc învechit pentru el.

Exact la asta se gândea și el când Coco îi pusese întrebarea.

– Cred că o să-mi gădesc ceva, temporar. Peste șase luni mi se eliberează casa, iar peste patru luni încep filmările. O să fiu în Veneția pe perioada filmărilor. Până mă întorc, chiriașul îmi va elibera casa. Acum aș putea să stau la un hotel, undeva, dar aș fi foarte expus publicului. Și i-ar fi mult mai ușor Domnișoarei Psiho, fosta prietenă, să pună mâna pe mine într-un hotel, asta dacă i-ar mai păsa de mine peste două săptămâni. Bănuiesc că-și va găsi pe altcineva de torturat destul de repede. Nu e genul care să stea prea mult timp fără partener. În ceea ce mă privește, răspunse el subînțelegând întrebarea pe care Coco n-o pusese, cred că am să aștept o vreme. După toate astea, am nevoie de o pauză. A fost destul de șocant să constat că am judecat pe cineva atât de greșit, că m-am înșelat atât de mult.

Și, fără să-și dea seama, duse mâna la vânătaia de pe obraz. Își lăsase mobilul în casa lui Jane, în oraș, doar ca să nu mai citească mesajele de amenințare, măcar pentru o vreme. Leslie nu voia să mai aibă de-a face cu ea în viața lui, deși știa că, în lumea lor, era inevitabil să se întâlnească la un moment dat. Nu aștepta deloc cu nerăbdare momentul ăla.

– Nu mai vreau o legătură amoroasă. Pentru o vreme, cel puțin. Încep să cred că e timpul pentru totul sau nimic. Acest capriciu trecător este foarte solicitant la început și, de fiecare dată, are un sfârșit complicat. Este distractiv vreo cinci minute, după care pierzi o grămadă de timp făcându-ți ordine în viață. Cam ca dezastul cu siropul de arțar din ziua în care ne-am cunoscut.

Coco zâmbi auzind comparația.

– E ca și cum ai face curățenie după o relație nereușită, dar nici pe departe la fel de distractiv. Și e cu mult mai greu de curățat.

Fosta lui prietenă îi spusese deja că avea de gând să-i distrugă absolut tot ce mai avea la ea acasă. Iar în următorul mesaj scrisese că o făcuse deja. Nimic din ceea ce lăsase acolo nu era de neînlocuit, dar nu era deloc plăcut și se simțea jignit de atitudinea ei. Următorul gând îi stârni râsul. Teoretic vorbind, cred că am cam rămas pe drumuri. Iar asta este o experiență cu totul nouă pentru mine. De obicei, nu locuiesc cu partenera și, în nici un caz, la ea acasă. Am fost mult prea încrezător în relația asta. A jucat extraordinar de bine la început. Se pare că este o actriță mult mai bună decât am crezut. Ar trebui nominalizată la Oscar pentru prestația din primele trei luni ale relației noastre. Asta da, lecție, la cei patruzeci și unu de ani ai mei. Presupun că poți fi prostit la orice vârstă.

– Îmi pare rău că a ieșit așa, spuse ea compătimitoare. Chiar îi părea rău pentru el. Ea n-avusese niciodată o experiență de acest fel și spera să nici nu aibă. În mediul acela hollywoodian în care trăia el, dat fiind cine era, asemenea întâmplări erau cât se poate de obișnuite. Își amintea de câte ori le povestise tatăl lor adevărate drame din viața unor clienți de-ai lui: iubiri destrămate, atacuri, escrocherii între parteneri, indivizi care se înșelau reciproc pe față sau în secret, tentative de sinucidere etc. Era genul de viață pe care nu o voia pentru sine și de care fugise, deși asemenea lucruri se mai întâmplau și în lumea reală, dar parcă nu așa de des ori atât de fățiș. Ținea mai

mult de cercurile în care se învârtea cineva ca Leslie Baxter. Idilele vedetelor de cinema erau adesea de scurtă durată, efemere. Începeau cu un foc de artificii somptuos și se încheiau cu o bătaie în mocirlă. Nu-l invidia deloc. Și, chiar dacă și-o făcuse cu mâna lui, alegând astfel de femei, era convinsă că el ajunsese să se simtă foarte descurajat. Din câte auzise, Leslie putea să o pătească mai rău decât să se aleagă doar cu o vânătaie pe obraz.

– Și mie îmi pare rău, zise Leslie încetișor, îmi pare rău că am fost așa de prost. Și-mi pare rău că ți-ai pierdut prietenul. Pari fericită în fotografii, alături de el.

– Eram. Dar, uneori, și lucrurile bune se sfârșesc. Așa e viața!

Era o manieră sănătoasă de a vedea lucrurile, iar Leslie o admiră pentru felul în care gândea. Până acum, nu era nimic ce Leslie nu găsea de admirat la ea. Era o femeie uimitoare, și se bucura că se refugiase acasă la Jane. Altfel, n-ar fi întâlnit-o niciodată, mai ales că până și ea se considera oaia neagră a familiei, iar Jane de-abia menționase că avea o soră în toți acești ani. Era cu mult mai interesată de propria persoană. Pentru Leslie, Coco era ca un porumbel mic, alb și pașnic într-o familie de șoimi și de vulturi. Își putea imagina ce greu trebuie să-i fi fost să crească în mijlocul lor. Însă Coco părea să fi scăpat teafără. Nu era înverșunată pentru că soarta o aruncase printre ei, ci doar surprinsă. Și, în cele din urmă, își luase zborul. Avea legături cu familia, însă acestea erau firave și păreau să se subțieze pe zi ce trecea. Impresia asta i-o lăsase Coco, și pe bună dreptate, deși iar se lăsase prinsă în mrejele lui Jane

și rămăsese să aibă grijă de casa și de câinele ei. Iar Leslie era extrem de bucuros că se întâmplase așa, pentru că, altfel, nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Rămaseră pe terasă, la soare, aproape toată după-amiaza, vorbind doar din când în când. Leslie adormise, iar Coco terminase de citit o carte. Își făcură niște sendvișuri cu ce mai avea prin frigider și împachetară restul de mâncare, ca să o ia cu ei; nu voiau să se strice și să ajungă la gunoi. Când erau gata de plecare, încuiară ușa casei și porniră la drum. Coco îl duse pe plaja publică de la Stinson, ca să vadă și Leslie întinderea spectaculoasă de nisip alb. Nisipul fin se întindea pe kilometri întregi, presărat cu scoici aduse la mal de valuri. În apă se bălăceau niște păsări, și pescărușii zburau pe deasupra lor, iar printre firele de nisip răsăreau niște pietricele interesante, pe care Coco le aduna și le punea în buzunar, așa cum făcea mereu. Se plimbară de-a lungul plajei și se așezară în punctul de unde puteau privi oceanul intrând în lagună și micul Bolinas, așternut chiar în fața lor, dincolo de golful îngust. Se îndreptară apoi către furgonetă, în timp ce câinii încă se mai jucau și alergau încoace și încolo. În două rânduri, trecură cai în galop pe lângă ei, pe plaja aproape pustie. Leslie fu surprins să audă că așa era mereu pe plajă. Numai în zilele cu temperaturi extrem de ridicate, care erau foarte rare, se deranja lumea să vină tocmai până aici, la plajă. Majoritatea timpului nu zăreai decât o mână de oameni, împrăștiați pe câțiva kilometri. Fusese evadarea perfectă pentru el, și se simțea de parcă avusese o săptămână întregă de vacanță, în timp ce furgoneta îi ducea înapoi spre oraș, pe drumul tăiat în stâncă. Soarele era deja la apus, și petrecuseră împreună o zi extraordinară.

– Aprob din toată inima, spuse el brusc în timp ce Coco urma cu conștiinciozitate curbele în ac de păr, numai că, de data asta, pe partea dinspre prăpastie, fapt care-l impresionează și mai mult.

Reușea să evite până și gropile și numeroasele porțiuni pe unde drumul era deteriorat, lucru care-i oprea pe mulți vizitatori să vină aici. Călătoria era absolut spectaculoasă, dar și extrem de dificilă.

– Ce anume aprobi? întrebă Coco.

Câinii dormeau duși în spatele furgonetei, complet epuizați de alergarea pe plajă, în special după ce fugăriseră caii. Sallie încercase din răspuțeri să-i ducă înapoi la herghelie, dar nu reușise, așa că fusese nevoită să se mulțumească cu fugăritul păsărilor, în timp ce Jack se ținea greoi după ea. Era atât de obosit, încât la plecare de-abia mai stătea în picioare, iar acum sforăia tare. Din spatele furgonetei se auzea un sforăit ușor și sacadat.

– Aprob decizia ta de a locui aici, zise Leslie fără rețineri. Asta, în cazul în care aveai nevoie de confirmare. De fapt, te invidiez.

Coco zâmbi la spusele lui. Se bucura să audă asta.

– Mulțumesc!

Îi plăcea faptul că aprecia frumusețea locului și calitatea vieții pe care o ducea ea aici. El nu o considera hipiotă ori ciudată, și nu vedea locuința ei drept o văgăună. Acceptase această experiență ca pe o îmbrățișare călduroasă și îi făcuse plăcere să vadă și această părțică din ea. Și toate piesele pe care le punea laolaltă se îmbinau perfect. Era total diferită de Jane, ceea ce familiei sale îi era foarte greu să accepte. Erau cu toții croiți pe același calapod, mai puțin Coco, și tocmai de aceea îi părea mult mai bună decât ei.

Străbătura Mill Valley tăcuți până când ajunseră pe podul Golden Gate, alăturându-se traficului aglomerat de duminică seara. Coco părăsi podul pe Pacific Heights și-l întrebă dacă voia să oprească undeva, să cumpere ceva de mâncare. Chiar nu voia nimic. Plimbarea lungă pe plajă îl relaxase, și toate senzațiile plăcute de peste zi îi dădeau un sentiment de sațietate. Cu Coco la volan, în liniște, chiar ațipise la un moment dat în furgonetă, în drum spre casă. În ciuda celebrității lui, care nu o mai impresiona ca atunci când îl întâlnise prima dată, și a șocului pe care-l resimțise văzându-l în bucătăria surorii ei, cei doi se simțeau acum în largul lor împreună. Ea fusese foarte surprinsă cât de confortabil se simțea în preajma lui, iar el mărturisise același lucru mai devreme, în timp ce se plimbau pe plajă. Îi spusese că era neobișnuit pentru el ceea ce i se întâmpla și că, de obicei, chiar se ferea de necunoscuți. Dar ea nu mai era o străină. Erau deja prieteni, după numai două zile.

– Ce-ar fi să-ți fac o omletă? Sunt tare priceput, dacă îmi permit chiar eu să mă laud. Iar tu ai putea face între timp o delicioasă salată, îi sugeră încrezător.

Coco râse.

– Nu sunt cine știe ce bucătăreasă, mărturisi ea. Mănânc aproape numai salate și, din când în când, pește.

– Se și vede, o complimentă.

Era foarte suplă, cu o condiție fizică excelentă, și părea sănătoasă și rezistentă. Chiar și prin tricou își putea da seama că avea un corp frumos, și Jane arăta foarte bine, deși era cu peste zece ani mai în vârstă. Leslie trebuia să

tragă tare. Mergea zilnic la sala de sport și lucra intens cu un antrenor, înainte de fiecare film. Întreaga lui existență depindea de asta, și până acum îi mersese bine. Nu-și arăta vârsta, iar trupul nu i se schimbaseră în ultimii zece ani. Dar nu îi era deloc ușor. Slăbiciunea lui pentru înghețată era un adevărat blestem.

– Omletă? Sună delicios, spuse ea în timp ce furgoneta antică trăgea greu în sus, pe Divisadero.

Cu chiu, cu vai reușiră să ajungă pe coama dealului, pe Broadway. Câinii încă dormeau când cei doi coborâră.

– Toată lumea jos! strigă ea ca să-i trezească, iar Leslie apucă sacoșele cu mâncare pe care le aduseseră cu ei, Coco ducându-și geanta mare, plină cu schimburi curate.

Acestea nu erau diferite de ceea ce avea deja la Jane. Purta mereu același gen de haine, doar de culori diferite – cel mai adesea, tricouri albe și jeanși. Avea șifonierul plin de așa ceva, iar de când nu mai era lan, nu se mai deranjase să se îmbrace elegant. Nu era nimeni care să vadă sau căruia să-i pese cu ce se îmbrăca ea. Îi trebuiau haine curate și călduroase și pantofi de sport comozi, pentru muncă. Era o viață simplă și mult mai puțin complicată decât a lui. Ori de câte ori Leslie ieșea undeva, era obligatoriu să arate ca o vedetă. Chiar zisese la un moment dat că acum trebuia să-și refacă toată garderoba, dar că nu-i păsa deocamdată, din moment ce nu-l vedea nimeni și nu se ducea nicăieri. Era chiar o ușurare să nu fie nevoit să se gândească la asta și o binecuvântare să nu-și facă griji din cauza paparazzilor din L.A. Nimeni, în afară de Coco, Jane și Liz, nu știa că era în San Francisco.

Pentru restul lumii, Leslie Baxter dispăruse. Pentru el, aceasta era definiția libertății, ceea ce prețuia și Coco în viață. Libertate și liniște. Era aproape ca o binecuvântare. Se molipsea de la ea, și-i plăcea sentimentul. Asta însemna un stil de viață destins.

După ce Coco dezactivă alarma, Leslie intră și aprinse luminile în casă. Coco își lăasă geanta cu haine la baza scării și, împreună, despachetară și aranjară mâncarea în bucătărie, în timp ce câinii stăteau pe-aproape, așteptându-și cina. Coco îi hrăni, apoi aranjă masa pentru cină, folosind șervețelele din olandă scrobite și tacâmurile din argint ale lui Jane, câtă vreme Leslie pregătea ingredientele pentru omletă. Apoi Coco prepară salata, așa cum i se ceruse. Pregăti și un dressing și, o jumătate de oră mai târziu, aprinse lumânările și se așezară amândoi la masă, să ia o cină simplă. Așa cum promisese, Leslie făcuse o omletă delicioasă.

– Ce zi minunată, spuse el vădit fericit, și amândoi se înfruptară din mâncare discutând vrute și nevrute.

Ziua petrecută pe plajă fusese incredibilă, iar masa se termină cu o înghețată.

– Vrei să vezi un film? îl întrebă în timp ce spălau farfuriile.

Stătu puțin pe gânduri apoi răspunse:

– Aș prefera să înot. Am fost ieri la piscină, iar apa părea numai bună. În L.A. trebuie să fac exerciții fizice în fiecare zi, dar astă-seară îmi e cam lene, spuse cu o figură expresivă.

Jane avea o sală de sport profesională, unde exersa zilnic cu un antrenor. Coco nu se obosise vreodată cu așa ceva, și nici Liz, deși se plângea mereu de cele câteva

kilograme în plus, fără să facă nimic în sensul ăsta. Jane era o perfecționistă în orice privință, inclusiv când venea vorba despre felul în care arăta.

– Fac mișcare în fiecare zi, cât timp plimb câinii, îi spuse.

– După ce-am privit oceanul toată ziua, tare mi-ar fi drag să înot.

Coco zâmbi la auzul expresiei folosite. Din când în când, bărbatul îi amintea foarte mult de Ian, cu expresiile lui britanice, care erau identice cu cele australiene, pe care Ian obișnuia să le folosească. Îi sunau plăcut și familiar și o făceau puțin nostalgică.

– Cred că pot conta pe faptul că nu sunt rechini în piscină.

– Nu, nu în ultima vreme, îl asigură Coco, iar el o invită să-l însoțească.

De obicei, piscina surorii ei nu o atrăgea în mod deosebit, dar acum, cu el, suna distractiv. Bine, acceptă ea.

Ieșiră din bucătărie și se duse fiecare la el în dormitor, iar după cinci minute se întâlniră la piscină. Coco aprinse luminile. Era o piscină interioară spectaculoasă, foarte convenabilă pentru vremea puțin mai rece din San Francisco. Știa că Jane obișnuia să înoate zilnic, pe când Liz, doar din când în când.

Cei doi înotară împreună aproape o oră. Coco făcea lungimi de bazin, în timp ce Leslie o urmărea, iar apoi, ca să nu fie mai prejos, înotă și el alături de ea. Rămase fără suflu cu mult înaintea ei, dar avea ca scuză faptul că era mai în vârstă și într-o condiție fizică mai puțin bună.

– Doamne, Dumnezeu! Ești rezistentă ca un înotător olimpic, zise el plin de admirație.

– Am fost căpitanul echipei feminine de înot la Princeton, mărturisi ea.

– Am fost și eu vâslaș, în tinerețe, nu se lăsă nici el mai prejos, dar, dacă aș încerca acum, m-ar termina.

– Am făcut parte din echipaj tot anul doi, și mi-a dispăcut total.

Cei doi ieșiră din piscină relaxați, dar și cuprinși de o oboseală plăcută. El purta pantaloni scurți de baie albaștri, iar ea purta un costum simplu, negru, care îi scotea în evidență trupul, dar nu într-o manieră provocatoare. Era o femeie plăcută cu un corp frumos, dar nu încerca să flirteze cu el. Coco ajunsese să prețuiască prietenia lor.

Se îmbrăcară cu halatele de baie flaușate pe care Jane le ținea la piscină și se îndreptară, lăsând dâre de apă pe mochete, către dormitoare, ca să facă un duș. Ceva mai târziu, Leslie veni la ea în cameră purtând încă halatul de baie de la piscină. Ea se îmbrăcase cu pijamaua din flanel și tocmai își pusese un film, de data aceasta nu unul în care juca el, ca să nu se simtă stânjenit. Reținuse ce-i spusese în seara precedentă, că nu se simțea în largul lui atunci când se vedea pe ecranul televizorului.

– Vrei să te uiți la film? E unul siropos. Sunt dependentă de așa ceva.

Era o comedie romantică bine-cunoscută, pe care o văzuse de multe ori și care îi plăcea nespus. Iar când el îi zise că nu a văzut-o, îi făcu semn să se așeze lângă ea, bătând salteaua patului ușor, cu palma. Jack încă nu-și ocupase locul preferat, ci dormea dus pe podea, lângă Sallie. Plimbarea lor de mai devreme obosise câinii

teribil, ceea ce pentru Leslie era mană cerească. Încă se mai simțea puțin timorat când deveneau jucăuși, în special Bullmastifful, deși Coco îl asigurase că era blând. Era totuși un câine de nouăzeci de kilograme.

La invitația ei, Leslie se așează, rezemându-se de perne ca să urmărească filmul împreună. Coco dispăru pentru câteva minute și reveni, chicotind, cu un castron plin cu floricele, iar Leslie zâmbi. Se simțeau de parcă erau copii din nou. Imediat ce se așează, începu să-i sune telefonul mobil. Era Jane, iar Leslie putea auzi frânturi din conversația lui Coco. Da, totul era în ordine. Îi făcu un raport complet și detaliat al situației. O asigură pe sora ei că nu o deranja, iar Leslie înțelese că Jane se interesa de el. I se păru curios că nu îi spusese lui Jane că fuseseră la Bolinas sau că acum erau instalați comod, în patul ei, uitându-se împreună la un film. Conversația era mecanică, semănând mai degrabă cu un interogatoriu. Discuția celor două surori era lipsită de căldură. Coco rosti un „da“ de vreo șase ori ca răspuns la ceea ce păreau instrucțiuni, apoi închise telefonul și se uită la Leslie.

– Voia să se asigure că nu te agasez. Spune-mi dacă fac asta, îi ceru Coco pe un ton nesigur.

Leslie se întinse spre ea și, cu un pupic inocent pe obraz, o asigură că nu era așa.

– Mulțumită ție am petrecut două dintre cele mai frumoase zile din ultimii ani. Dacă e cineva agasant în toată povestea asta, atunci eu sunt acela, pentru că ți-am picat pe cap. Și chiar îmi place filmul, spuse el cu un zâmbet strâmb. De obicei, prefer sex și violență. Dar e drăguț și să urmărești doi prostănaci bâlbâindu-se tot

filmul, pentru ca, în cele din urmă, să se îndrăgostească. Ajung împreună în final, nu-i așa? o întrebă încrezător, iar Coco râse de el.

– Nu spun! Așteaptă și-ai să vezi, zise ea stingând lumina, și amândoi priviră spre ecranul enorm.

Parcă erau la cinema, doar că în pat, în pijama. Și cu castronul de floricele între ei, o modalitate perfectă de a urmări un film.

Filmul se încheie exact așa cum își doriseră. Lui Coco îi plăcea foarte mult și se uita la el mereu. Nu o plictisea câtuși de puțin. Sfârșitul lui fericit era reconfortant de fiecare dată. Prefera genul acesta de filme.

– De ce nu e la fel și-n viață? oftă el cufundându-se în perne, în timp ce se gândea la film. Este atât de logic, atât de rezonabil și de simplu. Câteva hopuri de trecut, câteva impasuri minore, care pot fi rezolvate dacă toată lumea își dă seama ce are de făcut. În filme, nu se poartă ca niște nemernici, nu sunt meschini unul cu celălalt; n-a fost nici unul dat peste cap definitiv de o copilărie abuzivă și nu e nimeni gata în orice clipă să sară la gâtul celuilalt. Se plac, se îndrăgostesc și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. De ce Dumnezeu este atât de greu să se întâmple asta și în viața de zi cu zi? medită el cu voce tare.

– Pentru că oamenii sunt complicați uneori, îi răspunse Coco cu blândețe. Dar se poate întâmpla. Aproape că mi s-a întâmplat. Și nu sunt singura. Cred că trebuie doar să fii isteț și să nu te arunci cu capul înainte, să fii tot timpul atent, să nu te îmbeți cu apă rece în privința persoanei cu care te cuplezi, să fii sincer cu ea și cu tine însuți și să joci mereu cinstit.

– Nu e niciodată atât de simplu, ripostă el întristat. Nu în lumea mea, în orice caz. Unde majoritatea nu joacă deloc cinstit. Sunt obsedați să câștige și, când unul câștigă, de fapt amândoi pierd.

Coco fu de acord și încuviință.

– Unii oameni joacă totuși corect. Eu și Ian, spre exemplu. Și am fost foarte buni unul cu celălalt.

– Voi doi erați foarte tineri și buni la suflet, cred. Și apoi, uite ce s-a întâmplat! Dacă n-o dai tu singur în bară, o face destinul pentru tine.

– Nu întotdeauna. Știu o mulțime de perechi fericite în Bolinas. Nu duc o viață complicată. Cred că ăsta e secretul. În lumea în care trăiești tu și în care am crescut eu, oamenii complică lucrurile și, de cele mai multe ori, nu sunt onești, în special cu ei înșiși.

– Asta-mi place la tine, Coco! Tu ești sinceră și atât de directă! La tine totul e curat și bun. Se vede de la o poștă, îi spuse zâmbind.

– Și tu îmi faci impresia unui om onest, rosti ea cu căldură.

– Sunt, dar mă îmbăt cu apă rece în privința parteneriei. Am făcut-o, cred, cu femeia de care mă ascund acum. Poate că am știut de la bun început că nu era cea potrivită, dar n-am vrut să văd asta. Era mai ușor să închid ochii, dar apoi a devenit tot mai dificil să-i țin închiși. Și iată în ce situație mă aflu acum, ascunzându-mă în alt oraș, în timp ce ea îmi dă foc la haine.

Imaginea aceasta îi făcu pe amândoi să zâmbească, deoarece nu arăta deloc nefericit în buncărul lui din San Francisco. De fapt, părea chiar relaxat și pe deplin

împăcat. Nu mai era omul epuizat, stresat și îngrijorat care sosise cu o zi în urmă. Timpul pe care cei doi îl petrecuseră în Bolinas îi prinsese tare bine, și lui Coco la fel. Fusese minunat să se afle la ea acasă pentru câteva ore, pe teren propriu, alături de Leslie, care apreciasse tot ce-i oferise această ieșire.

– Data viitoare vei fi mai înțelept și mai atent, spuse Coco încetisor. Nu te necăji din pricina asta. Ai învățat ceva din toată experiența. Mereu învățăm câte ceva.

– Tu ce-ai învățat de la prietenul tău australian? o întrebă cu blândețe.

– Că există, că se întâmplă. Trebuie doar să fii suficient de norocos ca s-o găsești sau ca să te găsească. Și ți se întâmplă.

– Îmi doresc ca în privința asta să pot fi la fel de încrezător ca tine, spuse privind-o pătrunzător.

– Pentru asta, trebuie să te uiți la mai multe filme siropoase, îi recomandă ea cu seriozitate, făcându-l să râdă. Acestea sunt cele mai bune medicamente posibile.

– Nu, spuse el șoptit, privind-o adânc în ochi. Am găsit unul și mai bun.

– Și care ar fi acesta? întrebă ea candidă, fără a bănui ce avea să urmeze, ochii lui pătrunzători atrăgându-i privirea.

– Tu. Tu ești cel mai bun medicament posibil. Cea mai bună ființă pe care am cunoscut-o vreodată.

Și, spunând asta, se aplecă ușor spre ea, sărutând-o și cuprinzând-o în brațe. Coco fu atât de surprinsă, încât, la început, nici nu știu cum să reacționeze. El însă nu o slăbi din strânsoarea brațelor sale, iar ea se trezi dintr-odată cu mâinile pe după gâtul lui, strângându-l

de parcă s-ar fi temut să nu-l piardă, sărutându-l și ea. Nu se așteptau să facă asta, nu-și planificaseră așa ceva, iar el își promisese mai devreme, când o văzuse în costum de baie, că n-avea să-i facă avansuri. O respecta, o plăcea mult și voia ca ei doi să fie prieteni, dar, pe neașteptate, își dorise cu mult mai mult de-atât. Și nu voia doar să primească, ci să-i și dăruiască tot ce visase ea vreodată, pentru că era o persoană atât de bună și merita atât de mult. Și, pentru prima oară în viață, simți că și el merita. Nu era nimic sordid sau greșit în asta și nu-i păsa câtuși de puțin că o cunoștea doar de două zile. Se îndrăgostea nebunește de Coco, care păru extrem de uluită când se opriră din sărutat și se uită din nou la el. Nu voia ca această legătură să fie doar rezultatul atracției fizice, dar acum simțea că nu-și dorise pe nimeni atât de tare, în toată viața ei. Leslie Baxter era în patul ei, sărutând-o, și, dintr-odată, el nu mai era actorul celebru, ci un bărbat oarecare, iar atracția dintre ei era atât de puternică, încât nimic din ființa ei nu i se putea împotrivi.

– O! scoase ea un sunet scurt de surprindere, iar el o sărută din nou și, până să-și dea seama ce li se întâmpla, hainele lor erau deja împrăștiate pe podea și făceau dragoste pasional.

Nu era cu puțință ca vreunul din ei să se mai poată opri. Nu voiau să se oprească. Trecuseră doi ani de când Coco nu mai făcuse dragoste cu nimeni, după Ian, iar Leslie, făcând dragoste cu ea, se întreba dacă fusese într-adevăr îndrăgostit vreodată. Știa că acum era, de ea.

După aceea, încercând să-și recapete răsuflarea, rămaseră întinși pe pat, unul lângă altul, iar Coco se întoarse spre el, privindu-l în ochi:

– Ce-a fost asta? șopti ea.

Orice ar fi fost, știa că mai voia. Însă nu imediat. Nu simțise niciodată, cu nici un bărbat, nici măcar cu Ian, ce simțise acum. Făcuseră dragoste cu atâta naturalețe, atât de relaxat și de firesc. Ceea ce tocmai i se întâmplase cu Leslie fusese pățimaș și zguduitor. Se simțea de parcă tocmai se desprinseseră din vârtoarea unei tornade. Întreaga lume se răsturnase, iar în cap îi răsuna un dangăt ca de clopot. Emoțiile pe care le împărtășeau erau atât de puternice, încât femeia avea impresia că fuseseră luați pe sus de forța nebănuită a unui tsunami. Iar el simțea la fel.

– Cred, iubita mea Coco, șopti și el, cred că asta a fost dragostea. Cea adevărată. Până în clipa de față, n-aș fi recunoscut-o nici dacă mă bătea pe umăr, dar cred că tocmai ne-a lovit pe amândoi. Tu ce crezi că a fost?

Încuviință din cap în tăcere. Voia să fie dragoste, dar nu era sigură. Era prea curând.

– Și, apoi, ce-o să se întâmple? întrebă ea cu o umbră de îngrijorare. Tu ești vedetă de cinema și te vei întoarce în lumea ta, iar eu, eu sunt celebra pierde-vară de pe plajă, din Bolinas, și în cele din urmă voi rămâne singură aici.

Era prea devreme să-și facă griji din pricina asta, însă semnele erau clare. Iar el tocmai recunoscuse că acum nu era capabil să judece lucrurile limpede și că nu se simțea pregătit pentru o altă relație. Deci nu putea să nu-și facă griji. Trei luni îi luase până să facă dragoste cu Ian. Și exact două zile ca să o facă cu Leslie.

– N-am făcut niciodată în viața mea așa ceva, spuse ea, și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Era extrem de emoționată de ceea ce li se întâmplase, dar nu regreta nimic. Îi era doar teamă.

– Nici eu, nu fără intenție, oricum.

El se culcase cu o mulțime de femei de la prima întâlnire, dacă acestea fuseseră de acord. Dar nu fusese niciodată luat prin surprindere ca acum și inima nu-i mai fusese smulsă din piept cu atâta putere de forțe nebănuite, cărora nu li se putea împotrivi. Era cel mai puternic sentiment din întreaga lui viață.

– Cât despre partea cu vedeta de cinema și cu pierde-vară, nu este chiar așa. Nu ești o biată orfană micuță care nu știe nimic despre lumea mea. Va trebui doar, cum spuneai tu, să „așteptăm și să vedem“ încotro ne poartă firul poveștii. Poate că este una dintre acele povestiri siropoase care-ți plac ție... iubito, eu așa sper, spuse el cu seriozitate.

– Așa e, știi totul despre lumea ta, șopti la rândul ei, și urăsc absolut tot... cu excepția ta, rosti ea cu tristețe.

– Hai să luăm fiecare zi așa cum e, zise el cu înțelepciune.

Dar ea se temea că povestea lor se putea termina oricând. Nu voia să se atașeze de el, ca apoi să fie nevoită să se rupă când el avea să se întoarcă la realitatea lui – și, mai devreme sau mai târziu, avea s-o facă. Aceasta era doar o fantezie, un vis. Dar și ea își dorea asta la fel de mult ca el. Și voia să creadă că visele chiar se împlinesc. Al ei fusese pe punctul de a se împlini, și poate că de data asta chiar se întâmpla. Voia să creadă că era posibil, însă totul se întâmplase atât de repede și, dat fiind cine era el în viața de zi cu zi, nu mai știa cum să privească întreaga situație.

– Îmi promiți că n-o să-ți faci prea multe griji și că, deocamdată, o să ai încredere în mine? Nu te voi răni,

Coco. E ultimul lucru pe care l-aș face! Hai să dăm o șansă relației, să încercăm și să vedem unde va duce. Ne vom da noi seama.

Ea nu scotea o vorbă, ci doar dădea din cap ca un copil de cinci ani, în semn că înțelegea, ghemuindu-se la pieptul lui. Au stat îmbrățișați pentru o vreme, iar apoi, cu toată tandrețea pe care o scosese la suprafață sentimentele pe care le avea pentru Coco, făcu din nou dragoste cu ea. Și vârtoarea tornadei pe care o simțiseră mai devreme îi cuprinse pentru a doua oară.

capitolul 5

Când se trezi a doua zi de dimineață, Coco se întrebă dacă nu cumva fusese doar un vis ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Era singură în pat. Nici urmă de Leslie în jur, dar în vreme ce stătea întinsă uitându-se la tavan și gândindu-se la el, acesta intră în cameră purtând doar un prosop în jurul taliei, cu micul dejun pe o tavă și cu un trandafir din grădina lui Jane în gură. Ea se ridică pe perne privindu-l uimită.

– O, Doamne, ești adevărat! Or, cel puțin, așa spera. Nu era nimic pe lume în care-și dorea să creadă mai mult. Nici măcar n-am fost beți.

– Și, oricum, n-ar fi fost o scuză bună, spuse el așezându-i tava în poală. Îi pregătise cereale, suc de portocale și pâine prăjită și chiar îi unsese felia de pâine cu unt și cu un strat gros de gem. Ți-aș fi făcut vafe, dar m-am gândit că ne-ar omorî Jane dacă am face aici trucul cu siropul de arțar.

Râseră amândoi amintindu-și momentul în care, și mai ales cum, se întâlniseră. Siropul de arțar avea să rămână o glumă a lor pentru totdeauna. Coco constată

cu ușurare că nu era decât ora șapte dimineața. Mai putea sta o oră întregă cu el, înainte de a pleca la muncă. Își dorea să-și poată petrece ziua în pat, împreună.

– Îți mulțumesc, spuse ea, părând ușor jenată pentru micul dejun pe care Leslie i-l pregătise, pentru servirea impecabilă și, mai ales, pentru ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă.

Iar el îi putea citi asta în ochi.

– Aș vrea doar să-ți spun ceva, înainte să te înfri-coșezi singură. Nici unul din noi nu știe ce va urma. Eu, unul, știu ce aș vrea să fie și ceea ce sper că este. Deși te cunosc doar de două zile, cred că am aflat cine ești. Știu cine – și mai ales ce – am fost și știu cine aș vrea să fiu când mă voi maturiza, asta dacă voi reuși vreodată. N-am mințit intenționat pe nimeni, niciodată. Eu nu induc pe nimeni în eroare. Poate că sunt cam cretin uneori, dar nemernic nu sunt. Nu încerc să te dau pe spate, să mă joc cu tine pentru o vreme, ca apoi să mă întorc la Hollywood cu încă un trofeu pentru colecția personală. Crede-mă, am avut destule din astea. Nu îmi mai trebuie așa ceva, în special nu cu tine. Nu este rolul pe care vreau să-l joci în viața mea. M-am îndrăgostit de tine, Coco! Știu că sună prostește, după numai două zile, dar cred că, atunci când este dragoste adevărată, știi asta instinctiv. N-am mai simțit niciodată așa ceva și n-am fost niciodată atât de sigur. Cred că vreau să-mi petrec toată viața cu tine, iar asta îmi sună și mie la fel de nebunește ca ție. Nu 'vreau decât să încercăm. Nu trebuie să intrăm în panică, nu ne aflăm în mijlocul vreunui incendiu distrugător. Suntem doar două ființe de treabă care se îndrăgostesc. Hai să facem din asta

un film siropos, de vizionarea căruia să ne bucurăm numai noi, și să sperăm că va rămâne mereu așa. Crezi că putem? Întrebă el întinzându-i o mână, iar ea, ușor, își lăsă mâna să i-o întâlnească.

Îi prinse cu grijă degetele și i le sărută, iar apoi se aplecă încet, deasupra ei, și-i sărută buzele.

– Te iubesc, Coco! Nu-mi pasă dacă ești o pierde-vară de pe plajă, plimbătoare de câini sau fiica celui mai renumit agent din Hollywood și a celei mai bine vândute scriitoare. Te iubesc pe tine și ceea ce ești tu! Și, dacă sunt norocos câtuși de puțin, poate vei învăța să mă iubești și tu, spuse el așezându-se lângă ea pe pat, iar ea se întoarse spre el cu aceeași privire plină de uimire pe care o avea încă de noaptea trecută.

– Te iubesc deja, și nu pentru că ești vedetă de cinema, ci în ciuda acestui fapt, dacă are vreun sens ce spun.

– Asta e tot ce vreau. Vom pricepe noi restul treptat, cu fiecare zi, spuse el, părând din nou smerit.

Nu fusese atât de fericit în viața lui.

Împărți pâinea prăjită cu ea și, jumătate de oră mai târziu, intrară amândoi la duș. El se purtă extrem de grijuliu cu ea până sosi momentul să plece la muncă. Coco îi spuse că se întoarcea la prânz, iar el avea de dat niște telefoane în dimineața aceea. Trebuia să-și sune agentul, să-i spună ce se întâmplase cu individul din L.A. și că se afla aici și mai ales să-l avertizeze pe agentul de presă că fosta lui prietenă era capabilă să se dea în spectacol. Mai trebuia să contacteze și niște agenți imobiliari pentru un apartament mobilat, pe care să-l închirieze până când i se elibera casa, peste șase luni. Avea destule lucruri de făcut care să-l țină

ocupat până la întoarcerea ei. Iar mai târziu ar fi vrut să exploreze puțin orașul. Se gândise că ar fi plăcut să iasă împreună la cină, în seara aceea. Deja îi spusese că voia să meargă la Bolinas în weekend. Era o viață tare, tare frumoasă, în special de când apăruse ea.

Coco era într-o stare de confuzie totală în acea dimineață, pe când plimba câinii clienților. Îi plăcuseră cuvintele pe care i le spusese și tot ceea ce făcuseră împreună. Dar, în momentele ei de luciditate, îi venea greu să creadă că ceva atât de minunat putea să dureze, în special cu el. Era Leslie Baxter, la urma urmei. Într-un final, avea să se întoarcă la Hollywood pentru următorul său film. Tabloidele l-ar devora, i-ar înghiți pe amândoi. Actrițele celebre ar fi grămadă pe el. Și unde s-ar afla ea în toată povestea asta? În Bolinas, așteptându-l să vină acasă? Pentru că era absolut imposibil ca ea să se mute înapoi în L.A. Nici măcar pentru el. Respiră adânc pe când îl ducea înapoi acasă pe ultimul dintre câinii din tura de dimineață, reamintindu-și ce-i spusese el. Cu fiecare zi. Era cel mai potrivit lucru pe care-l puteau face deocamdată. Și, cum spunea și el, aveau să-și dea ei seama. Dar nu voia nici să-și piardă din nou bărbatul iubit. Iar cu o asemenea distribuție, nu era simplu de găsit un sfârșit fericit pentru filmul lor.

Când se înapoie cu sendvișurile calde pe care le cumpăraseră în drum spre casă, el încă vorbea la telefon. Discuta cu un agent imobiliar despre o casă mobilată în Bel-Air, care era disponibilă pentru șase luni, până când o actriță renumită termina filmările la o peliculă în Europa. Coco asculta și părea îngrijorată. Leslie începu să râdă după ce închisese telefonul.

– Nu intra încă în panică! îi zise el. Vrea cincizeci de mii pe lună chirie. Se gândise toată dimineața la ea și la cum avea să rezolve lucrurile, pe termen lung. Și știi, poate că, în cele din urmă, aș putea locui eu aici. Robin Williams și Sean Penn locuiesc aici. Și pare să le meargă bine!

Ea reuși doar să încuviințeze, încă în stare de șoc din cauza a ceea ce li se întâmpla. Menajera plecase fix când intrase ea în casă. Fără să le pese de sendvișuri, se duseră înapoi în pat și făcură dragoste până ce Coco trebui să plece iar, ca să scoată la plimbare al doilea grup de câini. Cu greu se dezlipi de lângă el. Când se întoarse acasă la ora patru, el dormea adânc în patul ei. Agentul îi promisese în dimineața aceea că avea să-i trimită câteva scenarii noi și, pentru moment, intenționa să stea în San Francisco, împreună cu ea. Jane îl asigurase că putea sta la ea cât dorea. În acea după-amiază, el și Coco hotărâră să nu spună nimic nimănui deocamdată. Voiau să păstreze acest miracol doar pentru ei.

În cursul după-amiezii, Leslie primi un telefon de la agentul lui de presă. Actrița care nu-i dădea pace făcuse o declarație în care susținuse că ea îl părăsise și în care sugerase foarte discret că ar fi gay. Însă Leslie nici nu se sinchisea. Erau destule dovezi care atestau contrariul; în plus, replica femeii trimitea cu gândul la fabula cu vulpea și cu strugurii acri. Era ușurat că declarase presei faptul că ea îl părăsise. Asta putea însemna că era gata să-și vadă de-ale ei și să nu-l mai tortureze. Dar el nu voia să riște. Intenționa să mai aștepte până să se întoarcă în L.A.

O rugase pe Coco să facă o rezervare la un restaurant retras, pe numele ei. Coco alese un restaurant mexican mic din cartierul Mission, unde spera că nu-l recunoaștea nimeni. Cu siguranță nu se aștepta nimeni să-l vadă acolo. Și, după ce făcură dragoste iar, sub duș, reușiră să se îmbrace și să iasă din casă pe la opt.

Îi plăcu restaurantul din prima clipă și nimeni nu le dădu prea mare atenție până în momentul în care el achită nota de plată. Femeia de la casă îl fixase cu privirea toată seara. Plăti cu numerar, ca să evite folosirea cardurilor; casiera îi trimise restul împreună cu rugămintea să-i dea un autograf. Încercă să facă pe prostul, dar, în numai câteva minute, clienții de la alte mese începură să se întoarcă spre ei. Ospătarul se apucase și el să debiteze entuziasmat ceva în spaniolă. Fără să dea vreun autograf, pentru că astfel s-ar fi dat de gol, ieșiră din restaurant cât de degajați putură, după care o luară la fugă spre furgonetă.

– La dracu'! bombăni el, iar Coco porni motorul, luând-o din loc. Sper să nu anunțe vreunul dintre ei ziarele.

Era ceva ce Coco nu mai experimentase niciodată pe propria piele. Pentru el, viața era complicată, ceea ce însemna că nu se puteau duce nicăieri ori că trebuiau să fie extrem de atenți atunci când ieșeau undeva. Dacă era recunoscut atât de ușor în Mission, atunci avea să fie recunoscut oriunde, și nici unul din ei nu voia ca lumea să-i semnaleze prezența prin tot orașul. Rămaseră acasă tot restul săptămânii, Leslie însoțind-o pe Coco în plimbări lungi, pe plajă.

Iar sâmbătă, după ce Coco plimbă ultimul grup de câini, pleacă spre Bolinas și își petrecură weekendul acolo. Nu avură nici o problemă cu nimeni pe țărmul oceanului, iar când Leslie se întâlnește întâmplător cu Jeff, pompierul care locuia alături, pe când scoteau amândoi gunoierul, acesta se uită lung la el și apoi îl salută cu capul, zâmbind larg. Îi întinse mâna și se prezintă, spunând că era încântat să vadă că, în sfârșit, Coco avea un prieten în vizită. Părea să aibă un respect deosebit față de ea. Îl reîntâlniră duminică dimineață pe plajă, pe când își plimba câinele, și, foarte degajat, stătu de vorbă cu amândoi, fără să dea de înțeles că l-ar fi recunoscut sau să bată vreun apropo referitor identitatea lui. Era o comunitate mică, în care oamenii își vedeau de treaba lor, dar reușeau, în același timp, să aibă grijă și unii de alții. Leslie menționează faptul că fusese pompier voluntar în Anglia, când era la colegiu, și discutară despre incendii, echipamente și despre viața în Bolinas. De la asta trecură, cumva, la mașini de pompieri, apoi la mașini în general. Descoperiră că amândurora le plăcea să repare mașini și să remonteze motoare. Leslie părea să se integreze fără probleme, iar celor doi bărbați le făcea plăcere să stea de vorbă. Duminică seară, când Leslie și Coco se întoarseră în oraș, erau fericiți și foarte relaxați. Leslie îi mărturisi iubitei că îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu vecinul ei.

Coco era mereu îngrijorată că secretul lor avea să fie descoperit de cineva, dar, până acum, nu îi deranjase nimeni. Jane știa că Leslie era încă acolo, dar asta nu părea să o deranjeze. O atenționa mereu pe Coco să-l

lase în pace, să nu-l deranjeze, iar Coco o asigura de fiecare dată că nu-i făcea nimic.

Era spre sfârșitul celei de a doua săptămâni petrecute împreună, când agentul imobiliar din L.A., angajat de Leslie, îl anunță că avea câteva case și apartamente pe care acesta trebuia să le vadă. Nici măcar nu era sigur că merita deranjul, dar consideră că era bine să se întâlnească și cu agentul lui și să-și arate fața în L.A., ca să nu se creadă că se ascundea din cauza zvonurilor că ar fi gay. Fosta lui parteneră încă mai lansa zvonuri, iar tabloidele publicaseră deja câteva titluri principale, ce-i drept, nu cu mult mai șocante decât erau de obicei.

– Ai vrea să mergi cu mine sâmbătă? o întrebă.
Am putea petrece noaptea la hotelul Bel-Air.

Cei de la hotel fuseseră întotdeauna extrem de discreti și, oricum, nimeni nu știa cine era Coco.

– Ce vom face cu câinii?

Pe lângă Sallie, mai avea și câinele surorii ei, și știa cât de furioasă ar fi fost Jane dacă ar fi aflat că plecase din oraș.

– Ar putea oare unul dintre vecinii tăi din Bolinas să aibă grijă de ei? Nu i-am putea lăsa acolo, la tine?

– Dacă află Jane, mă strânge de gât, spuse Coco cu o privire vinovată, deoarece chiar voia să meargă cu el. Dar poate reușim. O să telefonez și o să întreb.

În final, ambii vecini fură de acord să aibă grijă de câini, să-i hrănească, să-i scoată la plimbare pe plajă, iar unul dintre ei chiar se oferă să-i aducă înapoi duminică seara, când venea în oraș la aniversarea unui prieten. Totul se aranjase perfect, exact așa cum spusese

el că avea să fie. Cu fiecare zi. Totul părea să iasă bine. Se înțelegeau și se potriveau nemaipomenit.

În cele din urmă, din precauție, stabiliră să zboare la L.A. cu două curse diferite, să fie așteptați la aeroport de două mașini, urmând să se întâlnească la hotel. Asta, pentru orice eventualitate. Scenariul semăna puțin cu filmele de spionaj, așa că nu spuseră nimănui că veneau în vizită. Leslie luă o cursă mai de dimineață și merse să vadă apartamentele pe care i le găsisese agentul imobiliar, înainte să sosească Coco. Nu-i plăcuse nici unul dintre ele și, oricum, interesul lui de a închiria ceva în L.A. scăzuse considerabil de când o cunoscuse pe Coco. Deocamdată era mulțumit în San Francisco. La hotel, Coco răsuflă ușurată să audă asta.

Stăteau într-un apartament foarte frumos în hotelul Bel-Air. Prezența lui Coco nu fusese remarcată de nimeni. Personalul hotelului trata asemenea situații cu cea mai mare discreție. Serviră cina la un restaurant din West Hollywood, pe care îl știa Leslie și care servea o mâncare Cajun¹ delicioasă. Păreau foarte fericiți și relaxați atunci când se întoarseră la hotel. Era aproape miezul nopții, când, îndreptându-se agale către cameră prin grădina hotelului, văzură o pereche ținându-se de mână și sărutându-se lângă lebedele ce înotau în pâraiașul care străbătea grădinile. Coco zâmbi când îi văzu, și, pentru o clipă, i se părură cunoscuți; dar toată lumea

¹ Specialități de mâncare din bucătăria tradițională a populației Cajun din sudul Louisianei, SUA, descendenți ai coloniștilor francezi exilați din Acadia, în sec. al XVIII-lea (n.tr.)

în L.A. i se părea familiară, de fiecare dată. Fie erau vedete bine-cunoscute, fie oameni obișnuiți care voiau să fie confundați cu vedetele. Era amuzant uneori. Femeia era o blondă atrăgătoare, îmbrăcată cu gust și cu o siluetă frumoasă, într-o rochie neagră de seară și cu tocuri înalte, pe care cei doi o puteau vedea doar de la spate. Bărbatul care o însoțea era tânăr și frumos, într-un costum negru, bine croit. Pe când Leslie și Coco se apropiau, cei doi se opriră iar în loc, sărutându-se îndelung și retrăgându-se pe aleea ce ducea către apartamentul lor. În acel moment, femeia se răsuci. Chipul îi fu dezvăluit de lumina discretă a lanternelor din grădină, dar ea se întoarse către bărbatul cu care era. Coco scoase un țipăt înăbușit de uimire.

– Dumnezeule! strigă ea, strângându-i cu putere brațul lui Leslie.

– Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? Clătină din cap, împietrită.

Nu era nici o îndoială în privința femeii și, imediat ce Coco își dădu seama cine era, fugi la ei în cameră, iar Leslie o urmă îngrijorat. Coco părea să fi intrat în panică și stătea în mijlocul livingului lor, plângând. Leslie, neînțelegând nimic din ceea ce se întâmplase veni la ea ca s-o îmbrățișeze. Erau doi inși care se sărutau și priveau lebedele. Evident, stăteau și ei la același hotel și păreau foarte îndrăgostiți. Coco însă arăta de parcă văzuse o stafie.

Se așeză pe pat privind în gol. Era în stare de șoc.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leslie și se așeză lângă ea, punându-i un braț pe după umeri. Spune-mi, Coco! Îl cunoști pe bărbatul acela? Se întreba dacă

nu cumva era vreun fost iubit. Singurul de care știa el era Ian.

Ea clătină din cap în chip de răspuns, în vreme ce lacrimile i se rostogoleau pe față.

– Nu e vorba despre el... Femeia aia era mama, spuse ea uitându-se fix la Leslie, care fu atât de surprins pentru moment, încât nu știu ce să spună.

– Aia era mama ta? N-am văzut-o niciodată în persoană. Ce bine arată! Coco nu semăna deloc cu ea, deși era frumoasă și avea farmecul ei personal.

– E de două ori mai bătrână ca el!

Coco era uluită.

– Nu chiar, încercă Leslie să o liniștească, deși, cu siguranță, el era cu mult mai tânăr decât ea și păreau să fie foarte apropiați.

Când se întorsese și îl privise, păruse plină de adorație, iar el, la rândul lui, părea foarte îndrăgostit de ea. Tipul arăta foarte bine, era îmbrăcat elegant, după moda din L.A., cu părul puțin mai lung și cu niște trăsături foarte frumoase. Putea fi actor, manechin, putea fi aproape orice. Vreun minut, Leslie tăcu, neștiind ce să spună.

– Înțeleg că nu știai despre el, zise într-un final.

– Bineînțeles că nu! Susține sus și tare că nu mai poate fi cu nimeni, după tata. Înțelegi ce vreau să spun? izbucni ea dintr-odată plină de furie. Aici, toți sunt niște ipocriți! Toată lumea minte, toată lumea e falsă! Până și mama, cu toată abureala aia a ei de femeie virtuoaasă și mai catolică decât papa. Mă face pe mine hipiotă ciudată, dar ea ce se dovedește a fi?

Aluzia care se înfiripa în tonul lui Coco nu era prea plăcută, iar Leslie tresări.

– Poate că e doar o femeie care se simte singură, spuse Leslie calm, încercând s-o liniștească. Nu e ușor să fii singur la vârsta ei.

Presupuse că avea cel puțin șaiszeci de ani, dată fiind vârsta lui Jane, deși nu părea. La lumină, arăta cam de cincizeci de ani și, cu toate că bărbatul părea mult mai tânăr decât ea, pe el nu-l șocase diferența. Le stătea bine împreună și păreau fericiți. Ce era rău în asta atâta timp cât le făcea amândurora plăcere?

Dar nu îi spuse asta lui Coco, care era pe punctul de a face o criză. Trebuia să recunoască însă că nu i-ar fi plăcut nici lui să-și vadă propria mama în conjunctura aceea, deși mama lui era mai în vârstă și nu se păstrase atât de bine; în afară de asta, încă era măritată cu tatăl lui, în ciuda faptului că se plângeau, în glumă, mai mereu, unul de celălalt. Dar mama lui Coco era mai tânără, mai sexy, se îmbrăca după ultima modă, era văduvă și renumită. Femeia era o partidă bună.

– Are șaiszeci și doi de ani și și-a făcut mai multe operații estetice decât victima unui incendiu. E total aiurea! Cum poate să-mi spună mie cum să-mi trăiesc viața, când uite ce face ea pe ascuns? Tata nu i-ar fi făcut ei asta niciodată.

Dar își dădu seama că nu era adevărat imediat ce deschise gura. Tatăl ei fusese un bărbat chipeș care se cam uita după femei, iar mama ei dusesese în trecut multe bătălii cu el pe seama clientelor lui mai tinere și atrăgătoare. Mama lui îl ținuse mereu sub observație și, în general, foarte din scurt. Dacă el ar fi fost cel văduv acum și el ar fi avut pe cineva. Iar Coco era conștientă de asta. Dar nu s-ar fi așteptat la așa ceva din partea mamei sale și, în nici un caz, nu cu un bărbat atât de tânăr.

– Poate că și tatăl tău ar fi făcut asta. Consideri că ea ar trebui să fie singură pentru totdeauna doar pentru că îți vine greu să accepți că are o viață sexuală activă? Nu-mi face plăcere să ți-o spun eu, dar are și ea dreptul să facă propriile alegeri.

– Și tu ce crezi c-ar vrea de la ea un tip de vârsta lui? Sex, la anii ei? Îl interesează banii, puterea, relațiile și tot ce mai înseamnă faima ei.

– Se poate, zise Leslie.

Coco se mai calmase puțin și se oprise din plâns, dar părea în continuare uluită. Fusese un șoc al dracului de mare să-și vadă mama, sub razele lunii, sărutând un bărbat care nu era nici măcar de vârsta ei. Scena la care asistasese o mișcase profund pe Coco, și nu în sensul bun al cuvântului.

– Dar ai omis un lucru, îi reaminti Leslie cu blândețe. Dragostea. Poate că este îndrăgostită de individ. Se poate să fie o relație mai sănătoasă decât pare, în ciuda diferenței de vârstă. Bărbaților li se întâmplă tot timpul să se îndrăgostească de femei cu mult mai tinere decât ei. Eu sunt cu treisprezece ani mai în vârstă decât tine, iar relația noastră n-ar șoca pe nimeni. De ce trebuie să judecăm după anumite clișee relațiile amoroase? Nu pare să te deranjeze faptul că sora ta trăiește cu o altă femeie și, mai mult, la fel ca noi toți, le respectă relația. De ce nu ai respecta-o și pe a mamei tale cu un bărbat mai tânăr?

– Nu-mi place să mă gândesc la mama în felul ăsta, spuse Coco sinceră, ca întotdeauna, cu el, dar și cu sine.

Părea foarte supărată.

– Probabil că nici mie nu mi-ar plăcea, zise și el cu onestitate. De ce nu vorbești cu ea despre asta, să vezi ce spune?

– Cu *mama*? Glumești? N-ar spune adevărul nici moartă! Nu despre ea, în orice caz. N-a recunoscut ani de-a rândul că și-a făcut operații estetice. Mai întâi și-a făcut sânii, când trăia încă tata. Apoi, pungile de sub ochi. După care, un lifting. Și apoi încă unul, la trei săptămâni de la înmormântarea tatei, ca să se înveselească, după cum spunea chiar ea mai târziu. Dumnezeu! Poate că se vedea cu tinerelul încă de pe atunci!

– Sau poate nu. Cred că ar trebui să te abții să tragi concluzii până nu stai de vorbă cu ea. Așa ar fi cel mai cinstit. Se prea poate ca tipul să fie un nemernic pe care să-l intereseze doar banii și faima ei, dar poate că nu este așa. Cel puțin, ascultă ce are de spus. Păreau, cu siguranță, îndrăgostiți.

– E obsedată sexual, zise Coco privindu-l, încă furioasă, iar el râse.

– Cred că s-ar putea să fie genetic, dar eu nu mă plâng. Dacă la vârsta ei o să arăți la fel de bine, eu am să fiu mai fericit decât porcul în mocirlă! Și nu va trebui să-ți faci vreodată vreun lifting pentru mine. Te voi iubi mereu așa cum ești, chiar dacă te stafidești.

Coco era de o frumusețe cu mult mai naturală decât mama ei și, cu siguranță, avea să îmbătrânească mai frumos, dar, ce era drept era drept: mama ei arăta remarcabil pentru vârsta ei. Și, dacă era adevărată zicala că uitându-te la mama iubitei poți vedea cum va arăta ea la bătrânețe, el era mulțumit.

Coco încă mai fierbea de nervi atunci când se duseră la culcare și avu aceeași stare chiar și a doua

zi la micul dejun. Ce o irita și mai tare era faptul că nici măcar nu putea să-i zică mamei sale ceva, așa cum sugerase Leslie, ori să vorbească cu Jane, din moment ce se afla în Los Angeles în secret. Dacă îi spunea lui Jane, aceasta și-ar fi dat seama că îi lăsase câinele singur, iar mama ei ar fi vrut imediat să știe de ce venise în L.A. și n-o sunase. Erau mult prea multe secrete în familie în ultima vreme, în special ale mamei sale. Ea și Leslie n-aveau nimic de ascuns, doar îl proteja de nebuna aceea și de asaltul tabloidelor pentru cât mai mult timp posibil, ceea ce avea să devină foarte dificil la un moment dat. Deocamdată, buzele lui Coco erau pecetluite, iar mâinile îi erau legate. Trebuia să păstreze pentru sine acest detaliu picant despre mama lor, iar asta îi stătea pe suflet.

Folosiră din nou zboruri diferite spre San Francisco și apoi două mașini până acasă, la Jane. Dar tot mama ei fu primul subiect de discuție imediat ce Leslie intră pe ușă. Înțelesese cât de mult o afectase. Mama ei o muștrulise toată viața pentru alegerile făcute, iar acum Coco voia o explicație serioasă. Nu era de acord cu nimic din ceea ce văzuse sau din ce-și putea imagina. Sărutările, povestea de dragoste, dar mai ales, nu era de acord cu vârsta bărbatului cu care umbla mama ei.

Din întâmplare, Jane o sună fix în seara aia și își putu da seama că era ceva în neregulă din vocea lui Coco.

– Ce ai de ești așa de nervoasă? întrebă ea imediat. Starea lui Coco dădea de înțeles că tocmai se certase cu cineva sau era pe punctul de-a o face, iar Jane deveni pe loc bănuitoare. Doar nu cauți motiv de ceartă cu Leslie, nu? Nu uita că e invitatul meu.

– Iar eu ce sunt, în afară de îngrijitoarea casei și plimbătoarea ta de câini? Proasta familiei? o repezi Coco, iar Jane, la capătul celălalt al firului, fu de-a dreptul șocată.

– Îmi pare rău, Coco, dar nu te purta așa cu musafirul meu! Și nu face pe deșteapta cu mine. Poate vrea omul să mai stea acolo o vreme, ca să scape de nebună și de presă. Deci ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai face viața amară, purtându-te cu el ca o față răzgâiată.

Mereu o tratase ca pe un copil, iar Coco aproape izbucni în râs la remarcă surorii ei.

– Am să încerc să nu-i fac viața amară, zise ea cu o doză de obrăznicie în glas, de data aceasta prefăcându-se.

Acum avea de păstrat și propriul secret. Mama ei nu mai era singura din familie cu secrete, deși al ei și-al lui Leslie era cu mult mai normal decât al mamei sale. Dar, deocamdată, nici ea și nici Leslie nu voiau să-i spună lui Jane. Doreau să protejeze intimitatea poveștii lor, fără să aibă de-a face cu reacțiile ori cu opiniile altora vizavi de asta. La gândul acesta, Coco se întrebă dacă nu cumva mama ei făcea exact același lucru și când avea oare de gând – dacă intenționa asta vreodată – să împărtășească acest lucru cu ele. Dacă relația era doar de natură sexuală, sigur nu le spunea; dacă era serioasă, avea să le mărturisească la un moment dat. Poate că la fel gândeau și ea cu Leslie.

– De-abia îl văd pe-aici, oricum, zise Coco, referindu-se la Leslie, ca să o pună pe sora ei pe o pistă greșită.

– Asta-i bine! Are nevoie de liniște. A trecut prin destule în ultima vreme. Mai întâi, dementa încearcă să-l omoare, ca apoi să declare presei de scandal că ar fi gay.

– Și este? întrebă Coco cu inocență și aproape că începu să râdă.

În ultimele două săptămâni i se tot demonstrase contrariul, și îi plăcea la nebunie. Se distrau de minune, atât în dormitor, cât și în afara lui.

– Bineînțeles că nu e gay, se răsti Jane la ea. Atâta doar că tu nu ești genul lui. El umblă cu femei fermecătoare, sofisticate, de obicei partenere de-ale lui de film, deși nu neapărat. Cred că are la activ câteva marchize britanice și prințese europene. Ce naiba, doar este cea mai mare vedetă masculină a momentului! Și, cu siguranță, nu e gay, repetă ea. S-a dat până și la mine o dată! Individul ar face-o cu tot ce mișcă. „Orice, oricine, dar nu tu“, se subînțelegea, aluzie care nu i-a scăpat surorii mai mici. De fapt, Coco era chiar deprimată când închise telefonul.

– I-ai spus? o întrebă Leslie, iar Coco clătină din cap.

– N-am putut, din cauza câinelui. A zis că ai face-o cu tot ce mișcă, în special cu partenerile de film și, în general, cu femei mult mai fermecătoare și mai sofisticate decât mine.

Coco arăta de parcă tocmai primise o palmă peste față sau bătaie la fund.

– A zis ea așa ceva? Părea șocat. Cum de-a venit vorba despre asta?

– Am întregat-o dacă ești gay, ca să-i înlătur orice bănuială în legătură cu noi.

– Grozav! Și acela i-a fost răspunsul? Da, m-am culcat cu câteva dintre partenerile de film, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Ține de joaca tânărului actor. Și am încercat să-mi găsesc și femei adevărate, nu numai

starlete. Iar tu ești singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. Și nu, nu sunt gay.

– Dovedește-mi, zise ea prefăcându-se bosumflată, ca un copil pe punctul de a începe să plângă, iar el izbucni în râs.

– Ei bine, dacă insiști, zise oprindu-se din despa-chetatul genții și apropiindu-se de ea, pe pat. Dorința ta e ordin pentru mine, așa că dacă vrei să-ți dovedesc că nu sunt homosexual, o voi face.

Și, câteva minute mai târziu, îi demonstra acest lucru. În repetate rânduri.

capitolul 6

Până la sfârșitul lunii iunie, fosta prietenă a lui Leslie încetase să mai dea interviuri ziarelor de scandal și să mai facă declarații la emisiunea *Entertainment Tonight*. La un moment dat fusese văzută pe ringul de dans al unui club de noapte din L.A., giugiulindu-se cu o vedetă rock. După toate aparențele, Leslie scăpase de nebună. Nu voia să se bucure prea devreme, dar nu-i mai făcuse șicane de săptămâni întregi. Trebuia să meargă iar la L.A. pentru vreo două zile, ca să-și vadă agentul și să discute niște afaceri. Imediat ce plecă, Coco intră într-o stare de angoasă. Singurătatea îi reaminti cum fusese viața ei fără el, cât de mult îl iubea și o făcu să-și dea seama cât de devastată urma să fie atunci când, într-un final, el avea să revină pentru totdeauna la viața lui normală. Viața pe care o trăiau în lumea lor fantezistă nu putea dura la nesfârșit. El era cine era, în definitiv, iar ea trăia într-o lume total diferită de a lui. Asta-i reaminti faptul că povestea lor se putea termina oricând. La întoarcerea lui, Coco era încă deprimată.

– Ce s-a întâmplat? A murit cineva? o tachină el în seara în care se întoarse acasă.

O vedea cât de supărată era. Se întrebă dacă nu cumva avea vreo legătură cu mama ei. Ținuse toate gândurile astea pentru sine, și se pare că încă o mai afectau și acum. Nici prin cap nu-i trecuse că era supărată din cauza lui.

– Nu, e vorba despre plecarea ta. M-a făcut să mă gândesc la momentul în care vei pleca și la cum va fi atunci.

Cuvintele ei îl înduioșară, pentru că și el simțea la fel. Se gândea constant la asta și la cum ar fi putut face ca relația să meargă în viitor. Își dorea asta mai mult decât orice.

– Nu scrie nicăieri că nu poți veni cu mine în L.A. Am putea locui acolo.

Femeia clătină vehement din cap.

– Mama m-ar face să mă urc pe pereți, paparazzii ne-ar mânca de vii, iar lumea ne-ar cotrobăi prin tomberonul de gunoi. Știu ce înseamnă asta! Îmi amintesc foarte bine întâmplările clienților tatălui meu. Nu pot trăi în felul acesta!

– Dar nici eu nu pot, spuse el, părând îngrijorat. Știa că nu avea să o convingă niciodată să locuiască în L.A., dar el trebuia să fie acolo din când în când.

– Tu trăiești deja așa. Pentru tine astea-s riscurile meseriei.

– În cazul acesta, putem locui aici și o să fac naveta când e nevoie. Oricum, jumătate din timp sunt plecat la filmări. M-ai putea însoți acolo.

– Paparazzii ne-ar înnebuni și la studiourile de filmare, zise ea cu tristețe.

– Ce încerci să-mi spui, Coco? întrebă el speriat. Că nu vrei să-ți împarți viața cu mine? Că e prea greu să faci față paparazzilor și că mai degrabă ai renunța la relația noastră?

Leslie părea cuprins de panică, iar ea clătină din cap.

– Nu știu ce să fac. Te iubesc, dar nu vreau ca toată mizeria aia să ne distrugă viața.

– Nici eu nu vreau! Alții reușesc să se descurce. Trebuie doar ceva chibzuință și efort. Cel puțin nu ești și tu în domeniu. Asta sigur va ajuta. Și, deocamdată, nu ne deranjează nimeni, așa că mai bine ne bucurăm acum cât avem liniște.

Până în acest moment, fuseseră foarte norocoși, dar și extrem de atenți pe unde se duceau și ce făceau. El nu mergea la cumpărături în centru și nu intra decât o singură dată în magazinele din cartier. Își cumpărau mâncarea de la Safeway seara, târziu, și purta preventiv șapcă de baseball și ochelari de soare închiși la culoare, iar weekendurile și le petreceau ascunzându-se la Bolinas, plimbându-se pe plajă cu orele, când nu era nimeni în jur. El nu se bucura de luxul de a putea ieși în public. Era o realitate a vieții sale. Venise aici ca să se ascundă de o femeie, iar acum se ascundea împreună cu o alta, încercând cu dârzenie să o apere, să o ocrotească, pe ea și dragostea lor, de ochii publicului. Era, fără îndoială, o sarcină solicitantă, dar se obișnuise de mult cu asta și, atâta timp cât nu-și dădea nimeni seama că locuia cu ea în San Francisco, totul avea să fie bine. Și, după cum îi spunea și ei frecvent, până acum totul decurgea bine. Dar știau amândoi că nu putea dura la nesfârșit și că, mai devreme sau mai târziu, aveau să fie nevoiți să accepte situația și consecințele faptului că el era un star de cinema îndrăgostit de o femeie obișnuită. Toate astea o îngrozeau pe Coco. Era tot ce detesta mai mult pe lume, indiferent cât de mult l-ar fi iubit.

– Tot ce vreau este să nu se sfârșească, spuse ea întristată, adică să fie mereu ca acum.

– Poate că nu va fi mereu exact ca acum, dar tot vom reuși să ducem o viață cât mai departe de ochii lumii. Și nu se va sfârși dacă nu vrem noi, zise el categoric. Depinde numai de noi.

Și, spunând asta, o sărută și-i declară din nou cât de mult o iubea. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca farmecul iubirii lor să se destrame. Voia să fie cu ea pentru tot restul vieții. De asta era sigur. Felul în care aveau să reușească să facă asta era o cu totul altă poveste.

Se hotărâse să găsească o rezolvare, cu orice preț.

În cele din urmă, decise să nu mai închirieze un apartament în L.A., ci să rămână în San Francisco cu Coco până la jumătatea lunii septembrie, adică încă două luni și jumătate. În octombrie începea lucrul la următorul film și nu trebuia să se întoarcă decât în septembrie pentru preproducția filmului și pentru probele de costum. Avea programate zece zile de filmare în L.A., iar după aceea urma să petreacă cel puțin o lună la Veneția. Până se întorcea de la filmări, casa lui redevenea vacantă. Deocamdată, nu avea nevoie de o locuință în L.A. În afară de Coco și de timpul petrecut împreună, în casa pe care o împărțeau, nu mai avea nevoie de nimic.

De 4 Iulie, sărbătoarea națională, Leslie propuse să-și petreacă toată săptămâna în Bolinas și o întrebă dacă putea găsi un înlocuitor pentru plimbatul câinilor, ca ei să se poată relaxa întreaga săptămână la plajă. Ea își anunță toți clienții cu două săptămâni înainte și găsi o prietenă gay mai tânără de-a lui Liz care acceptă

bucuroasă să-i țină locul. Erin era o fată tare de treabă, care avea nevoie de bani și care petrecu o săptămână întreagă cu Coco, ca să învețe ce avea de făcut. Aceasta era pentru prima oară în ultimii doi ani când Coco își lua o săptămână liberă. Și de-abia așteptau amândoi. Odată ajunși în Bolinas, Leslie se adaptă imediat, de parcă locuise acolo dintotdeauna. Folosi chiar și costumul lui Ian și se duse să înoate în ocean, în ciuda faptului că era îngrozit de rechini. Vremea era atât de frumoasă, încât nu putu rezista tentației. Pe Coco o încerca un sentiment ciudat privindu-l în vreme ce ieșea din apă, în costumul acela atât de familiar. Trupul lui arăta puțin diferit, și știa bine că nu era Ian, dar până când își scotea masca, inima i-o lua puțin razna. Iar în momentul în care-i vedea chipul zâmbindu-i, inima era gata să-i iasă din piept. Își dădea seama în asemenea momente cât de mult îl iubea. Ian și amintirea lor erau acum undeva, într-un loc special. Inima ei îi aparținea lui Leslie. Stăteau întinși pe nisipul fin cu orele, căutau scoici și adunau pietricele, mergeau la pescuit și găteau cina împreună, citeau, stăteau de vorbă, jucau cărți și dormeau ore întregi.

O vreme se ocupară de furgonetă și, spre marea ei mirare, Leslie reuși să-i facă motorul să toarcă precum un motan. În câteva rânduri, veni și Jeff să-l ajute. Coco râse de Leslie când îl văzu plin de vaselină pe față și cu mâinile negre ca smoala. Bărbatul părea încântat, ca un băiețel care se jucase toată ziua în nisip. Părea, fără îndoială, un om fericit.

Fuseseră invitați de ceilalți vecini ai ei la un grătar, de 4 Iulie, iar Leslie acceptă numaidecât.

– Și dacă te recunoaște cineva? Întrebă ea îngrijorată.

Până atunci, fuseseră atât de atenți și de prevăzători, încât trecuseră neobservați. Trăiau o viață idilică, într-o liniște deplină și-un anonim reconfortant.

– Dar vecinii tăi știu deja cine sunt. Și au fost foarte discreți până acum.

Părea convins și sigur pe el – poate un pic prea mult, în opinia lui Coco.

– S-ar putea ca restul vecinilor să nu fie la fel de discreți.

– Dacă atmosfera devine ciudată sau dacă vedem că lucrurile scapă de sub control, putem pleca. Dar s-ar putea să fie o experiență plăcută să ieșim și să ne bucurăm și noi de obiceiurile locale. În cele din urmă, fu și ea de acord.

Merseră mai pe înserat și se strecurară în mijlocul invitațiilor, luându-și câte o bere. Leslie se așeză pe un buștean și începu să vorbească cu un puști care era cam de vârsta lui Chloe. În cele din urmă, mama acestuia veni să-l recupereze și, în momentul în care-l văzu pe Leslie, rămase încremenită, vădit uimită. După aceea, știrea se răspândi iute în cadrul grupului. Jeff nu făcu nici un comentariu. Dar la petrecere erau vreo cincizeci de oameni prezenți. Știrea că Leslie Baxter bea bere în mijlocul lor stârni o oarecare forfotă și șușoteli, dar nu veni nimeni să-i ceară autografe. Într-un final, se liniștiră cu toții. Leslie avu o discuție foarte plăcută despre pescuit cu alți trei bărbați, iar copiii păreau atrași de el ca de un magnet. Părea să aibă lipici la copii. Jeff se uită la ea și-i făcu cu ochiul, după care se apropie ca să-i vorbească.

– Să știi că îmi place tipul, zise el cu un glas domol. Când l-am întâlnit prima oară afară, la tomberoane, am fost puțin surprins. Dar e un tip de treabă, obișnuit. Și nu e deloc îngâmfat, cum te-ai aștepta să fie. Iar tu pari fericită, Coco. Mă bucur pentru tine!

Jeff părea într-adevăr fericit pentru ea și era încântat de noua lui prietenie cu Leslie, legată în curtea din spate.

– Îți mulțumesc, spuse ea cu un zâmbet.

Jeff n-o mai văzuse așa de fericită de ani de zile, iar ea nu se mai simțise în felul acesta niciodată. Atât de sigură pe ea și de încrezătoare în ceea ce făcea. Nu se mai simțise de mult așa de bine în propria piele. Părea să fie un sentiment specific adulților, și-i plăcea la nebunie.

– O să ne părăsești oare ca să mergi în L.A? Sper că nu, adăugă Jeff, iar ea clătină din cap.

– Nu. Eu rămân aici. Cred că el va trebui să facă naveta.

Jeff dădu înțelegător din cap, sperând că Leslie avea să se descurce.

Leslie menționase că ar vrea să cumpere o casă în oraș, la un moment dat, când avea să se știe despre relația lor și când aveau să-și dea seama ce voiau să facă. Îi promisese lui Coco că nu va fi ceva în genul casei lui Jane, ci mai degrabă o locuință simplă și drăguță, poate mai veche, în stil victorian. Dar voia să petreacă ceva timp cu ea și la casa de pe țărmul oceanului. Atâta doar că i-ar fi fost mai ușor să călătorească din oraș către L.A. și invers. Era mult prea devreme să vorbească despre asta, dar intenționa să ia în calcul această opțiune. Era deschis la orice s-ar

fi dovedit funcțional. Pentru șansa de a o iubi era dispus să investească foarte mult timp, efort și bani. În schimb, nu voia decât un mic compromis din partea ei în privința inevitabilelor inconveniente pe care le presupunea viața lui de vedetă și în privința timpului pe care trebuia să-l petreacă în Los Angeles. Coco încă mai era ușor confuză.

Restul săptămânii trecu fără nici o problemă. După petrecerea vecinilor, câțiva oameni începuseră să-l salute pe plajă, în vreme ce își plimbau câinii. Nu îi acorda nimeni o atenție excesivă, nu încercau să-i facă fotografii și nu anunțase nimeni presa. Erau oameni respectuoși, iar Leslie se integrase deja în peisajul din Bolinas, ca toți ceilalți. Ascunzătoare mai bună decât acest loc nici că și-ar fi putut găsi!

Jane și Liz lucrau la film, în New York, de o lună și jumătate deja, iar Liz trebuia să ajungă în L.A. cu niște treburi. Nici până atunci nu găsiseră o altă îngrijitoare pentru Jack. Ele nu mai pomeniră nimic, iar Coco bănuia că Jane nici măcar nu încercase să caute. Dar și ea era mulțumită să locuiască acolo cu Leslie și nu mai aduse subiectul în discuție. Liz avea treabă în L.A. pentru câteva zile, însă Jane nu putea pleca de pe platoul de filmare. Liz îi dădu telefon din L.A., dar nu avea de ce să vină în San Francisco. Știa, și ea, și Jane, că Leslie era încă acolo, dar asta nu le deranja absolut deloc. Îi ținea de urât lui Coco, asta, presupunând ca își vorbeau, ceea ce Jane nu credea că se întâmpla. Considera că era puțin probabil ca Leslie să se împrietenească cu o fată de vârsta lui Coco, și nici nu-i trecea prin minte lui Jane că sora ei ar putea prezenta vreun interes pentru el.

Liz sugerase o dată sau de două ori că n-ar fi imposibil. Erau amândoi, în definitiv, oameni cumsecade, inteligenți, atrăgători, și întâmplarea făcea să se afle sub același acoperiș. Jane râsese la această idee.

– Tu acum inventezi subiecte pentru scenariii de comedii, îi zisese Jane partenerei sale, luând în glumă ideea acesteia. Leslie Baxter nu se va cupla niciodată cu o plimbătoare de câini, fie ea și sora mea mai mică. Crede-mă! Nu e genul lui.

Jane fusese atât de insistentă, încât Liz se dăduse bătută. Dar i se părea totuși ciudat că Leslie stătea încă la ele acasă, deși fosta prietenă locuia acum cu o vedetă rock și nu mai prezenta nici o amenințare. Și, spre deosebire de Jane, avea o părere mult mai bună despre Coco. Pentru Jane, Coco era încă un copil, și unul destul de rebel. Dar Liz văzuse dincolo de aparențe. Jane nici măcar nu încercase. Și poate că și Leslie văzuse dincolo de aparențe. Era doar un gând care-i trecuse lui Liz prin cap.

Așa cum făcea de fiecare dată când se afla în L.A., Liz se duse să-și viziteze „mama soacră“, după cum îi plăcea să-i spună. Era o vizită de curtoazie, din respect pentru mama partenerei sale, dar și un lucru care-i făcea întotdeauna plăcere. Se bucură să o găsească pe Florence într-o formă excelentă și arătând mai bine ca niciodată. Când sosi la casa acesteia din Bel-Air, Liz observă că un tânăr tocmai pleca. Lui Liz, tânărul care îi zâmbi atunci când trecură unul pe lângă celălalt îi păru cam de vârsta lui Jane. Acesta urcă într-un Porsche argintiu, parcat în fața casei, și plecă. Nu știa de ce, dar Liz avea senzația că tânărul intenționa să se întoarcă imediat ce avea ea să plece. Iar când merse la toaletă, de ușa băii lui Florence

zări agățat un pulover bărbătesc din cașmir, iar în paharul de pe etajeră observă două periute de dinți. Scutură din cap spunându-și că era mult prea suspicioasă, dar hotărî să o tachineze totuși pe mama lui Jane în grădină, la un pahar de șampanie – un ritual de-al ei atunci când avea musafiri. Ultimul ei lifting arăta deja foarte natural și o întinerea, într-adevăr, cu cincisprezece ani, iar silueta ei părea mai zveltă ca niciodată.

– Nu cumva acela era noul tău curtezan, cel pe care l-am văzut plecând în Porsche-ul argintiu, când am sosit?

Liz zise asta în glumă, dar fu extrem de uimită s-o vadă pe Florence albindu-se la față și înecându-se cu șampania.

– Al meu... bineînțeles că nu... nu fi ridicolă... eu... eu...

Se opri la jumătatea propoziției și, uitându-se la Liz, începu să plângă, lăsând-o pe aceasta cu gura căscată. Te rog mult nu-i spune lui Jane ori lui Coco... Ne simțim atât de bine împreună! Am crezut că este doar ceva trecător, dar suntem împreună de aproape un an. Știu că e greu de înțeles. El crede că am cincizeci și cinci de ani. L-am spus că am avut-o pe Jane la șaisprezece ani, ceea ce sună îngrozitor, știu, dar n-am putut să-i zic adevărul. Are treizeci și opt de ani și, recunosc că sună reprobabil, dar îl iubesc. L-am iubit pe Buzz, când eram căsătoriți, dar el s-a dus. Iar Gabriel este un bărbat minunat. Este foarte matur pentru vârsta lui.

Liz își aminti că trebuia să închidă gura și să încerce să nu se mai holbeze la soacră ei. Liz fusese întotdeauna mai înțelegătoare și mai blajină decât Jane, iar Florence i se confesase deseori, dar nu-i destăinuise niciodată ceva atât de important.

– Contează că ești fericită, Florence, începu ea cu băgare de seamă, neștiind ce să spună sau care puteau fi motivele pentru care tipul avea o relație cu o femeie atât de bătrână.

Asta o îngrijora pe Liz, și pe bună dreptate. Știa sigur că Jane ar face o criză din cauza asta și, foarte probabil, și Coco la fel.

– Cu ce se ocupă? E actor, cumva?

Arăta a actor și era destul de atrăgător ca să joace în filme, ceea ce o făcu pe Liz și mai suspicioasă în privința lui.

– Este producător și regizor. Face filme independente. Menționează două titluri care se bucuraseră de un succes considerabil, deci, măcar nu era un gigolo pe care să-l intereseze numai banii ei.

– Ne distrăm de minune împreună. Singurătatea este foarte apăsătoare, acum că Buzz nu mai e, iar fetele nu mai locuiesc aici. Nu pot să-mi ocup tot timpul doar cu scrisul sau cu partidele de bridge. Majoritatea prietenelor mele sunt încă măritate, iar eu mă simt mereu straniu când sunt cu ele.

Liz se gândise într-o vreme că sigur îi era greu, mai greu decât era dispusă să recunoască fiica cea mare a lui Florence. Iar Florence era încă o femeie destul de tânără, care avea nevoie de companie și chiar de sex, deși gândul acesta o făcu pe Liz să tresară. Și știa că Jane nu o să vrea nici în ruptul capului să audă așa ceva.

– Ai de gând să-i spui lui Jane? întrebă Florence, vădit panicată, iar Liz stătu puțin pe gânduri.

– Dacă îmi ceri tu să nu-i spun, atunci nu o să-i spun.

Florence nu comitea vreo crimă și nu făcea nici un rău nimănui. Era în deplinătatea facultăților mintale și

nu își risca în vreun fel sănătatea. Avea o relație cu un bărbat mai tânăr. De fapt, cu douăzeci și patru de ani mai tânăr. „În definitiv, își zise Liz, și de ce nu?“ Cine erau ele să-i spună că greșea și s-o facă să se simtă prost din cauza asta? Totuși, îi era teamă că Jane n-ar rata nici unul dintre aceste aspecte. Jane putea fi foarte dură. Liz o iubea așa cum era ea, dar îi știa bine toate slăbiciunile, defectele și ciudățeniile, iar acceptarea aproapelui, cu bune și cu rele, nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte. Cred că ar fi bine să le spui tu fetelor, zise Liz cu blândețe.

– Crezi?

– Da, așa cred, răspunse Liz cu sinceritate. Când consideri tu că este momentul potrivit. Dacă e ceva trecător, atunci nu le privește pe nici una din ele. Dar dacă tipul are de gând să facă parte din viața ta, atunci ai și tu dreptul să te simți iubită și acceptată de familia ta. Și ar fi frumos să știe și ele ce se petrece în viața ta.

– Cred ca Jane va face o criză de isterie, zise ea cu tristețe.

– Da, și eu cred asta, replică Liz cu franchețe. Dar o să-i treacă. Nu are nici un drept să-ți spună cum să-ți trăiești viața. Am să-i reamintesc, dacă ajută cu ceva.

– Îți mulțumesc, zise Florence recunoscătoare.

Liz îi mai apărase cu succes și alte cauze. Dar amândouă știau că, de data aceasta, avea să fie foarte dificil.

– În locul tău, nu mi-aș face griji din pricina lui Coco, adăugă Liz. Are un suflet mai blând și e mai puțin critică, decât Jane. Dar amândouă vor să fii fericită.

– Da, însă poate că nu vor să am un iubit tânăr. Banii n-au nici o legătură cu relația asta, adăugă ea, asigurând-o pe Liz și, indirect, pe Jane. Eu i-am spus că

trebuie să se căsătorească și să aibă copii. Dar a divorțat deja o dată și are un copil de doi ani. Iar noi chiar suntem fericiți. Nu cred că ne vom căsători vreodată, se scuză ea, de parcă făcea ceva îngrozitor.

– Dacă erai bărbat, Florence, zise Liz, deodată înfuriată și, în același timp, fiindu-i milă de ea pentru rușinea și stânjeneala pe care le simțea, astfel că fusese nevoită să-și mintă fiucele, dacă erai bărbat, te-ai fi dat mare cu o puștoaică chiar mai tânără decât iubitul tău. Ai fi luat-o la fiecare petrecere, ai fi pus-o să defileze la piscina hotelului Beverly Hills și te-ai fi lăudat copiilor tăi, frizerului și vecinilor. Te-ai fi însurat deja cu ea și acum ai fi avut un copil. De fapt, dacă erați tu cu zece ani mai în vârstă, iar el cu zece sau douăzeci de ani mai tânăr și dacă tu erai bărbat, iar el femeie, exact asta s-ar fi întâmplat și toată lumea s-ar fi uitat lung la tine, plină de invidie. Asta consider eu dezgustător, acest standard duplicitar care determină o femeie să se furișeze, să mintă și să se ascundă, iar un bărbat, aflat exact în aceeași situație, să simtă nevoia să o spună, fără jenă, în gura mare. Florence, este viața ta și este singura pe care o ai. Fă exact ce te face pe tine fericită. Am fost căsătorită înainte de a o cunoaște pe Jane, și probabil că aș fi rămas în relația aia pentru totdeauna. Nu voiam să știe nimeni – sau măcar să creadă cineva – că eram lesbiană. Eram atât de preocupată de imaginea aceea respectabilă și doream să fiu exact așa cum voiau ceilalți, încât eram îngrozitor de nefericită. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-mi părăsesc soțul și să mă mut cu Jane. În sfârșit, trăiesc viața pe care mi-am dorit-o mereu. Și știi ceva? Dacă Buzz mai trăia, sunt sigură că ar fi făcut exact același lucru, cu o femeie

mult mai tânără, probabil. Ridică paharul de șampanie în cinstea femeii care-i era mamă-soacră de suflet, prin puterea dragostei, dacă nu prin cea a legii. În sănătatea ta și a lui Gabriel, Florence! Viață lungă și numai fericire!

La auzul acestor cuvinte, plânseră amândouă, îmbrățișându-se îndelung. După aceea, Florence îl sună pe mobil pe Gabriel și îi povesti totul. Voia să i-l prezinte lui Liz, însă aceasta consideră că n-ar fi cinstit dacă l-ar cunoaște înaintea lui Jane. În opinia ei, asta aducea a conspirație, și știa că Jane ar mirosi imediat așa ceva, deși ar fi putut-o asigura că nu era cazul. Îi promise lui Florence că avea să-l cunoască data viitoare, după ce Jane și Coco aflau despre el.

Liz plecă la scurt timp după aceea, iar cele două femei se îmbrățișară în prag.

– Îți mulțumesc, zise Florence privind-o plină de recunoștință. Ești atât de bună, atât de cumsecade. Fiică-mea este tare norocoasă!

– Și eu la fel, spuse Liz zâmbindu-i călduros și urcă în mașină.

În timp ce ieșea de pe alee, Porsche-ul argintiu se întorcea. Când bărbatul din Porsche trecu pe lângă mașina ei, Liz coborî geamul și-i făcu cu mâna zâmbind, iar el o privi plin de uimire și apoi îi zâmbi și el.

„Bun venit în familie“, gândi Liz pentru sine, în timp ce se îndrepta spre aeroport. Își putea imagina ce explozie urma să se producă atunci când, într-un final, Florence avea să-și adune cuțajul și să-i spună lui Jane. Liz ar fi făcut orice îi stătea în puteri ca să mai amortizeze lovitura, dar o cunoștea bine pe Jane. Avea să fie iadul pe pământ. Cel puțin pentru o vreme.

capitolul 7

Două săptămâni mai târziu, la sfârșitul lunii iulie, Florence prinse curaj și o sună pe Jane. Se hotărâse să-i spună ei întâi. Și, în mod previzibil, Jane luă foc imediat ce auzi.

– Ce faci? izbucni Jane, nevenindu-i a crede. Ai un iubit? Când s-a întâmplat asta?

– Cam acum un an, mărturisi Florence, încercând să pară mai calmă decât era în realitate. Băuse trei pahare de șampanie înainte de a da telefon. Este un bărbat foarte de treabă.

– Cu ce se ocupă? mârâi Jane în telefon.

– Este producător și regizor de film.

– Îl cunosc? Jane era încă șocată că mama ei tocmai o sunase ca să-i spună că avea un iubit. Cum îl cheamă? Presupun că are propria casă de producție.

Data fiind vârsta ei, era o presupunere firească. Era probabil un nume sonor în domeniu, cineva pe care toată lumea îl cunoștea de ani de zile. Dar tot părea puțin bizar. Lui Jane nu-i plăcea să se gândească la mama ei în felul acela.

– Gabriel Weiss.

Jane procesă puțin informația și făcu semn din cap a confirmare. Până acum, nimic nu fusese din cale afară de înspăimântător. Era un nume respectat în lumea filmului.

– Îl știu pe fiul lui, care are același nume. A făcut câteva filme foarte bune. N-am știut că și tatăl lui este producător.

– Nu este. Tatăl lui era neurochirurg și a murit în urmă cu zece ani. Eu vorbesc despre cel pe care-l cunoști tu.

Florence se simți dintr-odată mai curajoasă decât fusese înainte. Venise momentul adevărului, iar șampania își făcuse efectul. Gabriel îi spusese în ziua aceea că, indiferent ce s-ar fi întâmplat și indiferent ce-ar fi spus fiicele ei, el o iubea și că nu era absolut nimic rău în ceea ce făceau ei. Nu era ilegal să iubești pe cineva, în ciuda diferenței mari de vârstă. Și își reaminti acum acest lucru. Avea șaiszeci și doi de ani, dar Gabriel credea că n-avea decât cincizeci și cinci. Nu avea curajul să-i spună adevărul.

– Stai puțin, mamă, zise Jane confuză. Gabriel Weiss pe care-l știu eu are vreo douăzeci ani.

– Ei, nu tocmai. E de vârsta ta. Împlinește treizeci și nouă luna viitoare.

– Și tu câți ani ai? întrebă ea cu cruzime. Șaiszeci și doi? Aproape șaiszeci și trei? Nu ți se pare puțin ridicol? De fapt, eu aș zice că este de-a dreptul dezgustător ca o femeie de vârsta ta să umble cu un bărbat de vârsta lui. Ce l-a apucat? Are nevoie de bani pentru următorul film?

Liz tocmai intrase în cameră și i se făcu rău când auzi discuția. Nu-i plăcea deloc când Jane se purta așa,

gata să sară la gâtul oricui. O auzise vorbind în felul ăsta cu Coco, dar și cu alții. În adâncul sufletului, Jane era o femeie bună, dar nu se putea abține să nu desființeze pe câte cineva. Liz o iubea în ciuda acestor ieșiri, dar ea, una, nu-i accepta așa ceva. Ceilalți n-aveau încotro.

– Este cel mai jenant, revoltător și rușinos lucru pe care l-am auzit vreodată! Sper că-ți vei băga mințile în cap foarte, foarte curând!

Mama ei reuși să o surprindă din nou:

– Iar eu sper că-ți vei recăpăta bunele maniere curând. Gabriel este un om respectabil. Nu are nevoie de banii mei. Și eu sunt o femeie respectabilă. Sunt mama ta și îți fac onoarea de a-ți spune asta eu însămi, înainte să auzi de la altcineva. Nu facem nimic rău și nimic din ceea ce n-ar face alți oameni, dacă ar avea pe jumătate norocul ăsta. Gabriel este cu douăzeci și patru de ani mai tânăr decât mine, și, dacă noi doi putem accepta asta, poate că vei reuși și tu. Mai vorbim curând, zise ea și închise telefonul, în timp ce Jane încă mai boscorodea la celălalt capăt al firului.

Nu-i venea a crede ceea ce tocmai auzise și, în plus, mama ei îi și trântise telefonul în nas. Asta da, noutate. Și încă una care se lăsase așteptată. Cele două se înțelegeau de minune de obicei, dar de data aceasta Jane întrecuse măsura. Iar mama ei simțise nevoia să-și arate loialitatea față de Gabriel.

Jane, cu ochii măriți de uimire, se întoarse către Liz:

– Mama are Alzheimer, zise ea, citindu-i-se agonia pe față.

– Cum de-ai ajuns la concluzia aceasta? întrebă Liz, străduindu-se să rămână impasibilă.

- Are o relație cu un tip de vârsta mea. Gabriel Weiss.
- Și e un tip rău? întrebă Liz pe un ton plat.
- De unde să știu eu? Știi că este un producător bun.

Dar nu poate fi un tip de treabă dacă o arde cu mama, care are aproape de două ori vârsta lui.

- Mama ta nu-și arată deloc vârsta, îi reaminti Liz, iar indivizi de vârsta ei, ba chiar mai bătrâni, o fac tot timpul cu fete care au pe jumătatea vârstei lui.

Dar nu asta era ceea ce-ar fi vrut să audă de la Liz.

- E vorba despre mama mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Avea lacrimi în ochi, iar Liz se așeză lângă ea, punându-i un braț pe după umeri.

- Cum ar fi fost dacă ar fi reacționat și ea la fel când i-ai spus că ești gay?

- Așa a și reacționat! zise Jane printre lacrimi. Timp de vreo două zile, m-a tot amenințat că se sinucide. Iar apoi, când i-a spus lui tata, acesta s-a purtat fantastic. Cred că au fost dezamăgiți, dar, după aceea, au fost foarte înțelegători și m-au sprijinit. Cred că ai dreptate. Dar, fir-ar să fie, Liz, de ce a trebuit să-mi facă asta? Dacă pe individ îl interesează doar banii și nu face altceva decât să-și bată joc de ea?

- Dar dacă nu e așa? Și, chiar dacă ar fi așa, ce e rău în faptul că o face fericită o vreme? Nu poate fi foarte ușor să îmbătrânești. E singură cuc în L.A.

- Are milioane de admiratori. Vinde trilioane de cărți, de fiecare dată.

- Admiratorii nu-i țin de căld noaptea, în pat, și n-o consolează când e tristă. Imaginează-ți cum ar fi dacă nu ne-am avea una pe cealaltă, spuse Liz, în timp ce Jane își ștergea lacrimile.

– Aș muri. Liz, viața mea ar fi absolut în zadar fără tine. Tu ești singurul lucru important din viața mea. Tu ești familia mea!

– Încearcă să-ți imaginezi viața fără toate astea. Tatăl tău a fost esența vieții ei, dar nu mai are nimic din ce-a avut. Acum îl are pe el. Poate că este un escroc sau poate e un tip de treabă. Oricum ar fi, e dreptul ei să afle acest lucru, e dreptul ei să nu fie singură și să-și împartă viața cu oricine alege ea.

– Cum de ești atât de înțeleaptă la vârsta ta? Întrebă Jane, ștergându-și nasul cu șervețelul pe care i-l întin-sese Liz râzând.

– E drept că nu e mama mea. Dar este o femeie de treabă și țin la ea. Îi doresc tot binele din lume. Hai să-i dăm o șansă! Cred că o merită.

Jane își lăsă capul în piept, gândindu-se la vorbele acesteia, apoi își puse brațele pe după umerii lui Liz, îmbrățișând-o.

– Cred că mama e nebună de legat, dar tu ești nemaipomenită.

Liz zâmbi. Legătura dintre ele era mai puternică pe zi ce trecea.

– Bun. Deci acum ai la dispoziție două zile în care să-i spui că te vei sinucide din cauza asta, așa cum a făcut ea când i-ai mărturisit că ești gay. Și poate că, după aceea, de dragul ei, vei putea să taci și să-nghiți. Așteaptă să vezi ce simți.

– O să mă mai gândesc, spuse Jane cu calm, apoi o sună pe Coco. Era genul de situație în care sângele era sânge, iar surorile aveau nevoie una de cealaltă.

Coco râdea în hohote, cu Leslie, când sună telefonul. Îi povestea niște faze nostime, niște incidente de pe platoul de filmare al unuia dintre primele lui filme. Lui Coco îi plăceau la nebunie asemenea povestiri, iar el știa și cum să le spună. Încă mai râdea când răspunse la telefon, auzind la celălalt capăt al firului vocea deprimată a surorii sale.

– Mama noastră a luat-o razna! începu Jane.

Coco bănuia imediat ce urma, din moment ce văzuse cu propriii ochi.

– Are o aventură cu un tip de vârsta mea.

Coco se simți ușurată să audă că nu era chiar mai tânăr de atât. După ce-l văzuse atunci, îi era teamă că ar putea fi apropiat chiar de vârsta ei.

– Cine ți-a spus? întrebă Coco liniștită.

– Ea mi-a spus! Nu pari să fii surprinsă, spuse Jane pe un ton acuzator.

– Am bănuia că se întâmpla ceva de genul ăsta.

Părea foarte fericită în ultima vreme și chiar o lăsase pe Coco în pace. Aproape că nici nu mai telefona. Era neobișnuit. În trecut, obișnuia să o sune pe Coco de câteva ori pe săptămână, ca să-i enumere toate cusurile și tot ce era greșit în viața ei. În ultima vreme însă, telefoanele fuseseră rare, scurte și superficiale.

– Și ce părere ai? o întrebă Jane.

Coco oftă, îngândurată.

– Nu știu ce să zic. Într-un fel, cred că are dreptul să facă ce vrea. Pe de altă parte, pare o nebunie, ceva total nepotrivit. Dar ce știu eu? Eu duș o viață de hipioată într-o colibă, în Bolinas, pentru că asta vreau. Era cât pe ce să mă căsătoresc cu un instructor de scufundări și să mă mut în Australia. Tu ești gay și, practic, căsătorită cu o femeie. Ce drept avem noi să-i spunem ce e mai bine pentru ea?

Poate că tipul nu e așa de rău. Este destul de deșteaptă ca să-și dea seama cum stă treaba. Mama noastră nu e o fraieră.

– Da' tu când ai devenit atât de matură și de filosofă? Întrebă Jane cu suspiciune în glas. Nu cumva ea te-a pus să spui asta?

– Nu. Acum aud pentru prima oară despre asta, de la tine. Și, cine știe, poate că și tata ar fi făcut același lucru, cu una mai tânără, poate chiar cu o pipiță în toată regula. Cred că singurătatea îi împinge pe oamenii de vârsta asta la așa ceva. Nimeni nu vrea să fie singur, spuse ea și zâmbi, când Leslie îi făcu un semn aprobator, ridicând degetul mare de la o mână.

– Nu pare să te deranjeze, spuse Jane cu un glas tăios. La vârsta ei, n-ai zice că ar avea mare importanță.

– Și de ce n-ar avea importanță? De ce să vrea să fie singură, după toți anii petrecuți alături de tata?

– Dar de ce-ar vrea să fie acum cu un bărbat atât de tânăr, la vârsta ei, și să se facă de râs?

Nu avea nici un sens pentru Jane.

– Poate că o face să se simtă tânără. Cred că se săturase de singurătate.

– Ar trebui să o vizităm mai des, zise Jane încrunțându-se.

– Dar nu e același lucru. Îți dai și tu seama! Nu știi, Jane. Nici mie nu-mi place, dar nu este o crimă.

– Este de un prost gust incredibil. Și este umilitor pentru noi!

– Ea n-a spus niciodată asta despre orientarea ta sexuală. Aici, Coco marcă un punct, iar Jane rămase fără replică pentru moment.

– Te-a susținut mereu, pe tine și felul în care trăiești.
– Pentru mine nu este o alegere, este ceea ce sunt.
– Totuși, ar putea să fie împotriva, dar nu este.
A fost mereu mândră de tine.

„Și nu de mine“, vru Coco să spună, dar n-o făcu. Pe ea n-o susținuseră nici mama și nici sora ei și, cu toate acestea, ea era dispusă să le ia apărarea. Nu era drept, dar așa funcționa familia lor.

– Să știi că e mândră și de tine, zise Jane mai moale, înțelegând ce gândea sora ei și simțindu-se deodată jenată pentru toată critica pe care ea însăși i-o adusese.

Coco nu se purtase așa cu ele niciodată.

– Nu, nu este, zise Coco scurt, cu lacrimi în ochi. Și nici tu nu ești. Nu e nici un secret. Dar cred că-i datorăm ceva, în acest moment. O formă de respect sau măcar de acceptare față de ceea ce face.

Jane tăcu un moment îndelung. Își amintea nenumăratele ocazii în care îi spusese lui Coco tot ce era în neregulă cu ea și că o considera o ratată. Asta o făcu să se simtă oribil și simți nevoia să-i împărtășească un secret.

– Trebuie să-ți mărturisesc și eu ceva, zise Jane privind-o pe Liz, iar aceasta încuviință. Sunt însărcinată în trei luni. Am făcut inseminarea înainte să venim la New York. N-am vrut să spunem nimănui până nu eram sigure că s-a prins. Am încercat și anul trecut, dar am pierdut sarcina; de data asta, totul pare să fie bine.

Coco era uluită. Rândul trecut nu-i spusese, iar Coco habar n-avea că cele două planificau asta. Dar, dacă se gândea bine, Liz își dorise dintotdeauna copii. Lui Coco i se păru ironic că Jane urma să aibă copilul când Liz era,

de departe, elementul afectuos și matern din cuplu. Dar Jane era mai tânără cu câțiva ani, și poate de aceea.

– Felicitări! spuse Coco zâmbind, încă surprinsă de veste. Când trebuie să se nască?

– La începutul lunii februarie. Mie tot nu-mi vine să cred că se întâmplă! Încă nu se cunoaște. Până ne întoarcem acasă, o să fiu gravidă în șase sau șapte luni, depinde când venim.

– De-abia aștept s-o văd și pe-asta! Coco începu să râdă, apoi spuse fix ceea ce gândea: Vezi, poate că ar trebui să fii mai înțeleghătoare cu mama. Dacă tu poți avea un copil cu o femeie, iar eu pot renunța la facultate ducând o viață de om ciudat, după părerea voastră unanimă, poate că și ea are dreptul la un iubit de vârsta ta! Ce drept are, oricare dintre noi, de a le judeca pe celelalte și de a le spune ce să facă?

În adâncul sufletului ei, Jane știa că avea mare dreptate. Nu a mai zis nimic preț de câteva secunde bune, gândindu-se la spusele lui Coco. Se întinse și-i prinse mâna lui Liz. Liz își trecu cealaltă mână peste pântecul lui Jane, iar ochii lor se întâlneau, și se priviră fix pentru o vreme.

– Îmi pare rău pentru toate tâmpeniile pe care ți le-am spus, șopti Jane în receptor, cu toată sinceritatea. Te iubesc, Coco, și sper că acest copil va semăna leit cu tine, spuse ea, și lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

– Și eu te iubesc, mărturisii Coco.

Și, timp de un minut, Jane deveni sora mai mare pe care și-o dorise dintotdeauna și pe care n-o avusese niciodată.

După câteva minute, închiseră, iar Coco, ștergându-și lacrimile, îl privi pe Leslie cu un zâmbet melancolic.

– Sunt tare mândru de tine, zise el cu blândețe și o strânse în brațe.

– Mi-a cerut iertare. A aflat de treaba cu mama și era furioasă.

– Ai spus exact ce trebuia, o lăudă el, ceea ce înseamnă teribil de mult pentru ea.

– Și ea la fel, în cele din urmă. Apoi, își ridică privirea spre el și zâmbi: Va avea un copil.

– Interesant! Poate acum, că va fi mamă, se va mai înmuia puțin.

– După cum mi-a vorbit la telefon, a început deja, zise Coco, gândindu-se încă la blândețea vorbelor lui Jane.

Și închise ochii, lăsându-se în voia sărutărilor lui Leslie.

– Și eu aș vrea să avem un copil, într-o bună zi, îi șopti el, iar ea încuviință din cap.

Nu știa de ce, dar acum îi plăcea ideea de a avea un copil, ceea ce nu i se întâmplase până atunci. Uneori, îi era greu să asimileze absolut tot ce se întâmpla. Se petrecuseră atât de multe, într-o perioadă atât de scurtă.

capitolul 8

În zilele care urmară, atât Coco, cât și Jane vorbiră cu mama lor de mai multe ori. Jane era încă supărată din cauza iubitului mult mai tânăr al mamei și, în ciuda faptului că și Liz, și Coco o convinseseră că mama lor avea dreptul să iasă cu cine voia, Jane tot mai gândea că relația acesteia cu un bărbat de vârsta lui Gabriel era total nepotrivită și degradantă. Și tot nu era pe deplin convinsă că tipul nu umbla după banii ei. Dar fusese de acord ca măcar să îl cunoască și să-i dea o șansă, când ea și Liz aveau să se întoarcă pe Coasta de Vest. Ceea ce nu avea să se întâmple în următoarele câteva luni. Jane nu-i spusese încă mamei lor despre copil. Considera că mai avea destul timp. Liz reuși în cele din urmă să o convingă și, câteva zile mai târziu, aceasta renunță la încăpățănare și îi spuse mamei sale că avea să devină bunică. Florence fu în egală măsură încântată și uimită.

– Știi, unul dintre motivele pentru care am fost atât de supărată când mi-ai spus că ești gay, a fost faptul că mi-am imaginat că nu vei avea copii niciodată, mărturisi ea. Nu mi-a trecut prin cap că vei avea un copil

în felul acesta. Te deranjează, cumva, că nu știi cine este tatăl? Întrebă ea cu franchețe.

– Nu chiar. Eu și Liz am ales donatorul de spermă dintr-o serie de profiluri minuțioase. Îi cunoaștem istoricul familiei, naționalitatea, istoricul medical, studii, ciudățeni și alte particularități. Și el, și tatăl lui au studiat la Yale. La fel ca părinții ei, Jane era o snoabă când venea vorba despre studii superioare, și n-ar fi ales nici în ruptul capului pe cineva care n-a mers la colegiu. „Tatăl“ era student la medicină, sănătos, tânăr și de origine suedeză. Știau absolut totul despre el, mai puțin numele.

Jane îi spusese mamei sale că intenționa să facă o amniocenteză, ca să se asigure că bebelușul era sănătos din punct de vedere genetic, și că ar fi drăguț să afle și sexul copilului. Atât ea, cât și Liz sperau să fie fetiță. Lui Florence nu îi venea să creadă că avea să fie bunică. La gândul acesta, se întrebă dacă vestea i-ar schimba lui Gabriel sentimentele față de ea. Fiicele ei o zdruncinaseră zdravăn în ultimele câteva zile.

Coco fusese mai blândă cu ea, dar era evident că și pe ea o deranja. Întrucât îi văzuse la Bel-Air, Coco avusese mai mult timp la dispoziție pentru a se obișnui cu ideea că mama ei avea o relație cu un bărbat cu mult mai tânăr decât ea.

– Îți mulțumesc că nu ești supărată pe mine, zisese mama ei domol.

Ca întotdeauna, Coco fusese mai înțelegătoare.

– Nu sunt supărată. Atâta doar că îmi fac griji, îi explicase Coco.

Părea foarte ciudat ca acum să-și asume un rol parental cu mama ei. Iar lui Florence părea să-i vină

mai ușor să i se confeseze acum ei, și nu lui Jane, ceea ce era iarăși ciudat. Mama și sora ei mai mare fuseseră mult mai apropiate de-a lungul anilor. Asta se datora în mare parte vârstei lui Jane și faptului că Florence și fiica cea mare se bucuraseră de o relație specială până când se născuse Coco –relația dintre o mamă și singurul copil. Prin urmare, Coco avusese mereu senzația că Jane luase un avans față de ea și că se bucura de o legătură specială cu mama lor, legătură care rareori o includea și pe ea. Nu păreau dispuse să o accepte și pe Coco. Modul lor de gândire era similar, aveau același spirit critic, erau la fel de încăpățânate și împărtășeau o mulțime de idei și de păreri. Chiar și în copilărie, Coco fusese altfel decât ele. De la naștere, se simțise ca o intrusă. Mama ei și Jane fuseseră prietene de când ținea Coco minte.

Jane plecase la colegiu când Coco avea șase ani și, în loc să devină ea favorita mamei, dat fiind că acum era singurul copil, Coco rămăsese aceeași paria de care se ocupau doar bonele, în timp ce mama ei lucra. Pe Florence activitatea ei scriitoricească o preocupase întotdeauna mai mult decât timpul petrecut cu mezină familia. Jane era cea pentru care își putea întrerupe lucrul și pentru care avea mereu timp, pe care o lua în excursii și pe care, o considerase întotdeauna mai interesantă. Într-un fel sau altul, Coco se simțise mereu ca și când nu s-ar fi ridicat la nivelul așteptărilor. Iar acum, pentru prima dată, celebra Florence Flowers – ireproșabila, perfectă, experta în orice domeniu și singura care decidea ce era bine și ce era rău – simțea cum e să cazi în dizgrație. Pentru ea, acesta era un sentiment total

necunoscut. Iar acum, încerca să-și găsească alinarea, apropiindu-se mai mult de fiica mai blândă.

– Cum l-ai cunoscut pe Gabriel, mamă? întrebă Coco în timpul uneia dintre îndelungatele lor discuțiile despre acesta.

De vreme ce părea să fie parte activă în viața mamei sale, Coco voia să știe tot ce era de știut despre el. Florence, din greșeală, crezuse că fata era de acord cu relația și-i era foarte recunoscătoare lui Coco. Morala pe care i-o făcuse Jane o rănise foarte tare. Și, chiar dacă aceasta își ceruse ulterior scuze, răul făcut nu mai putea fi reparat. Îi aruncase în față că era senilă, că suferea de Alzheimer și că era o fraieră bătrână care se lăsa pradă unui individ care nu voia decât să tragă foloase de pe urma averii și a faimei sale.

Coco era și ea conștientă de riscuri, dar își alesese cuvintele cu mai multă atenție. În ciuda relației dificile pe care o avea cu mama ei, Coco era, în esență, o ființă cu un suflet extraordinar și se străduise s-o rănească.

– Anul trecut le-am vândut celor de la Columbia drepturile de ecranizare a unei cărți, iar Gabriel a fost ales să producă și să regizeze filmul. Am lucrat împreună la scenariu, cu toate că nu cred că vor începe filmările până la anul. A fost o reală plăcere să muncim împreună. Este un bărbat foarte interesant, foarte sensibil.

Dintr-odată, vocea femeii căpătă un ușor tremur, ceea ce o surprinse pe fiica sa. Vocea lui Florence nu mai cunoscuse o asemenea tonalitate.

– Iar el are aceeași părere despre mine. Și în colegiu a avut o relație cu o femeie mai în vârstă... Deși nu

chiar atât de bătrână, recunosc ea. La optsprezece ani, a avut o prietenă de treizeci.

Era evident că avea o afinitate pentru femeii mai în vârstă decât el.

– De-abia aștept să-l cunosc, spuse Coco încet. Însă Coco avea mai multe motive pentru asta. Deși nu scoase o vorbă în acest sens, era extrem de suspicioasă în privința lui. Nu părea în regulă, nu părea normal să întrețină o relație cu o femeie mai bătrână cu douăzeci și patru de ani decât el, cu toate că, era adevărat, mama lor nu-și arăta vârsta, iar el nu știa adevărul despre vârsta lui Florence. Dar era conștient de faptul că există o diferență de șaptesprezece ani între ei, ceea ce tot mult era. Se întreba acum dacă nu cumva asta avusese în cap mama ei atunci când își făcuse cel de-al doilea lifting, imediat după moartea tatălui. Probabil că nu, dar gândul i se înfiripase deja. Tot atunci își făcuse și liposucție, și operație plastică pentru remodelarea abdomenului. Florence fusese dintotdeauna foarte vanitoasă. Toate acestea făceau parte din genul acela de viață hollywoodiană atât de familiară lui Coco și împotriva căreia se răsculase. Și Jane era vanitoasă, deși nu chiar ca mama lor, iar Coco știa că și ea își injecta Botox de câțiva ani. Coco nici măcar nu-și putea imagina că avea să facă așa ceva vreodată. Era total străină de acest gen de orgoliu și de egocentrism.

– Și el vrea să te cunoască, zise Florence ca răspuns la ce spusese fiica sa.

Era o mare ușurare să o audă spunând asta. Îi fusese îngrozitor de teamă că aveau să înceteze amândouă să o mai viziteze. Jane chiar se gândise la asta, dar Liz reușise să o calmeze și să o facă să se răzgândească

– Ce părere ai despre copil? întrebă Coco, de dragul conversației.

Nici nu își închipuia că statutul iminent de bunică era unul dintre lucrurile la care îi stătea mintea mamei ei în perioada aceasta. Cu siguranță că avea să fie incomod pentru ea.

– Cred că este tare plăcut pentru ele. Eu am fost mereu convinsă că tu vei fi cea care va avea copiii. Nici nu mi-a trecut prin cap că Jane și Liz vor face ceva de acest gen. E puțin bizar să nu știe cine este tatăl copilului.

De parcă ce făcea mama ei nu era puțin bizar!

– Jane spunea că n-au vrut să se complice și să facă asta cu vreun prieten. Astfel, copilul le aparține doar ei și lui Liz. Îi înțeleg punctul de vedere. Ar fi fost ciudat, probabil, să aibă copilul cu cineva cunoscut. Dar mai e destul timp. Mai sunt șase luni până atunci. Cred că ne vom obișnui cu ideea, cu toții, până când se naște copilul.

– Eu nu sunt sigură că voi reuși, zise Florence cu sinceritate. Am alte chestii pe cap în momentul de față și încep și lucrul la o nouă carte.

Șocul și umilința începuseră deja să-i dispară din glas. Rareori i se întâmpla să piardă din vedere cine era, deși furia pe care i-o arătase Jane o mai adusesse cu picioarele pe pământ puțin, fie și pentru câteva zile. Avea senzația că, dăruindu-i un nepot acum, când intrase în viața ei un bărbat mai tânăr, era ultima găselniță a lui Jane de a se răzbuna pe ea. Nu era nici o îndoială în mintea celor care o cunoșteau că, de cele mai multe ori, pentru Florence, totul gravita în jurul propriei persoane. Și singura ființă pe care o accepta ocazional în lumea ei era Jane. Și o întrista gândul

că, odată cu sosirea copilului, asta avea să se schimbe. Devotamentul lui Jane urma să se îndrepte mai mult către Liz și către copilul lor. Brusc, Florence se simțea exclusă. Asta o făcu să se apropie și mai mult de Gabriel decât înainte.

În seara aceea îi povesti despre fiicele ei. Știa că Florence le spusese despre el și era neliniștit din pricina asta. Nu-și imagina că fetele ar putea fi de acord cu relația lor, și pe bună dreptate.

– Tot mai sunt supărate? întrebă el neliniștit în seara aceea, pe când luau cina la Ivy, pe terasă.

Florence purta o pereche de jeanși albi, sandale aurii cu tocuri înalte și o bluză din mătase turcoaz. Arăta mai bine ca oricând și era greu de crezut că fusese câtuși de puțin tulburată de toate aceste gânduri, judecând după adorația cu care îl privea.

– Vor depăși momentul. Deja s-au obișnuit cu ideea, îl asigură ea. Coco a fost surprinsă de veste, dar e o dulce. A spus că nu vrea decât să fiu fericită și că de-abia așteaptă să te cunoască data viitoare când mai vine în vizită. Deocamdată, nu poate veni. Are grijă de casa surorii ei.

N-a scos o vorbă despre copil și nici nu avea de gând s-o facă pentru moment. Nu voia ca iubitul ei să înceapă să o vadă ca pe o bunică. Diferența de vârstă dintre ei complica destul lucrurile, fără a mai adăuga și asta. Ei, personal, diferența de vârstă nu i se păruse atât de monumentală timp de un an de zile, dar era clar că Jane așa vedea lucrurile.

– Fiică-mea cea mare este mai căpoasă, zise ea, în timp ce el comandă șampanie. Era cazul să sărbătorească

faptul că nu mai erau nevoiți să se ascundă și să-și mai facă griji că vor afla fetele ei. Florence își făcea griji și din cauza presei. Ea era o celebritate, iar povestea lor era cât se poate de picantă, astfel că în cele din urmă, avea să ajungă în tabloide și în revistele de scandal. Până acum fuseseră foarte norocoși, dar și prudenți.

– A fost foarte furioasă Jane pe tine? întrebă Gabriel ușor îngrijorat, închinând paharul de șampanie în cinstea ei.

Bărbatul purta un tricou și jeanși albi, cu mocasini maro din piele de aligator, fără șosete. Pantofii îi primise cadou de la Florence, cu câteva luni în urmă. Femeii îi făcea mare plăcere să-l vadă încălțat cu ei, iar el îi purta foarte des, când ieșea cu ea. Îi cumpărase și unii negri.

– La început, da, recunosc Florence. Mă îndoiesc că i-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea întâmpla așa ceva. Cred că au fost atât de șocate gândindu-se la tatăl lor. De când a murit el, tu ești primul bărbat din viața mea.

Asta nu era adevărat, dar sigur suna mai bine. Avusese două aventuri la un an după moartea lui Buzz, despre care nu le spusese nimic fetelor. Niște indivizi neinteresanți de care nu fusese îndrăgostită. Dar acum era îndrăgostită până peste cap de Gabriel Weiss și îl iubea nebunește din ziua în care se întâlniseră. Și, la rândul lui, acesta susținea că și el simțea la fel. Pe urmă, flacăra dintre ei se aprinsese iute, devenind foarte puternică.

– Cred că va fi o chestiune de obișnuință pentru ele. Jane are o parteneră foarte dulce și foarte inteligentă. Ultima oară când m-am întâlnit cu ea, mi-a promis

că o să încerce să o mai tempereze pe Jane, pentru mine. Și cred că a reușit. Liz n-a fost deloc șocată de relația noastră.

El îi zâmbi, înțelegând perfect situația cu fiica acesteia. Din câte știa el însuși despre ea și din ce mai auzise de la colegii de breaslă, Jane Barrington era dracul în carne și oase.

– Mai mult ca sigur că vârsta pe care o am le-a șocat, spuse el direct. Eu nu mă gândesc niciodată la asta când sunt cu tine.

Zâmbi și o sărută pe gât, foarte conștient de decolteul pe care-l dezvăluia bluza de mătase și care era imposibil de ignorat. Îi plăcea la nebunie cum se îmbrăca și cât de sexy era, dar și elegantă, în același timp. Era cea mai seducătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– Eu am mereu impresia că suntem de-o seamă! De fiecare dată alegea cuvintele potrivite, iar Florence îl credea întotdeauna.

Poate era o nebunie, dar era absolut sigură că era sincer cu ea. Avea dreptate Liz. Dacă ar fi fost bărbat, nu i-ar fi păsat nimănui, ba lumea chiar ar fi aprobat-o și ar fi invidiat-o.

– O să-i treacă și lui Jane, îl asigură ea. Are alte probleme pe cap acum. Se confruntă cu o mulțime de neazuri cu sindicatele, în locația unde filmează. Idila noastră va fi ultimul lucru care să o preocupe în acest moment.

Ca să nu mai vorbim despre bebeluș, lucru pe care el nu-l știa și, spera ea, n-avea să-l afle mult timp de-acum înainte. Până atunci, puteau fi chiar căsătoriți. Gabriel vorbise despre asta toată vara, iar Florence era încântată

de idee. Singurul obstacol pe care-l mai avuseseră de trecut erau fetele. Dar Florence nu avea de gând să le supere și mai tare aducând vorba despre căsătorie. Își dorea ca ele să ajungă să-l cunoască și spera ca apoi să se mai liniștească.

Tot restul serii, discutară despre filmul la care lucra Gabriel. De mai multe luni, se uitase cu el peste scenarii și îi dăduse niște sfaturi excelente. Făceau echipă bună. De fapt, se potriveau de minune în toate privințele. Observă câteva persoane care o priveau cu invidie, pe când își terminau masa. Alte femei se uitau la ea, apoi îl fixau pe Gabriel și iar la ea, pline de admirație – sau cel puțin așa credea. Nu sugerase nimeni, vreodată, că ar fi fiul ei. Era adevărat că și el arăta ceva mai matur decât era în realitate. Diferența dintre ei părea mai degrabă de aproximativ zece ani, nu de douăzeci și patru. Și în ziua de azi, o femeie care avea o relație cu un bărbat mai tânăr cu zece ani nu mai era nimic neobișnuit. Demi Moore și Ashton Kutcher fuseseră deschizători de drumuri pentru cupluri ca al lor. Considera că era demnă de invidie, nu de critică.

Ca de obicei, după restaurant se întoarseră la ea acasă. De câteva luni, Gabriel rămânea la ea peste noapte în mod frecvent. Și, din când în când, atunci când voiau să facă ceva deosebit, petreceau weekendul la hotelul Bel-Air. Ori de câte ori stăteau acolo, Gabriel achita nota de plată. Nu o lăsa pe Florence niciodată să plătească ceva pentru el, cu excepția cadourilor ocazionale. La aniversarea primelor șase luni petrecute împreună, Gabriel îi dăruise o brățară cu diamante și spera ca, la un moment dat, anul următor,

să-i ofere un inel de logodnă, dar ea încă nu era sigură de asta. El deja alesese unul. Spera ca până atunci să-l cunoască și fiicele ei și să fie de acord cu relația lor. Nu voia să destrame familia, dar era îndrăgostit nebunește de mama lor, indiferent de consecințe. Găsea că era o femeie nemaipomenită.

Gabriel se întinse pe patul ei, căci devenise cu timpul extrem de familiar atât cu acesta cât și cu femeia care era întinsă în el. Ocazia de a descoperi sexul cu Gabriel fusese pentru Florence o experiență unică. Nu se simțise atât de bine în toți cei treizeci și șase de ani petrecuți împreună cu Buzz – și nici măcar în tinerețe. Gabriel era un iubit incredibil. De curând, îi spusese și el mamei sale despre relația lor, iar aceasta fusese la fel de supărată ca Jane. Dar chiar și ea începuse să înțeleagă că nu putea face absolut nimic ca să-l oprească. Gabriel îi zisese că o iubea și că nu avea de gând să renunțe la ea. Iar ea își cunoștea bine fiul. Știa că nimic din ce-ar fi făcut ea nu l-ar fi îndepărtat pe Gabriel de acel ceva sau cineva pe care și-l dorea. Era cel mai tenace om din lume. La fel fusese și cu Florence la început, când aceasta îi rezistase. Însă nu pentru mult timp. Îi cedase și se abandonase miriadei de plăceri pe care le împărtășeau. Deși era important, sexul nu era primul pe lista lui; îi plăcea să stea de vorbă cu ea, să râdă împreună, s-o asculte vorbind și s-o țină în brațe ore întregi, după ce făceau dragoste. Era îndrăgostit de mintea, dar și de trupul ei, de stilul și de puterea ei, îi iubea faima, reputația și talentul; iubea totul la ea. Era o femeie ca nimeni alta. Se așteptase să se simtă lipsit de importanță alături de ea; în schimb, ea îl ridicase la nivelul ei în multe

privințe. Învăța atâtea de la ea – despre arta scrisului, despre autocontrol, despre talent și umor. Mulțumită ei, stilul său literar se îmbunătățise considerabil, și la fel și aptitudinile lui de regizor. El își dăduse seama de asta, și observase și Florence. Simțea că se închina la picioarele stăpânei – și, în multe privințe, așa și era.

În seara aceea, întinși pe pat, Gabriel îi scoase sandalele sexy, aurii, aruncându-le la întâmplare, pe podea. Urmără pantalonii albi și bluza din mătase. Femeia purta niște chiloței tanga și un sutien din dantelă bleu, iar el o admiră și-i zâmbi.

– Nu există femeie mai sexy decât tine, spuse el admirativ.

Trupul ei era suplu și tonifiat. În ultima vreme, se antrena zilnic cu unul dintre cei mai buni specialiști din oraș. Faptul că făcea dragoste cu Gabriel, seară de seară, o motiva. Chiar îl învățase câteva lucruri pe care el nu le știuse înainte.

Florence îi scoase ușor hainele, una câte una, în stilul ei senzual, care, pur și simplu, îl înnebunea, și, după câteva momente, erau amândoi goi pe pat, unul în brațele celuilalt. Servitoarea pleca seara acasă, astfel că în nopțile calde făceau dragoste în piscină. În seara aceasta însă se mulțumiră să rămână în pat. Era un pat imens, cu patru coloane și cu baldachin roz, în care bărbatul își petrecuse o bună parte a timpului în ultimul an.

Gura ei îi acoperi lui Gabriel buzele într-un sărut fierbinte și, urcând deasupra lui ca o felină, începu să se miște ritmic, făcându-l să geamă în doar câteva secunde. Rămase deasupra lui chinuindu-l, provocându-i pe rând amăgire și desfătare, iar apoi, alunecând ușor

pe trupul lui, sub cearșafuri, gura ei fierbinte îi stârni valuri, valuri de plăcere. Apoi Gabriel îi întoarse favoa-rea, iar marea reveni. Acum preluase el controlul. Trecuse mult timp până să se sature de plăcerile tru-purilor lor, după care, recăpătându-și răsuflarea, femeia se odihni în brațele lui, satisfăcută. Gabriel, extenuat, o strânse la piept râzând. Nu știa ce gândeau fiicele ei despre el, dar, în acel moment, nici nu-i păsa. Nu mai iubise nici o femeie în felul acesta, niciodată. Iar după câteva momente, dormeau amândoi, îmbrățișați. Restul lumii nu mai exista, pentru nici unul din ei.

capitolul 9

Pe la jumătatea lunii august, Leslie primi un telefon de la mama lui Chloe. Fusese invitată să petreacă două săptămâni pe un iaht, în sudul Franței. Juca de un an în aceeași piesă, pe Broadway, și-și petrecea weekendurile în Southampton, cu Chloe.

– Leslie, îmi pare rău că-ți fac asta, se scuză Monica. De obicei, îl anunța mai din timp. Am nevoie de o vacanță, și nu cred că voi mai avea altă ocazie prea curând. Mi-au găsit o dublură foarte bună și-aș vrea al naibii de mult să mă întind la soare, pe o barcă în Saint-Tropez. Ai putea avea grijă de Chloe vreo două săptămâni?

În mod normal, nici n-ar fi stat pe gânduri, dar acum nu era sigur ce părere vor avea Liz și Jane dacă le aducea un copil în casă. Era adevărat că-și așteptau propriul copil acum, dar nu era același lucru. Prezența unui copil de șase ani era altceva decât a unui nou-născut. Oricum, voia ca fetița să o cunoască pe Coco, deci spera ca gazdele să fie de acord.

– Cred că pot, spuse el cu o oarecare rețineră. De fapt, mă aflu la niște prieteni momentan, am grijă de casă

în lipsa lor. Va trebui să întreb dacă au ceva împotriva. Dacă e vreo problemă, cred că pot să mă duc la un hotel.

Deși acolo și-ar pierde anonimatul și toată lumea ar afla că era în oraș. Ar fi vrut să mai petreacă cu Coco o vreme, fără să atragă atenția. Ultimul lucru pe care și-l doreau era bătaia de cap a presei.

Te sun eu imediat, îi promise, după care îi telefonă lui Jane. În schimb, dădu de Liz, care-i ținea mobilul lui Jane când aceasta era pe platoul de filmare. Îi povesti ce problemă apăruse, dar îi zisese că, dacă era vreo problemă, se putea duce cu fetița la hotel.

– Nu te prosti! îi zise Liz. Nu ne strică să ne obișnuim cu copiii prin casă. O să avem și noi unul în curând! Nu era sigură dacă aflase de la Coco – sau dacă erau măcar în termeni destul de amicali încât să-i spună. Din câte știa de la Jane, Coco spusese că de-abia se întâlneau prin casă, ceea ce Liz nu prea credea.

– Am auzit. Felicitările mele! Și vă sunt foarte recunoscător că acceptați să o aduc pe Chloe aici. E cuminte ca un mieluşel. E ca un om mare în miniatură. Mama ei o ia cu ea peste tot.

„Se pare că nu și pe iaht, în sudul Franței“, cugetă Liz.

– De-abia aștept să-i arăt San Francisco, și mă gândeam că eu și Coco am putea să o ducem la plajă.

– Sunt sigură că i-ar plăcea, spuse Liz, deodată interesată. Afirmatia lui nu prea sprijinea varianta pe care Jane o știa de la Coco – și anume, că ea și Leslie de-abia se vedeau. Apropo, cum vă împăcați acolo, tu și Coco? întrebă Liz inocent, trăgându-l puțin de limbă.

Nu se putuse abține. Nu știa de ce, dar tare îi plăcea ideea cuplării celor doi. O respecta foarte mult pe sora lui Jane, chiar mai mult decât Jane însăși.

Spre deosebire de Jane, Liz nu o considera pe Coco o ratată, ci doar altfel decât sora ei extrem de ambițioasă; știa și cât de tare o afectase moartea lui Ian. Lui Liz îi era drag și Leslie, și, în ciuda faptului că era actor și o mare vedetă, considera că era un om de treabă, cu principii sănătoase.

– Pe zi ce trece, tot mai bine! recunosc el puțin jenat. E o fată extraordinară. Are personalitate, este foarte plăcută și de o bunătate desăvârșită.

O ridică în slăvi, deși nu era nevoie să i-o laude lui Liz.

– Se pare că ați stat de vorbă, spuse Liz pe un ton aprobator.

– Da, asta când nu e la plimbare cu cei 101 dalmațieni. Neobișnuită ocupație! Dar clienții ei par să-i dea din plin de lucru, iar ea, deocamdată, o face cu plăcere.

El nu credea că pentru Coco această meserie reprezenta cariera vieții sale și nu înțelegea de ce mama și sora ei erau atât de supărate din cauza asta. În definiție, era o activitate respectabilă, la care se pricepea de minune. Era o afacere profitabilă la scară mică.

– Așa e, și efectiv o adoră toți, confirmă Liz. Parcă e „cântărețul din flaut”¹ al câinilor.

– Bănuiesc că va fi la fel și cu copiii. Sunt sigur că fiica mea o va adora. Și mulțumesc încă o dată că-mi dați voie să o aduc aici. Vă sunt foarte recunoscător!

¹ Aluzie la povestea cu același nume a fraților Grimm, în care Hamelin, cu ajutorul unui flaut fermecat, scapă orașul de șoareci (n.tr.)

Va fi necesar oare să măresc valoarea garanției? Simt că deja ar fi cazul să vă plătesc chirie.

Stătuse la ele două luni și jumătate.

Liz izbucni în râs.

– E bine că-i ții și lui Coco de urât. Mă simt foarte vinovată că n-am reușit să-i găsim înlocuitor, ca s-o scăpăm de obligație. Am încercat și eu, și Jane, dar toți cei pe care i-am contactat fie aveau planuri pentru vară, fie începeau școala în toamnă. Măcar are ocazia să locuiască împreună cu un mare actor, celebru și frumos. Asta sigur compensează favoarea de a avea grijă de casă. Și fix atunci, stând de vorbă cu Leslie, își dădu Liz seama că de câteva luni Coco nu se mai plânsese și nu se mai rugase de ele să o scape de îndatorire. Acest amănunt o făcu pe Liz să suspecteze ce se întâmpla. Iar Leslie păruse foarte prietenos și entuziast când vorbise despre ea, deși nu-i spusese că erau îndrăgostiți nebuște unul de celălalt. Poate că erau doar prieteni, deși Liz se îndoia. Sau poate că erau discreți. Asta părea mult mai probabil. Deși era la fel de posibil să nu se fi întâmplat nimic și nici să nu se întâmple vreodată. Nici nu bănuia Liz că cei doi se iubiseră pasional încă din a doua seară și chiar în patul lor. Erau niște lucruri pe care Liz nu trebuia să le știe, așa că Leslie adoptă un ton neutru. Coco spunea de fiecare dată că Jane n-o întrebase nimic, și probabil că nici nu se gândea că ar fi ceva între ei. Îi spusese de la început lui Coco că nu era genul lui Leslie.

– Sărutări lui Jane din partea mea, zise el la finalul conversației, și, încă o dată, felicitări pentru bebeluș. Va fi o schimbare foarte importantă pentru amândouă.

– Jane spune că-și ia liber șase luni. Va trebui să văd cu ochii mei ca să cred. Eu, dacă am să pot, o să stau acasă un an întreg. Oricum lucrez la scenariu de-acasă. Mi-am dorit asta toată viața!

Își dorise dintotdeauna copii, dar nu cu bărbatul cu care fusese măritată și care-i spusese că a face copii era un lucru greșit. De data aceasta, totul părea perfect. De-abia aștepta să se nască micuțul. Nu-i părea rău decât că nu purta ea sarcina, dar doctorul o preferase pe Jane, iar Liz cedase în favoarea ei. Jane avea o condiție fizică mai bună, iar diferența de patru ani dintre ele însemna mult pentru a reduce riscul unui avort spontan. Și nu voiau să mai treacă încă o dată prin asta. Iar semnele erau îmbucurătoare de data aceasta.

– Salutări lui Coco din partea mea. Cum face față agitației create de mama lor?

Nu discutase cu ea mai deloc de când cu noutățile, în schimb, vorbise Jane. Era mai bine să lase asemenea discuții pentru surori. Ea își făcuse datoria și o calmase pe Jane cât îi stătuse în putință. Destul de eficace, considera ea, deși Jane încă mai bombănea pe tema asta. Dar nu mai era furioasă la limita nebuniei, așa cum fusese atunci când auzise vestea prima dată. Ce-i drept, și Coco o mai calmase. Liz știa că așa avea să reacționeze Coco. În comparație cu sora ei, Coco era mult mai tolerantă în privința slăbiciunilor umane.

– Cred că se descurcă bine. A fost și ea puțin supărată la început. Dar acum înțelege faptul că și mama ei are dreptul să-și trăiască viața cu cine dorește. Și, la urma urmei, în ziua de azi se întâmplă tot timpul așa ceva. Vârsta nu mai contează acum, așa cum conta pe vremuri, nici măcar pentru o femeie mai în vârstă.

– Exact asta i-am spus și eu lui Jane. Deși reacția pe care am obținut-o n-a fost la fel de pozitivă, mărturisi Liz cu un oftat. Din fericire, se pare că sarcina și gândul la copil au mai înmuiat-o puțin.

– Nu, eu nu prea văd să se întâmple asta, zise Leslie cu gândul la partenera lui Liz, pe care o cunoștea bine. Se pare că Jane este destul de dură și cu Coco, spuse el, dezvăluind mai mult decât trebuia.

Remarca nu trecuse neobservată, dar Liz n-avea de gând să-i spună lui Jane nimic. Avea destule pe cap acum, fără să se mai supere și din cauza asta, cum probabil s-ar fi întâmplat. Jane era foarte posesivă când era vorba despre prietenii ei, iar Liz înțelesese instinctiv că nu i-ar plăcea să o vadă pe Coco împreună cu Leslie. Era un soi bizar de rivalitate între surori. Voia ca Leslie să fie prietenul ei, nu al lui Coco.

– Coco ți-a spus că Jane e dură cu ea? întrebă Liz cu interes.

Era ceva ce nu i se păruse niciodată cinstit și care o deranjase dintotdeauna. Coco avea nevoie de sprijinul și de înțelegerea familiei sale, nu de reproșurile venite atât din partea lui Jane, cât și a mamei sale.

– Nu tocmai, spuse Leslie, bătând în retragere, de teamă că spusese deja prea mult.

Pe Liz nu o prostea nimeni, și, dacă nu era atent, femeia și-ar fi dat seama că se întâmplă ceva, dacă nu se prinsese deja de asta.

– Am subînțeles asta din frânturile de conversație pe care le-am avut cu ea.

– Dacă așa ți-a spus, are dreptate. Și e doar un punct de referință, zise Liz cu franchețe. De ani întregi, de când

a renunțat la facultate, i-au făcut viața imposibilă; ba chiar de mai înainte. Se unesc împotriva ei, și îi e imposibil să le facă față. E mult prea blândă și lasă de la ea. Așa e firea ei.

Leslie era cât pe ce să spună că tocmai de aceea o iubea, dar se opri la timp.

– Poate că de-acum se vor lua de iubitul lui Florence, zise Leslie râzând. E o plăcere să stau de vorbă cu tine. Nu te-am văzut de o grămadă de timp. Mă simt puțin jenat că stau la voi, dar e fantastic. Nu știe nimeni că mă aflu în oraș. Trebuie să mă întorc abia în septembrie. Încep lucrul la un nou film în octombrie, iar acum, faptul că o s-o am și pe Chloe lângă mine, înainte să plec, este chiar cireșa de pe tort!

– Distracție plăcută! spuse Liz în doi peri.

El îi mulțumi din nou, după care închiseră. O sună pe Monica imediat.

– Nu e nici o problemă. O pot ține aici, spuse el cu încântare. Când vrei s-o trimiți înapoi?

– Diseară e bine? întrebă sfios Monica. Aș putea să prind o cursă spre Nisa mâine, cu avionul unui prieten. Iahtul este în Monte Carlo, iar de acolo pleacă spre Saint-Jean-Cap-Ferrat și Saint-Tropez.

Erau cele mai selecte stațiuni de pe litoral, din Europa.

– Ce viață grea duci! o tachină el.

– O merit, spuse ea pe un ton hotărât. De un an lucrez pe Broadway fără întreprerere. Nu cred că cer prea mult dacă-mi iau și eu două săptămâni de concediu. Îți mulțumesc că ai grijă de Chloe!

– Sunt încântat, spuse el sincer.

– Îți trimit SMS cu numărul zborului.

– Te sun imediat ce ajunge, îi promise el.

Lucrau foarte bine în echipă, asumându-și pe rând responsabilitățile părintești. Asta fusese o binecuvântare pentru amândoi. Erau încă foarte buni prieteni, la mult timp după ce relația lor încetase, ceea ce era foarte bine pentru fetița lor. Chloe era în al nouălea cer atunci când Leslie venea în vizită, la New York. Iar el de-abia aștepta acum să petreacă două săptămâni cu ea.

O anunță pe Coco imediat ce se întoarse acasă.

– Diseară? întrebă ea vădit surprinsă. Nu se aștepta să o cunoască pe Chloe atât de repede. Sper că nu o va deranja că sunt și eu pe-aici, spuse ea cu o umbră de îngrijorare. S-ar putea să nu-i placă să-și împartă tăticul cu altcineva.

– O să te placă la nebunie, zise el cu convingere și o sărută. Am avut o discuție foarte plăcută cu Liz, când am sunat să întreb dacă o pot aduce și pe Chloe aici.

– Bănuiește ceva? întrebă Coco interesată.

– Nu mi-am dat seama. Dar Liz este foarte isteată.

– Da, mult mai isteată decât sora mea, replică ea. Jane este atât de preocupată de persoana ei, încât nici nu cred că-i va trece prin cap.

– Am senzația că așa e, spuse el și se duse să verifice proviziile din frigider. Făcuseră cumpărături cu două zile în urmă, deci erau bine aprovizionați, și aveau și mâncărurile preferate ale lui Chloe. Cereale, vafe, pizza congelată, unt de arahide și peltea. Aveau până și cornuri, care-i plăceau la nebunie. În câteva rânduri, fiica lui comandase chiar melci, atunci când mâncaseră la restaurante franțuzești mai selecte. Mama ei o lua cu ea peste tot și o trata ca pe un adult. Dar, dacă o lăsai să aleagă, Chloe avea aceleași preferințe culinare și preocupări ca ale oricărui copil.

Împărțiseră o salată la cină, înainte să plece la aeroport în seara aceea, timp în care Leslie văzu cât de emoționată era Coco. Faptul că urma să îi cunoască fetița era foarte important pentru ea.

– Și dacă nu mă place? întrebă ea îngrijorată, pe când parcau mașina la aeroport.

Hotărâseră să vină cu Mercedesul lui Jane la aeroport, lăsând acasă furgoneta cu aspect îndoielnic a lui Coco. În furgonetă, Chloe nici n-ar fi avut unde să stea, întrucât toate scaunele erau scoase, mai puțin cel din dreapta, ca să facă loc pentru câini.

– O să te adore, repetă el. Și nu uita că și eu te ador, îi reaminti el îmbrățișând-o.

Avionul aterizase cu zece minute mai devreme, iar cei doi sosiră chiar atunci când Chloe intra în sala de așteptare. Fetița încântătoare, pe care o însoțea un membru al echipajului de la sol, fu apoi predată tatălui ei. Micuța sări încântată în brațele tatălui. Apoi privi peste umărul lui, zâmbindu-i lui Coco. Avea niște ochi albaștri imenși și un păr blond prins în codițe; purta un sarafan roz și ținea la piept un ursuleț de pluș jumulit. Arăta precum copilul perfect din reclame. Avea tenul mamei sale și trăsăturile frumoase ale lui Leslie. Se vedea deja că avea să frângă multe inimi când se făcea mare.

Leslie o puse grijuliu jos și, ținând-o de mână, îi făcu cunoștință cu Coco.

– Ea este prietena mea, Coco, spuse el simplu, iar Chloe își ridică privirea, uitându-se atent la ea. O să locuim acasă la sora ei. Este foarte frumos acolo și sigur o să-ți placă. Au și o piscină interioară, iar apa este numai bună pentru baie.

În vreme ce tatăl îi dădea toate informațiile necesare, Coco își dădu brusc seama că nu va putea dormi cu el atâta timp cât Chloe era acolo. Nu discutaseră despre asta înainte să sosească fetița, dar Coco nu voia să-i șocheze copilul și era sigură că nici el nu voia asta.

– Foarte bine, spuse Leslie pe un ton oficial, acum să mergem să-ți luăm bagajele. Cu siguranță ești tare obosită, continuă el în timp ce se îndreptau spre zona de recuperare a bagajelor, urmat de Coco.

Chloe tot privea în sus, la ea, încercând parcă să-și dea seama cine era.

– Am dormit în avion, îi informă ea, și ne-au servit hotdog la cină și înghețată la desert.

– Sună tare bine! Avem înghețată acasă și pentru tine. Și doi câini mari, dar tare drăguți. Unul din ei este foarte mare.

Încerca să o avertizeze din timp, ca să nu o înspăimânte Jack atunci când ajungeau acasă.

Coco nu putu să nu remarce ce manieră frumoasă adopta cu fiica lui. Deodată, văzându-l în ipostaza de tătic, Leslie îi păru foarte matur. Era evident cât de mult îl iubea Chloe și cât era de bucuroasă să fie cu el. Nu îi dădu drumul la mână nici un moment.

– Îmi plac câinii, spuse ea scurt, privind în sus, la Coco. Bunica are un pudel franțuzesc. Nu mușcă.

– Nici ai noștri nu mușcă, o asigură Coco. Îi cheamă Jack și Sallie. Când se ridică pe picioarele din spate, Jack este cât tatăl tău de înalt.

Chloe chicoti.

– Sună tare caraghios, spuse fetița în timp ce Leslie îi luă ambele genți de pe banda rulantă și le așeză lângă Coco.

– Mă duc să aduc mașina, anunță el și plecă brusc, lăsând-o pe Chloe cu Coco.

Încurcată, nu prea știa ce să-i spună fetei, dar Chloe deschise discuția fără rețineri.

– Mami este actriță pe Broadway, explică ea în timp ce-l așteptau pe tatăl ei. E foarte talentată, dar piesa este tare tristă. Toată lumea moare. Mie îmi plac mai mult musicalurile, dar mami nu joacă în de-astea, ci numai în cele triste. La sfârșit, este ucisă. Am fost la premieră. Copila era exact așa cum spusese Leslie: o fetiță drăgălașă și, în același timp, un adult în miniatură. Și tu ești actriță? întrebă Chloe pe un ton plăcut.

– Nu. Eu sunt plimbătoare de câini. Coco se simți penibil spunând asta. Era mult mai greu să-i explice unui copil. Scot la plimbare câinii oamenilor în timp ce ei sunt la serviciu. E distractiv.

Discutară fără rețineri preț de câteva minute, până când se întoarse Leslie. Era foarte încântat să o vadă pe Chloe simțindu-se în largul ei cu Coco. Ieși cu gențile la mașină și o urcă pe fetiță pe bancheta din spate, punându-i centura de siguranță, după care încarcă valizele în portbagaj și plecară spre casă.

– Ce putem face aici? întrebă Chloe când intrau în oraș. Este vreo grădină zoologică?

Coco fu cea care îi răspunse, întrucât cunoștea mai bine orașul decât Leslie:

– Da, este. Avem și teleferic aici, și mai este și un loc care se cheamă Cartierul Chinezesc. Și putem merge și la plajă.

– Coco are o cabană drăguță pe țărmul oceanului, care cred că o să-ți placă foarte mult, completă Leslie, iar Coco îi zâmbi.

Înțelese că avea să fie ca și când s-ar juca de-a mama și de-a tata, cu copilul lui. Stăteau împreună de numai două luni și jumătate și, dintr-odată, erau o familie. Mai degrabă, el și Chloe erau o familie, iar ea li se alipea lor. Aceasta era realitatea vieții lui. Pentru amândoi era o ocazie de a gusta realitatea, așa cum se înfățișa ea. O speria puțin, dar totodată îi plăcea ideea.

Când ajunseră acasă, Leslie descuie ușa cu cheile lui și dezactivă alarma, apoi se întoarse către Chloe cu un zâmbet larg.

– Bun venit, Chloe! Aceasta va fi casa ta pentru următoarele două săptămâni, îi spusese și o conduse în bucătărie, întrebând-o dacă voia înghețată.

Încă mai ținea ursulețul în brațe. Îi spusese lui Coco, la aeroport, că se numea Alexander. Era un nume foarte frumos pentru un ursuleț așa de vechi și de zdrențuit. Se așezară toți trei la masa din bucătărie, iar Coco scoase din frigider înghețata. Apoi, spre oroarea lui Coco, Leslie îi povesti fiicei lui scena din bucătărie, cu siropul de arțar, din ziua în care se întâlniseră. Chloe râdea în hohote în timp ce tatăl ei povestea, iar înghețata începea să li se scurgă amândurora pe bărbie. Văzându-i împreună, Coco simțea cum îi creștea inima. Chloe ar fi trebuit să facă parte din viața lui de zi cu zi. Părea să-și joace rolul de părinți cu multă naturalețe.

După ce-și terminară toți trei înghețata, Coco îi făcu cunoștință lui Chloe cu câinii. Îi comandă lui Jack să ridice și să dea laba cu Chloe, iar micuța chicoti. Nu-i era

frică de el deloc. Iar când Sallie începu să alerge în cercuri în jurul lor, Coco îi explică fetei că obișnuia să strângă turma de oi în Australia, cu mult timp în urmă. Apoi merseră cu toții sus. Chloe urma să doarmă cu tatăl ei în seara aceea, în camera de oaspeți. Îi făcu lui Coco cu ochiul fără să vadă Chloe, iar ea înțelese că intenționa să vină în vizită după ce adormea fiica lui.

Coco îi despacheta geanta, iar Leslie o privea în timp ce-și peria dinții. Se spală pe față și își îmbracă pijamaua, iar Coco o ajută să-și despletească părul. Avea un păr fin, lung și blond, care după ce i-l despleti, rămase ondulat. Chloe se băgă apoi în patul ce părea gigantic pentru ea, iar Coco o sărută de noapte bună și merse la ea în cameră. Leslie avea de gând să rămână lângă ea până când adormea.

După douăzeci de minute, Leslie își făcu apariția în dormitorul principal și, cu un zâmbet plin de mulțumire, se trânti pe pat, lângă Coco.

– Este adorabilă, spuse Coco zâmbind, iar el se aplecă asupra ei, sărutând-o. Seamănă perfect cu tine, doar că e blondă.

– Da, mi se spune mereu asta, zise el cu mândrie. A zis că îi place de tine și că ești frumoasă. M-a întrebat dacă te iubesc și i-am spus că da. Sunt întotdeauna sincer cu ea. Mi-a spus că pot dormi cu tine, dacă vreau. I-am lăsat ușa deschisă și lumina aprinsă în baie. Și putem lăsa și ușa noastră deschisă, dacă nu te deranjează.

– Sună atât de matur, chicoti Coco, părând ea însăși un copil, iar Leslie râse.

– Da, nu-i așa? Instinctul patern mă face așa. Ea mă face să mă simt responsabil. Nu-mi doresc decât să pot

petrece mai mult timp cu ea, spuse el melancolic. E un copil extraordinar!

– Așa este, fu Coco de acord, în vreme ce el se vâra sub așternut, lângă ea. Ești sigur că poți dormi aici?

– Aia mică așa a spus, zise el senin. Și este o copilă tare isteată!

Era mulțumit că se simțea în largul ei în preajma lui Coco și îi plăcea și cum îi vorbea Coco. Avea un fel al ei blând de a vorbi atât cu câinii și cu copiii, cât și cu el. Acum, după ce o văzuse alături de fiica lui, o iubea și mai mult. Era atât de minunat să aibă două ființe dragi sub același acoperiș. Aștepta cu nerăbdare să petreacă cu ele următoarele două săptămâni. Apoi o îmbrățișă pe Coco, strângând-o la piept, și, lungiți unul lângă altul, își vorbiră șoptit o vreme, cu toate că nu era cu puțință să-i audă Chloe din camera alăturată, mai ales că dormea.

După o jumătate de oră, adormiră și ei. Câinii dormeau jos, în bucătărie. Coco îi lăsase acolo intenționat, ca să nu o trezească pe Chloe sau să urce în pat peste ea.

Toată lumea dormea adânc și întreaga casă se cufundă în tăcere. În zori, înainte de a suna ceasul, când Coco se întoarse pe-o parte și deschise un ochi, se pomeni față în față cu Chloe, care o privea zâmbind. Când se trezise, venise la ei în cameră și se urcase în pat. Leslie încă dormea dus, iar Coco râse înfundat când o văzu.

– Ți-e foame? șopti Coco, iar Chloe, cu un zâmbet larg, făcu semn că da. Hai să mergem jos și să mâncăm ceva.

Și ieșiră amândouă din dormitor în vârful picioarelor, ca să nu-l trezească pe tatăl ei. Coco scoase câinii afară, iar Chloe, așezându-se la masă în bucătărie, arăta atât de natural, de parcă locuise acolo o veșnicie.

Ce-ți place să mănânci la micul dejun? o întrebă Coco surâzând, iar fetița, la rândul ei, zâmbi și spuse:

– Cereale, banană, pâine prăjită și un pahar cu lapte.

– S-a făcut! zise Coco începând să pregătească ce-i ceruse și punând apă la fiert în cana electrică, pentru ceai. Ai dormit bine?

Chloe făcu bucuroasă semn că da și apoi o privi pe Coco cu seriozitate.

– Tati spune că te iubește. Tu îl iubești pe el? întrebă ea cu o nutrișoară serioasă.

– Da, răspuse Coco în vreme ce îi așeza micul dejun pe masă. Foarte mult. Și te iubește foarte mult și pe tine, cel mai mult! o asigură ea pe micuță.

– Mama mă lasă să-i văd filmele când vreau eu, o informă Chloe explorând bolul cu cereale și gustând apoi niște suc.

– Și mie îmi place să le urmăresc, mărturisi Coco și se așeză la masă, în fața ei. Sus, în camera noastră, este un ecran mare, mare de tot, dacă vrei să vezi filme cu tati sau altceva. E mult mai distractiv să le urmărești pe un ecran atât de mare.

– Lui tati nu-i place să le vadă, spuse Chloe, iar Coco încuviință.

– Știu. Putem urmări altceva împreună cu el.

– Ce puneți voi la cale, acolo?

Amândouă tresăriră când Leslie intră în bucătărie. Fiind desculț, nu-l auziseră venind.

– Vorbeam despre ecranul mare din dormitor, pe care îți putem vedea filmele, explică Coco, iar Chloe, cu o mușcătură zdravănă de banană în gură, încercă să vorbească și ea.

Leslie o imită și începură cu toții să râdă. Câinii, la rândul lor, mișunau când în casă, când afară. Era exact așa cum ar trebui să fie în orice familie.

– Ce-ar fi să-i arătăm lui Chloe plaja astăzi, după ce termini tu la amiază? sugeră el. Era sâmbătă și părea o idee grozavă pentru toți trei.

– Putem să înotăm? întrebă Chloe entuziasmată, iar Leslie îi spuse că apa din ocean era prea rece pentru înotat. Nu îi pomeni nimic despre rechini, dar îi spuse că puteau înota acasă, în piscină.

O luă să-i arate piscina în timp ce Coco făcu puțină ordine în bucătărie, apoi se duseră să se îmbrace. Iar când Chloe și tatăl ei se întoarseră, Coco se oferă să-i împletească părul, înainte de a pleca la muncă. Era o plăcere să aibă grijă de ea și să o aibă alături de ei. Înainte să plece, îi pregăti baia lui Chloe și îi promise să se întoarcă repede. Chloe îi făcu cu mâna lui Coco de la fereastră, pe când aceasta urca în furgonetă. Pentru Coco, era un sentiment foarte plăcut să știe că avea să-i găsească acasă la întoarcere. Era o viață cu totul diferită față de cea pe care o trăise în Bolinas, în singurătate, în ultimii doi ani. Îi plăcea la nebunie joaca de-a mama, tata și copilul cu Leslie și cu fiica lui.

Coco se întoarse la timp ca să ia prânzul împreună cu cei doi, după care, imediat, plecară la plajă. Chloe privea atentă pe fereastră, punând întrebări și povestindu-i tatălui ei ce făcuse toată vara în Hamptons.

Spunea că mama ei își făcuse un nou prieten, care avea o barcă cu motor, și că urma să se ducă împreună cu el la Saint-Tropez, după ce se întâlneau la Monte Carlo. Coco asculta, străduindu-se să nu zâmbească. Chloe își

exprima părerile despre toți cei pe care-i cunoștea și, mai mult ca sigur, la întoarcere avea să-i povestească mamei ei despre Coco.

– Arată puțin caraghios, spuse Chloe despre noul prieten al Monicăi. Are o burtă mare și chelie, dar este foarte simpatic. Și mami spune că are o barcă foarte mare.

Monica nu fusese niciodată genul care să ignore beneficiile materiale pe care le prezentau bărbații cu care ieșea, își aminti Leslie, în vreme ce Chloe îi făcea descrierea. Dar, dacă îi era bine, de ce nu? O vedea pe Coco cum încerca din răspuțeri să nu râdă.

– Este și bătrân, adăugă Chloe.

Își adusese ursulețul cu ea și-l ținea la fereastră, ca să vadă și el marea atunci când trecură cu mașina pe lângă marginea stâncilor. Apoi își îndreptă interesul spre Coco. De data aceasta conducea Leslie.

– De ce nu ești măritată și n-ai copii? o întrebă cu o expresie curioasă.

În dimineața aceea îi spusese din nou tatălui ei că-i placea de Coco.

– Încă n-am întâlnit bărbatul potrivit, răspunse ea sincer. Și mama mă întreabă același lucru.

– Ai frați sau surori? Chloe voia să știe totul despre ea și nu se temea să întrebe.

– Am o soră care se numește Jane. Este cu unsprezece ani mai mare decât mine.

– Ce bătrână e! spuse Chloe, compătimitoare, în timp ce mașina cobora spre Stinson' Beach.

Deasupra oceanului plutea o pătură de ceață, dar cerul era albastru și vremea era încă bună. În luna august, vremea era întotdeauna imprevizibilă, aducând adesea

în oraș vânt și temperaturi scăzute. Localnicii erau obișnuiți cu climatul, dar turiștii erau veșnic dezamăgiți; lui Chloe nu părea să-i pese. Era fericită alături de tatăl ei și de Coco. Și nu părea să o deranjeze nici că-l împărțea cu altcineva. De-a lungul anilor, cunoscuse multe prietene de-ale tatălui ei. O înștiințase pe Coco despre asta la micul dejun, iar aceasta o ascultase cu luare-aminte.

– Sora ta este măritată? Are copii? întrebă Chloe plină de speranță. Îi plăcea să se joace cu alți copii, deși se simțea în largul ei și în preajma oamenilor mari, exact așa cum spusese Leslie. Se simțea foarte bine atât în propria lume, cât și în lumea altcuiva. În cei șase ani ai ei, fusese expusă unui stil de viață foarte sofisticat.

– Nu, nici ea nu e căsătorită, zise Coco oarecum spășit, și nu are nici copii. Locuiește cu o prietenă, un fel de colegă de cameră, pe nume Liz.

– Sora ta e gay? întrebă Chloe cu niște ochi mari.

Coco aproape căzu de pe scaun. Se întoarse în scaun și se uită la copilă cu un zâmbet circumspect, iar Leslie râse pe înfundate. El însuși supraviețuise multor interogatorii de acel gen, conduse de fiica lui. Pentru Coco, era o noutate.

– Ce înseamnă gay? întrebă Coco, prefăcându-se că nu știa, ca să vadă ce spunea.

– Nu știi? Asta e atunci când locuiesc împreună băiat cu băiat și fată cu fată, și uneori se sărută. Și nu pot avea copii, pentru că numai fetele cu băieții pot face. Vrei să știi cum fac oamenii bebeluși? Mi-a spus mami, anunță ea cu o privire atotștiutoare, strângându-și ursulețul la piept.

Era cea mai curioasă combinație între copil și adult, spiriduș adorabil și femeie în miniatură. Coco nu mai

întâlnise niciodată pe cineva ca ea și deja o adora. Era greu să-i rezisti. Era o fetiță extraordinar de nostimă.

– Nu, nu cred că vreau să aud cum fac oamenii asta, zise Coco iute. Mi-a spus și mie mama mea. Eu eram puțin mai mare decât tine când mi-a zis, aveam cam paisprezece ani.

Iar până atunci, Coco aflase câte ceva despre mecanica relațiilor de la Jane.

– Nu-i așa că sună ciudat? comentă Chloe în timp ce mașina lor trecea prin mica așezare din Stinson Beach, îndreptându-se spre Bolinas. Eu nu vreau să-și vâre nimeni penisul în mine, când mă fac mare! E scârbos! zise ea, părând înfuriată, iar apoi, cu ochisorii mari, se întoarse din nou spre Coco. Tati așa face cu tine? întrebă fără ocolișuri micuța, iar Leslie, pufnind în râs, se uită la Coco, care acum se poticnea în cuvinte.

– Îu... ăăă..., nu, nu face de-astea, minți ea.

Nu era pregătită să recunoască așa ceva în fața copilei. Anumite lucruri erau imposibil de admis în fața unui copil de șase ani, indiferent cât de bine informat ar fi fost acesta.

– Păi de-asta nu ai copii, spuse ea ca pe o constatare. La un moment dat, va trebui s-o faci, dacă vrei să ai un copilaș. Mami a făcut-o cu tati.

A spus-o de parcă era ceva banal, ce se petrecuse cu mult timp în urmă, sau de parcă fuseseră împreună într-o excursie. Evident, nu înțelesese ea pe deplin ceea ce i se explicase ori implicațiile pe care le avea acest lucru, dar știa exact cum mergeau lucrurile.

– Ei bine, mă bucur că te-au avut pe tine, zise Coco pe un ton vesel, încercând să-și revină în urma conversației.

Leslie o luă spre Bolinas, coborând pe drumul îngust, presărat cu gropi, ce ducea spre casa ei.

– Iată că am ajuns! zise Coco gata să coboare din mașină, înainte să se mai poată lansa Chloe și în alte subiecte delicate.

Coco nu se așteptase la așa o discuție.

Coborâră toți trei din mașină, iar Coco se duse să descuie ușa casei sale miniaturale, cu Chloe țopăind în urma ei. Căinii, odată eliberați din înghesuiala din spatele mașinii lui Jane, o porniră în fugă către plajă.

– O, ce drăguț e! zise Chloe bătând din palme, cu ursulețul la subsuoară. Îl așeză pe canapea și începu să exploreze cabana. Zici că suntem acasă la Goldilocks, sau în casa Albei-ca-Zăpada!

Coco îi răspunse cu un hohot de râs. În numai cinci minute, trecuseră de la sex la Albă-ca-Zăpada. Chloe ieși apoi pe terasă, iar Leslie se întoarse spre ea cu o grimasă.

– Mda, asta e fata mea! zise el șoptit. Ți-am zis că e ca un om mare. Mama ei se poartă cu ea ca și când ar fi un adult. Dar este și foarte copilăroasă, în același timp. Te-ai descurcat bine. Și promit să nu mai fac cu tine treaba aia scârboasă, de care a pomenit ea, decât dacă vrem să avem un bebeluș.

Coco izbucni într-un râs zgomotos, și o urmară pe fiica lui Leslie pe terasă.

– Putem să ne jucăm pe plajă?

– Desigur, de aceea am venit aici. Vrei să construiești un castel de nisip sau doar să te plimbi? o întrebă Coco.

– Castel! zise bătând din palme.

Coco începu să scoată din dulap niște cratițe și castroane, și găsi în cele din urmă o găletușă de cărat apă. Apoi, toți trei se descălțaseră și porniră către plajă.

Coco le aducea apă, iar Leslie se ocupa de construcție. Chloe orna castelul cu pietricele, cu scoici, cu resturi de lemn aduse de apă și cu bucățele de sticlă șlefuită de ocean. Era foarte inventivă. Iar când terminară, aveau în fața ochilor un castel impresionant, și toți trei erau foarte mulțumiți. Când se întoarseră acasă, era deja după-amiaza târziu.

Coco avea două pizze congelate în frigider și suficientă salată pentru toți trei. Înainte de cină, Coco și Chloe coapseră bezele moi pe plita sobei, iar Coco promise să-i facă *s'more*¹ ca desert. Se așezară la cină în jurul mesei vechi de bucătărie, iar după masă ieșiră pe terasă și mâncară *s'more* în lumina amurgului.

După ce terminară cina, Leslie le povesti despre Chloe când era bebeluș. Ea auzise deja toate istorisirile, dar îi plăcea să le asculte din nou. Apoi, îi pregătiră patul în dormitorul lui Coco. Coco se oferă să doarmă pe canapea în seara aceea și, cu toate că Leslie insistase să doarmă el pe canapea, pe Coco nu o deranja deloc, ba considera că s-ar cuveni să doarmă cu fetița lui. În camera de zi avea un radiator și era foarte plăcut și confortabil. Iar după ce Chloe se duse la culcare, făcură și focul. Coco merse alături să o sărute pe Chloe de noapte bună, iar micuța ridică și ursulețul pentru un pupic de la Coco.

– Mulțumesc! M-am distrat minunat astăzi, spuse ea căscând.

– Și eu, zise Coco zâmbindu-i, și, imediat ce aceasta ieși din cameră, micuța adormi.

¹ Desert simplu preparat în camping (Statele Unite și Canada) care constă din beza moale coaptă la focul de tabără și ciocolată între doi biscuiți crocanți (n.tr.)

– E o adevărată figură, îi șopti ea lui Leslie și se așezară împreună pe canapea.

– Știu, zise el cu mândrie. O iubesc la nebunie! Deși n-aș fi crezut niciodată, Monica este, de fapt, o mamă foarte bună. Un pic prea modernă uneori, pentru gustul meu – educația sexuală, spre exemplu –, dar Chloe este un copil destul de echilibrat. Mă tem că nu mulțumită mie. Aș răsfăța-o foarte tare și cred că n-aș lăsa-o să meargă la școală, probabil, ca să mă joc cu ea în fiecare zi.

Zâmbi mulțumit, iar Coco i se cuibări la piept, pe canapea.

– Ești un tată tare bun.

Era calm, blând și foarte iubitor, la fel cum era și cu ea.

– Ce mândrețe de castel de nisip am construit! spuse el zâmbind. Trebuia să te faci arhitect!

– Prefer să fiu o pierde-vară de pe plajă, replică ea în glumă.

– Și la asta te pricepi, zise el sărutând-o, apoi își strecură mâna sub hanorac, mângâindu-i sânii.

– Doar n-ai de gând să-mi faci lucrul ăla dezgustător despre care mi-a vorbit Chloe! îl tachină ea, iar el, continuând să o dezmierde, se prefăcu serios:

– Doamne ferește! N-aș îndrăzni să fac așa ceva, în special cu Chloe dormind în camera de alături... Dar, în alte împrejurări, m-aș putea lăsa convins... dacă vrei un bebeluș, vreodată. Spuse asta pe un ton insinuant, iar Coco zâmbi enigmatic.

– Poate, într-o bună zi.

Se gândise la asta de mai multe ori în ultima vreme, iar gândul de a avea o fetiță așa cum era Chloe i se părea bizar de tentant.

Stătură de vorbă, întinși pe canapea, până aproape de miezul nopții, iar apoi ieșiră pe terasă, ca să privească cerul. Milioane de stele străluceau în noaptea aceea și o lună mare, frumoasă atârna deasupra lor. Mai discutară încă vreo oră despre vrute și nevrute, afară, pe șezlonguri, iar apoi Leslie, reticent, o lăsă pe Coco în camera de zi și se duse la culcare, lângă fiica lui, în timp ce Coco își aranjă un sac de dormit pe canapea.

A doua zi de dimineață, se treziră cu toții foarte devreme. Leslie se apucă să pregătească micul dejun. Făcu clătite în formă de Mickey Mouse umplute cu banane, care erau favoritele lui Chloe, iar după aceea se duse afară să-l ajute pe Jeff să repare mașina. Îl văzuse umblând la ea toată dimineața și murea de nerăbdare să se ducă să-i dea o mână de ajutor. Coco zâmbi, privindu-l de la fereastra bucătăriei, în timp ce ea și Chloe strânseseră după micul dejun, apoi ieșiră pe terasă ca să-i citească fetiței povești.

Leslie li se alătură după vreo două ore, cu mâinile mânjite de vaselină și cu o privire plină de satisfacție, spunând că reușiseră să repare mașina lui Jeff. Pentru el, dimineața petrecută sub capota mașinii fusese perfectă.

După aceea, merseră cu mașina până la Stinson și se plimbară cu câinii pe plajă. Se întoarseră la Coco acasă chiar la timp pentru masa de prânz. Coco îi urmărea pe Leslie și pe Chloe jucând table, după care mâncară cu toții sendvișuri și cartofi prăjiți și, în cele din urmă, se așezară pe șezlonguri, la soare. Pe seară, mâncară hotdogi și bezele coapte, și tuturor le păru rău că venise vremea să plece spre oraș. Chloe dormi în mașină tot drumul. Fusese un weekend perfect.

Când ajunseră acasă, se uitară împreună la *Mary Poppins*, pe ecranul cel mare din dormitorul lor, iar după ce Chloe adormi, Leslie o duse în brațe în camera de oaspeți. Coco îi promisesese că a doua zi avea să o plimbe prin Cartierul Chinezesc, unde aveau să mănânce la un restaurant chinezesc, „cu bețișoare“, după cum insistase Chloe. Și își propuseseră să meargă la grădina zoologică, în cursul săptămânii, și cu telefericul, „sigur, sigur“, înainte de a pleca ea acasă.

– Îți mulțumesc că ești atât de drăguță cu ea, zise Leslie întinzându-se în pat, lângă Coco.

– Nu e greu deloc, zise Coco fericită.

Leslie coborî iar din pat și se duse să încuie ușa dormitorului.

– Ce faci acolo? întrebă ea zâmbind, cuibărindu-se sub așternut. Pentru ea, zilele petrecute cu cei doi erau neprețuite.

– M-am gândit să avem și noi câteva minute de intimitate. Nu e ușor cu un copil în preajmă. Până atunci, fuseseră foarte norocoși să fie singuri în casă. Dar le plăcea amândurora să o aibă pe Chloe cu ei.

Leslie stinse lumina și o luă pe Coco în brațe. Fu încântat să descopere că ea își scosese deja pijamaua în timp ce el o dusesse pe Chloe la ea în dormitor și că îl aștepta goală în pat. Se dezbracă și el și, după doar câteva secunde, erau încă o dată pierduți în tumultul dragostei. Se părea că vizita lui Chloe îi apropiase și mai mult. Iar Coco își dădu seama că, deși înainte nu simțise că i-ar fi lipsit ceva, acum se simțea pe deplin împlinită.

capitolul 10

În cele două săptămâni petrecute împreună, reușiseră să facă absolut tot ce-i promisese lui Chloe, și chiar mai mult. Vizitaseră grădinile zoologice din Oakland și din San Francisco, precum și muzeul figurinelor de ceară de la Debarcaderul Pescarului, care, în opinia lui Coco, era prea înspăimântător pentru Chloe, dar care îi plăcuse micuței la nebunie. Fuseseră în Cartierul Chinezesc de două ori și se plimbaseră cu orele prin Sausalito¹.

Merseseră la cinema, cu telefericul și se duseseră în weekend iarăși la Bolinas, unde mai făcuseră pe plajă încă un castel de nisip, și mai mare și mai minuțios. Iar Coco o dusesse la o fabrică de jucării despre care citise undeva și unde Chloe își crease și își umpluse cu vatelină propriul ursuleț. Acum Alexander avea un prieten; un ursuleț-fetiță cu rochiță roz, pe care Chloe o botează Coco, acesta fiind complimentul suprem.

¹ Oraș în comitatul Marin County din California, situat direct pe coasta golfului San Francisco, SUA (n.tr)

Îi arătase tatălui ei jucăria, plină de mândrie. În ultima lor seară împreună, înotară cu toții, după care Coco pregăti cina. Preparară chiar și tort cu glazură roz, pe care îl ornară cu drajeuri colorate. Era puțin strâmb, dar lui Chloe îi plăcu oricum. Coco îi scrisese numele pe tort din drajeuri M&M.

În timpul mesei, Chloe îi întrebă dacă aveau de gând să se căsătorească, iar tatăl ei îi dădu un răspuns evaziv. El și Coco nu ajunseseră încă în acel stadiu, deși atinseseră succint subiectul bebelușilor. Încă mai încerca să o convingă să se mute cu el în L.A. și, deocamdată, nu reușise să obțină nici o promisiune de la ea. Avea o aversiune față de orașul în care crescuse și față de stilul de viață al oamenilor de acolo. Aveau câteva hopuri de trecut înainte de a putea aborda subiectul căsătoriei. Cu toate acestea, îi trecuse prin cap. Nu voia să-i spună ceva concret lui Chloe, de teamă să nu o dezamăgească mai târziu, în caz că lucrurile n-ar fi mers bine. Fetița era efectiv îndrăgostită de Coco – de altfel, sentimentul era reciproc – și-i plăceau până și câinii.

– Cred că sora ta s-ar putea să fie gay, îi spuse ea meditativ lui Coco într-o după-amiază, dacă are un câine ca ăsta. Fetițele au pudeli, cățeluși yorkie sau alt gen de căței mici și pufoși. Numai băieții au câini ca Jack.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Coco cu reținere. Va trebui să o întreb.

Nu voia să o mintă pe Chloe, dar nici nu era pregătită să-i dea un răspuns. Nu voia să se ducă fata acasă, la mama ei, și să-i spună că sora lui Coco era lesbiană. Ar putea spune că îi dezvăluise copilului prea multe, deși Monica părea să discute cu fiica ei orice.

Chloe însă era copilul ei, și avea acest drept. Coco intenționa să păstreze niște limite în acest sens. Și Leslie era foarte cuviincios și chiar mai convențional. Se părea că aveau vederi similare atât în această privință, cât și în multe altele.

Pe întreaga durată a șederii lui Chloe, nu avuseseră decât un singur incident minor. În ultima seară, Chloe își arse degetul pe când cocea bezele pe plită, împreună cu Coco. Scoase un țipăt ascuțit și izbucni într-o cascadă de lacrimi și de bocete, pe măsura celor șase anișori ai săi, iar pe degetul se umflă imediat o bășică. Coco reacționează rapid, punându-i mânuța sub un jet de apă rece, iar Leslie, auzind-o plângând, veni iute în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el alarmat în timp ce pe obrăjorii fiicei lui se rostogoleau lacrimi fierbinți. S-a tăiat?

– S-a ars la un degetel, spuse Coco strângând-o pe Chloe la piept și ținându-i degetul vătămat deasupra chiuvetei, sub șuvoiul de apă rece.

– Ai lăsat-o să se joace nesupravegheată, la sobă? întrebă el pe un ton acuzator, iar Chloe se întoarse instantaneu către tatăl ei, și lacrimile se opriră.

– Nu e vina ei! zise ea luându-i cu înverșunare apărarea lui Coco, la auzul tonului acuzator din vocea tatălui ei. Ea mi-a spus să nu ating furculița, dar eu n-am ascultat, zise Chloe afundându-se la pieptului lui Coco, care-i conferea căldură și siguranță. Nu mai doare, spuse apoi curajoasă, și toți trei examinară bășicuța albă.

Coco îi dădu cu unguent și îi puse un pansament, în timp ce Leslie, plin de regret, o privea smerit.

– Îmi cer scuze! A fost o prostie din partea mea. Mi-a fost teamă că s-a accidentat grav.

Se simțea oribil acum că-i sugerase că fusese neglijentă, însă plânsetele lui Chloe îi frânseseră inima. Văzuse apoi că și Coco fusese la fel de îngrijorată și că se descurcase admirabil la acordarea primului ajutor.

– Nu-ți face griji, spuse Coco liniștindu-l și ridicând-o pe Chloe de pe scaunul pe care stătuse, lângă chiuvetă.

– Te iubesc, Coco, zise Chloe înlănțuindu-și brațele mititele pe după mijlocul ei și strângând-o puternic, iar Leslie zâmbi.

– Și eu te iubesc, șopti Coco și se aplecă să o sărute pe creștet.

– Putem să mai coacem niște bezele? întrebă Chloe, zâmbindu-le celor doi și ținând degețelul vătămat în aer.

– Nu! răspunseră la unison ambii adulți, râzând imediat.

Leslie încă se mai simțea îngrozitor pentru ceea ce-i spusese lui Coco, dar ea îi înțelesese reacția și știa că se datora numai grijii față de copil.

– Ce zici de o înghețată? sugeră Leslie, iar Coco părea deja mai ușurată.

Și ea se speriasc când se rănisese Chloe și se simți chiar vinovată, deși până plecară din bucătărie, copila părea să nu mai aibă nimic și arăta fericită, mai ales când erau toți în pat, la televizor, și îi îmbrățișa pe amândoi, savurând ultima lor noapte împreună. Coco înțelesese cât de mult avea să-i lipsească micuța. Chloe îi pătrunsese adânc în inimă.

Toți trei erau cuprinși de tristețe în mașină, în drum spre aeroport. Chloe ducea acum în brațe și ursulețul vechi, dar și pe cel nou, iar Coco aproape că începu să plângă atunci când își luară rămas-bun de la ea și o dădură în grija agentului liniei aeriene, care urma să o ducă la avionul pentru New York.

– Sper că vei veni în vizită curând, spuse Coco îmbrățișând-o. O să-ți simțim lipsa! Coco vorbea din suflet, iar Chloe dădu din cap că da, apoi se trase înapoi ca să o privească pe Coco și, cu o expresie foarte serioasă, întrebă:

– Va fi și tati aici, când mai vin să te vizitez?

– Sper că da! Sunteți bine-veniți amândoi, oricând!

– Cred că tu și tati ar trebui să vă căsătoriți.

Repeta ecelași lucru pe care-l spusese la început, la scurt timp după ce sosise. Apropierea dintre Coco și Chloe se produsese aproape instantaneu și se accentuase cu fiecare zi.

– Ne vom gândi și la asta, spuse Leslie îmbrățișând-o afectuos. O să-mi fie dor de tine, maimuțico! Salut-o pe mami din partea mea și sună-mă când ajungi diseară.

– Promit, spuse ea cu tristețe.

– Te iubesc, zise el îmbrățișând-o încă o dată și îi făcu aceeași declarație după ce trecu de controlul de securitate și se întoarse cu un zâmbet vesel ca să le facă cu mâna.

Le făcea cu mâna amândurora, iar Coco îi trimise bezele din vârful degetelor și, ducând mâna la inimă, îi arătă locul unde avea să o păstreze de acum înainte. Rămaseră pe loc până când dispăru în mulțimea din aeroport, îndreptându-se către poarta de îmbarcare, alături de agentului de însoțire.

Așteptară până ce decolă avionul, în caz că ar fi apărut vreo întârziere, și abia după aceea plecară și ei la mașină. Tăcură amândoi timp de câteva minute, gândindu-se la Chloe și ce goală avea să li se pară casa fără ea.

– Îmi e deja dor de ea.

Era pentru prima dată când petrecuse două săptămâni cu un copil, iar acum nu-și putea imagina cum avea să poată trăi fără ea.

– Și mie la fel, spuse el cu un oftat. Îi invidiez pe cei care stau împreună cu copiii lor. Monica e foarte norocoasă să o aibă cu ea tot timpul. Dar nici să fie căsătorit cu ea nu-și putea imagina, și nu putuse nicio dată. Dacă mai fac asta vreodată, vreau să fiu aproape. Mi se rupe inima ori de câte ori mă despart de ea, când pleacă ea, ori eu.

Stătu trist tot drumul. Se hotărâră să meargă la un film în loc să se întoarcă atât de curând într-o casă goală. Se simțeau ca două suflete pierdute.

Fusese un film violent, de acțiune, care le distrase atenția și, până ajunseră acasă, Chloe era deja pe la jumătatea drumului spre New York.

Coco se duse la piscină să înoate, iar Leslie merse în birou ca să-și noteze niște observații la un scenariu. Tocmai îl citise ca să vadă dacă-l interesa rolul care-i fusese oferit. Se întâlniră mai târziu în bucătărie și, așezându-se la masă, priveau cu tristețe tortul pe care i-l făcuse Coco lui Chloe cu o seară în urmă. Le era greu să-și schimbe dispoziția, să scape de acel sentiment de pierdere. Într-un final, Leslie se ridică și făcu ceai pentru amândoi, după care se așeză iar la masă zâmbind.

– Cred că asta înseamnă că vizita ei a fost un succes, zise el părând să-și revină puțin. Ne-am distrat bine cu toții.

– Cum să nu te distrezi cu ea? zise Coco sorbind din ceai. Sper ca, peste șase ani, copilul lui Jane și al lui Liz să fie măcar pe jumătate la fel de drăgălaș.

Acest gând o entuziasma.

– Apropo, ce zici de sugestia lui Chloe? întrebă el nonșalant. Chestia legată de căsătorie.

Părea copilăros și neliniștit, ca orice muritor de rând, neamintind cătuși de puțin de vedeta celebră de cinema care era. Mi s-a părut o idee interesantă, spuse el prefăcându-se mai sigur pe sine decât era de fapt.

Uneori avea un accent britanic foarte pronunțat și, la fel ca acum, o făcu pe Coco să zâmbească. Autoironia și modestia pe care le afișa erau exact atuurile care-l făceau atrăgător atât pe ecran, cât și în viața de zi cu zi. Era ceea ce o atrăsese la el din prima zi în care se întâlniseră, ziua cu siropul de arțar.

– Categorie interesantă, spuse ea încetișor, zâmbindu-i cu dragoste în priviri. Dar poate puțin prematură. Cred că mai întâi de toate va trebui să hotărâm unde vom locui și cum vom întreține relația.

Pentru Coco nu era un punct neglijabil. De trei luni încoace locuiau acasă la Jane, ceea ce era un început bun. Și nu se înțelesese niciodată, cu nimeni, atât de bine. Nici măcar cu Ian. Însă marea ei îngrijorare rămâneau celebritatea lui și stilul de viață pe care l-ar fi avut împreună, urmăriți permanent de presă, în special dacă locuiau în L.A. Și-ar fi dorit o viață cu adevărat privată; în caz contrar, relația avea

să fie distrusă. Încă nu găsiseră o soluție la problema aceasta și probabil că nici nu puteau găsi vreodată.

În afara acestei chestiuni foarte importante, ea și Leslie mai avuseseră doar o neînțelegere minoră din cauza câinilor. Într-o seară, animalele ieșiseră din piscină și săriseră ude pe pat, pentru a patra oară, după cum susținea Leslie. Cu excepția acestui incident minor și cel din seara de dinaintea plecării lui Chloe, când se arsesse la deget, se înțelegeau de minune, și așa le mersese timp de trei luni. Le plăcea să-și petreacă timpul împreună, să locuiască împreună. Ea arăta interes față de ceea ce făcea el, iar lui îi plăcea să-i ceară părerea despre scenariile pe care le primea. Și era mereu deschis la orice fel de sugestie pe care i-ar fi făcut-o. O respecta în toate privințele și găsea că era foarte important că o iubea pe fiica lui. Singurul lor obstacol era celebritatea lui și răul pe care aceasta îl putea face relației lor.

Dar mai erau și alte lucruri pe care nu le știau unul despre celălalt, cum ar fi ce fel de companie preferau, sau ce fel de viață socială ar fi avut împreună, deoarece până acum trăiseră în izolare. Nu călătoriseră împreună niciodată și nu trecuseră încă prin vreo criză. Ea nu știa cum se comporta Leslie atunci când era stresat sau obosit, așa cum se întâmpla în timpul filmărilor. Până acum, toate elementele de bază ale vieții de zi cu zi, sub același acoperiș, păreau să se îmbine perfect. Amândoi erau buni, atenți, se respectau reciproc și se distrau foarte bine împreună. Amândoi aveau simțul umorului, pe care și-l apreciau reciproc. Tot ce mai rămânea de văzut era cum aveau să facă față trecerii timpului. Singurul lucru care o îngrijora cu adevărat

la el era faptul că locuia în L.A., și mai ales genul de viață de acolo, însă el părea să fie flexibil și în această privință. Leslie îi sugerase ca alternative San Francisco și Santa Barbara, și chiar era dispus să stea în Bolinas cât de mult i-ar fi permis programul. Era dispus să ia în considerare chiar și New Yorkul. Era un om rezonabil, cu idei raționale, și nu-l deranja să facă compromisuri de dragul lui Coco. Părea candidatul ideal pentru rolul de soț, iar Leslie ajunsese de mult la concluzia că ea ar fi soția perfectă pentru el. Dar ea avea nevoie de ceva mai mult timp de gândire. Ea nu considera că trei luni de zile era o perioadă de timp suficient de lungă încât să poată lua o hotărâre care avea să-i afecteze pe amândoi, pentru tot restul vieții. Iar celebritatea lui Leslie avea să-i pună în fața unor provocări inevitabile, cărora avea să fie nevoiți să le facă față.

– Nu cred că locul unde vom sta este cel mai important aspect, zise Leslie calm.

Nu voia să o preseze, dar era convins deja de acest fapt. Chloe îi dăduse un impuls, punându-le această întrebare cu o seară în urmă și sesizând apropierea dintre ea și Coco, iar acum voia să discute cu ea acest lucru.

– Nu poți înceta să iubești un om ori să-l părăsești doar pentru că nu-ți place orașul în care locuiește, spuse el rațional.

– Nu e vorba despre oraș, ci mai degrabă despre stilul de viață pe care îl presupune munca pe care o faci, spuse ea îngrijorată. Era singura ei preocupare. Nu știu cum va fi să trăiesc cu un mare star de cinema – și tot ce implică asta. Iată ce mă sperie, Leslie! Ziarele, paparazzii, stresul și viața publică, toate acestea distrug viețile oamenilor.

Asta va trebui să încerc mai întâi de toate. Nu vreau să-ți distrug cariera și nici mie viața. Îmi place ce avem acum, aici, dar amândoi știm că în prezent trăim o fan- tezie, spuse ea cu sinceritate. Ne ascundem. Iar atunci când vom ieși din ascunziș, relația noastră va crea o explozie ce se va auzi în întreaga lume. Asta mă sperie îngrozitor! Nu vreau să te pierd pentru că o vor da alții în bară pentru noi – și o pot face!

– Atunci, hai să ieșim din anonim și să vedem cum este. De ce nu vii cu mine, la filmări, în Italia? Voi sta la Veneția timp de o lună, poate chiar două. Ai putea sta acolo, cu mine, dacă găsești pe altcineva care să se ocupe de câinii clienților. O să te gândești măcar la asta? Și poate că ar trebui să mergem și la L.A. câteva zile, înainte de asta, ca să încerci și experiența asta. El era gata să spună lumii întregi că era îndrăgostit de ea. De fapt, de-abia aștepta să fie văzut cu Coco și să-și împartă fericirea cu întreaga planetă. Te iubesc, Coco, zise el tandru. Și, indiferent ce s-ar întâmpla sau cum ar trata ziarele subiectul, voi fi mereu alături de tine.

Coco îi zâmbi cu lacrimi în ochi.

– Cred că mi-e frică! Dacă nu mă vor putea suferi sau dacă fac vreo boacănă și îți creez probleme? N-am mai fost niciodată în atenția publicului. Știu doar ce păteau clienții tatălui meu. Nu vreau să ni se întâmple și nouă la fel! Acum pare foarte simplu, dar totul se va schimba imediat ce se va afla despre noi.

Și știa că nu mai aveau decât două săptămâni din viața aceea idilică pe care o duseseră până atunci. Peste două săptămâni, el avea să se întoarcă în L.A. ca să înceapă

lucrul la noul film. Nu mai aveau la dispoziție decât câteva zile. După aceea, se deschidea sezonul de vânătoare. Aveau să devină un vânat. Și Leslie o știa foarte bine. Nu putea nega. Și chiar își făcea griji pentru ea. Coco era o persoană retrasă, foarte modestă, iar el trăia într-o lume expusă publicului, unde intimitatea era o raritate, iar de anonimat nici nu se auzise. În ultimele trei luni, fuseseră incredibil de norocoși, dar și extrem de atenți. Însă, odată ce se întorceau în Los Angeles și apoi pe platoul de filmare, în Veneția, orice mișcare a lor avea să ajungă în ziare și în tabloide. Coco trebuia să vadă și să guste această viață înainte de a o accepta ca permanentă, pentru totdeauna.

– Ia fiecare zi pe rând, zise el, când mobilul ei începu să sune.

Era Jane, cu o verificare de rutină. De când cu surpriza produsă de mama lor, Jane începuse să sune un pic mai des. Parcă se mai îmbunătățiseră lucrurile între ele. Leslie se ridică și veni la Coco să o sărute, înainte să iasă din bucătărie. Nu primise un răspuns satisfăcător în privința căsătoriei, dar știa că lui Coco avea să-i ia ceva timp până să se adapteze la realitățile vieții lui. Părea ceva mai puțin înverșunată decât fusese la început, dar încă n-o convinsese. În nici un caz nu avea de gând să renunțe, ci se retrase doar pentru a o lăsa să discute în voie, cu sora ei. Era foarte hotărât să aducă din nou subiectul în discuție. Coco îi era recunoscătoare că nu o presa în sensul ăsta. Era și-așa destul de supărată că urma să plece în curând din San Francisco.

Coco o întrebă pe Jane cum era sarcina, și aceasta răspunse că totul decurgea normal. Ea și Liz erau încântate peste măsură și tot nu le venea să creadă că, în cinci

luni de zile, la ele în casă avea să fie un bebeluș. Nici lui Coco nu-i venea să creadă, și i se părea ciudat numai gândindu-se la asta. N-ar fi crezut niciodată că Jane va deveni cândva mamă, și nici acum nu prea-i venea să creadă. Doar o cunoștea! Dar poate nu o știa suficient.

– Cel puțin, pot să te anunț că aveți o casă perfectă pentru un copil de șase ani. Fetița lui Leslie a fost aici două săptămâni și i-a plăcut la nebunie. Ne-am distrat pe cinste!

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, sora ei ascultând fără să comenteze.

– Că tot veni vorba, cum a fost? întrebă Jane în trecut.

– Fantastic! E cel mai dulce copil pe care l-am văzut vreodată. Sper că vei avea o fetiță la fel ca ea.

– Se pare că șederea fetiței a fost un succes, spuse Jane circumspectă. Sper că n-a spart ceva!

– Bineînțeles că nu! Este admirabil de cuminte.

Tonul vocii lui Jane o irită ușor pe Coco, în special după discuția pe care tocmai o avusese cu Leslie, și parcă deja vedea că în încercarea ei de a-și camufla disconfortul aveau să-i scape prea multe.

– Am dus-o peste tot: la grădina zoologică, cu telefericul, în Cartierul Chinezesc, la Sausalito, la muzeul figurinelor de ceară. Ne-am distrat de minune cu ea!

– „Ne-am distrat“? Nu cumva ai omis să-mi spui ceva, Coco?

Nu-i venea să creadă că bănuielile lui Liz se confirmau, iar ceea ce tocmai îi ajunsese la urechi o îngrijoră nespus. E ceva între tine și Leslie? întrebă Jane fără menajamente, iar Coco făcu o pauză lungă.

Putea să o mintă, o mai făcuse și înainte, însă ea și Leslie tocmai discutaseră despre asta. Era timpul ca ei doi să iasă din ascunziș și – era mult mai logic să înceapă cu familia. Și, pentru testarea reacției publice, se hotărî să-i facă lui Jane o dezvăluire completă.

Și o făcu cu un singur cuvânt:

– Da.

Habar nu avea la ce să se aștepte. Mirare? Probabil. Dar poate și acceptare, din moment ce era prieten cu ea. Cel puțin de data asta, Jane n-ar fi putut să-i spună că era nepotrivit, dintr-o altă lume, așa cum făcuse cu Ian și cu toți ceilalți. Dar Coco se înșela de această dată.

– Ești nebună? Ai vreo idee cine este el în realitate? Este cel mai mare star din lume! Mass-media te va mânca de vie! Ești o plimbătoare de câini din Bolinas, pentru Dumnezeu! Te-ai gândit vreun moment ce vor face din asta?

– Dar sunt și fiica lui Buzz Barrington și-a lui Florence Flowers și sora ta. Am crescut în lumea aia.

– Da, dar ai fugit ca să te faci hipiotă. Omul ăsta a avut legături cu cele mai sofisticate femei din lume și staruri de cinema actuale.

Te vor mesteca și apoi te vor scuipa ca pe o sămânță. Nu vei fi altceva decât o rușine pentru el! Cum ai putut să faci ceva atât de stupid? Eu te rog să stai la mine acasă și să ai grijă de câine, iar tu i-o pui musafirului meu, care se întâmplă să fie un megastar? Ce dracu' ai avut în creier?

Fusese la fel de rea și de lipsită de tact ca întotdeauna și se repezise la Coco așa cum o făcuse mereu. Coco, încă așezată la masă, asculta cu lacrimi în ochi.

– De fapt, noi credem că ne-am îndrăgostit, zise Coco încetișor, detestând-o pe sora ei și tot ce-i spusese aceasta și, mai rău, fiindu-i teamă că avea dreptate.

– Cum poți fi atât de proastă? Este cel mai tembel lucru pe care l-am auzit vreodată! O să uite că există la cinci minute după ce s-a întors pe platoul de filmare. O să se culce cu partenera de film și va apărea în toate tabloidele, iar tu vei fi de râsul lumii. Nu vei fi nimic mai mult decât ultimul nume de pe lista lui de victorii neînsemnate. Crede-mă, îl știi bine pe Leslie.

El intră înapoi în bucătărie exact în acel moment, văzând expresia de pe fața lui Coco. Știu instantaneu că sora ei o făcuse iar una cu pământul. Nu dădea greș niciodată. Prietenia lui cu Jane era una, dar Leslie știa ce nenorocită veninoasă putea fi aceasta, în special cu sora ei mai mică. Își trecu mâna într-o mângâiere peste umerii ei, dar Coco se retrase, întorcându-se cu spatele, ceea ce îl îngrijoră. Asta nu se mai întâmplase.

– O să vedem cum merge după ce se întoarce, spuse Coco evaziv, pe când Leslie ieșea iar din bucătărie.

Nu voia să le deranjeze. El era întotdeauna politicos, respectuos și discret.

– N-o să meargă de nici o culoare, zise Jane cu cruzime, ai încredere în mine! Se va termina în ziua în care a plecat. S-a terminat deja, numai că n-ai aflat tu încă. Relația asta nu are nici un viitor. Sunt sigură că e fantastic la pat, dar numai cu asta te vei alege din toată povestea. L-ai face de râs printre ai lui!

Coco ar fi vrut să-i spună că tocmai ce discutaseră despre căsătorie, dar n-a mai îndrăznit. Și după tot ce auzise de la Jane, simțea că-i venea rău. Jane avea

dreptate. Se înșela amarnic dacă își imagina că putea face față lumii lui Leslie.

– Sper că o să-ți bagi mințile în cap și că o să te trezești la realitate, Coco! Măcar nu te umili într-atât încât să te ții scai de el. Când pleacă, renunță la el cu demnitate. Nici n-ar fi trebuit să te încurci cu el în timp ce aveai grijă de casă. Credeam că ești mai isteasă de atât sau că ai mai mult respect față de tine însăși și că n-ai să o faci pe bucățica bună pentru unul ca el!

Ceea ce-i spusese era mult prea crud, dar Jane nu rata nici o ocazie să se poarte astfel. Așa fusese dintotdeauna. Gravidă sau nu, nimic nu se schimbase.

– Mulțumesc mult! zise Coco înecându-se în lacrimile nefericirii ei. Tot ce voia acum era să încheie conversația. Vorbim curând, spuse ea și apăsă tasta roșie a telefonului mobil. Imediat, lacrimile îi șiroiră pe obraji. Nu voia să-i dea lui Jane satisfacția de a o auzi plângând. Leslie intră din nou în bucătărie privind-o surprins.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Ce ți-a mai făcut de data asta? Îmi plăcea de ea, dar jur că, de când te-am cunoscut pe tine și am văzut ce-ți face, am ajuns să o urăsc! Mie mi-a fost mereu o prietenă bună, dar pe tine te tratează ca pe un rahat, și detest lucrul ăsta! spuse Leslie supărat.

– E o chestie între surori, zise Coco luându-i apărarea.

Jane reușea mereu să o desființeze pe Coco în numai câteva minute. Leslie aproape că-și dorea să-i facă și el la fel ei, ca să aibă un oponent pe măsură.

Coco se îneca în suspine de plâns când el reuși să o ia în brațe și să o consoleze.

– Are dreptate, zise ea la pieptul lui, lăsând dâre umede pe pulover. Zice că sunt o târfă smintită și că te-aș face de râs, că pentru tine nu sunt altceva decât o victorie neînsemnată, pentru că tu ai avut cele mai fermecătoare femei din lume, și că presa mă va mototoli ca pe-o cârpă și apoi mă va arunca la gunoi, și că totul se va termina între noi în ziua în care pleci.

Era o înșiruire fără noimă prin care își vărsa toată otrava pe care o înghițise pentru amândoi de la sora ei. Coco era îndurerată și de neconsolat, iar ochii lui Leslie străluceau, plini de furie.

– Jur că o omor pe femeia asta! Cum dracu' de știe ea ce va face presa? Și cui dracu' îi pasă, până la urmă? Ești o femeie superbă, inteligentă, plină de demnitate și de bunătate, iar eu aș fi mândru să te am alături. De fapt, meriți să-ți fiu la picioare! Sora ta e o scorpie nenorocită fără inimă și nu merită să-ți lustruiască nici măcar pantofii! Este clar că te invidiază. Tu vei fi întotdeauna mai tânără decât ea. Mie nu-mi pasă, Coco, de rahaturile pe care ți le-a spus. Nu este nimic adevărat. Și nu se termină nimic în momentul în care plec eu. Când plec, pentru noi va fi abia începutul. Vreau să vii cu mine, Coco, și am să spun lumii întregi ce norocos sunt să pot fi cu tine. Și toată lumea se va îndrăgosti de tine. Și cine nu o face e un prost! Întreab-o pe Chloe, zise el zâmbind, ținând-o aproape, la pieptul lui, ea știe acest lucru. Și nu poți păcăli un copil. În nici un caz nu pe-al meu!

Era așa cum spunea el, și îi aducea tocmai alinarea de care avea nevoie, însă răutatea insinuărilor surorii ei o rănise profund.

– Greșești, insistă Coco, deși nu cu aceeași intensitate de data aceasta. Leslie reușise să mai îndulcească din amărăciunea cauzată de Jane. O să-ți afecteze cariera.

Vorbea ca un copil rănit, ceea ce și devenea ori de câte ori avea de-a face cu sora ei mai mare.

– Nu, dacă te pierd pe tine, o să-mi distrugă cariera, pentru că aș deveni un bețiv ratat.

Femeia chicoti ușor printre lacrimi, însă Jane o îngrijorase teribil, spunându-i exact lucrul de care îi era și ei teamă și pe care nu voia să-l audă.

– E un monstru, conchise el. Nu mai vorbi cu ea. Va trebui să ne ceară iertare. Eu te iubesc, și cu asta, basta.

La scurt timp după aceasta, Leslie o conduse încet sus, în dormitor, și o ajută să se așeze pe pat. Mai dură încă o oră până să reușească să o calmeze pe Coco, dar cel puțin îi spusese totul și se mai răcorise. Iar el se înfuria din ce în ce mai mult. Se gândea chiar să o sune el pe Jane și să-i spună ce părere avea despre atacul ei răutăcios și absurd asupra surorii ei și despre lipsa de respect față ei amândoi. Dar își dădu seama că nu merita și, în schimb, se concentră asupra lui Coco. Nu-i păsa de ceea ce credea Jane despre ei.

În cele din urmă, sub efectul sărutărilor și al cuvintelor lui drăgăstoase, Coco păru să se relaxeze. Și, zâmbindu-i, Leslie începu să-i scoată încet hainele, iar ea îl privi cu mintea în altă parte. Își amintea foarte clar cum sora ei îi strigase, practic, că era salteaua lui.

– Ce faci? zise ea încetișor, fiorii cuprinzându-i trupul în timp ce Leslie o săruta pe gât.

– Mi-am zis să mai încerc chestia aia dezgustătoare. Vreau să mă asigur că o fac cum trebuie. E nevoie

de multă practică pentru ca să reușești așa ceva, zise el, iar Coco râse.

Până când Leslie termină de scos hainele, lui Coco nu-i mai păsa câtuși de puțin de ce-i spusese Jane. Leslie era iubirea vieții ei.

capitolul 11

După plecarea lui Chloe, ultimele două săptămâni ale lui Leslie în San Francisco trecură foarte repede. Fuseseră împreună permanent și prețuiseră fiecare moment. Leslie avea multe de pus la punct înainte să înceapă lucrul la următorul film, dar rămase cu Coco până în ultima clipă. Urma să stea în L.A. doar zece zile, înainte de a pleca în Italia, pe platoul de filmare, și ar fi vrut ca ea să vină în vizită. Coco îi promise că avea să meargă pentru câteva zile.

După atacul verbal venit din partea lui Jane, Coco nu mai vorbi cu aceasta câteva zile. Jane încercă să o sune a doua zi, dar Coco nu-i răspunse. Îi era de ajuns câte auzise și nu avea nici un chef să mai primească încă o porție de la Jane. A doua zi de dimineață, Jane îi povesti lui Liz noutățile înainte de a pleca pe platou, iar Liz, deși nu era uimită de legătura dintre Leslie și Coco, era clar mâhnită de reacția lui Jane.

– De ce te deranjează atât de mult? întrebă Liz în timp ce turna cafeaua în cești.

– Leslie e prietenul meu, nu al ei! zise Jane ținându-și buzele aproape vizibil, de parcă fusese lăsată pe dinafară sau ca și când scăpase situația de sub control.

– O fi el prietenul tău, îi reaminti Liz, dar acum este iubitul ei. Este o legătură specială și o relație total diferită. E un tip de treabă și o persoană serioasă, și nu cred că umblă atât de mult pe cât crezi tu. Și nu cred că va da dovadă de iresponsabilitate față de ea. Este un individ onorabil.

– Din câte știu eu, și-a făcut mereu de cap! insistă Jane.

– La fel ca toată lumea, zise Liz privind-o cu îngrijorare pe partenera sa. Își putea imagina ce debitase Jane și cât de dureros trebuia să fi fost pentru Coco. De asta îți este ție teamă? Că nu face altceva decât să se joace cu ea? O protejezi cumva pe sora ta sau mai degrabă nu vrei să aibă ea de-a face cu prietenii tăi? Pentru că, dacă așa stau lucrurile, nu e cinstit față de ea. Ea ne-a făcut o favoare, iar dacă noi l-am lăsat pe Leslie să stea la noi acasă... ceea ce s-a întâmplat pe urmă între ei îi privește.

– O să-și bată joc de ea, zise Jane încruntându-se la Liz.

– Nu sunt de acord cu tine, replică Liz cu convingere. Și nu cred că este cinstit din partea ta să faci așa o presupunere. Sunt majori amândoi și știu foarte bine ce fac și ce vor. La fel ca noi.

– De ce ești mereu de partea celorlalți? Mama, acum Coco... Ori de câte ori fac vreo prostie sau ceva strigător la cer, tu mereu le iei apărarea, zise Jane iritată.

– Te iubesc, dar nu sunt mereu de acord cu tine. Iar în acest caz cred că greșești.

– Dar ce vrea de la ea? E doar o plimbătoare de câini, pentru Dumnezeu!

– Nu fi așa de snoabă! Sora ta e cu mult mai mult de-atât, și știi foarte bine. Și, chiar de n-ar fi nimic mai mult, e dreptul lui să se îndrăgostească de ea. Dacă ea va putea face față celebrității lui, eu cred că e foarte potrivit pentru ea.

– Nu va putea! zise Jane cu convingere. Nu are curajul necesar. A dat bir cu fugiții din L.A. și a renunțat la facultate. E o delăsătoare.

– Ba nu este! zise Liz cu fermitate. Și este numai treaba lor ce vor decide să facă.

– Se va descotorosi de ea ca de o pietricică din pantof, imediat ce va începe lucrul la următorul lui film, adică în vreo două săptămâni, cred. Cât bănuiești tu că va mai dura după aceea? O să se cupleze rapid cu actrița din rolul principal și va uita instantaneu de Coco, hipiota de pe țărmul oceanului!

– Sau poate că nu. Poate că este ceva serios la mijloc, insistă Liz.

Nu știa de ce, dar simțea că așa stăteau lucrurile. Păstraseră secretul cu atâta grijă, încât înclina să creadă că relația lor era foarte serioasă. Spera să fie așa! Îi erau, amândoi, foarte dragi.

– Și oricum, e dreptul ei să vadă despre ce e vorba și cam ce înseamnă asta pentru fiecare din ei. Dacă el se dovedește nereserios față de ea, își va da seama curând.

– La fel și jumătate din populația pământului, când va citi tabloidele. Nu le trebuie nici lor, dar nici nouă toate aceste bătăi de cap. Țin la Leslie, dar nu vreau să citesc în ziare că sora mea ar fi ultima lui cucerire.

– Eu cred că înseamnă mult mai mult de-atât pentru el. Iar Leslie ține și la tine și n-ar profita de sora ta, încurcându-se cu ea doar ca să se afle-n treabă.

– Sunt nebuni la cap dacă își imaginează că această relație va merge. Crede-mă pe mine, n-o să meargă, chiar dacă acum sunt foarte serioși în această privință. Presiunile la care este el supus în viața de zi cu zi ar fi mult prea mult pentru Coco. Această presiune o va dărâma ca pe un castel din cărți de joc.

– Nu cred că o apreciezi la adevărata ei valoare. Moartea lui Ian n-a dărâmat-o.

– Adevărat, atâta doar că s-a călugărit, iar în ultimii doi ani a trăit ca o pustnică. Și ce-o să se întâmple atunci când ziarele de scandal vor începe să ne supravegheze casa – și pe-a noastră, și pe-a ei. Cui îi trebuie așa ceva? Trăiește într-o lume imaginară, Liz, și el la fel dacă-și imaginează că ea se va putea adapta la realitatea vieții lui. Presa își va bate joc de ea.

– Dar poate că nu. Dacă vrea, va face față.

– Nu se va muta niciodată înapoi în L.A., iar el nu poate locui cu ea în coliba aia de pe plajă. Omul ăsta are o carieră uimitoare, chiar mai de renume decât a noastră.

– Hai să vedem ce se întâmplă, zise Liz cu calm. Dar, oricum, eu nu cred că toate astea ar avea vreo legătură. Iar dacă ea va încerca să păstreze relația, are nevoie de tot sprijinul nostru. Nu o ajuți deloc luând-o așa tare cum ai făcut-o.

– N-am luat-o tare, bodogăni Jane, deși știau amândouă că așa era.

Liz i-o putea citi în ochi. I se citea vinovăția pe tot chipul. I-am spus doar ce gândesc.

– Ceea ce la tine, uneori, e același lucru. Nici nu știi cât de mult pot răni vorbele tale. Poți fi extrem de caustică!

– Hai, bine, bine! O să-i dau telefon, promise Jane pe când se pregăteau să plece din apartamentul pe care-l închiriaseră.

Filmul la care lucrau mergea foarte bine, și puteau să se întoarcă acasă mai devreme decât plănuiseră. Până la urmă, Coco avusese grijă de casă pe toată perioada, dar fusese și spre binele ei. Iar acum știau și de ce.

Dar când Jane încercă mai târziu să o sune pe Coco, pe mobil, aceasta nu-i răspunse. Și nici mai târziu, în acea după-amiază. După două zile de încercări, Jane înțelese că sora ei nu voia să vorbească cu ea. De-acum, Jane se calmase deja și chiar se simțea prost. Se hotărî să-l sune pe Leslie, în schimb, să vadă ce avea de spus.

Când Leslie îi recunoscă numărul afișat pe ecran, îi răspunse la telefon cu o voce tăioasă.

– Care-i treaba? zise el scurt, cu un accent mai britanic ca niciodată.

Jane înțelese din reacția lui cât de mult o rănise pe sora ei și, dintr-odată, simți nevoia să adopte o atitudine defensivă.

– Am auzit de la Coco ce idilă fierbinte ați avut toată vara, spuse Jane pe un ton de glumă, fiind în continuare convinsă că nu fusese nimic mai mult.

O idilă de vacanță. În ciuda argumentelor lui Liz.

– Nu i-aș spune așa, i-o reteză el. Sunt îndrăgostit de sora ta. Este o femeie extraordinară. De trei luni, ea îți face o favoare, al cărei beneficiar am fost eu, mulțumită ospitalității voastre. Nu era deloc necesar să-i arunci în față toate răutățile alea. Găsesc că este de neiertat! Nu știu ce mâncărici ai în fund, Jane, dar îți sugerez să te cauți. Dacă-i mai vorbești în felul acela

vredată, nu mai suntem prieteni! Nu am ce căuta cu oameni ca tine, care se poartă în halul ăsta cu alții, fără nici un motiv. Ce e asta? E un fel de sport pentru tine? Ai alături de tine pe una dintre cele mai amabile ființe din lume, iar sora ta este alt exemplu în acest sens. Îți sugerez să iei lecții de la amândouă.

Leslie adaptase cea mai bună abordare, iar Jane se simțea de parcă tocmai fusese luată la palme – fix ce intenționase Leslie. Nu voia ca aceasta să o mai supere pe Coco, spunându-i că el avea s-o părăsească, s-o uite sau s-o înșele imediat ce pleca de lângă ea. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit ca acum.

– Nu am nevoie de sfaturile tale despre cum ar trebui să vorbesc cu sora mea. I-am spus exact ceea ce-am crezut și încă mai cred. Nu mă protesti tu pe mine, Leslie. O să ajungi în pat cu partenera ta de film în momentul în care începi filmările și n-o să-ți pese câtuși de puțin de Coco. Nici nu o să-ți mai amintești de ea săptămâna viitoare!

Cei doi se cunoșteau de multă vreme.

– Mersi pentru votul de încredere! zise el enervat. Nu e cazul să fii obraznică cu mine ori cu Coco. Nu mai am ce discuta cu tine până când ai să-ți pui la punct bunele maniere și-ai să faci rost de o inimă. Vezi, poate-ți împrumută Liz jumătate dintr-a ei, că și-așa a ei e de două ori mai mare decât ar trebui. Jane, doar două lucruri sunt de capul tău: talentul și gura. Am un deosebit respect pentru primul, dar nu vreau să am de-a face cu cel de-al doilea. Las-o în pace pe Coco!

– De ce? Pentru că i-am spus adevărul? N-ai fi atât de furios dacă n-ar fi adevărat. Se pare că ți-am stricat jocul.

– Nu este un joc, zise el cu calm. O iubesc pe sora ta. Și, dacă am noroc câtuși de puțin, sper să o pot convinge să se mute cu mine în L.A.

– Nu conta pe asta! Are o fobie față de tot ce înseamnă orașul ăla. A suferit un soi de traumă în copilărie, crescând printre oameni celebri și de succes. Ne urăște pe toți și, în cele din urmă, asta va însemna că și pe tine. Nu va face față. Și, din câte o știu eu, Coco nici măcar nu va încerca.

– Eu am mai multă încredere în ea, zise el nonșalant, rugându-se în sinea lui ca Jane să se înșele.

Se pricepea de minune să taie până la os.

– Te va dezamăgi, Leslie, spuse Jane pe un ton mai domol acum.

Leslie era, într-adevăr, pe măsura lui Jane, ceea ce nu se putea spune despre surori. Coco era exact la polul opus al lui Jane. Nu putea fi nici rea și nici dură.

– Ne-a dezamăgit pe toți. O fi început ea chestia asta cu tine, dar nu o va duce la bun sfârșit. Va abandona cursa. Nu are calitățile necesare să meargă până la capăt sau să se adapteze stilului tău de viață. De aceea plimbă câini în loc să fie avocat și stă unde stă, printre surferi care au abandonat lumea reală acum patruzeci de ani. Așa va ajunge și ea într-o bună zi. A ajuns deja.

În vocea ei se simțea înverșunare.

– De ce te deranjează atât de mult că este plimbătoare de câini și că a renunțat la drept? întrebă el direct, la obiect.

Jane, care era exagerat de ambițioasă, obsedată de performanță și de succes, nu se putea obișnui cu ideea alegerii făcute de Coco.

– Pe mine nu mă deranjează câtuși de puțin! Chiar o respect că a avut curajul să nu concureze cu voi toți. Nu este o cursă echitabilă pentru ea. Ea nu este la fel de dură ca voi. Sau de rea, mulțumesc lui Dumnezeu! Este o ființă blândă, care și-a găsit propriul drum.

– Îți mulțumesc pentru analiza făcută surorii mele, dar, crede-mă, o cunosc mai bine decât tine. O iubesc, dar este ciudată. Și nu și-a găsit drumul niciodată. A fost rătăcită toată viața ei.

– Cred că acum o cunosc eu mai bine decât tine. Este o ființă cu mult mai bună decât tine ori decât mine. Nu dezamăgește și nu trădează. Își urmează convingerile și le trăiește ca atare.

– Dacă o faci să creadă că va face față vâltorii pe care o trăiești tu zilnic, e o mare păcăleală, și pentru tine, și pentru ea. O să se dezumfle ca un sufleu la prima întâlnire cu blițurile ziariștilor sau când o să te vadă în brațele vreunei vedete. Va fugi mâncând pământul.

– Voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să nu las să se întâmple asta, o asigură el pe sora lui Coco, deși îl îngrijora și pe el acest lucru.

Ba chiar și pe Coco. Nu era simplu să fii vedetă – sau să iubești una. Iar Coco știa asta foarte bine.

– Baftă! zise Jane pe un ton sarcastic, amândoi fiind foarte enervați atunci când închiseră telefonul.

Detesta felul în care o trata Jane pe sora ei și tot ce spusese despre ea. Prin caracterizările și atacurile la adresa lui Coco se dovedea mult prea meschină și nemiloasă. Jane nu putea lăsa pe nimeni în pace. Și ura faptul că Leslie îi lua apărarea. Cine se credea? Încă mai era furioasă când îi povesti lui Liz discuția, în seara aceea. Dar Liz știa că

Leslie reușea să nu se lase afectat, spre deosebire de Coco, pe care limba ascuțită a surorii ei o rănea de fiecare dată.

Când ieșiră la plimbare cu Sallie și cu Jack, în după-amiaza aceea, în Krissy Field, Leslie îi spuse lui Coco despre conversația avută cu Jane. Coco ascultă în tăcere, iar Leslie, care cenzurase o parte din schimbul lor de replici, ca să n-o rănească și mai mult, voia doar să știe că fusese de partea ei și că îi luase apărarea. Considera că era și timpul să o facă cineva. Se plimbau ținându-se de mână.

– Nu trebuia să faci asta pentru mine, zise ea încetisor. Mă pot apăra și singură.

„Nu la fel de bine ca mine“, gândi Leslie, amintindu-și oribilitățile pe care i le spusese Jane. Nimeni n-ar fi făcut față acelei dezlănțuiri. Leslie se gândea ce mană cerească fusese faptul că Jane plecase deja la colegiu când era Coco mică.

– N-ar trebui să fii nevoită să te aperi împotriva surorii tale. Nu asta înseamnă noțiunea de familie. Cel puțin, n-ar trebui să-nsemne asta.

– Așa au fost cu toții, dintotdeauna, zise Coco gândindu-se la părinții și la sora ei. De-abia așteptam să plec.

– Înțeleg și de ce. Îmi par strigătoare la cer răutățile pe care ți le-a spus și presupunerile pe care le face. Nu pot accepta faptul că-și imaginează că eu doar mă joc cu tine, că este ceva trecător pentru oricare din noi. Ești femeia visurilor mele, spuse el și se aplecă să o sărute.

Rămaseră în loc câteva momente, sărutându-se pe alee, iar lumea, ieșită la jogging sau la plimbare, trecea pe lângă ei zâmbind la vederea tinerilor frumoși,

îmbrățișați, și apoi continuându-și drumul. Nu-l recunoscuse nimeni în brațele lui Coco.

Liz, în seara aceea, le dădu telefon și își ceru scuze pentru Jane. Le spuse că aceasta fusese foarte stresată pe toată perioada filmărilor și că, de asemenea, faptul că era însărcinată era o mare schimbare pentru ea. Dar îi părea foarte rău că fusese atât de aspră cu ei. Leslie o asigură că era foarte serios în ceea ce o privea pe Coco, iar Liz îi spuse că ea înțelegea acest lucru și le transmise urări de bine.

Era încă o chestiune care să le dea bătaie de cap și pe care să fie nevoiți să o rezolve în ultimele zile pe care le mai aveau la dispoziție în San Francisco. Cu o seară înainte să plece ieșiră la cină, la un restaurant select. Făcură rezervarea pe numele lui Coco, cerând o masă mai retrasă, în fundul restaurantului.

Amândoi erau deprimați. Trăiseră împreună trei luni și jumătate de vis și știau amândoi că nu se vor mai întâlni niciodată cu vremurile acestea. Erau pe punctul de a fi prinși în vârtoarea crâncenă a vieții adevărate. Pe Coco o înspăimânta mai mult, dar și Leslie își făcea griji. Era îngrijorat de felul în care avea să reacționeze ea, iar faptul că urma să fie departe de Coco pentru câteva luni avea să fie greu pentru amândoi. Îl îngrozea despărțirea în aceeași măsură ca pe ea și detesta ideea de a fi atât de departe de Coco atunci când urma să plece la Venetia.

– Când poți veni în L.A.? o întrebă el pentru a suta oară.

– Am aranjat cu Erin, amica lui Jane, să-mi țină locul trei zile, la sfârșitul săptămânii acesteia.

El fu ușurat să audă asta. Jane îl făcuse să se îngrijeze. Îi era teamă că n-avea să vină deloc.

– Îi va scoate la plimbare și pe Sallie, și pe Jack. Jane nu este de acord să stea acasă la ele.

– Voi încerca să-mi fac programul în așa fel încât să am cât mai mult timp liber, dar va trebui să fiu și pe platoul de filmare. Poți veni cu mine pe platou, dacă vrei.

Nu voia să stea departe de ea nici măcar un minut și spera ca producătorul și regizorul să nu aibă prea multă nevoie de el chiar atunci. Se gândea să rezolve cât mai multe posibil înainte de venirea ei.

– Vezi și tu cum merge după ce începi lucrul. Eu pot aștepta la hotel. Urmau să stea la Bel-Air, tot acolo unde stătuseră și înainte, când se dusese cu el în L.A. O pot vizita pe mama, dacă nu e prea ocupată sau dacă nu lucrează la carte. Coco știa că, atunci când lucra la carte, nu primea pe nimeni. O să-i dau un telefon imediat ce știi tu ce planuri ai. Evident, cât mă aflu acolo, tu vei fi prioritatea mea, nu mama, spuse ea zâmbind, topindu-i iar inima lui Leslie.

Ultima lor noapte fu plină de tandrețe. Făcură dragoste de mai multe ori, iar zorii zilei o găsiră pe Coco trează, privind răsăritul soarelui și pe Leslie dormind în brațele ei. Nu știa cum avea să mai poată sta acolo fără el. Avea să fie atât de trist! Nici casa din Bolinas nu putea fi la fel ca înainte. Tot ce atinsese devenise acum o părțică din el, ca și când întreaga lui ființă se contopise la nivel molecular cu întregul ei univers. Dar își dădea seama că viața lui era mult mai complexă decât a ei. Avea și alte lucruri de făcut. Timpul pe care-l petrecuseră împreună în casa de pe Broadway fusese

un dar neprețuit. Îi era recunoscătoare lui Jane pentru asta, chiar dacă ea nu credea în viitorul relației lor sau în ceea ce însemnau unul pentru celălalt. Îi trimisese lui Coco un mesaj, cerându-și iertare pentru felul în care-și dăduse drumul la gură, așa cum făcea întotdeauna. Coco îi răspunsese, mulțumindu-i, dar tot nu-și vorbiră. Discuția lui Leslie cu Jane avusese asupra ei exact efectul pe care-l intenționase Leslie. Jane îi lăsase în pace, ceea ce le făcea viața puțin mai ușoară. Pentru el, nu avea nici o importanță ce gândea prietena lui, ci doar ceea ce îi spunea lui Coco. Nu voia ca Jane să o mai supere vreodată. Iar Liz, de asemenea, îi sugerase să o lase baltă pentru o vreme. Jane era, oricum, ocupată cu finalizarea filmărilor în New York.

În noaptea precedentă, Coco îl ajutase pe Leslie să-și facă bagajele. Șoferul și mașina pentru aeroport ajunseră mult prea repede. În ziua aceea, avea ședințe de producție la studio, dar preferase să stea cu ea până în ultima clipă. Avea avion la ora nouă dimineața și trebuia să plece de-acasă la șapte și jumătate. Se opri în prag, sărutând-o pentru ultima oară.

– Ai grijă de tine, îi spuse el zâmbind. Ne vedem curând. Te sun mai târziu, când am o pauză. Iar peste câteva zile, vei veni la Los Angeles, spuse el, asigurându-se atât pe sine, cât și pe Coco.

Ura faptul că trebuia să o lase acolo.

– Te iubesc, Leslie, spuse ea simplu, dintr-odată conștientă că nu-i mai aparținea doar ei. Se întorcea în propria lume, acolo unde aparținea și altora. Producători, regizori, companii de film, admiratori, agenți, prieteni. Fie că-i plăcea sau nu, acum era nevoită să-l împartă cu alții.

– Și eu te iubesc, răspunse el sărutând-o încă o dată, după care plecă grăbit la mașină.

Nu voia să piardă avionul. Producătorul se oferise să-i trimită un avion particular, dar lui Leslie i se păruse inutil și spusese că avea să zboare cu o cursă comercială, ca toată lumea. Și, din moment ce Coco nu îl însoțea, nu avea de ce să-și facă griji din pricina privirilor indiscrete.

Ea îi făcu cu mâna în vreme ce mașina se depărta ușor, iar Leslie îi trimise sărutări. Mașina se îndreptă spre Divisadero, apoi viră la dreapta și dispăru.

Coco se întoarse în casă, cu lacrimile în gât. Merse sus, în dormitor, și se așeză pe patul din care iubitul ei tocmai plecase și care, în curând, avea să redevină al surorii ei și-al lui Liz. Oricum, nu mai era la fel acum, fără Leslie. Într-un târziu, se ridică și îmbrăcă un hanorac și o pereche de jeanși. Trebuia să meargă la muncă. Dar nu-și putea lua gândul de la el. Era ca și când cineva îi smulsese jumătate din inimă.

Leslie o sună de la aeroport fix când ea scotea la plimbare câinii cei mari. Coco alergase și găfâia, iar el era pe punctul de a se îmbarca.

– Nu uita că te iubesc! îi reaminti el.

– Și eu, spuse ea surâzând. Stătură de vorbă câteva minute, până ce fu condus la locul rezervat, la clasa întâi, și un însoțitor de bord îl rugă să-și închidă telefonul.

Coco revăzu toate aspectele a ceea ce fusese viața ei odinioară; acum nimic nu părea să aibă sens fără el. Se întreba cum de putuse să creadă, cu numai patru luni în urmă, că ceea ce avusese era de ajuns. Nu mai era deloc așa.

Plimbă toți câinii pe care-i avea în program, iar la ora patru se duse în centrul orașului. Trebuia să facă cumpărături. Dacă se ducea în vizită la el, în L.A., atunci trebuia să arate prezentabil. Trecuseră ani de când nu mai avusese asemenea haine. Bătu tot centrul, în lung și-n lat, până ce se închiseră magazinele și se întoarse acasă cu furgoneta plină de sacoșe cu cumpărături. Își cumpărase chiar și două valize, ca să aibă în ce să-și pună hainele. Cât stătea cu el în L.A., avea de gând să-l facă să se mândrească cu ea.

capitolul 12

Avionul decolă la ora zece dimineața de pe aeroportul din San Francisco. Urma să aterizeze pe aeroportul din Los Angeles la ora unsprezece, iar la amiază se întâlnea cu Leslie la hotelul Bel-Air. Acesta aranjase ca o mașină să o ia de la aeroport și spera să petreacă cu ea două ore la prânz, în pauza dintre ședințe, după care trebuia să se întoarcă la studio. În seara aceea aveau de gând să rămână în hotel. A doua zi însă, Leslie fusese invitat de producătorul filmului la o masă organizată pentru întreaga echipă, unde avea să o ia și pe Coco. Petrecerea se ținea acasă la producător. Aceasta era prima vedere de ansamblu asupra întregii distribuții a filmului la care începeau lucrul, distribuție presărată cu vedete și în care Leslie era megastarul. Avea să fie debutul lui Coco alături de el, la o reuniune atât de importantă. Își cumpărase o rochie de seară neagră, sexy, și niște sandale cu tocuri înalte superbe.

Mașina o aștepta la aeroport, așa cum fusese stabilit; În timp ce mașina gonia către hotelul Bel-Air, Coco încerca să nu se gândească la ce avea să se întâmple

a doua zi, imaginându-și, în schimb, reîntâlnirea cu Leslie. Se întreba dacă aici Leslie avea să se poarte altfel. Se putea schimba totul în doar câteva zile. Dacă avea dreptate Jane? De asta se temea cel mai mult.

De data aceasta aveau un apartament și mai mare la Bel-Air, dar aceleași lebede de data trecută înotau și acum în apa râului și se odihneau prin grădinile hotelului. Atmosfera din hotel era foarte liniștitoare, iar camera era impresionantă. Încă se mai uita în jur, după ce i se aduseră valizele în cameră, când auzi ușa deschizându-se și, întorcându-se, îl văzu pe Leslie radiind de bucurie. Îi fusese o teamă teribilă că s-ar putea răzgândi și ar anula călătoria în ultimul moment. O luă în brațe și o strânse atât de puternic, încât o lăsă fără răsuflare. Erau ca doi copii, de mult pierduți, care se regăsiseră după război. Ultimele patru zile fuseseră o adevărată agonie pentru amândoi.

– Mi-a fost teamă că n-ai să vii! zise el strângând-o tare la piept și făcând apoi un pas înapoi, ca să o admire.

Acum arăta și ea, într-adevăr, a adult. Purta jeanși și un pulover alb, fin, care-i puneă în evidență talia, o jachetă din piele întoarsă și pantofi sexy cu tocuri înalte. Părul îi era drept și lucios, iar în urechi avea cercei mititei cu diamante. Nu o mai văzuse până atunci așa de elegantă, și era foarte plăcut impresionat de cât de mult bun-gust avea și ce frumos se aranjase. Chiar și atunci când ieșiseră la masă în San Francisco, amândoi fuseseră îmbrăcați obișnuit. Nu o mai văzuse pe Coco arătând așa niciodată.

– Uau! spuse el plin de admirație. Arăți extraordinar!

– Mă simt precum Cenușăreasa la bal.

– Atunci te voi căuta în tot regatul, cu condurul de sticlă.

Pantofii marca Louboutin pe care-i purta erau demni de orice vedetă. În calitatea sa de expert în materie de femei stilate, recunoscuse talpa roșie specifică designerului.

– Apropo, îmi plac pantofii pe care-i porți acum.

Era plin de admirație și de laude pentru ea. Iar Coco găsea că și Leslie arăta minunat. Purta una dintre cămășile lui englezești făcute la comandă, cu croială perfectă, jeansi și mocasini din piele de aligator, cu un pulover din cașmir înnodat pe după umeri. Se tunsese și își vopsise părul cu nuanțator, ca să-și acopere cele câteva fire albe de păr, astfel că acum îi părea chiar mai închis la culoare decât fusese înainte. Arăta exact ca Leslie Baxter pe care-l văzuse de sute de ori înainte, pe ecran. Dar ochii lui îi spuneau că acum îi aparținea ei. Și era tot ce-și dorea ea să știe.

Coco îl felicită pentru alegerea acelei camere superbe de hotel, iar el spuse că era un gest de curtoazie din partea producătorului.

– A spus că putem merge în weekend la casa lui din Malibu. Va fi foarte intim acolo. Este în Colony¹, deci vom fi izolați de public.

Luase totul în calcul, ca s-o facă pe ea fericită și să se simtă la adăpost, feriți de privirile indiscrete. Leslie turnă șampanie în două pahare.

– Pentru viitorul nostru! spuse el fericit și o sărută.

¹ Cartier select în Malibu, California (n.tr.)

Coco luă o căpșună gigantică și apoi îi dădu și lui una, iar după zece minute erau deja în pat. Parcă trecuseră secole de când nu mai fusese în brațele lui, și amândoi voiau să recupereze timpul pierdut. Nu mai reușiră să comande masa de prânz, iar el trebui să fugă înapoi, la studio, la încă o ședință în care aveau să discute modificările la scenariu făcute de regizor. Leslie îi promise din pragul ușii că avea să se întoarcă pe la șase, după care Coco se cufundă într-o baie relaxantă.

După-amiază, o sună pe mama ei, iar secretara îi spuse că lucra la o carte nouă. Coco nu preciză că era în L.A., așa că își petrecu restul după-amiezii plimbându-se prin grădinile hotelului și citind dintr-o carte pe care o luase cu ea. Vremea era încă plăcută. Leslie se întoarse la hotel o oră mai târziu, pe la șapte. Comandară cina în cameră, se uitară la televizor și stătură de vorbă despre ședința pe care o avusese Leslie în după-amiaza aceea. Era mulțumit de distribuție și îi plăcea producătorul; îl știa pe regizor și-i spuse că era un tip dificil, dar că, de obicei, obținea rezultate formidabile. Mai lucrase cu el și înainte. Se apucau serios de treabă abia când ajungeau la Veneția. Se plânse puțin de unul dintre partenerii lui de film și făcu o remarcă despre Madison Allbright, actrița din rolul principal despre care Coco știa că era un megastar, spunând că i se părea o tipă foarte frumoasă.

– Ar trebui să-mi fac griji? întrebă ea așezată pe canapeaua din living, ținându-i lui Leslie capul în poală.

Îl mângâia tandru pe cap, iar el, cuibărit în poala ei, arăta ca o pisică somnoroasă, aproape torcând

de plăcere. Îi simțise femeii lipsa incredibil de mult în ultimele patru zile.

– Nu trebuie să-ți faci griji deloc, din pricina nimă-nui, o asigură. Eu ar trebui să-mi fac griji, dat fiind cum arătai atunci când ai sosit.

Coco își pusese toate hainele cele noi pe umerase, în dulap, și trimisese la călcat rochia de seară, ca să arate impecabil pentru petrecerea dată de producător, în seara următoare. Leslie încă nu-i spusese că aveau să fie și ziariști la petrecere. Nu voia să o sperie. Dar nu era nici un motiv de îngrijorare. Din câte știa ei, Coco era doar partenera lui de petrecere. Abia după ce îi vedeau împreună de câteva ori aveau să-și dea seama că puteau obține un subiect fierbinte și că ea era noua lui iubită. Fosta lui prietenă, femeia violentă, era deja logodită, deci ținea de domeniul trecutului și nu mai interesa pe nimeni. Scurta lor legătură fusese tipică iubirilor hollywoodiene, efemere, deși fusese mult mai problematică decât majoritatea, dar cel puțin Leslie reușise să ascundă presei toate detaliile, în ciuda afirmațiilor și acuzațiilor acesteia cum că ar fi gay. Toată lumea uitase deja incidentul.

Întrucât Leslie avea o ședință a doua zi dimineată, merseră la culcare devreme și, chiar înainte să adoarmă, primiră telefon de la Chloe. Era cu bona și încă nu se dusese la culcare, iar mama ei, spuse fetița, nu era acasă. Începuse școala în ziua aceea și le povesti tot ce făcuse. Era în clasa întâi și spunea că avea deja o mulțime de prieteni. O anunță pe Coco că ursulețul roz, botezat după ea, o ducea bine. Pentru Coco, discuția cu micuța era ca o dulce aducere-aminte a idilei lor din vară.

Dormiră duși amândoi în patul extrem de confortabil, iar recepționera îi trezi a doua zi de dimineață, la ora șapte. Leslie trebuia să ajungă la studio nu mai târziu de ora opt, și îl aștepta o zi lungă. Îi spuse cu părere de rău că nu putea să ia masa de prânz cu ea, deoarece urmau să lucreze fără întrerupere, până pe la șase sau șapte, ca să treacă în revistă toate observațiile regizorului. Petrecerea la care se duceau era programată să înceapă la ora opt. Leslie trecea doar ca să se schimbe și să o ia pe Coco, iar ea promisese să fie gata până atunci. Avea de gând să meargă la coafor în acea după-amiază.

– O să te descurci singură azi? o întrebă el puțin îngrijorat, când își termina micul dejun.

El băuse o ceașcă de cafea, ca să se trezească, iar ea, un ceai.

– Mă descurc, îi răspunse zâmbind. O să merg pe la magazine și apoi la muzeu.

Fusese orașul în care locuise odinioară și îl știa bine. Avea prieteni vechi, pe care ar fi putut să-i viziteze, dar nu voia. Venea aici atât de rar, încât pierduse legătura cu majoritatea dintre ei. Iar viața pe care o ducea era atât de diferită de cea a fostelor sale colege, care fie deveniseră casnice în Beverly Hills, fie lucrau chiar ele în industria divertismentului, fie ca actrițe, fie ca producătoare. Ea era una dintre puținii care plecaseră din L.A. Cei mai mulți dintre foștii ei colegi iubeau acest oraș.

Leslie o sărută înainte de a pleca și-i spuse că îi comandase o mașină cu șofer pentru ziua aceea. Făcu duș, se îmbracă și plecă din hotel pe la ora zece. Nu îi acordă nimeni nici o atenție, deoarece deocamdată nu putea face nimeni legătura între ea și Leslie. Încă se putea bucura de

anonimat, ca o persoană oarecare, colindând magazinele de pe Melrose, luând masa de prânz la Fred Segal și apoi vizitând Muzeul de Artă din Los Angeles. Ajunsesse la coaforul hotelului pe la ora patru, iar la șase era deja în cameră. Mai avea timp doar să se împrospăteze cu o baie, să se machieze și să se îmbrace înainte ca Leslie să intre pe ușă, exact la ora șapte. Păru extenuat când sosi ducând sub braț scenariul său cu colțurile roase, care conținea milioane de însemnări. Urmau să primească a doua zi copii noi, care aveau să cuprindă toate modificările făcute până atunci. Avea de învățat o mulțime de replici dificile.

– Cum a fost azi? o întrebă el și o sărută.

I se părea o încântare să o poată vedea la sfârșitul zilei de muncă. Ea era pentru el o oază de liniște, unde își putea căuta refugiu după tot stresul cu care se confrunta atunci când lucra. Adora să o vadă făcând parte din viața lui. Era tot ce-și dorise atunci când discutaseră despre asta și nici nu îndrăznise să speră că se putea întâmpla.

– A fost distractiv, zise Coco părând relaxată și fericită, în timp ce Leslie îi admira zâmbind ținuta.

Purta tanga și un sutien din dantelă neagră, cerceii cu diamante și pantofi cu tocuri înalte; părul ei lung era foarte drept și neted. Intenționa să-și pună rochia chiar înainte de a pleca, ca să n-o șifoneze.

– Frumoasă toaletă, o tachină el admirându-i picioarele lungi, bine proporționate, și silueta perfectă.

Găsea că arată fantastic. Tot la salon își făcuse și manichiura, și pedichiura. Era superbă și sofisticată chiar înainte de a-și îmbrăca rochia. Plimbătoarea de câini de care se îndrăgostise în San Francisco se transformase

într-o lebădă. Iubea la nebunie versiunea originală, dar, trebuia să recunoască, o plăcea și pe cea nouă.

Leslie fugi în baie ca să facă un duș și să se bărbie-rească și ieși câteva minute mai târziu proaspăt ras și cu părul ud, încheindu-și nasturii unei cămăși albe impecabile. Își luă o pereche de pantaloni negri și o jachetă neagră din cașmir, cu mocasini asortați, iar Coco se îmbracă iute. Rochia era sexy și, în același timp, elegantă, cu o croială care dezvăluia un decolteu discret. Era atât de frumoasă, încât îl lăsase fără cuvinte, și rămaseră amândoi în loc, pentru un moment, admirându-se reciproc cu o expresie de încântare pe față. *Era prima seară în care ieșeau împreună, în public, în lumea lui Leslie.*

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuse el părând amețit de frumusețea ei, pe când ieșeau din cameră.

Sub braț avea o poșetă plic din satin. Tot ceea ce-și cumpăraseră era șic și-i puneă în valoare frumusețea. Apoi, cei doi se îndreptară la braț către mașina care îi aștepta, când, brusc, blițul unui fotograf li se aprinse în față. Coco păru surprinsă pentru o clipă, dar își reveni după ce urcară în mașină. Coco nu spuse nimic, iar Leslie îi atinse ușor mâna, în semn că totul avea să fie bine. Discutară tot drumul, până la casa producătorului, care era în Bel-Air, nu departe de hotel.

Odată ajunși, se pomeniră în fața unei case imense, ce putea trece cu ușurință drept palat, fiind întâmpinați de valeți care parcau mașinile invitaților. Evident, era o petrecere mai mare decât se așteptau ei, dar erau și o mulțime de nume importante asociate cu acest film.

Afară nu aștepta nici un paparazzo, iar Leslie, ușurat, o trase pe Coco iute de mână înăuntru și, deodată, se treziră într-un coridor pavat cu marmură, cu o scară spiralată grandioasă și o colecție de tablouri pe pereți demnă de Luvru. Erau două Renoir, un Degas și un Picasso, și, înaintând spre living, cei doi văzură mulțimea de invitați forfotind printre exponate superbe de anticariat și obiecte rare de artă. Producătorul îi întâmpină călduros și o sărută pe Coco pe obraz.

– Am auzit foarte multe despre tine, spuse el zâmbindu-i amabil. L-am cunoscut pe tatăl tău. A fost agentul meu mulți ani. Le știu și pe mama și pe sora ta. Draga mea, te tragi dintr-o familie de legende hollywoodiene!

Deodată, Leslie îi zâmbi unei femei absolut spectaculoase, care se apropia de ei, iar Coco își dădu imediat seama cine era: Madison Allbright, partenera lui de film din rolul principal feminin.

– Maddie, vreau să ți-o prezint pe Coco, zise Leslie, făcându-le cunoștință celor două femei, moment în care gazda lor dispăru în mulțime, în timp ce invitații continuau să sosească.

– A vorbit despre tine fără încetare, toată săptămâna, spuse Madison zâmbindu-i lui Coco.

Purta jeanși și sandale cu tocuri înalte și o bluză cu strasuri. Avea o siluetă incredibilă și un păr lung, blond și foarte bogat. Era de vârsta lui Coco, dar nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Avea niște ochi mari, frumoși și un ten perfect.

Cele două femei stătură de vorbă câteva minute, Coco încercând să nu se arate impresionată peste măsură de toate personalitățile pe care le vedea în jur.

Își tot spunea că întâlnise deja indivizi la fel de importanți în casa părinților săi, deși trecuse mult timp de-atunci. Era mult mai emoționată decât lăsa să se vadă. Leslie nu se îndepărtă de lângă ea nici un moment și stătu permanent cu brațul pe după mijlocul ei, prezentând-o tuturor. Îi oferea tot sprijinul și voia ca ea să simtă asta. Leslie știa că nu-i era ușor.

Înainte de servirea mesei, ziaristi și fotografi apărură din rândurile mulțimii ca din pământ și începură să facă fotografii vedetelor. Leslie era primul pe lista lor. Prima reporteră o privi cercetător pe Coco și ridică o sprânceană. Îl privi pe Leslie direct în ochi și întrebă ceea ce admiratorii lui ar fi vrut să știe:

– O nouă prietenă?

– Nu chiar atât de nouă, răspuse Leslie râzând. Ne cunoaștem de multă vreme. Suntem prieteni de familie de mai mulți ani, zise el ținând-o strâns pe după mijloc.

O putea simți pe Coco tremurând și-i prinse mâna în palma lui.

– Cum o cheamă? întrebă reportera din nou.

– Colette Barrington, răspuse Coco la întrebarea indirectă, spunându-și numele întreg.

– Ești una din fiicelile lui Florence Flowers? întrebă iar, mângălind de zor în carnețel.

– Da.

– I-am citit toate cărțile. Și-mi plac și filmele surorii tale, zise femeia cu un zâmbet ca de baracadă. Coco cunoștea bine genul. Ce rochie porți?

Voia să răspundă „de seară“, dar știa că trebuia să-i facă jocul ziaristei.

Dacă acceptase să-l însoțească aici, trebuia să se poarte așa cum se cuvenea. Măcar atât îi datora.

– Oscar de la Rentă.

– Foarte drăguță, comentă aceasta, mângăind și acest lucru în carnetel, după care se întoarse spre Leslie, în timp ce un fotograf le făcu o fotografie în care Leslie o ținea pe Coco pe după umeri. Și deci, Leslie, e ceva serios sau nu? Unde „nu“ se traducea prin: „tot o aventură“.

– Domnișoara Barrington a fost foarte drăguță să mă însoțească astă-seară aici, ceea ce este foarte solicitant pentru orice persoană civilizată, îi zise el reporterei, etalând un zâmbet strălucitor. Nu cred că e cazul să-i stricăm reputația deocamdată.

Reportera râse și păru mulțumită pentru moment.

– Când pleci la Veneția? îl întrebă interesată.

– Săptămâna viitoare. Știa exact ce să răspundă și cum să ocolească chestiunile pe care nu voia să le abordeze.

– Ești entuziasmat că vei colabora cu Madison Allbright?

– Peste măsură, zise el cu o expresie de încântare exagerată, iar reportera râse din nou. Vreau să spun, uită-te la bluza pe care o poartă. Toate strasurile acelea ar putea zăpăci, sau chiar orbi, orice bărbat. Apoi, vorbind serios: Este o actriță minunată și sunt onorat să pot lucra cu ea. Sunt sigur că va face o treabă fantastică.

– Mult noroc cu filmul, spuse reportera și se duse să intervieveze pe altcineva.

Le puse același gen de întrebări și celorlalți, la fel cum făcură și restul reporterilor invitați în sanctuarul casei

producătorului. Ziariștii fuseseră foarte atent selectați, astfel încât publicațiile la care lucrau să facă reclamă bună filmului. Leslie îi șopti lui Coco că toată afacerea asta era precum târgul de vite. Mai erau și vreo doisprezece fotografi care făceau poze la toată lumea. Rând pe rând, îi fotografiară și pe Leslie și pe Coco, unele cadre cu amândoi, altele numai cu Leslie, iar trei dintre ei cerură ca Leslie să pozeze și cu Madison. Actorii cooperară pe deplin cu jurnaliștii, după care, toată presa, reporteri și fotografi, fu condusă afară, pentru ca invitații să poată lua loc la mesele din jurul piscinei. Pe fiecare masă erau așezate orhidee, și alte câteva sute pluteau în piscină. Leslie o privi atent în timp ce se așezau la masă.

– Te simți bine?

Se descurcase de minune cu presa. Un surâs cald, suficient de politicos și de plăcut, fără alte detalii cu excepția informației despre rochia pe care o purta. Era așa o ușurare să fie cu cineva care nu se agăța de el, sărutându-l în fața fotografiilor, sau care să se înfășoare în jurul lui ca un șarpe, așa cum făceau majoritatea actrițelor cu care ieșise în trecut, doar ca să iasă ele în evidență. Nu încerca să atragă atenția mass-mediei asupra ei și nu pretindea că ar fi fost mai mult între ei decât în realitate, deși, în cazul lor, era. Și arăta atât de elegantă și de calmă, încât nici nu-ți puteai da seama dacă era doar o parteneră de petrecere sau cineva special. Îi era foarte recunoscător pentru discreția de care dăduse dovadă. Urmărind-o, Leslie își putea da seama că mai trecuse prin așa ceva și că se descurca foarte bine, mai bine decât credea ea.

– Mă simt bine, spuse ea zâmbind. Fără presă, ar fi fost o seară perfectă, dar era imposibil de evitat.

Coco bănuise că ar putea fi prezenți, dar nu îndrăznise să întrebe. Nu voia să aibă emoții și mai mari.

– Ai fost splendidă, îi șopti el și apoi o prezentă tuturor celor de la masa lor, majoritatea fiind actori din filmul la care lucrau, cu partenerii sau parteneriele lor.

Fusese o seară frumoasă; mulțumind producătorului și soției acestuia, se retraseră. Erau printre primii invitați care plecau de la petrecere. Leslie avusese o zi lungă și își făcuse deja datoria; după câte vedea, și Coco era obosită.

Afară așteptau patru fotografi, dornici să facă poze invitaților pe măsură ce plecau de la petrecere. Ca la un semn, aceștia se repeziră spre Leslie, care, ținând-o pe Coco de mână, le zâmbi fără să clipească.

– Cum o cheamă? strigă unul dintre ei.

– Cenușăreasa! răspunse Leslie. Ai grijă, că s-ar putea să te transformi într-unul din șoricei, îl ironiză Leslie intrând tacticos în mașină și trăgând-o la fel de iute și pe Coco, lângă el.

Închiseră portiera, și mașina o porni din loc, iar Leslie răsuflă ușurat uitându-se la ea.

– Iubito, cred că vei fi mulțumită să afli că și eu detest asemenea seri. E al dracului de obositor. Dacă mai zâmbesc o singură dată, simt că-mi va pica fața.

– Ai fost fantastic, zise ea zâmbindu-i plină de mândrie.

– Și tu la fel. Ți s-a părut de nesuportat întreaga experiență? o întrebă îngrijorat.

– Nu, spuse ea sincer. Într-o oarecare măsură, a fost chiar distractiv. Deși o asemenea distracție tinde să-ți ajungă pentru multă vreme. Madison e superbă, comentă ea, încercând să nu pară îngrijorată.

Coco își aminti tot ce îi spusese sora ei despre Leslie și despre partenerile lui de film, iar el își dădu seama imediat de asta.

– Eu găsesc că tu ești cu mult mai frumoasă decât ea. Mi s-a părut vulgară în bluza aceea. Iar sânii pe care-i are acum par să fie cu patru mărimi mai mari. Jur că sunt de două ori mai mari decât atunci când am văzut-o ultima dată! Tu ai fost cu mult mai drăguță și mai elegantă decât ea. Am fost extrem de mândru în compania ta, îi mărturisii cu sinceritate. Îți mulțumesc că ai acceptat să treci prin asta.

– Mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, zise ea. Nici măcar n-o deranjaseră reporterii atât de mult pe cât își imaginasă. Dacă nu e mai rău de-atât, cred că pot face față.

Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar voia să fie sincer cu ea.

– Se poate și mai rău de-atât. Astă-seară au fost nevoiți să se poarte frumos. Altfel, ar fi fost scoși afară de urechi, sau chiar mai rău, zise el zâmbind. Odată ajunși la hotel, urcară iute în cameră, în caz că îi urmărea vreun fotograf, dar nu se ținuse nimeni după ei. Uneori era însoțit de bodyguarzi, însă nu și de această dată. În seara asta, totul fusese sub control și cât se poate de civilizată.

Leslie își scoase jacheta și pantofii și se trânti pe canapea, după care, amintindu-și de un lucru pe care i-l dăduse producătorul, încercă să pescuiască obiectul din buzunar și să i-l arate lui Coco.

– Am cheile casei din Malibu. O avem la dispoziție în acest weekend, zise cu un aer victorios și le aruncă pe masă.

Era vineri seară, și avea de gând să o ducă pe Coco acolo a doua zi de dimineață, atunci când se trezeau – nu prea devreme, spera el.

Coco își scoase rochia și o atârână pe umeras, după care îl urmă pe Leslie în dormitor. Seara aceea fusese un succes și reușise să supraviețuiască. Fusese captivant să fie alături de el și vedea cât de mândru era Leslie de ea. Iar ea era mândră de el în egală măsură. Și, după câteva minute, intrară amândoi mulțumiți în pat. Deși se simțiră bine, erau extenuați, dar fericiți că scăpaseră. Acum puteau face ce voiau, pentru tot restul weekendului. Leslie era atât de obosit, încât, până să stingă Coco lumina, adormise deja. Îl sărută ușor pe obraz, iar el nici nu mișcă. Avusese o zi grea, iar acum dormea dus.

Când se treziră a doua zi de dimineață, comandara micul dejun în cameră, iar Leslie studie ziarele cu atenție. Fără vreun comentariu, i-l înmână lui Coco. Pe pagina ziarului era o fotografie mare, cu ei doi stând de vorbă cu Madison Allbright. Numele lui Coco apărea dedesubt, dar fără alte detalii. Nu era nimic deplasat.

– Super! zise Leslie părând foarte mulțumit.

O jumătate de oră mai târziu, ieșeau din hotel, pornind la drum spre Malibu. Găsiră cu ușurință casa producătorului. Frigiderul fusese aprovizionat cu tot ce le-ar fi trebuit, iar casa arăta absolut spectaculos, fiind situată chiar pe plajă, în Colony. Coco se simți din nou asemenea Cenușăresei. Viața alături de el era ca o poveste.

– Nu este tocmai Bolinas, comentă ea strâmbându-se în glumă.

Era o casă enormă, proiectată de un arhitect și designer renumit, în care tot interiorul fusese zugrăvit în alb

în combinație cu bleu, iar în camera lor trona un pat imens cu baldachin.

Se anunța un weekend perfect. Se plimbară pe plajă, dormiră la soare pe șezlonguri superconfortabile, jucară cărți, se uitară la filme, făcură dragoste și vorbiră despre un milion de lucruri. Era exact genul de minivacanță de care aveau nevoie amândoi, și Leslie îi promise că weekendul următor avea să vină el la Bolinas. Își propusese să plece la Veneția direct din San Francisco. Cu toate că era mai complicat așa, voia să fie cu ea până în ultimul moment.

– Ce-ai zice să vii în vizită, după ce mă instalez acolo? o întrebă pe când se odihneau pe terasă, după o plimbare lungă, pe plajă.

– Nu cred că voi reuși până când nu se întorc acasă Jane și Liz. Și nu știu dacă pot găsi înlocuitor pentru o perioadă atât de lungă. Oricum, vei fi ocupat și tu, zise ea plină de înțelepciune, iar el păru, dintr-odată, dezamăgit.

Nu voia să aștepte până se întorcea din Italia, ca să o vadă din nou.

– Dar trebuie să mă întorc și la hotel, la un moment dat. Iar tu ai putea veni pe platou sau te-ai putea plimba prin Veneția. E un orașel minunat!

Dar pentru Coco și mai important era faptul că *el* era un om minunat.

– Am să încerc. Promit!

Liz spunea că se întorceau cam peste două săptămâni. La o săptămână după plecarea lui.

– O să vorbesc cu Erin, să văd dacă-mi poate ține locul. Tot pe ea o lăsase și în acel weekend și părea foarte mulțumită de ceea ce făcea și de banii pe care-i

câștiga, ceea ce lor le convenea de minune. Coco era dispusă să o lase pe Erin să facă asta mai des, dacă și ea ar fi fost de acord. Mai lucra și în altă parte, tot temporar, și mai aveau încă de pus la punct toate detaliile.

– O să înnebunesc fără tine, zise Leslie posomorât. Nu-mi place să fiu departe de tine, mărturisi el, deși nici ei nu-i plăcea.

Fuseseră patru zile crâncene pentru ea, cât fusese el plecat din San Francisco. Iar acesta era de-abia începutul. El obișnuia să petreacă foarte mult timp în locațiile filmelor, uneori chiar luni la rând.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, zise ea încercând să nu se gândească prea mult la asta.

Cel puțin, venea la Bolinas weekendul următor, înainte să plece.

Ar fi vrut să o întrebe dacă acum credea că ar fi putut să se mute cu el, în L.A., dar nu îndrăznea. Știa că era prea devreme. Și nu întotdeauna avea să meargă atât de bine pe cât mersese cu o seară în urmă. Acela fusese un spectacol de prezentare regizat până în cele mai mici detalii. Cu alte ocazii, dacă li se dădea frâu liber, ziariștii scăpau deseori de sub control, instigând adevărate atacuri. Detesta asemenea momente și știa foarte bine cât de mult le-ar urî Coco. Dar asemenea momente făceau parte din munca lui, și nu era cinstit ca ea să fie nevoită să treacă prin așa ceva. Ea nu avea de ce să le suporte, pe când el nu avea de ales. În cazurile extreme, putea fi o adevărată nebunie, și nu eră chip ca o persoană sănătoasă la minte să poată trăi așa.

Se înapoiară la hotel duminică după-amiază. Nu era decât un singur fotograf în fața hotelului, care le făcu

o fotografie în vreme ce coborau din mașină. Coco vedea că Leslie era enervat, dar reuși să etaleze un zâmbet radiant în fața aparatului de fotografiat. Avea o filosofie a lui că, dacă tot te prind, măcar să arăți bine, nu ca un ucigaș pe punctul de a lovi cu toporul. De asta îl văzuse ea aproape mereu zâmbitor și plăcut în toate revistele.

Intrară grăbiți și se îndreptară către camera lor, reușind să scape de fotograf. Paparazzilor nu le era permis accesul în incinta hotelului Bel-Air. Rămaseră în cameră, cu storurile trase, până la plecarea lui Coco. Făcură dragoste și apoi dormiră puțin, după care, cu inima strânsă, Leslie o trezi ca să-și facă bagajul. Făcură un duș împreună, apoi Coco se îmbracă de plecare. Lua ultimul avion spre San Francisco. Erin nu îi mai putea ține locul. Petrecuseră trei zile împreună și, oricum, pe Leslie îl aștepta o săptămână grea, lucrând în fiecare zi până seara târziu.

Leslie însuși îi duse bagajele la mașină, ca să nu fie nevoiți să cheme valetul, și i le înmână șoferului. Când se întoarse spre Coco să-i spună ceva, o serie de blițuri li se aprinseră în față. Lumina intermitentă o orbi temporar pe Coco, care, deodată, se simți împinsă, iar în clipa următoare era luată pe sus, trezindu-se în mașină, fără ca măcar să conștientizeze ce i se întâmplase. Leslie ateriză peste ea, strigându-i șoferului să o ia din loc, după care accelerară, depărtându-se de hotel. Ea, cu sufletul la gură, se întoarse către Leslie, care se rezema de scaunul banchetei.

– Ce-a fost asta? întrebă Coco uluită.

– Paparazzi. O turmă întregă. Iubita mea, mi-e teamă că deja nu te vor mai considera doar o parteneră de

petrecere pentru o seară. De acum, începe distracția, spuse el pe un ton resemnat. Leslie trecuse prin asta de o mie de ori, dar pentru ea era o primă degustare a ceea ce avea să vină din belșug. Te-am lovit cumva când te-am împins? o întrebă îngrijorat, iar Coco clătină din cap.

– Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici n-am știut ce e cu mine. Nu știam dacă ei m-au împins ori tu.

– N-am vrut să-i las să te împresoare. Ar fi făcut-o! Erau cam zece. Cred că s-a dus vorba – sau poate au făcut-o la nimereală. Au obținut ce-au vrut, așa că de-acum nu ne vor mai scăpa din ochi. Mă bucur că pleci astă-seară! Din acest moment, ar deveni supărător pentru tine.

În San Francisco nimeni n-ar fi știut unde să o găsească, ceea ce era perfect. Leslie părea foarte calm, iar Coco, luând exemplul de la el, încercă să nu lase întâmplarea să o supere. Dar, fără îndoială, secretul lor fusese descoperit. Bun venit în lumea lui Leslie! Și avea dreptate, presa nu se purta întotdeauna elegant, așa cum se întâmplase în seara precedentă. De această dată fotografiile reacționaseră mai dur, deși Leslie fusese mai rapid, dat fiind că avea instinctele formate în urma unei vaste experiențe și a unui antrenament îndelungat.

O conduse până la controlul de securitate din aeroport și o sărută. Aici nu erau fotografi. Erau doar oameni obișnuiți care își aruncau privirea la ei și care, recunoscându-l, tresăreau și începeau să șușotească între ei. Abia după ce o sărută și porni către ieșire, îl opri cineva ca să-i ceară un autograf. Leslie îi făcu lui Coco cu mâna, iar ea îi zâmbi, după care trecu dincolo de punctul de control. Deja îi simțea lipsa pe când se îndrepta singură spre poarta de îmbarcare.

capitolul 13

Spre uimirea ei, mama lui Coco o sună a doua zi la ora opt, chiar înainte să plece la muncă.

– Dumnezeu mare! Tu ce mai pui la cale acum?

Habar nu avea ce voia să spună. Dormise ceva mai mult decât de obicei, dat fiind că seara trecută ajunsese târziu acasă, iar acum se grăbea să plece ca să preia primul lot de câini.

– Sunt în drum spre muncă. De ce?

– Ei bine, se pare că faci ceva mai mult de-atât în ultima vreme. Ziarul de azi este plin de tot felul de bârfe despre tine și Leslie Baxter. Se spune că ai petrecut weekendul cu el la Bel-Air și că tu ai fi ultima lui cucerire. Când s-a întâmplat? întrebă mama ei interesată.

– În vară, zise Coco prevăzătoare.

Nu avea nici un chef să discute despre asta cu mama ei și să audă genul de comentarii de care avusese parte de la Jane. Deși vanitatea mamei sale fusese oarecum temperată după ce le dezvăluise relația sa amoroasă cu un bărbat mult mai tânăr decât ea, Florence nu se schimbase câtuși de puțin. Și nu fusese de acord

niciodată cu vreun bărbat din viața lui Coco. Dacă de această dată reacționa altfel, ar fi fost o premieră, iar Coco nu credea că asta era cu puțință. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Nu ți se pare că este puțin cam plin de vervă pentru tine?

– E un om destul de normal atunci când nu este în L.A.

– Așa sunt toți sau, mă rog, majoritatea, când sunt în altă parte. Coco, el este o mare, mare vedetă, iar tu nu ești. În cele din urmă, se va întoarce la cei de teapa lui. Probabil că ești ca o gură de aer proaspăt pentru el, dar nu o să dureze, o avertiză mama ei, repetând, oarecum mai politicos, ceea ce îi spusese sora ei.

– Mersi pentru votul de încredere, zise Coco scurt. Nu pot vorbi acum despre asta, sunt în întârziere.

– Bine, atunci distracție plăcută cu el, dar nu o lua serios.

– Tu așa faci cu Gabriel? întrebă Coco.

– Bineînțeles că nu! Ce te face să spui așa ceva? Suntem împreună de un an și ne respectăm reciproc. Nu e doar o aventură de-o vară, spuse ea ofensată.

– Hm, cine știe? Poate nici a mea nu este. Vom vedea ce se întâmplă.

– O să-ți frângă inima când te va părăsi pentru vreo actriță celebră. Și, în afară de asta, e prea bătrân pentru tine!

Coco o asculta dându-și ochii peste cap.

– Nu pot să cred că, dintre toți, te găsești tocmai tu să-mi spui asta! Trebuie închid, mamă.

– Ai grijă! Bucură-te de ce ai cât mai durează!

Amândouă femeile închiseră, iar Coco, necăjită, urcă în furgonetă. De ce credea toată lumea că avea de gând doar să se joace cu ea și că apoi o va părăsi? Un star de cinema nu se putea îndrăgosti cu adevărat? Era oare imposibil să fie un om ca toți ceilalți sau să vrea mai mult decât o scurtă aventură cu partenera de film? De ce credea toată lumea că nu însemna nimic pentru el? Problema părea să fie ea, nicidecum el. Tuturor li se părea că e atât de insignifiantă, încât nu reprezenta nimic în ochii lui și că totul se va termina între ei întrucât nu-l merita. Se simți deprimată toată ziua din pricina asta și nu putu vorbi cu Leslie decât după-amiază, târziu, acesta fiind în ședințe toată ziua. În cele din urmă, o sună la ora șase și, judecând după voce, era epuizat.

– Bună, iubito! Cum a fost astăzi? întrebă el, iar Coco îi spuse imediat despre discuția cu mama ei.

O sunase și Jane, dar nu-i răspunsese.

– Câte stereotipii! exclamă ea nervoasă. Vedeta de cinema și plimbătoarea de câini. În opinia mamei, nu sunt mai mult decât o bucățică bună pentru tine, și încă una așa, de încălzire.

– Draga mea, nu te subestima, spuse el cu seriozitate. Cred că poți fi o bucățică bună pe termen lung.

– Of, mai taci și tu, zise ea zâmbind pentru prima oară în ziua aceea.

– Nu lăsa asta să te influențeze. Azi au fost o mulțime de chestii în ziare. Inclusiv o fotografie în care sunt cu amândouă mâinile pe fundul tău, când te băgam în mașină. Cred că aceea e preferata mea.

– Și ce spun ziarele? întrebă Coco îngrijorată.

– Unul dintre ele a spus că ești ultima mea „frumusețe“. Altul te numește recenta mea prietenă misterioasă. Chestii standard. Ascultă, n-am făcut nimic ieșit din comun. Nu eram beți morți, de-abia să ne ținem pe picioare, și nu am făcut sex în public, deși am putea încerca. Spun doar că ești ultima mea parteneră sexy sau ultima mea idilă; mă rog, chestii de genul acesta. După ce vom fi văzuți împreună pentru o vreme, se vor calma. Deocamdată, este știrea fierbinte a momentului și toți vor să știe cine ești și unde locuiești. Iar tu nu stai aici, eu plec curând, așa că suntem feriți.

Dar dacă ar fi locuit acolo, împreună cu el? Paparazii le-ar fi stat pe cap zi de zi. Era exact motivul pentru care nu voia să se mute la L.A.

– Nu-ți face griji din cauza asta. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Acum suntem expuși și nu mai este cale de întoarcere. E ca și când ți-ai pierde virginitatea cu presa – doare numai prima dată, și, atâta timp cât ne purtăm decent în public, nu vom avea probleme.

În opinia ei, Leslie era mult prea optimist, dar nu voia să-l contrazică. În cursul serii, se mai gândi la discuția lor, când mama ei o sună din nou. Era cât pe ce să nu răspundă, dar, în cele din urmă, o făcu. Voia s-o anunțe că o reporteră sunase la ea la birou, întrebând unde locuia fiica ei. Coco se întrebă dacă nu cumva fusese reportera de la petrecere, care o întrebase dacă era fiica lui Florence Flowers. Din câte spusese Leslie, unul dintre ziare menționase acest detaliu. Mama ei îi ceruse secretei să spună că locuia, de fapt, în Europa și că venise în L.A. doar pentru câteva zile.

– Ce mutare deșteaptă! Îți mulțumesc, mamă!

Îi era recunoscătoare chiar și pentru atât, deși mama ei nu credea că Leslie avea să fie prea mult timp interesat de Coco.

– Îi va pune pe o pistă greșită, pentru o vreme. Când te mai vezi cu el?

Acum, mama ei era curioasă în privința lor.

– Weekendul acesta. Vine la Bolinas. Apoi, luna viitoare pleacă la Veneția, la filmări, unde va sta o lună sau două.

– Asta s-ar putea să vă termine relația. El va fi zi de zi alături de partenerile lui de film, iar tu vei fi la zece mii de kilometri distanță. Iubirile hollywoodiene nu fac, de obicei, față unor asemenea intemperii. Singurătatea îi face să se atașeze mai puternic de persoanele cu care lucrează, și nu de cele pe care le lasă acasă. Ca atunci când ești în croazieră.

– A, mersi pentru asigurare, spuse Coco sumbru.

Era exact ceea ce auzise și mai devreme.

– Trebuie să fii realistă dacă te întâlnești cu cineva ca el.

Coco ar fi vrut să o întrebe cât de realistă era ea în privința iubitului ei tinerel, dar se abținu. Era mult mai respectuoasă decât fusese mama ei vreodată.

– Cu cine joacă în film? întrebă Florence interesată.

Coco îi spuse numele câtorva actori din distribuția filmului, printre care și Madison Allbright.

– Probabil că ea va fi aceea, zise mama ei. E o fată superbă. Nici un bărbat nu i-ar putea rezista!

– Mersi, mamă! zise Coco deprimată din nou și, după ce-i mulțumi mamei sale încă o dată pentru favoarea cu presa, închise telefonul.

Stătu lungită în pat ore întregi, gândindu-se la ce-i spusese mama ei. Spre dimineață, Coco era într-o panică totală din pricina partenerei lui Leslie. Îi era și jenă să-i mărturisească, dar era extrem de îngrijorată din această cauză și, prin urmare, suferi îngrozitor toată săptămâna. Nu pomeni numele lui Madison nici măcar o dată, în nici o discuție de-a lor. Se străduia să nu izbucnească în lacrimi. Leslie sosi acasă vineri seară. Intră folosind setul lui de chei și o găsi pe Coco în cadă, cu părul proaspăt spălat, înfășurat într-un prosop. O privi și, dintr-odată, fața i se luminează într-un zâmbet larg. Își scoase hainele și intră și el în cadă, iar Coco zâmbi.

– Asta da, întoarcere acasă! zise el cu o încântare evidentă, sărutând-o.

Și, după doar câteva minute, cei doi făceau din nou dragoste. În ciuda tuturor temerilor ei din acea săptămână, fusese o noapte perfectă. Era ca și când nici măcar nu plecase în Los Angeles. Totul părea exact ca la început.

A doua zi dimineață, pe o vreme splendidă, plecară la Bolinas împreună cu câinii. Era o vreme tipică sfârșitului de septembrie, doar că mai călduroasă decât fusese toată vara, cu nopți calde și plăcute, lucru neobișnuit. Cei doi nu fuseseră niciodată mai îndrăgostiți ca acum. Leslie nu dădea semne că s-ar fi îndrăgostit de Madison Allbright, dar nu ajunseseră încă la Veneția. Însă Coco nu mai era atât de îngrijorată. Pe terasă, în brațele lui, sub cerul înstelat, nu avea nici urmă de îndoială în suflet. Leslie îi făcuse declarații peste declarații, și îl credea. Nu avea nici un motiv să nu-l creadă. O rugă din nou iar să-l viziteze la Veneția, iar ea îi promise că avea să meargă.

Îi adusese din L.A. toate articolele din ziare în care se scrisese despre ei săptămâna aceea. Apăruseră și o serie de fotografii cu ei doi și, fără îndoială, acum presa se afla pe urmele lor.

Vorbeau despre asta duminică dimineața, la micul dejun.

– Știam că, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla, zise Leslie cu înțelepciune. Orice noutate le atrage interesul. Nu au nimic mai bun de făcut decât să caute tot timpul tot felul de bârfe și de întâmplări picante.

– Eu nu sunt deloc picantă, zise Coco uitându-se iar peste fotografiile din ziare și sorbindu-și ceaiul. Dar stai să vezi când le-o spune careva că sunt plimbătoare de câini de meserie! Asta sigur o să le placă!

În schimb, se agățaseră de faptul că era fiica lui Florence, ceea ce o făcea mai interesantă. Îi spusese lui Leslie că o sunaseră deja pe mama ei.

– Eu zic că ești foarte picantă, o asigură el și se aplecă spre ea, ca să o sărute. Ce crezi că le-ar spune Jane, dacă ar suna-o pe ea?

– Că sunt o hipiotă excentrică și o pierde-vară sau ceva la fel de fermecător, zise Coco cu tristețe.

– Dacă face așa ceva, o omor! replică Leslie cu fervoare. Știi ce? Eu cred că, de fapt, femeia asta fierbe de invidie, zise el gânditor, privind spre oceanul din apropiere și apoi spre Coco. Și cred că se oftică pentru că ești frumoasă, faci ceea ce vrei tu și pentru că vei fi mereu mai tânără decât ea cu unsprezece ani. Cred că este suficient de narcisistă încât să ia asta ca pe o insultă. Poate că și atunci când erați mici te invidia, fără să-ți dai tu seama. Nu știu dacă are vreo legătură cu faptul

că ai renunțat la facultate sau că te-ai mutat la Bolinas. Probabil că ăsta e doar un pretext. Ce s-o mai lungesc?! Este înveninată pentru tot ceea ce ai tu și-i lipsește ei, începând cu vârsta. Tu ești delicată, blândă, gingașă și mărinimoasă. Lumea te place. Jane e dură ca sârma ghimpată. Asta a ajutat-o să ajungă acolo unde e acum. Liz este singurul aspect călduros și diafan din viața ei. Cred că ar fi absolut insuportabilă fără ea. Toată lumea o place pe Liz mai mult, chiar și tu. Asta trebuie să fie tare greu de înghițit pentru ea. Și, în plus, până la unsprezece ani, fusese unicul copil, odrasla adorată de părinți, până când ai apărut tu și i-ai stricat totul. Probabil că încă nu te-a iertat, iar toate acele rahaturi pe care ți le spune și de care te tot acuză sunt, de fapt, un pretext. Te defăimează tot timpul și te tratează ca pe un țânc de cinci ani.

Vorbele lui Leslie păreau plauzibile, chiar și pentru Coco, și explicau atitudinea negativă pe care o avusese sora ei față de ea, de când se știa Coco. Teoria lui justifica acest lucru.

– Partea proastă este că mă port de parcă aș avea cinci ani atunci când sunt în preajma ei. Mă speria de moarte când eram mici. Mă amenința mereu că mă părăște mamei sau lui tata și mă trata ca pe o sclavă. Încă o mai face, spuse Coco oftând. Iar eu îi dau apă la moară. Habar n-am de ce este atât de oftică. A fost dintotdeauna favorita mamei, iar când și-a început cariera, tata se uita la ea ca la a opta minune a lumii. Chiar și înainte de asta, când Jane a intrat la cinematografie, la UCLA, tata a fost în al nouălea cer. Faptul că eu am mers la Princeton nu cred că l-a impresionat nici pe

jumătate. Considera că Princetonul este neinteresant. Mi-am căpătat, oarecum, onoarea în fața lui atunci când am intrat la Stanford, la drept. Nici nu cred că am vrut să mă înscriu. Am făcut-o doar ca să-l mulțumesc pe el, după care am urât fiecare clipă petrecută acolo. Așa că mi-am propus să nu trec examenele. Ceea ce chiar intenționez să fac. Tot ce-mi doream era să-mi susțin masteratul în istoria artei și să lucrez într-un muzeu. Tata a zis că n-o să fac nici un sfanț în meseria asta și că era o alegere prostescă.

– Și de ce n-o faci acum? sugeră Leslie cu o sclipire în ochi, entuziasmat de idee. Dacă nu, fă-te veterinar, o tachină el.

Adora fiecare câine pe care-l scotea la plimbare și-i trata pe toți ca pe niște copii. Dar Leslie știa că era pasionată și de artă. Casa ei minusculă era ticsită cu cărți de artă.

– La ce mi-ar mai folosi acum? E cam târziu să-mi reiau studiile.

– Nu, nu este! Și, de ce nu, dacă te face pe tine fericită? Ai putea merge la UCLA, dacă vii să locuiești cu mine. Sau la Stanford ori la Berkeley, dacă ne stabilim aici.

Leslie încă mai încerca să o convingă să se mute cu el. Pentru el, ar fi fost mai simplu în L.A., dar, pentru ea, era dispus să se mute și la San Francisco.

– Poate, zise ea meditativ. Am fost mereu atrasă de restaurarea artei. Am făcut un curs despre asta la colegiu și mi s-a părut fascinant.

Nu mai făcuse această mărturisire nimănui. Pe Ian nu-l interesase arta, ci doar natura, iar ea era mai tânără pe-atunci și se lăsase influențată de el. Iar tatăl

ei credea că orice altceva în afară de științele juridice era o pierdere de timp.

– De ce nu încerci să înveți mai multe în acest domeniu, măcar pentru o vreme? Poți hotărî mai târziu ce să faci cu informația. Poate că nu va ieși nimic, dar eu te voi susține. Și cred că va fi interesant de văzut.

Coco era cu totul altfel decât familia ei și își dădu seama că Leslie o respecta pentru acest lucru, pe când familia ei nu. El o făcea să se simtă bine în pielea ei. Și fusese foarte pătrunsă și de teoria lui cu privire la ura pe care i-o arăta Jane.

– Veneția ar putea fi un loc foarte interesant pentru tine, dacă zici că te interesează restaurarea. De ani de zile se chinuie cercetătorii să țină orașul în picioare, să nu se prăbușească. E o comoară!

El mai vizitase Veneția, spre deosebire de Coco. Ea fusese la Florența, la Roma, la Pompeii și, o dată, la Capri, cu părinții ei, cu iahtul, dar niciodată la Veneția.

– Dacă vin acolo, nu vin pentru artă, zise ea zâmbind. Vin să te văd pe tine.

– Le poți face pe-amândouă. Oricum, eu voi lucra mai tot timpul. Și, dacă te interesează bisericile, sunt cam vreo zece milioane pe-acolo, una mai frumoasă decât alta.

Suna foarte interesant și îi promisese că avea să-l viziteze după ce se întorceau Liz și Jane. Încă nu lămuriseră chestiunea locuinței și anume, unde aveau să stea în cele din urmă sau măcar dacă voiau să locuiască împreună – dar, puțin câte puțin, își făceau planuri care-i priveau pe amândoi. Coco se gândea că restul avea să vină de la sine, dacă așa era să fie. Dacă pleca

din San Francisco, trebuia să închidă afacerea. Tatăl ei îi lăsase destui bani încât să trăiască confortabil, dar s-ar fi simțit vinovată dacă nu-și câștiga singură existența. Iar această afacere a ei se dovedise mai profitabilă decât se așteptase. Putea economisi și putea investi o parte din sumă, ceea ce îi asigura un sprijin pentru mai târziu. Nu voia să fie dependentă de Leslie. Mama și sora ei câștigau o mulțime de bani, sporindu-și considerabil averile de pe urma propriilor cariere. Coco nu câștigase niciodată bani mulți, dar și stilul ei de viață era cu mult mai modest decât al oricăreia din cele două.

Leslie îi ceruse de nenumărate ori în după-amiaza aceea să-i spună când intenționa să vină la Venetia. Dar Coco nu-i putea răspunde altceva decât că spera să poată pleca în câteva săptămâni. Jane și Liz nu-i spusese încă data exactă când se întorceau acasă, dar Coco o avertizase deja pe Erin că urma să plece în Europa și că va avea nevoie de serviciile ei. Intenționa să stea la el, în Italia, timp de o săptămână, maximum două, dar Leslie spera să o poată convinge să rămână mai mult.

Se întoarseră în oraș pe înserat. Leslie era la volan, iar Coco admira oceanul și stâncile care-l mărgineau, priveliște pe care o adora și care o făcea să se gândească la cât de norocoasă era că locuia acolo. Încă nu era pregătită să renunțe la acel loc. În ultimii trei ani, fusese foarte fericită în Bolinas. Pentru ea, ar fi un mare sacrificiu dacă ar trebui să renunțe la acest rai pe pământ, la siguranța și la confortul ei. Acolo nu-i invada nimeni spațiul personal și nu o deranja. Când era cu Leslie la cabana de la ocean, nici nu trebuia să-și

facă griji din pricina ziariștilor. Era o adevărată oază de liniște. Dar știa că s-ar simți foarte singură acolo fără el. Lelsie juca acum un rol extrem de important în viața ei. Iar lumea lui se afla la ani-lumină distanță de acest loc. Se întreba dacă ar fi cu putință să mai vină și să stea aici în pauzele dintre filme, în viitor. Se simțise foarte bine cu ea în vara aceea, dar el era obișnuit cu orașe mai mari și cu o viață mai tumultuoasă. Știa că, într-o oarecare măsură, trebuia să se adapteze la stilul lui de viață. Dată fiind cariera lui mai solicitantă, era inevitabil. Deocamdată, ea nu avea nimic, doar o slujbă și nimic mai mult.

Își petrecură seara urmărind un film vechi, pe care Coco nu-l mai văzuse, și care îi plăcu foarte mult. Leslie spusese că era un film clasic, și avusese dreptate. Știa o mulțime de lucruri, aproape despre orice film care fusese turnat vreodată. Iar lui Coco îi făcea o deosebită plăcere să afle atât de multe lucruri de la el. Nu era doar un actor frumos care juca în filme comerciale de succes, ci era profund interesat și pasionat de meseria lui. Studiase atât filme renumite, cât și unele mai obscure, ca să înțeleagă ce anume le dădea grandoare. La un moment dat îi mărturisise că, atunci când era mic, își dorea să devină un alt Sir Laurence Olivier, dar știa că nu avea să reușească vreodată. Cel puțin avea ambiția să fie cât de bun putea în domeniul cinematografic. Producătorii aveau tendința să-i dea roluri care îi puneau în valoare mai mult șarmul și înfățișarea, dar era, în aceeași măsură, și un actor bun, iar Leslie era mereu în așteptarea unui rol mai important. Era un interpret excelent, în ciuda rolurilor mai superficiale pe care le juca uneori. Și Jane

spusese același lucru despre el și avea un respect profund pentru munca lui. Îi plăcea să joace și în comedii, și era chiar bun. Contribuia cu umorul său personal la interpretarea rolurilor, iar publicul adora filmele de comedie pe care le făcuse. În adâncul sufletului, își dorise mereu ceva profund. În mod inevitabil, fusese atras și el de mulțimea de bani pe care o aduceau filmele comerciale. Era plătit foarte bine, și era foarte greu să rezști unor asemenea sume de bani.

Rămaseră trei până târziu în noaptea aceea, mâncând înghețată în bucătărie și discutând despre rolul pe care îl juca în filmul actual. Voia să vină cu ceva în plus și îi spuse lui Coco câteva idei, unele dintre care i se părură foarte bune acesteia. Era impresionată de câtă analiză, pregătire și studiu erau comasate în rolurile lui. Era curioasă dacă toți actorii făceau asta, iar Leslie râse când îl întreabă.

– Nu. Numai cei buni. Recunosc că era îngrijorat de colaborarea cu Madison.

Auzise de la alți actori, care mai lucraseră cu ea, că nu-și prea învăța replicile. Asta i-ar îngreuna situația, și deja avusese câteva discuții în contradictoriu cu regizorul despre modul său de abordare a rolului. Îi atribuiseră personajului alte motivații, și, până acum, scenaristul îl susținea pe Leslie, ceea ce nu-i picase bine regizorului. Se pare că era foarte orgolios și voia ca toată lumea să fie de acord cu el. Pentru Leslie, avea să fie foarte dificil la Veneția. Era sigur că urma să aibă mare nevoie de sprijinul lui Coco.

Era deja două noaptea când se duseră la culcare, iar Leslie trebuia să se trezească la șapte, ca să plece la ora

opt. Când se treziră, făcură dragoste în grabă și apoi intrară la duș împreună. Leslie luă micul dejun în pripă, o sărută frenetic înainte de a pleca și îi promise să o sune imediat ce ajungea, iar ea îi ură succes la filmări. Era șocant cum amuțise toată casa din momentul în care plecase el, și cu atât mai mult atunci când Coco se întoarse pentru pauza de prânz. Detesta gândul că avea să fie departe de el, dar știa și faptul că, dacă avea de gând să facă parte din viața lui, trebuia să se obișnuiască cu asta. Leslie era plecat la filmări cea mai mare parte a timpului. Ori se obișnuia cu asta, ori, dacă se muta cu el, îl însoțea la filmări, ceea ce însemna că n-ar mai putea avea nici slujbă și nici o viață personală. Se temea să renunțe la propria viață pentru el și să trăiască în umbra lui, deși chiar și el insistase, luni întregi, că nu voia asta. El voia o parteneră de viață, nu o admiratoare care să-l urmeze peste tot. Și nici o slujnică ori o sclavă. Nu ca sora ei, care părea să creadă că scopul principal în viață al lui Coco era să se îngrijească de toate nevoile ei mărunte, ca și când ea ar fi fost o ființă inferioară, ceea ce Jane, cu siguranță, gândea. Coco era convinsă acum că Leslie avusese dreptate când spusese că venirea ei pe lume îi stricase apele surorii ei și că din această cauză Jane nu o iertase încă și probabil că nici n-avea s-o ierte vreodată.

În casă era o liniște înfiorătoare în seara aceea. Coco se uită la un film vechi cu Leslie, unul dintre favoritele ei, sperând să se simtă mai puțin singură, dar efectul fu invers decât cel scontat. Stătea întinsă pe patul surorii ei, cu privirea țintuită la ecran, la chipul lui, și conștientiză dintr-odată de cine era îndrăgostită.

– Dumnezeule mare! zise ea cu voce tare.

Era îndrăgostită nebunește de unul dintre cei mai mari actori din lume. Și poate că nu era el tocmai Laurence Olivier, însă pentru admiratorii lui era chiar mai mare. Deodată, toate vorbele răutăcioase ale surorii ei îi răsunară în cap și începu să se întrebe ce fusese în capul lor și ce Dumnezeu căutau ei împreună. Era un nimeni, o biată plimbătoare de câini care trăia într-o colibă amărâtă din Bolinas. Poate că Jane avea dreptate. Dintr-odată, o cuprinse o groază cumplită și plânse amar până ce o luă somnul. Singura ei consolare fu telefonul de la Leslie, la miezul nopții, când acesta aterizase la Venetia. Părea extenuat, după două zboruri lungi, dintre care unul avusese și întârziere în Paris.

Coco încercă să-i explice sentimentele pe care le trăise în seara aceea, înainte să adoarmă, groaza pe care o simțise dându-și seama cine era el și mai ales cine nu era ea.

– Astea-s numai prostii, zise el ascultând-o. Tu ești femeia pe care o iubesc. Să nu uiți asta niciodată!

Dar singurul lucru la care se putea gândi după ce închise era întrebarea care nu-i dădea pace și care se tot jucase cu mintea ei încă de când îi urmărise filmul. Pentru cât timp? Dacă Jane avea dreptate, care actriță frumoasă și sofisticată avea să-i ia locul? Coco se înfi-oră la gândul acesta.

capitolul 14

Jane și Liz se întoarseră acasă la o săptămână după plecarea lui Leslie la Veneția. Coco se mutase înapoi la Bolinas cu o seară în urmă, iar luni dimineață, în drum spre serviciu, trecu pe la ele ca să lase cheile. Lăsase totul într-o ordine desăvârșită, asigurându-se că bucătăria era lună și că cearșafurile și prosoapele fuseseră schimbate. Le pusese până și flori proaspete în cameră. Liz chiar o sunase ca să-i mulțumească duminică, atunci când sosiseră. Iar Coco avu parte de o mare surpriză luni dimineață, când merse ca să le dea cheile și îi deschisese Jane. Aceasta purta niște colanți negri și un pulover negru mulat, iar la mijloc avea o umflătură enormă. Era însărcinată în cinci luni. În rest, era la fel de subțire ca întotdeauna și arăta de parcă purta o minge de baschet în pantaloni. În comparație cu restul corpului, burta părea imensă. Imediat ce o văzu, Coco începu să râdă.

– Ce e așa de nostim? întrebă Jane iritată, iar Coco îi zâmbi.

– Nimic. Arăți chiar foarte drăguț.

Arăta spre nepoțica sau nepoțelul ei când apăru și Liz în spatele lui Jane, cu un zâmbet imens pe față.

– Impresionant, nu-i așa? întrebă Liz cu mândrie, îmbrățișând-o pe Coco.

Surorile se salutară cu o îmbrățișare de complezență și cu o sărutare pe obraz, iar burta lui Jane o îmboldi pe Coco pentru o clipă.

– Arată fantastic, confirmă Coco și-i înmână surorii ei cheile.

– Mulțumim că ne-ai ajutat în toate aceste patru luni și jumătate, zise Liz iute.

Se întorseseră cu o lună mai devreme decât era planificat. Filmările decurseseră fără probleme.

– Mi-a prins bine și mie, zise Coco, apoi se înroși. Vreau să spun... ăăă... în orice caz, mi-a făcut plăcere.

– Te cred și eu! zise Jane incisiv. Unde e Leslie?

– La Venetia. Va fi acolo până de Ziua Recunoștinței sau chiar până la Crăciun.

– Bun, asta vă va da timp amândurora să vă veniți în fire, zise Jane cu răutate. Mi-a trimis mama toate decupajele din ziare. Ai făcut mare vâlvă atunci când te-ai dus la el în Los Angeles. Dacă veți locui împreună, situația se va înrăutăți considerabil. Sper că ești pregătită pentru asta, zise ea fără menajamente.

– Luăm lucrurile așa cum vin, cu fiecare zi, spuse Coco repetând cuvintele lui Leslie.

– Vrei să vii la masă mâine-seară? întrebă Jane.

– Nu pot. Am treabă, răspuse Coco fără vreun moment de ezitare. Nu avea de gând să se lase iar muștruluită de sora ei sau să-i asculte predicile despre cât de iute avea s-o păărăsească Leslie după ce se îndrăgostea

de partenera lui de film în Venetia. Era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Se îngrijora și-așa destul de mult din cauza asta.

– Bine, atunci poate altă dată. Apropo, o să avem iar nevoie de tine să stai aici weekendul viitor, zise ea cu dezinvoltură, din pragul ușii de la intrare.

Nici prin cap nu-i trecea să întrebe dacă era, cumva, în regulă pentru Coco. Presupunea, pur și simplu, că aceasta se supunea. Până atunci, așa se întâmplase.

– Nu pot, zise Coco savurând cuvintele pe care nu le mai folosisese până atunci.

Îi venise greu să le rostească, dar o făcuse. Jane avea să fie mereu sora ei cea mare, autoritară și, oarecum, înfricoșătoare. Diferența de vârstă dintre ele era prea mare, iar lui Coco, în relația cu Jane, îi era greu să se impună ca persoană adultă cu nevoi proprii.

– Trebuie să poți. Noi mergem în L.A., ca să pregătim postproducția. Trebuie să vedem și vreo două case de închiriat și vreau să-l cunosc pe amantul mamei. Înțeleg că nici tu nu l-ai întâlnit încă.

Jane o privi cercetător, gata să se repeadă la ea, dacă îl cunoscuse și nu-i spusese.

– Nu, nu l-am întâlnit, confirmă Coco. Mama lucra la o carte atunci când am fost la Leslie, așa că n-am văzut-o.

Știa amândouă că mama lor nu răspundea la telefoane și nu primea vizite atunci când scria. Se întrebau dacă i se aplicau cumva aceleași reguli și lui Gabriel. Poate că da. În orice caz, era literă de lege pentru ele. Iar Jane spuse că mama lor tocmai terminase cartea și că fusese de acord să le întâlnească.

– În orice caz, am nevoie de tine ca să stai cu Jack în weekend. Îl poți lua cu tine, la Bolinas, dacă nu se poate altfel. Imediat ce închiriem o casă, o să-l luăm cu noi. Coco știa că postproducția urma să dureze câteva luni și că tot atâta timp aveau să stea și ele în L.A. Dar plecăm weekendul acesta, așa că trebuie să-l lăsăm aici.

– Nu voi fi aici, răspunse simplu Coco, privind-o pe sora ei în ochi.

Spunea adevărul.

– De ce nu? întrebă Jane, vădit surprinsă.

Nu-și amintea să-i mai fi zis Coco „nu“ vreodată. Asta era o noutate. Fusese necesar să-l cunoască pe Leslie ca să se elibereze. Liz nu scoase un cuvânt, dar îi venea să aplaude și-i zâmbi lui Coco peste umărul lui Jane, ca să o încurajeze.

– Vineri plec la Venetia pentru vreo două săptămâni. Dar sunt sigură că Erin va fi de acord să-l scoată la plimbare. Se ocupă și de clienții mei cât voi fi eu plecată. Voiam să vă întreb, de fapt, dacă aș putea să o las și pe Sallie aici, dar presupun că nu se poate.

Liz veni imediat cu răspunsul, în locul lui Jane:

– Bineînțeles că poți!

Prin asta, voia să-și arate sprijinul față de hotărârea curajoasă pe care o luase Coco. Erin îi va putea scoate pe amândoi la plimbare, iar Jack nu se va plictisi dacă e și Sallie aici, cu el.

Cei doi câini fuseseră împreună patru luni și jumătate și se înțelegeau bine.

Jane nu scotea o vorbă, ci doar se uita lung la Coco, cu o expresie plină de uimire și de dezaprobare. Femeile de serviciu și sclavii nu se ridicau și plecau pur și simplu

și nu-și făceau niciodată propriile planuri. Asta presupunea o reconsiderare drastică din partea lui Jane.

– Te-ai gândit cum va fi să le faci față paparazzilor în Veneția? întrebă sec Jane.

Era ca și când cu asta voia să o pedepsească pe Coco pentru independența recent declarată.

– Da, m-am gândit, zise Coco încet. Vom face și noi ce putem. Într-una dintre pauze vom încerca să mergem la Florența, pentru câteva zile.

– Sună fantastic, zise Liz entuziasmată, în timp ce Jane o privea întrebându-se cine devenise sora ei și ce se alesese de ea.

Transformarea lui Jane era mult mai evidentă, și de natură fizică. Cea a lui Coco era mai puțin vizibilă, dar mult mai profundă. Până acum, faptul că avea să devină mamă nu părea să-i fi înmuiat, câtuși de puțin, inima lui Jane. Era la fel de dură ca întotdeauna.

– Am primit rezultatele testului amnio, sări Jane pe neașteptate. Bebelușul e bine. Iar apoi, doar pentru o secundă, se arătă puțin dezamăgită. E băiat. Amândouă își doriseră fetiță, dar, în cele din urmă, Liz spusese că nu-i păsa, sănătos să fie. Asta se va dovedi o experiență mult mai dificilă. Eu nu mă pricep la băieți. Jane spuse asta zâmbind, iar Coco râse.

– Cred că te vei descurca foarte bine.

Coco se gândi că Jane era mult prea dură pentru a crește o fetiță. De fapt, i se părea că nu avea deloc aptitudini de mamă. Aceasta fusese o alegere foarte interesantă pentru ea și o mare surpriză pentru toți ceilalți. Mama lor încă nu-și revenise din șoc. Ideea că urma să fie bunică nu o încânta peste măsură. O făcea să se simtă bătrână și,

oricum, nu se omorâse niciodată după bebeluși, nici măcar când era tânără și erau ai ei. Iar acum, cu atât mai puțin, mai ales că se întâlnea cu un bărbat cu douăzeci și patru de ani mai tânăr decât ea. Cum o să-l cheme?

Jane și Liz discutaseră foarte mult despre asta și înclinau să-i dea numele tatălui lui Jane. Pe tatăl lui Liz îl chemase Oscar, nume care nu-i plăcuse nici uneia din ele.

– Probabil că o să-i dăm numele lui tata. Vrem, mai întâi, să vedem cum arată.

– De-abia aștept să-l văd și eu, spuse Coco cu onestitate. Încă îi era greu să creadă că urma ca ele să aibă un copil. Era cea mai neașteptată turnură pe care și-o putea imagina. Apropo, arăți fantastic. Singura diferență este mingea de baschet de sub bluză.

– Doctorul spune că este cam mare, zise Jane, părând neliniștită pentru o clipă. Nu aștepta cu nerăbdare nașterea. Numai gândul la naștere o înspăimânta, dar Liz avea să fie acolo și să o ajute cu ce putea. Nu o dată își dorise să fi purtat Liz copilul. Tatăl lui are un metru nouăzeci și cinci, ceea ce e destul de mult!

Deși Jane și Coco aveau aceeași înălțime, aceasta din urmă trăia mereu cu impresia că Jane era mai înaltă – imagine ce îi rămăsese încă din copilărie. Era o amintire adânc întipărită în mintea ei.

Coco le lăsă apoi pe cele două și plecă la programările ei, iar joi după-amiază veni să le-o aducă pe Sallie. A doua zi ele plecau în L.A., iar Coco lua avionul spre Veneția, cu escală la Paris. Își făcuse deja bagajele și era extrem de entuziasmată. Cei doi vorbeau la telefon de două, trei ori pe zi, iar Leslie era absolut încântat că îl vizita.

Când o aduse pe Sallie, Jane nu era acasă, iar Liz o invită să intre la o ceașcă cu ceai. Coco tocmai terminase programul, iar a doua zi urma să plece de dimineață, foarte devreme.

– Cum merg lucrurile între tine și Leslie? întrebă Liz pe când își sorbeau ceaiul.

– Incredibil de bine, zise Coco cu un zâmbet radios. Tot nu-mi vine să cred că s-a întâmplat și nu pot să-mi dau seama de ce mă vrea pe mine.

– E un norocos să te aibă! zise Liz cu o privire plină de convingere.

Ura de fiecare dată când Jane se purta mizerabil cu ea. Dinamica dintre cele două surori o mâhnea și spera ca, într-o bună zi, Coco să se poată desprinde din strânsoarea acestei legături. Dar pentru Coco ziua aceea nu venise încă. Diferența de vârstă dintre ele, precum și trecutul lor fuseseră mereu împotriva lui Coco.

– Se pare că am scăpat ieftin cu mass-media până acum, zise prudent Coco. Desigur, mă sperie, dar sper că nu vor deveni prea disperați după noi. Știu că Jane crede că mă vor mânca de vie, dar, până la urmă, n-am fost în închisoare, nu sunt dependentă de droguri sau ceva de genul ăsta.

– Când am verificat eu ultima oară, renunțarea la facultate, faptul că locuiești în Bolinas și afacerea cu câinii nu erau considerate delictе, zise Liz cu înțelepciune, în ciuda impresiei pe care poate ți-a făcut-o sora ta. Ești o persoană respectabilă, îți câștigi cinstit existența și ești o femeie nemaipomenită. Ziarele nu vor putea face mare senzație cu așa ceva, o asigură Liz, iar Coco oftă.

– Jane crede că mă va părăsi pentru altcineva într-o clipită. Și îmi fac griji și eu din cauza asta, mărturisii ea. Există foarte multe ispite în domeniul ăsta, iar el este om ca toată lumea.

– Dar pare să fie și un om foarte îndrăgostit de tine, îi reaminti Liz. Aflase de la Jane de săpuneala pe care i-o trăsese Leslie la telefon, ceea ce Liz găsea că era o dovadă clară a sentimentelor lui față de Coco. Sunt și o mulțime de relații solide și de căsătorii reușite în industria asta. Nu se aude nimic despre ele pentru că tabloidele preferă să discute despre cele cu probleme. Ai puțină încredere în tine și în Leslie. E băiat bun!

Bunătatea vorbelor ei îi încălzeau lui Coco sufletul, făcând-o să se simtă mai relaxată.

– De-abia aștept să-l văd în Venetia, spuse Coco zâmbind fericită.

– Meriți o pauză! Nici nu-mi aduc aminte când ai fost ultima oară în concediu.

Nu în ultimii trei ani, de când fusese plecată cu Ian, din câte își amintea Liz. Era timpul să se întoarcă printre cei vii și era evident că tocmai o făcuse.

– De-abia aștept, când te întorci, să-mi povestești cum a fost.

Apoi discutară despre copil, spre încântarea lui Liz. Spunea că și Jane era entuziasmată și că se obișnuia, încet-încet, cu ideea că urma să fie băiețel. Aveau să amenajeze camera copilului unde era acum camera de oaspeți și plănuiseră să intervieveze bone din Los Angeles. Și Coco era entuziasmată. Nu se aștepta să aibă o nepoțică sau un nepoțel, iar Chloe îi reamintise în vara aceea cât de minunați pot fi copiii.

Tocmai pleca în momentul când ajunse Jane, care, ca niciodată, părea relaxată și fericită, cu o burtică foarte vizibilă prin îmbrăcăminte. Cu ochii la „mingea“ lui Jane, Coco nu se putu abține să nu zâmbescă, și îi spuse că venise să o lase pe Sallie cu Jack.

– Distracție plăcută în Veneția, spuse Jane pe un ton ceva mai blând de data asta.

Era în toane bune și spunea că tocmai fusese iar la doctor. Totul era perfect, bătaile inimii copilului erau puternice. Jane începuse deja un album foto cu pozele de la ecografii, ceea ce lui Coco îi păru straniu. Gestul acesta era atât de neobișnuit pentru Jane, încât Coco se gândi că poate totuși avea să fie o mamă bună. În această privință, nici una din ele nu avuseseră un exemplu bun, deoarece mama lor fusese oricum, numai maternă nu. E drept, fusese competentă și responsabilă față de copii, dar mult mai interesată de propria carieră și de relația cu soțul ei decât de fete. În cele din urmă, reușise să lege o relație cu Jane, când aceasta se făcuse ceva mai mare, dar nu și cu Coco. Aveau prea puține în comun. Coco fusese mereu cea diferită. Venise prea târziu printre ei și era prea diferită de ei toți ca să se poată simți bine-venită în mijlocul lor.

– Dă-ne un telefon când te întorci! spuse Jane în vreme ce Coco urca la volan și pornea la drum spre Bolinas, cu gândul la Leslie, la Veneția și la toate lucrurile pe care aveau să le facă împreună.

De-abia aștepta să-l vadă pe platoul de filmare și să plece împreună într-o scurtă călătorie, de câteva zile, prin Italia. Deja îi promisesese o plimbare cu

gondola pe sub Puntea Suspinelor, care, ținuse să o informeze, avea să facă dragostea lor veșnică. Lui Coco îi plăcea ideea.

Mama ei o sună pe seară ca să o invite la ea, în weekend, pentru că tot se duceau și Jane cu Liz, dar Coco îi spuse că a doua zi pleca la Veneția ca să-l viziteze pe Leslie.

– Ești sigură că e o idee bună? o întrebă suspicioasă mama ei. Doar nu vrei, dragă, să alergi după el. S-ar putea să creadă că te ții scai de el.

– Nu mă țin scai de el, mamă, zise Coco dându-și ochii peste cap. El a vrut să mă duc să-l vizitez. A spus-o chiar el.

– Bine, atunci. Dacă ești sigură. Dar probabil că este foarte ocupat, dacă filmează. Bărbaților nu le place când femeile sunt grămadă pe ei. Se simt sufocați.

Coco voia să întrebe dacă Gabriel se simțea cumva „sufocat“ de ea, dar se abținu. Nu dorea să se certe cu mama ei și să se enerveze iar. Și, oricum, mama ei și Jane câștigau întotdeauna.

– Mulțumesc pentru sfat, zise Coco sec, întrebându-se ce făcuse să merite așa o familie.

Sora ei credea că nu era altceva decât ultima lui jucărie, nici măcar una atrăgătoare, și care urma a fi înlocuită foarte curând cu o altă femeie, mai frumoasă și mai sofisticată. Iar mama ei credea că se ține scai de un actor celebru, care nici măcar nu voia să o vadă. De ce oare nici una din ele nu-și putea imagina că îl merita și că el chiar o iubea?

– Ce mai face Gabriel? întrebă ea doar ca să schimbe subiectul.

– Magnific! răspunse ea părând că radiază la celălalt capăt al firului.

Pentru ea, propria poveste de dragoste cu Gabriel era mult mai interesantă decât cea a lui Coco și nu avea nici o îndoială că acesta o adora. Îi era greu, în schimb, să-și imagineze că Leslie era la fel de îndrăgostit de Coco.

– Luăm masa cu Jane și Liz weekendul acesta. Îi era puțin teamă de această întâlnire, știind cât de dură putea fi fiica ei mai mare și ce atitudine critică avea mereu, dar era și entuziasmată că aveau ocazia să petreacă ceva timp cu Gabriel și că le putea împărtăși fericirea pe care o trăiau ei doi. Coco se gândea că mama ei era naivă și că Jane urma să fructifice fiecare ocazie pentru a-i descoperi lui Gabriel defectele, pentru a se folosi de ele mai târziu, împotriva mamei lor.

– Distracție plăcută! îi ură ea mamei sale înainte să închidă.

Și se enervă iar, mai târziu, dându-și seama că, de fapt, mama ei marcaseră încă un punct. Deodată, i se făcu teamă că poate, într-un fel, dădea buzna peste Leslie și că poate acesta nu voia cu atâta disperare să îl viziteze la Veneția, așa cum îi mărturisise.

– Refuz să le ascult, își zise Coco trăgând fermoarul genții de voiaj, aproape de miezul nopții. Jane și mama sunt niște ipocrite. Mă urăsc, m-au urât dintotdeauna, și nu-mi mai pasă ce au de spus. El mă iubește și îl iubesc și eu, iar asta e tot ce trebuie să știu. El vrea să mă vadă și ne vom distra de minune împreună, la Veneția.

Își ținuse discursul cu voce tare și era foarte mândră de sine. Pășii pe terasă și, privind la stele, se rugă ca totul să fie bine când ajungea acolo. După aceea,

intră în casă și se duse la culcare, spunându-și că în douăzeci și patru de ore avea să fie în Veneția, alături de iubirea vieții ei. Vedetă de cinema sau nu, pentru ea, mai bine de atât nu se putea. Și nu avea de gând să se mai îndoiască sau să își bată capul cu ceea ce spusese mama ei. Avea de gând să se ducă în Italia și să se distreze așa cum nu o mai făcuse vreodată.

capitolul 15

Coco urmă exact același traseu pe care-l făcuse Leslie cu aproape două săptămâni în urmă. Singura diferență era că el zburase la clasa întâi, iar ea călătorea la economic. Leslie se oferise să-i cumpere bilet de avion la clasa întâi, dar Coco prefera să-și achite singură cheltuielile și refuză. Avu parte de un zbor lung și aglomerat de unsprezece ore, de la San Francisco până la Paris. Dorinise cu întreruperi în avion și sosise la Paris simțind nevoia să facă un duș și să se îmbospăteze puțin. Fusese mult prea entuziasmată ca să poată dormi liniștită și urmărise vreo patru filme. Făcuse trei ore escală la Paris, unde reușise să facă duș la o baie publică și să mănânce ceva la o cafenea din aeroport. Până la îmbarcarea în avionul de Venetia, începea să se simtă foarte somnoroasă. Adormi imediat după decolare și căzu într-un somn atât de adânc, încât însoțitoarea de bord fu nevoită să o trezească la aterizare. Pentru ea era miezul nopții și se simțea obosită de parcă ar fi călătorit zile întregi.

Trecuse deja prin vamă în Paris și nu mai era nevoie să mai treacă încă o dată când ajungea la Veneția. Doar la plecare mai avea obligația să-și ștampileze pașaportul. Înainte să coboare, își periașe dinții, își îmbropsătase fața și se pieptănase. Purtase un hanorac mai vechi până la Paris, dar, înainte de debarcare la Veneția, își pusese un pulover negru nou și o pereche de balerini negri din piele. Și, pe când cobora din avion cu o geantă mare de voiaj pe umăr, îl văzu deja pe Leslie așteptând-o. Era ora prânzului în Veneția, iar soarele tomnatic de octombrie era strălucitor. Mai puternică însă părea sclipirea din ochii lui, plini de bucurie. Era absolut încântat să o vadă și imediat o luă în brațe, ridicând-o, după care îi luă geanta grea și o conduse la ieșirea din terminal, la limuzina care îi aștepta. Leslie îi dădu șoferului tichetele bagajelor de cală, iar acesta se duse să le recupereze, în timp ce ea și Leslie se sărutau pasional în mașină, iar el îi spunea cât de fericit era să o revadă. Amândoi se purtau de parcă nu se văzuseră de luni întregi, deși nu erau nici două săptămâni de când plecase Leslie.

– Îmi era așa de teamă că se va întâmpla ceva și că nu vei mai veni, îi mărturisi el. Nu-mi vine să cred că ești aici!

Părea extaziat.

– Nici mie! Cum merge filmul?

– Avem două zile libere și cred că avem liber și weekendul viitor. Era perfect. Am făcut rezervare la un hotel din Florența pentru săptămâna viitoare, zise el radiind.

Leslie de-abia se putea stăpâni atunci când șoferul reveni cu bagajele și, punându-le în portbagaj, urcă la

volan. Călătoreau într-un Mercedes pe care producătorul îl adusese din Germania, special pentru el. Îi spuse că filmările mergeau bine, deși el și Madison avuseseră niște probleme, dar nu intră în amănunte. Acum, că era aici, voia să se concentreze doar asupra ei.

Fusese o distanță relativ scurtă de la aeroport până la parcare, unde aveau să lase limuzina; de acolo, Leslie închiria o *motoscafo*, o barcă cu motor enormă care să-i ducă la Palatul Gritti, unde stătea el. Restul actorilor și echipa de filmare erau cazați la hoteluri mai mici, dar el și Madison aveau apartamente la Gritti, care era considerat cel mai luxos hotel din Veneția. Madison dorise să stea la Cipriani, dar producătorul o convinsese să rămână aici, deoarece acolo ar fi fost prea departe și mult mai complicat cu transportul zilnic. Iar regizorul se adăpostise la Bauer Grunwald, pe care spunea că îl prefera. Leslie era încântat peste măsură de hotelul în care se afla.

Barca lor cu motor străbătu rapid Marele Canal, în timp ce Coco privea în jurul ei impresionată. Odată plecați din parcare, orașul începu să se înfățișeze înaintea lor. Biserici, domuri, basilici, palate antice și, în cele din urmă, Catedrala San Marco și piața, care străluceau orbitor în razele soarelui de octombrie. Era, cu siguranță, cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată. Iar Leslie zâmbi văzând uimirea de pe chipul ei.

– Frumos, nu-i așa? întrebă el și apoi o trase aproape, în brațele sale, sărutând-o.

Nici nu-și imagina un loc mai potrivit decât acesta pe care să-l împartă cu ea. Închiriasse deja o gondolă pentru seara aceea, care să-i ducă pe sub Puntea Suspinelor,

în drum spre restaurant, dacă mai era trează până atunci. Erau o mulțime de lucruri pe care voia să le facă împreună sau să i le arate lui Coco. Iar acesta era de-abia începutul. De asemenea, se bucura că era liber și putea petrece cu ea tot weekendul. Munciseră din greu, cu toții.

Când sosiră la Palatul Gritti, intrară rapid, iar Leslie o conduse la apartamentul lor. Coco se aștepta să vadă un apartament, dar Leslie avea la dispoziție mai multe apartamente interconectate, care formau un apartament somptuos. Așa era stipulat în contract, și era mult mai elegant și mai luxos decât tot ce văzuse Coco până atunci. Iar de la ferestrele lui se dezvăluia o priveliște spectaculoasă asupra canalului și asupra celorlalte palate, multe dintre ele încă reședințe particulare, deținute de nobili venețieni. Era un oraș remarcabil și unic.

Câțiva dintre membrii impresionantului personal al hotelului făceau plecăciuni în fața lui Leslie, iar două cameriste dispărură ca să-i despacheteze lui Coco bagajul, în timp ce un ospătar în livrea aduse o tavă imensă din argint cu mâncare pentru ea și o sticlă de șampanie Louis Roederer Cristal, perfect răcită.

– Mă cam răsfăță aici, îi șopti Leslie oarecum jenat.

– Și încă cum! zise ea, încercând să-și reamintească faptul că urma să rămână doar pentru o săptămână sau două.

După aceea, caleașca regală în care călătorea cu el avea să se transforme iar în doivleac. Trebuia să-și reamintească asta constant. Ori de câte ori era cu Leslie, trăia o experiență gen Cenușăreasa și, fără îndoială, el era prințul cel frumos. Greu de crezut că, în cele din urmă, condurul de sticlă i s-ar fi potrivit ei. Asta se

întâmpla doar în povești, dar era limpede că și aceasta era o poveste.

Se așezară pe o canapea enormă tapițată cu satin galben, iar chelnerul turnă ceai pentru Coco și îi servi un platou cu sendvișuri rafinate, micuțe, după care, foarte discret, părăsi camera.

– Tot nu sunt sigură dacă sunt Cenușăreasa ori micuța orfană Annie¹, zise ea uitându-se la Leslie, încă foarte uimită. Aseară, pe vremea asta, eram în Bolinas. Cum Dumnezeu am ajuns aici?

Nu se aștepta la așa ceva. Nu se gândise decât la faptul că avea să fie din nou cu el și nici prin cap nu-i trecuse ce fel de viață ducea el atunci când era plecat la filmări sau eforturile pe care le făceau producătorii doar ca să fie totul confortabil pentru el. Dar toate astea depășeau limitele confortabilului. Era opulență dusă la extrem.

– Nu e rău, nu-i așa? zise el și zâmbi. Dar a fost deplorabil până să vii tu. N-a fost deloc distractiv fără tine, adăugă și o conduse să-i arate camerele. Aveau un dormitor gigantic, fastuos, mobilat numai cu piese fine de anticariat, cu tavanul acoperit cu fresce; aveau două camere de zi și o sufragerie privată, suficient de mare încât să ia masa peste douăzeci de invitați odată. Existau, de asemenea, un birou mic și o bibliotecă, iar în tot apartamentul erau atât de multe săli imense de baie, în întregime din marmură, încât le pierduse numărul. În fiecare cameră aveau flori proaspete,

¹ Personaj dintr-un film și apoi serial de televiziune și spectacol pentru copii în Statele Unite. (n.tr)

iar Leslie alesese pentru ea o baie din marmură roz, cu o priveliște încântătoare asupra orașului.

– Cred că visez, zise ea urmându-l. Fără altă introducere, Leslie o trase pe patul lor imens cu baldachin. Patul era potrivit pentru orice rege, dar în el Coco îl regăsi pe bărbatul pe care-l știa și de care se îndrăgostise. În ciuda eleganței fastuoase care-i înconjura, Leslie era la fel de iubitor și de jucăuș cât fusese și în casa lui Jane sau la Bolinas. Una dintre părțile bune ale lui Leslie era că se bucura mult de viață și de tot ce făcea parte din ea și nu era deloc îngâmfat. Iar acum, nu-și dorea decât să fie cu ea.

Făcură dragoste și dormiră până după-amiază, după care se îmbăiară în imensa sală de marmură roz. Apoi, Leslie îi sugeră să își ia o pereche de jeanși. Voia să o scoată la o plimbare ca să-i arate câteva dintre minunățiile Veneției. Traversară în fugă coridorul hotelului, iar barca personală cu motor îi duse în Piața San Marco. De acolo, colindară la întâmplare străduțele lăturalnice, înguste, intrară prin biserici, cumpărară înghețată de la un vânzător stradal și traversară poduri mititele construite peste canalele mai mici. Coco își pierduse complet orientarea după această plimbare, dar nu-i păsa nici unuia din ei. Leslie învățase puțin orașul și, oricum, nu ar fi fost deloc nefiresc dacă se rătăceau în Veneția. Era frumos oriunde te duceai și, ca prin minune, până la urmă ajungeai exact unde trebuia. Văzură peste tot perechi de îndrăgostiți ca ei, la plimbare; în aceea perioadă a anului, cu siguranță că majoritatea erau venețieni. Vremea fusese însorită și răcoroasă; în vreme ce soarele dispărea la apus, se întoarseră la barca cu motor, care-i duse înapoi la hotel.

Întorși în apartamentul somptuos, Coco se așeză la fereastră admirând orașul, iar apoi se întoarse spre Leslie, dragostea pe care o simțea pentru el sclipindu-i în privire.

– Îți mulțumesc ca m-ai invitat aici, spuse ea încetșor.

Parcă își petreceau luna de miere – acesta era cel mai romantic loc în care se aflase vreodată.

– Nu te-am invitat, îi reaminti el, cu o privire la fel de expresivă ca a ei. Te-am *implorat* să vii. Voiam să împărtășesc toate astea cu tine, Coco. Până să vii tu, erau doar parte din munca mea.

Coco zâmbi la auzul termenului folosit. Era un loc de muncă al naibii de frumos.

Discutară apoi despre film și despre cum mergeau lucrurile. Leslie îi turnă un pahar de șampanie și, într-un final, se duseră să se îmbrace pentru masa de seară. Îi era teamă că s-ar putea să fie prea obosită ca să mai iasă, dar Coco dormise suficient după-amiază și se simțea plină de energie. Nu voia să irosească nici un minut din timpul pe care-l putea petrece cu el, mai ales că Leslie nu trebuia să lucreze.

De această dată, când coborâră din hotel, nu era nici urmă de *motoscafo*; în schimb, îi aștepta o gondolă imensă. Gondolierul purta o bluză în dungi și o jachetă scurtă bleumarin, pentru serile răcoroase, și tradiționala pălărie plată pe care o purtau toți gondolierii. Chiar și barca era o frumusețe neagră, lucioasă, cu ornamente aurii, și arăta la fel cum arătaseră toate gondolele, de sute de ani. După cum îi promisese, în drum spre restaurant trecură pe sub Puntea Suspinelor, iar gondolierul

le cântă un cântec de dragoste. Toată scena părea smulsă dintr-un vis.

– Închide ochii și ține-ți respirația, îi șopti Leslie, iar Coco, puțin uimită la început, se supuse, iar el o sărută tandru pe buze, ținându-și și el respirația. După ce ieșiră de sub pod, Leslie îi spuse că putea respira din nou. Coco deschise ochii și-i zâmbi.

– Bun, acum treaba este aranjată, zise el încântat. Potrivit legendei, vom fi împreună pentru totdeauna. Sper că nu ai vreo obiecție.

Coco râse, iar Leslie își reluă locul lângă ea. Ce obiecții putea să aibă? Față de cel mai romantic, iubitor bărbat de pe planetă? Ori față de cel mai frumos oraș pe care-l văzuse vreodată? I-ar fi fost tare greu să găsească ceva la care să obiecteze.

– Aș vrea să venim aici în luna de miere, dacă vom avea una vreodată, șopti ea pe când treceau pe sub un alt pod, fiind încă sub vraja momentului romantic de dinainte. Ar fi fost imposibil să nu fie, mai ales cu el. Vreau să spun, dacă ne căsătorim vreodată.

– Așa mai zic și eu! spuse el în culmea fericirii.

Gondola se opri la niște trepte mici din piatră, în capătul cărora se afla un restaurant din care răzbătea o lumină veselă. Gondolierul îi ajută să coboare, iar Leslie, cu brațul pe după umerii ei, o conduse înăuntru. Portarul de la hotel a spus că acesta ar fi cel mai liniștit și mai discret loc. O mulțime de localnici vin să mănânce aici. Nu e select, dar a spus că mâncarea e foarte bună.

Restaurantul era micuț și doar pe jumătate plin. Șeful de sală îi conduse la o măsuță mai retrasă, în fundul restaurantului. Nu le acordă nimeni atenție

și putură să servească masa ca toată lumea, fără vreun deranj sau vreo întrerupere. Leslie spuse că, până acum, mass-media fusese destul de temperată aici și că nu-i deranjase. Madison crease ceva probleme, când agentul ei de presă furnizase niște povești absurde unor reviste de bârfă, dar, chiar și atunci, îi deranjase numai pe platoul de filmare. Spre ușurarea tuturor, lucrurile nu luaseră amploare și nu stârniseră o furtună în presa europeană. Leslie nu-i spusese despre ce povești fusese vorba, ci doar că erau ne semnificative, dar enervante, ceea ce era tipic pentru Madison. Leslie îi mai povesti că partenerei lui îi plăcea să facă pe prițesa pe platourile de filmare, ceea ce nu l-ar fi deranjat, atâta vreme cât își învăța replicile, venea la timp și nu încetinea lucrurile în vreun fel. Îi plăcea Veneția, dar spera să se întoarcă acasă, la ea, cât mai curând posibil. Îi mai spuse că, până acum, filmările decurgeau conform programului. Săptămâna aceea urmau să filmeze în Piața San Marco și în interiorul bazilicii, pentru care le trebuiseră o mulțime de autorizații, dar că asistentul lor de producție italian fusese un geniu și obținuse toate cele necesare.

În timpul cinei vorbiră vrute și nevrute, deși pe Coco o cuprindea din când în când câte un val de toropeală. Organismul ei era ușor dat peste cap, dar se simțise fantastic toată seara, iar plimbarea prin Piața San Marco, după cină, îi făcuse tare bine. Mai târziu, gondola îi duse înapoi la hotel. Când ajunseră în apartament, Coco era pe jumătate adormită. Nici nu-și mai putea ține ochii deschiși. Era miezul nopții în Italia, iar ea nu mai dormise de multe ore. Reușise, cumva, să piardă o noapte

întreagă de somn, dar fusese pentru o cauză bună ceea ce era puțin spus.

Coco adormi de îndată, așa că Leslie, lungit alături de ea, o privi zâmbind, după care se cuibări lângă ea, îmbrățișând-o. Era ca și când visul lui tocmai devenise realitate. Dormiră amândoi până aproape de prânz. Când se treziră, camerele lor erau scaldate în lumina strălucitoare a soarelui; după ce făcură dragoste, erau gata să înceapă o nouă zi.

Pentru masa de prânz, Leslie o duse la cafeneaua lui Harry, unul dintre localurile lui preferate din Veneția. Coco comandă un *risotto milanese* cu mult șofran, așa cum numai italienii îl preparau, iar el luă o salată de homar, și începură să-și facă planurile pentru cea după-amiază. Leslie închiriasse din nou gondola, deoarece era mult mai romantică decât barca cu motor care, într-adevăr, era rapidă și mult mai practică în diminețile când trebuia să ajungă la filmări. Ei, acum, nu se grăbeau, așa că își petrecură după-amiaza vizitând Palatul Dogilor, admirând clopotnița bazilicii și Turnul Campanile. Se plimbară prin grădinile regale și intrară, pe rând, în câteva biserici vechi, foarte frumoase, după care se înapoiară la hotel. Fusese încă o zi perfectă. În seara aceea, hotărâră să comande cina în cameră, întrucât a doua zi la șase dimineața Leslie trebuia să fie pe platoul de filmare, pentru machiaj și aranjarea părului. Coco îi promisesse că avea să meargă cu el, măcar în prima zi. După aceea, avea de gând să exploreze puțin orașul, singură. Pentru un oraș atât de mic, erau foarte multe de văzut și, oricum, nu voia să-l deranjeze atunci când lucra la film.

Leslie călătorea, de obicei, fără prea mulți oameni care să stea după el. Spunea că nu avea nevoie de asistent atâta vreme cât portarul hotelului era bun, iar Palatul Gritti era renumit pentru calitatea personalului. Pentru machiaj și pentru aranjarea părului folosea întotdeauna echipa de pe platoul de filmare. Nu și-i aducea niciodată pe oamenii săi. Pentru o vedetă de talia lui, era surprinzător de modest și de nepretențios. Spunea că prefera cât mai puțină zarvă și atenție. Spre deosebire de Madison, care își adusese stilistul personal, doi make-up artiști profesioniști, sora, două asistente și pe cea mai bună prietenă. Era renumită pentru listele ei lungi cu nenumărate solicitări și cerințe personale, pe care le înmâna producătorilor înainte de semnarea vreunui contract. Avea până și bodyguardul și antrenorul personal cu ea și ceruse ca toți să fie cazați la același hotel ca ea. Această atitudine nu-i adusese deloc prieteni, pe nici un platou de filmare, dar în acel moment era actrița cu cel mai mare succes de box-office, așa că nu i se împotriva nimeni. Îi dădeau, pur și simplu, ce voia, doar ca să nu facă vreo scenă, fapt ce îi cam stătea în fire.

– E un pic obositor să fii înconjurat de toate astea, îi mărturisii el lui Coco, în momentul când plecau împreună spre platoul de filmare.

Până se ridica soarele pe cer, diminețile erau mai răcoroase, iar Coco își puse o jachetă din piele de oaie și o pereche de cizme vechi de cowboy. Arăta odihnită, tânără și frumoasă, cu niște ochi mari și verzi, fără să poarte machiaj, și cu un păr bogat de culoarea castanelor. Coco era esența a ceea ce admira

el la o femeie: era sinceră, dezinvoltă, naturală, nepretențioasă și nu-și dădea aere. Bunătatea și integritatea îi amplificau toate calitățile. Arătau foarte frumos împreună când sosiră pe platoul de filmare și intrară în rulota care fusese pregătită pentru Leslie, sub una dintre arcadele din jurul Pieței San Marco. Coco se întreba cum aduseseră rulota acolo, însă Leslie era mulțumit că avea unde să stea, să se relaxeze sau să studieze în pauzele dintre scene.

Make-up artistul principal și stilistul îl așteptau deja. Erau localnici, dar vorbeau engleza foarte bine, iar Leslie discuta cu ei fără probleme în timp ce-și sorbea cafeaua aburindă. Coco, în tot acest timp, stătea liniștită într-un colț, urmărindu-i.

În ciuda convocării matinale, începură filmarea abia la ora nouă. Li se pregătise și adusesese la cabine micul dejun și, într-un târziu, se auzi un ciocănit la ușa cabinei lui, spunându-i-se că erau gata să-l aranjeze. Până atunci, pregătiseră luminile pe platou, folosind o dublură ce-i ținuse locul în timpul reglajelor, un tânăr italian cam de aceeași de înălțime și cu un ten ca al lui Leslie. Pentru scena pe care o filmau, Leslie purta un costum negru cu o croială impecabilă, o bluză cu guler pe gât și pantofi negri din piele întoarsă. Aranjat cum era și cu machiajul adecvat, care, de altfel, de abia se observa, Leslie arăta sexy și extrem de frumos. Nu-i lăsa nicio-dată să exagereze cu machiajul, dar părul îi era aranjat meticulos și bine fixat.

Coco privea fascinată pe măsură ce apăreau și ceilalți actori din scena pe care urmau s-o filmeze. Regizorul își ocupă locul lângă cameraman, dându-i

instrucțiuni. Știa exact ce unghiuri de filmare voia și le vorbea actorilor cu calm. Coco mai fusese pe platouri de filmare cu sora ei, dar nu mai sesizase în altă parte o asemenea implicare. Actorii din acest film erau cele mai mari vedete din industria cinematografică. Cu toții își luau rolurile în serios și nu voiau să irosească nici o secvență. Dacă filmul se bucura de succes, toți cei implicați ar fi făcut bani buni, iar actorii puteau spera la vreun Oscar. Evident, la asta de gândeau cu toții. Nu era o simplă joacă.

Coco stătea tăcută acolo unde i se spusese să stea, ca să nu deranjeze pe nimeni, urmărindu-l cu atenție pe Leslie în timp ce-și rostea replicile pentru prima dublă a scenei. Madison încă nu apărea în scenă, și mai trecu o oră până ce veni și ea pe platou, pe tocuri înalte și într-o rochie roșie de seară foarte sexy, ce o acoperea doar pe jumătate și peste care purta o haină, etalându-și renumitul ei decolteu și picioarele lungi, spectaculoase. Își intră în rol direct, alături de Leslie, personajul ei trebuind să alerge către celălalt capăt al pieței. Cineva încerca să o răpească, iar Leslie alerga după ea cu intenția de a-i veni în ajutor, dar ea, se presupunea, nu știa cine era el. Părea o intrigă complicată, încurcată, dar Coco știa subiectul de când citise scenariul cu Leslie, ajutându-l să-și învețe replicile. Își amintea scena, dar aici era atât de diferit, actorii reușind să aducă în plus o interpretare electrizantă și o tensiune pe care chiar o puteai simți. Carabinierii ajutau să țină publicul curios la distanță de porțiunea din piață în care filmau ei. Pe neașteptate, cineva îi dădu lui Coco un scaun pliant, ca să se așeze. Îi făcu un

semn cu capul drept mulțumire. După câteva minute, o femeie blondă se așază pe un scaun alături de ea. Coco nu știa decât că aceasta făcea parte din anturajul lui Madison

– E talentată, nu-i așa? i se adresa lui Coco femeia în timpul unei pauze. Eu sigur mi-aș rupe gâtul dacă aș alerga pe tocurile acelea.

Coco râse amabil în loc de răspuns.

Femeia n-o întrebă cine era sau de ce se afla acolo. Erau atât de mulți oameni pe platou, încât nimeni nu se mai deranja să întrebe. La fel ca femeia de lângă ea și ca toți ceilalți de pe platou, Coco avea un permis de acces agățat la gât, ceea ce însemna că făcea parte din echipa de filmare, din distribuție sau din anturajul cuiva.

– Le stă bine împreună, nu-i așa? reluă femeia urmărindu-i mai îndeaproape, iar Coco îi studie și ea.

Nu prea se gândise la asta, dar așa era. În scena aceea, Leslie o îmbrățișa pe Madison. Madison respira greoi, din cauza alergării din scena anterioară, și se prelinse ușor pe trupul lui când acesta o prinse în cele din urmă. Coco se simți ușor ciudat când observă ce bine arătau împreună, acesta fiind chiar motivul pentru care fuseseră distribuiți în rolurile respective.

– Ai văzut articolul despre ei, din revistele de săptămâna trecută? întrebă femeia cu dezinvoltură, aruncându-și din nou ochii la Coco. Sunt fierbinți de tot. Asemenea subiecte sporesc interesul pentru film. Și cine știe ce se va întâmpla până pleacă de aici?

Femeia zâmbi sugestiv. Coco îi zâmbi aproape imperceptibil și păru destul de încurcată, în timp ce femeia,

amabilă, scoase o revistă de bârfe dintr-o geantă enormă, pe care i-o întinse lui Coco, să se uite pe ea.

Coco înghiți în sec când văzu poza de pe copertă. Era o fotografie cu Leslie și Madison sărutându-se, cu un titlu mare deasupra, care zicea: „Irezistibil. Noua poveste de dragoste dintre Leslie și Madison începe în Italia“. Coco nu voia să citească, dar parcă era hipnotizată, așa că răsfoi rapid revista până la pagina cu articolul. Mai erau câteva fotografii cu ei doi, în două dintre ele tot sărutându-se, iar alta în care păreau amândoi surprinși de parcă tocmai fuseseră întrerupți din ceva despre care nu voiau să se afle. Își simți stomacul strângându-se ghem, pe măsură ce citea. În articol scria că în luna mai se despărțise de ultima lui iubită, care îl acuzase că ar fi gay. Articolul spunea în continuare că acest lucru nu era plauzibil din moment ce acesta începuse o relație pasională cu Madison Allbright, imediat ce se întâlniseră pe platoul de filmare al noului lor film, în Italia. În articol nu se spunea nimic despre Coco ori despre apariția ei alături de Leslie în Los Angeles. După câteva minute, îi înapoie femeii revista și-i mulțumi. Simți dintr-odată că i se face greață.

Asta voia să-i spună sora ei. Așa era să fii îndrăgostită de o mare vedetă ca el, care se culca cu toate partenererele, din toate filmele în care juca. Erau acolo de numai două săptămâni. Nu îi trebuise prea mult timp. Iar ceea ce tocmai văzuse în fotografiile din revistă nu putea fi contestat. Era clar că săruta. Iar acum, împietrită, îl privea alături de Madison, întrebându-se cum de putuse da dovadă de atâta prost gust și de cruzime, încât să o invite la Veneția în timp ce el avea o aventură

cu partenera lui de film. Adevărul era că o invitase înainte de a pleca din State, deși, dacă avea vreun pic de inimă, o putea opri înainte de a veni aici. Ba, mai mult, făcuse dragoste cu ea în ultimele două zile. Ce fel de om ar face una ca asta? După toate probabilitățile, un actor de cinema. O durea cumplit pe Coco să recunoască faptul că Jane avusese dreptate.

Și rămase acolo, ca un robot, privindu-l timp de trei ore cum își juca rolul. În acele momente nu voia decât să se ducă înapoi la hotel și să-și facă bagajele. La dracu' cu Leslie Baxter! Îl urmărea cu lacrimi în ochi și ar fi vrut, mai mult ca niciodată, să meargă acasă, la Bolinas, și să plângă.

Când terminară de filmat, Leslie veni să o caute și apoi o conduse înapoi la rulota lui, unde organizatorii urmau să le servească masa de prânz. Observase cum Leslie, la ieșirea de pe platou, îi spusese ceva lui Madison, iar aceasta începuse să râdă, după care își puse un braț pe după umerii ei și o strânsese afectuos. Văzându-i, îi venea să verse, dar nu scoase nici o vorbă când se îndreptară spre rulotă și nici după ce ajunseră înăuntru.

– Cum ți s-a părut? o întrebă el, cu un zâmbet, scoțându-și jacheta și trântindu-se pe un scaun. Mie începutul mi s-a părut de tot rahatul și tot mai cred că scena cu alergarea e stupidă, dar regizorul nu vrea să renunțe la ea. Mi-a plăcut mult mai mult scena de sub arcade. Ar fi și mai reușită dacă Madison ar face ceva să-și țină sânii sub control.

Lui Coco nu-i venea să creadă că îi spunea ei acest lucru, după ceea ce tocmai citise. Devenise, dintr-odată, o persoană pe care ea n-o mai cunoștea.

– Înțeleg că nu ți-a plăcut, zise el, părând îngrijorat, luându-i în mod greșit tăcerea drept critică la interpretarea lui, ceea ce-l deranja și mai tare.

Era un perfecționist în ceea ce făcea.

– Scenele mi s-au părut bune, zise ea încet, așezată pe scaunul din fața lui. Nu era sigură dacă să-i spună chiar acum ce gândea despre el sau să aștepte până ajungeau înapoi, la hotel, după filmare.

– Atunci, ce nu ți-a plăcut?

Dintr-odată, se crispă toată și se albi la față. Pentru el, opinia ei era importantă și acum, la fel ca atunci când o rugase să citească scenariul.

– De fapt, ceea ce nu mi-a plăcut câtuși de puțin a fost articolul pe care tocmai mi l-a arătat cineva, pe platon, zise ea, hotărându-se să nu mai amâne și să termine cu asta chiar acum, ca să se poată întoarce la hotel și să plece înainte să termine el lucrul, în seara aceea.

– Ce articol?

Chipul lui nu trăda nici o expresie, ceea ce o deranja și mai mult pe Coco. Fusese întotdeauna cinstit cu ea – sau cel puțin așa crezuse ea –, iar acum făcea pe prostul.

– Nu-mi mai amintesc cum se numea revista, de obicei nu citesc asemenea porcării. Era un articol despre aventura pe care tu și Madison se pare că o aveți aici. Puteai să menționezi asta înainte să fi venit eu. M-ai fi scutit de tot drumul ăsta.

– Înțeleg, spuse el, plecându-și capul și privind podeaua, apoi se ridică, afișând o expresie foarte serioasă. Pot să-mi dau seama ce simți! Dacă nu te deranjează, aș vrea să vii cu mine pentru un minut. Presupun, și cred că nu greșesc, că persoana care ți-a dat revista

a fost una dintre simpaticele doamne din anturajul domnișoarei Allbright, așa e?

– Cred că da. Nu mi s-a recomandat. Dar am văzut că au venit pe platou împreună.

– Minunat! Aceea ar putea fi sora ei, una dintre cele paisprezece asistente sau prietena ei cea mai bună din liceu, care au sosit împreună, cu un avion particular, direct la parcul de rulote în care locuiesc. Apoi deschise ușa rulotei sale și-i făcu semn lui Coco să-l urmeze. Ea ezită pentru o clipă, însă Leslie arăta atât de pornit, încât nu i se împotrivi. Coborî treptele și îl urmă pe sub arcade, până la o rulotă asemănătoare din apropiere, însă mult mai mare decât a lui.

Leslie ciocăni și, fără să aștepte vreun răspuns, deschise ușa rulotei trăgând-o pe Coco după el. Rulota era plină de oameni și duhnea a parfum ieftin și a tutun. Împrăștiati printre suporturile cu peruci, unii râdeau, alții vorbeau la telefoanele mobile. Coco o observă pe femeia care-i arătase revista și care îi zâmbi când trecură pe lângă ea. Leslie se strecură printre ei, îndreptându-se către o încăpere din fundul rulotei, unde știa că se retrăgea Madison, ca să scape de toți ceilalți. Ciocăni și, la auzul vocii acesteia, deschise energic ușa, privind-o din prag plin de mânie. Madison stătea pe o canapea cu un bărbat care purta jeansi și un maiou și care avea brațele și pieptul acoperite cu tatuaje. Aceasta privi în direcția ușii părând foarte surprinsă să-l vadă pe Leslie.

– Salut, spuse ea cu o privire inocentă. S-a întâmplat ceva?

Pe platou păru-se totul în regulă.

– Așa se pare! Una dintre prietenele tale i-a arătat lui Coco scârboșenia aia de articol, din revista de bârfe pe ai cărei paparazzi i-ai adus săptămâna trecută, ca să ne dai viețile peste cap.

– Nu i-am adus eu, zise ea tot cu nevinovăție. Agentul meu de presă i-a invitat. Iar eu nu pot controla pe cine contactează el.

– Nu poți pe dracu'! Apoi, absolut livid, se întoarse către Coco. Domnișoara Allbright – sau agentul ei de presă, după cum spune ea – a trimis o invitație uneia dintre cele mai sordide fițuici de bârfe din întreaga industrie a presei scrise, ca să vină pe platou și să ne facă fotografii. Iar cineva, cu această ocazie, și bineînțeles că nu știm cine, le-a menționat cum că eu și Madison am avea o relație, doar ca să le sporească acestora interesul și să vrea să se deplaseze până aici. Întâmplarea face că, zise el mai departe, întorcându-și privirea furioasă de la Coco înapoi către partenera lui de film, nu am nici o relație cu ea, n-am avut niciodată și nici nu intenționez, în ciuda corpului ei remarcabil, a implanturilor grozave și a picioarelor ei extraordinar de frumoase, zise Leslie scuipând nervos vorbele. Întâmplarea mai face și că este măritată cu stilistul ei, adică cu domnul aici de față – și arată spre bărbatul cu tatuaje, spre bucuria lui Coco – și care, conform contractului ei, lucrează cu ea la toate filmele sale, putând astfel să o țină sub o supraveghere atentă și iubitoare. Și, mai mult de-atât, deși se vrea a fi cel mai mare secret de pe platou, asta pentru a-i păstra neîntinată imaginea de femeie fatală, pe pielea mea, în acest caz, tot întâmplarea face că este și însărcinată în cinci luni. Ca o coincidență, și asta este un secret la

fel de mare. Cei doi chiar au o căsnicie fericită. Acum, că am clarificat toate astea și că mi-ai distrus viața cu rahaturile pe care le-ai dat presei, poate ai bunăvoința să-i confirmi iubitei mele că tot ce am spus este adevărat. Și, apropo, continuă întorcându-se către Coco, sărutul din fotografiile acelea era, de fapt, dintr-o scenă pe care am filmat-o săptămâna trecută. Nu știi pe cine mama dracului a plătit ca să poată intra pe platou, asta dacă n-a fost cumva unul din oamenii tăi, zise el plin de dezgust către Madison. Eu n-am nevoie de asemenea publicitate în momentul de față. Se întâmplă să fiu îndrăgostit de această femeie, și, nici ea, nici eu nu vrem să ne batem capul cu asemenea bârfe.

Leslie scotea efectiv flăcări în timp ce Madison îl privea jenată; soțul ei își dresе vocea și ieși din încăpere. Bărbatul nu părea câtuși de puțin gelos pe Leslie și, după câte se vedea, nu avea nimic de adăugat la vorbele lui. Trecu pe lângă ei, zâmbindu-i lui Coco, și se duse în cealaltă încăpere, ca să se alătore cohortei de însoțitori. Certurile dintre actorii principali erau ceva obișnuit, iar Madison reușea să provoace destule. Soțul ei prefera să nu se implice în asemenea scandaluri și, întrucât căsătoria lor era secretă, încerca să nu atragă atenția asupra sa. Madison își purta singură bătăliile.

– Haide, Leslie! Trebuie să recunoști că asemenea chestii sporesc interesul publicului pentru film.

Madison îi zâmbi lui Coco, văzându-i privirea plină de stupeoare. Coco nu mai fusese prinsă în mijlocul unor asemenea situații.

– Aaa, și, dacă spui cuiva că sunt însărcinată, te omor! îi zise ea lui Coco pe un ton plat.

De aceea purtase haina peste rochia roșie, foarte strâmtă. Singura persoană care ar fi trebuit să cunoască secretul era costumiera. Madison semnase contractul pentru acest film înainte de a rămâne însărcinată și nu voia să piardă rolul. În schimb, Leslie fusese pe punctul să o piardă pe Coco.

– Fă-mi o favoare, îi zise el lui Madison, încă furios pe ea. Va trebui să lucrăm împreună câteva luni bune. Asta este doar o slujbă pentru fiecare din noi. Încearcă să nu-mi distrugi viața personală, în timp ce ne facem amândoi meseria. Eu nu mă leg de viața ta, nu te lega nici tu de a mea!

– Bine, bine! zise ea ridicându-se de pe canapea.

Coco îi putu sesiza burtica. Pe sub rochii purta mereu un corset strâns, pe care și-l scotea însă ori de câte ori se afla în rulotă.

– Dar să nu spui nimănui că sunt căsătorită și gravidă! Nu e bine pentru imaginea mea. Sex-simbolurile nu se căsătoresc și nu fac copii.

– Și cum ai de gând să explici apariția copilului, la naștere? o întrebă Leslie, fascinat de minciunile acestei femei, pe care nu o plăcea deloc, după câte își putea da Coco seama.

Se și vedea de ce.

– Lumea nu trebuie să știe despre acest copil decât că e al surorii mele, zise Madison cu nonșalanță.

– Și unde ai de gând să-l naști? Direct în cuibul berzei?

– Am aranjat deja, zise ea uitându-se la Coco.

Da, Madison era frumoasă, dar Coco își dădea seama acum că nu era absolut nimic plăcut la ea. Nu-i păsa

decât de propria carieră. N-o interesa câtuși de puțin pe cine călca în picioare pentru a-și atinge scopul.

– Iubita, i se adresează ea lui Coco, eu zic să-l iei înapoi în rulotă, la o partidă de sex oral. Trebuie să se relaxeze înainte de următoarea noastră scenă.

La auzul acestor cuvinte, și înainte de-a apuca să spună ceva, Leslie o scoase pe Coco aproape pe sus, trăgând-o de mână prin mijlocul mulțimii adunate în fața rulotei. Coco îl urmă în rulota lui, privindu-l cu o expresie de regret profund. Fusese o scenă neplăcută pentru amândoi. Nimic, niciodată n-ar fi reușit s-o stânjenească pe Madison Allbright.

– Leslie, îmi pare rău, zise ea cu tristețe, am crezut... când am văzut revista aia...

– Știi. Nu-ți face griji, zise el trântindu-se pe un scaun. Încă părea supărat. N-aveai de unde să știi că tot rahatul ăla a fost fabricat. Nenorocita asta și-ar vinde și mama, dacă are așa ceva, ca să facă un ban și ca să promoveze un film. Era fața urâtă a acestei industrii, pe care Coco n-o mai văzuse cu proprii ochi. Dar sunt absolut sigur, o avertiză el, că nu va fi ultima oară când se întâmplă așa ceva. Madison este o jigodie vicleană și va mai pune la cale șiretlicuri de-astea. Se poate întâmpla în orice film, din greșeală sau intenționat. Tu trebuie să știi că nu am să-ți fac așa ceva niciodată. Te respect prea mult și, în plus, te iubesc. Dacă se întâmplă să mă cuplez cu o altă femeie sau dacă am să vreau pe altcineva, îți voi spune eu însumi și voi ieși eu singur din viața ta. În nici un caz nu vei citi despre asta în revistele de bârfe sau în tabloide. Oricât de nepotrivit ar fi fost comportamentul meu în trecut, așa ceva n-am făcut nimănui și cu siguranță nu intenționez

să încep acum. Îmi pare rău că te-a supărat, zise el prin-
zând-o pe Coco de braț și așezând-o în poala lui.

Coco părea extrem de jenată.

– Îmi pare rău că am făcut atâta caz. N-am vrut să
creez probleme între tine și ea.

Asta nu avea să-i ușureze lui Leslie colaborarea cu
Madison, dar, în orice caz, era bucuros că măcar clarificase
acest aspect. Dacă Madison avea de gând să lanseze zvo-
nuri că ar avea aventuri amoroase pe platoul de filmare,
acum era nevoită să-și găsească o altă țintă. El nu avea nici
o intenție să-și strice relația cu Coco din cauza ei.

– Sunt îndrăgostit de tine! Și de ce Dumnezeu aș
vrea o pipiță ca ea?

În mijlocul șleahței de asistenți și de amici josnici,
Madison își dăduse dintr-odată arama pe față. Arăta
ca o târfă ieftină. Cam asta se întâmplă în industria
cinematografică, Coco.

– Se bârfește ca la colțul străzii, iar majoritatea celor
cu care lucrezi ar fi în stare să te calce în picioare sau să
te înjunghie pe la spate ca să ți-o ia înainte. Se întâm-
plă foarte rar să lucrezi la un film cu oameni de treabă,
care să nu te vândă ori de câte ori ar avea ocazia.
Va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Am să încerc.

Fusese o revelație pentru ea să vadă ce-i putea pielea
partenerii lui de film și, mai ales, cum tratase el întreaga
situație. Apoi, dintr-odată, Leslie izbucni în râs.

– Cred că m-am pierdut puțin cu firea acolo.
Amândoi observaseră cu câtă agilitate dispăruse soțul
ei din încăpere. Dar am impresia că treaba cu sexul oral
a fost totuși o idee bună. Ce zici? Își aruncă privirea

la ceas și apoi la ea. Avem timp? Știa că o tachina, și pufniră amândoi în râs. Dar apoi o privi cu seriozitate. Runda întâi! Tocmai ai susținut primul tău examen. Bun venit în lumea showbizului!

– Hm, cred că l-am picat cu brio, spuse Coco, încă afectată de întâmplare. Fusese pregătită să-l părăsească deoarece crezuse că era ceva între el și Madison. Dacă pleca din Veneția fără să fi stat de vorbă cu el?

Tocmai învățase o lecție valoroasă.

– Din contră, zise el privind-o cu mândrie. Cred că te-ai descurcat surprinzător de bine. Am supraviețuit încercării, și nu cred că vrăjitoarea asta malefică ne-o va mai face încă o dată. Leslie vorbea despre ei doi ca despre o echipă gata să ia lumea în piept. Deși știau amândoi că, dacă nu Madison, altcineva tot avea s-o facă, mai devreme sau mai târziu. Coco începea să înțeleagă că așa stăteau lucrurile în domeniul în care lucra el. Se foloseau unii de alții, ori de câte ori aveau ocazia și în orice fel puteau.

Apoi mâncară liniștiți în rulotă, vorbind despre film și despre lucrurile pe care Coco ar mai fi vrut să le vadă în Veneția, când, deodată, Coco înțelese că sora ei se înșelase. Se lovise exact de genul de situație despre care îi vorbise Jane. Și, contrar previziunilor acesteia, nu fusese dărâmată ca un castel din cărți de joc, iar Leslie, plin de devotament, îi fusese alături. Experiența o zdruncinase, dar n-o distrusese. Și, chiar mai bine, nici revista de bârfe nu avusese dreptate. Până acum, toate bune.

capitolul 16

Coco petrecea câteva ore zilnic pe platou urmărindu-l pe Leslie filmând și, în câteva rânduri, observase o încordare între el și Madison. Uneori această încordare contribuia la atmosfera electrizantă a filmului, dar, alteori, le îngreuna considerabil scenele de dragoste, în special lui Leslie. Nu o plăcea ca persoană, și se vedea. Dar erau nevoiți să lucreze împreună, și nici unul din ei nu voia ca acest fapt să afecteze filmul. Asta îi confirmă lui Coco din nou că era vorba despre actorie, și nu despre iubire. Leslie era uimitor de bun în meseria lui. Chiar mai bun decât partenera lui, care-și uita permanent replicile.

Iar când se sătura să-i urmărească filmând, Coco se ducea la plimbare, cu orele, prin Veneția. Leslie o tachina spunându-i că nu ratase nici o biserică din oraș. Vizitase mănăstirile San Gregorio, Santa Maria della Salute și Santa Maria dei Miracoli. Explorase ore întregi Academia de Arte Frumoase, Teatrul La Fenice și Galeria Querini Stampalia. Până la sfârșitul săptămânii, văzuse fiecare colțișor al orașului,

iar seara, când se întorcea Leslie la hotel, îi povestea ce descoperiri mai făcuse. El, uneori, era extrem de obosit din cauza interminabilelor filmări, a certurilor cu regizorul și a stresului de a lucra cu Madison. Dar, indiferent cât de epuizat ar fi fost, era încântat de fiecare dată să o găsească pe Coco la hotel, întâmpinându-l. Și amândoi așteptau cu nerăbdare weekendul de la Florența. Leslie închiriasse o mașină și avea de gând să conducă chiar el.

Cu o seară înainte să plece la Florența, Leslie se plânsese că în acea zi se treziseră cu niște paparazzi pe platou. Unii dintre ei veniseră tocmai din Roma și din Milano. El bănuia că Madison sau agentul ei de presă le vânduse pontul, deși știuse că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple. Oricine trecuse săptămâna aceea prin Piața San Marco îi văzuse filmând. Nu era deloc surprinzător că apăruseră ziaristii, dat fiind că în orașul lor se turna un film cu mari vedete americane de cinema.

– Mă bucur că n-ai fost acolo astăzi. N-aș fi vrut să-i văd grămadă pe tine.

Carabinierii reușiseră să-i țină la distanță de spațiul în care filmau, însă vreo doisprezece dintre ei îl așteptaseră la rulotă. Și, dacă ar fi fost și Coco acolo, mai mult ca sigur că i-ar fi asaltat pe amândoi. În opinia lui Leslie, paparazii britanici și cei italieni erau cei mai îngrozitori și cei mai insistenți. Considerase întotdeauna că presa franceză era cu mult mai respectuoasă, ori de câte ori filmase acolo.

În seara aceea, Leslie scoase o hartă, și își planificară traseul până la Florența. Ar fi vrut să o ducă

și la Lido, dar nu avuseseră încă timp, deși era la douăzeci de minute distanță cu barca. El fusese foarte ocupat cu filmările, iar Coco se plimbase pe jos prin toată Venetia.

Intenționau ca în drum spre Florența să oprească și la Padova și la Bologna. Coco voia să viziteze Capela Scrovegni din Padova, unde se aflau picturile lui Giotto, despre care învățase cu ani în urmă și despre care îi spusese lui Leslie, precum și zidurile din secolul al treisprezecelea și al paisprezecelea care înconjurau orașul și catedrala. În Bologna, dacă mai aveau timp, ar fi vrut să viziteze bazilica gotică San Petronio și pinacoteca națională.

Voiau să ajungă la Florența după-amiază, iar acolo erau atât de multe lucruri pe care voiau să le vadă amândoi: Galeria Uffizi, Palatul Pitti, Palazzo Vecchio și domul. N-aveau nici o șansă să poată vizita totul. Iar dimineța, când plecară din Venetia, se anunța o zi splendidă. Barca cu motor îi duse până la parcarearea gigantică, unde îi aștepta mașina închiriată. Închiriasse o Maserati; cu o grimasă de plăcere evidentă, plecă de pe loc în trombă.

Drumul spre Padova și Bologna fusese încântător, după care intrară pe autostrada spre Florența. Îi aștepta un apartament la hotelul Excelsior, rezervat de Leslie pentru weekend, dar Coco insistă să oprească mai întâi la Galeria Uffizi. De abia aștepta să o revadă. Ea mai vizitase galeria împreună cu părinții, cu ani în urmă, însă Leslie nu o văzuse niciodată. Împreună cu ea, descoperea o nouă lume. Când ajunseseră la hotel, cei doi arătau relaxați și fericiți.

În seara aceea, luară cina la un restaurant recomandat de către cei de la hotel, după care se plimbară prin piață. Cumpărarea înghețată și îi ascultară pe cântăreții stradali; după aceea merseră pe jos până la hotel. Acest loc le dezvăluia alte minunății decât Veneția. Iar lui Coco îi păru rău că nu puteau ajunge și la Roma.

– Rămâi aici până termin eu filmul, îi zise el în glumă. Astfel, vei putea vedea totul.

Ar fi vrut să vadă și Perugia, și Assisi. Dar știau amândoi că trebuia să se întoarcă. Nu-și putea abandona total clienții și afacerea, iar Erin nu-i putea ține locul mai mult de două săptămâni. Și își dădură seama, cu tristețe, că nu aveau să se mai vadă până când nu se întorcea el la Los Angeles. Mai putea dura o lună, poate două, dacă Madison nu începea să-și memoreze replicile. Devenea din ce în ce mai stresant să lucreze cu ea, iar Leslie nu voia ca aceasta să strice filmul. Madison îi promisese regizorului că avea să stea tot weekendul să citească scenariul, iar Leslie spera că avea să se țină de cuvânt. Decolteul ei nu era suficient ca să ducă rolul la bun sfârșit.

Coco și Leslie petrecură o noapte liniștită în apartamentul lor elegant. A doua zi, managerul hotelului îi făcu să tresară, apărând la ușa lor, chiar când erau pe punctul de plecare. Era extrem de spășit și spunea că nu avea nici o idee cum de se întâmplase, dar că cineva anunțase presa că Leslie era acolo. Chiar în fața hotelului îi aștepta o turmă de paparazzi. Paza hotelului reușise să-i țină afară din hotel, dar nu era nici o șansă să poată pleca de acolo fără să fie asaltați. Faptul că Leslie Baxter se afla în oraș era o știre de mare senzație.

Leslie se uită la Coco, încruntându-se nemulțumit. Din fericire, cei de la hotel le duseseră mașina în garaj.

Managerul hotelului le sugerează să-i strecoare afară din hotel prin spate, pe intrarea de serviciu. Mai spuse că, dacă s-ar fi deghizat puțin, cu niște ochelari de soare negri, pălării, orice aveau la îndemână, ar fi putut scăpa fără să-i vadă paparazzii plecând. Și, cu o plecăciune foarte adâncă, își exprimă regretele, i-ar asta îl făcu pe Leslie să bănuiască faptul că cineva din hotel ciripise.

Valetul veni să le ia bagajele, în timp ce Coco își punea o eșarfă pe cap și ochelarii de soare. Fotografii nu o căutau pe ea, ci pe Leslie, știau asta, dar, dacă l-ar fi recunoscut pe el, implicit ar fi descoperit-o și pe ea. Iar după ce fusese văzută cu el în Los Angeles, dacă mai apărea și în Italia, ar fi știut toată lumea că asta era o relație serioasă. Leslie spera să-i priveze de asemenea știre de senzație pentru o vreme. Pentru că, odată ce-ar fi aflat cine era și descopereau unde locuia, ziaristii ar fi asaltat-o și în Bolinas. Leslie nu voia să lase așa ceva să i se întâmple lui Coco. Era destul, și-așa, că trebuia să se chinuiască el în felul acesta. Pentru moment, voia ca ea să fie protejată de presă.

Coborâra cu liftul până la subsol și ieșiră prin garaj. Leslie purta ochelari de soare negri și o șapcă de golf, pe care managerul hotelului o pescuise de undeva, după care intrară iute în mașină, ieșind pe poarta din spate, în urma camionului de la spălătorie și a furgonetei unei florării locale. Până să descopere paparazzii că plecaseră din hotel, ei erau deja departe. După asta, își continuară liniștiți drumul spre Venetia, felicitându-se că fuseseră mai isteți decât ziaristii.

– Bravo! zise Leslie zâmbindu-i.

Mulțumită avertismentului managerului, reușiseră să fugă fără probleme. Atât el, cât și Coco se simțeau ușurați.

Se întoarseră la Veneția destul de devreme încât să aibă timp pentru o plimbare cu barca până la Lido, și la un pahar de șampanie, la Cipriani. Era un hotel fantastic, cu o priveliște incredibilă asupra întregii Veneții. După aceea reveniră la Gritti, la o cină intimă, în apartamentul lui Leslie. Fusese un weekend perfect. Coco era încântată că mai avea încă cinci zile de petrecut alături de el. Îi plăcea la nebunie că erau iar împreună. Erau momente neprețuite, pentru amândoi. Înainte să meargă la culcare, Leslie o sună pe Chloe. Micuța le povesti tot ce făcuse la școală și le zise că de Halloween câștigase premiul pentru cel mai reușit costum. Chloe îl întrebă când urma să îl vadă, iar Leslie îi promise că, dacă termina filmul la timp, avea să petreacă Ziua Recunoștinței la New York, cu ea și cu mama ei. După ce închise telefonul, o privi smerit pe Coco.

– A fost o prostie din partea mea, nu-i așa? Ar fi trebuit să te întreb întâi pe tine ce faci de Ziua Recunoștinței. Dar, de obicei, fac tot posibilul să petrec cu ea sărbătoarea asta.

Coco știa că nu-și văzuse fetița de două luni și că mai erau încă trei săptămâni până când o putea revedea.

– Nu-ți face griji, zise Coco zâmbindu-i binevoitoare. De obicei, de Ziua Recunoștinței sunt la mama, în Los Angeles. În mod normal, tot acolo petrecem și Crăciunul, dar anul acesta mergem la Jane. Sarcina va fi mult prea avansată atunci și nu va putea călători.

I se păru ciudat chiar și să o spună. Tot nu se obișnuise cu ideea că Jane era gravidă și că urma să aibă un copil.

– Am să vin să te văd imediat după Ziua Recunoștinței, îi promise el. Sper că terminăm aici până atunci și că vom face o pauză până când ne pregătesc platoul în Los Angeles. Și de Crăciun ar trebui să avem o pauză acceptabilă. Voi petrece cu tine fiecare minut liber. Promit!

Coco se cuibări în brațele lui cu o expresie de fericire deplină.

Săptămâna aceea încercaseră să petreacă împreună cât mai mult timp posibil. Îl urmărea pe Leslie ore întregi pe platoul de filmare, iar în restul timpului se ducea să viziteze din nou bisericile care-i plăcuseră cel mai mult și, în plus, descoperise și altele noi. De acum, se descurca foarte bine prin Veneția. Leslie, unul, era impresionat. Cunoștea orașul mult mai bine decât el – cu excepția serilor, el rareori avea timp liber.

În ultima ei seară, ieșiră la cină la un restaurant micuț, de pe o străduță lăturalnică. Și de această dată se duseră tot cu o gondolă, dar una diferită de cea pe care o mai folosiseră înainte. Gondolierul îi debarcă la unul dintre blocurile străvechi, iar de acolo o luară pe o alee și, după o cotitură, erau deja la restaurant. Lui Coco nu-i fusese greu să-l descopere, dat fiind că luase orașul la pas. Localul era absolut încântător. Aveau și o grădină mică, dar era prea frig ca să ia masa afară. Mâncarea se dovedi absolut delicioasă, cea mai bună de până atunci. Împărțiră o sticlă de Chianti, astfel că la plecare erau binedispuși, deși îi cuprinsese tristețea, știind că ea urma să plece a doua zi. Dar, dacă erau

norocoși, Leslie urma să vină acasă în doar câteva săptămâni. Filmarea mersese bine în săptămâna aceea, mult mai bine decât în săptămâna precedentă. Madison chiar își învățase replicile. Un weekend de studiu dăduse rezultate bune.

Leslie se opri pe stradă, în fața restaurantului, și o sărută pe Coco. Șederea ei la Venetia fusese perfectă pentru amândoi, aproape ca un vis care devenise realitate. Și, chiar mai bine de-atât, nu era un vis, era realitate.

– Ai măcar idee cât de mult te iubesc? îi șopti el și o sărută iar.

– Aproape la fel de mult cât te iubesc eu, îi răspuse ea când își recăpătă răsuflarea și-i zâmbi privindu-l în ochi.

Atunci, ca din senin, o explozie de blițuri îi orbi din toate părțile, și până să-și dea seama ce li se întâmpla, erau înconjurați și îmbrânciți de paparazzii extrem de agresivi ce stătuseră afară la pândă, așteptând să sară la ei. Era o ambuscadă. Cineva le vânduse jurnaliștilor pontul, și de data asta nu erau doar câțiva. Iar Leslie și Coco se aflau la mare distanță de barcă. Leslie ar fi vrut să o scoată pe Coco din mijlocul mulțimii și să o apere, dar habar nu avea cum. Nici nu știa încotro să o apuce, iar singura lor scăpare era gondola. Erau cel puțin treizeci de fotografi între ei și barcă.

Coco se uita la el șocată și confuză, iar Leslie o strigă, întrebând-o încotro să se ducă. Era complet dezorientat și, în plus, jumătatea de sticlă de vin de la cină nu ajuta deloc.

– Într-acolo! zise ea printre strigătele mulțimii, gesticulând.

Se împingeau și trăgeau de Coco și de Leslie ca să le facă poze. Fotograful care era cel mai aproape de ei avea o țigară înfiptă între buze și era atât de aproape de Coco, încât îi lăsase scrum pe haină. Leslie îl împinse cu putere înapoi.

– Haideți, fraților, spuse Leslie apăsător, în engleză, ajunge... Nu! strigă el la unul care îi trăgea de haine, încercând să-i țină pe loc, moment în care întreaga mulțime se întoarse spre ei, ținându-i la zid, ca o fiară ce se arunca asupra prăzii. În vreme ce erau împinși la zid, Coco fu bruscată. Leslie începea să intre în panică. El mai fusese atacat în felul acesta de paparazzi, în special în Anglia – și, inevitabil, cineva era mereu rănit. Nu-și dorea decât să nu fie ea aceea, dar nu reușea să o scoată din mijlocul mulțimii.

– Nu! urlă el dintr-odată și-i împinse cu putere, după care o prinse pe Coco de braț și o trase afară din strânsoarea paparazzilor care le făcuseră fotografiile fără încetare, încă din momentul în care îi descoperiseră. Deplasarea până la barcă fusese crâncenă și părea să fi durat o veșnicie. Gondolierul îi aștepta și se îngrozi atunci când îi văzu. În apropiere așteptau trei bărci cu motor, probabil bărcile în care veniseră paparazzii. Leslie își dădu brusc seama că, în hărmălaia din care tocmai ieșiseră, distinsese accent britanic, francez și german. Era un grup internațional de paparazzi, care-și uniseră forțele doar ca să-i atace pe ei. Unde-s mulți, puterea crește. El și Coco n-aveau nici o șansă. Nu-l deranja că le făceau fotografiile, însă mulțimea scăpase de sub control, ceea ce era periculos pentru ei doi.

Doi paparazzi săriră în gondolă înaintea lor, mai-mai să o răstoarne. La asemenea purtare piraterească, gondolierul reacționează ca atare, lovindu-i cu vâslele; dezchilibrându-se, căzură amândoi în canal, printre urlete indignate. Leslie își dădu seama că nu le-ar fi displăcut deloc dacă el și Coco ar fi căzut în apă. Coco se ghemui pe banchetă, iar Leslie o protejă cu trupul său în timp ce gondolierul începu să vâslească; vânătorii săriră în bărcile lor cu motor, încercând să-i depășească și să-i forțeze să oprească. Gondolierul începu să-i ocărească pe conducătorii bărcilor cu motor, care ridicară din umeri și răspunseră cu gesturi obscene. Fuseseră angajați și plătiți pentru o cursă – ce se întâmpla după aceea nu mai era problema lor. Nu voiau să știe.

– Ai pățit ceva? o întrebă Leslie strigând, încercând să acopere zgomotul paparazzilor și al motoarelor bărcilor.

Blițurile încă se mai aprindeau, și era cât pe ce să le răstoarne gondola când intrară pe Marele Canal. Coco era absolut îngrozită. Credea că erau pe punctul de a fi uciși. Iar Leslie și gondolierul nu prea puteau face mare lucru pentru a se proteja împotriva lor. Leslie se ruga să apară vreo barcă a poliției, dar nu se vedea nici una în jur. Reușiră, în cele din urmă, să ajungă la Palatul Gritti, deplându-se cât de repede posibil, înconjuțați fiind de paparazzi în bărci motorizate. Paparazii ajunseră la docul din apropierea hotelului Gritti înaintea lor. Leslie îi puse gondolierului în mână trei sute de euro, pregătindu-se împreună cu Coco pentru o ieșire rapidă. De la doc și până la hotel era o distanță scurtă, dar fotografiile aceia turbați nu aveau să stea cu mâinile în sân. Pentru o clipă

se întrebă dacă n-ar fi bine să stea pe loc și să accepte să pozeze pentru ei, dar era deja prea târziu pentru asta. Paparazii erau deja stârniți și se incitau reciproc precum hienele în timpul atacului. Leslie voia să o scoată pe Coco din calea lor cât mai repede posibil.

Coborî mai întâi el din gondolă și apoi o ajută pe Coco, dar, între timp, înaintea lor se formase deja un zid de fotografi. Leslie știa că trebuia să răzbească prin acest zid ca să o poată duce pe Coco la adăpost. Coco tocmai pășea pe doc, când unul dintre fotografi dintr-o barcă o prinse de gleznă, trăgând-o cu putere îndărăt, ca să o oprească. Aceasta țipă îngrozită și căzu înapoi în gondolă, mai-mai să ajungă în apă. Leslie se uită în jos cu disperare și coborî el însuși în gondolă, luând-o pe Coco pe sus din barcă și fugind cu ea în brațe spre hotel. Anii în care jucase rugbi, în tinerețe, se dovediră foarte folositori, căci reuși să spargă bariera de oameni și să intre în hotel, cu toți paparazii pe urmele lui. Portarul și o armată de paznici și de valeți încercară să oprească gloata care-i urmărea, iscându-se instantaneu o învălmășeală de trupuri și de pumni în coridorul hotelului, în vreme ce Leslie alerga literalmente pe scări, cu Coco în brațe. Unul dintre paznici veni după Leslie, arătându-se foarte îngrijorat.

– Sunteți bine, domnule? întrebă el, iar Leslie se uită la Coco și o lăsa jos cu grijă, în fața ușii apartamentului său. Paznicul le deschise ușa. Răsuflau greu amândoi, iar Coco tremura cumplit, din cap până în picioare. Haina ei și jacheta lui Leslie erau pline de sânge. Se tăiasse în momentul în care fusese prinsă de picior și căzuse înapoi în barcă.

– Cheamă un doctor! spuse Leslie, iar paznicul plecă imediat după ajutor.

Înainte de a ieși din cameră, îl asigură că urma să le asigure pază la ușă întreaga noapte și că mergea să cheme un doctor și să anunțe poliția. Mai spuse că îi părea extrem de rău pentru ce li se întâmplase.

Leslie o ajută pe Coco să se așeze pe un scaun și fugi în baie ca să aducă un prosop. O ajută să-și scoată haina, iar Coco tresări și văzu că brațul ei era contorsionat la un unghi anormal. Nu îi spuse, dar era sigur că avea brațul rupt.

– Dumnezeule, iubito... Îmi pare atât de rău... N-aș fi crezut... mai bine mergeam în altă parte... sau mai bine rămâneam aici...

Leslie avea lacrimi în ochi, iar Coco plângea de-a binelea. O îmbrățișă și o strânse la piept, în vreme ce Coco încă tremura puternic, fără să scoată vreun cuvânt. Judecând după privirea pe care o avea, Leslie își putea da seama că era în stare de șoc. Coco plângea neconținut, iar el o ținu în brațe, legănându-o și spunându-i că o iubea, până când sosi doctorul. Leslie îi relată ce se întâmplase, iar doctorul o examinează cât mai blând cu putință. Pe spate începea să-i apară o vânătăie urâtă de când fusese bruscată, înainte ca cei doi să ajungă la barcă. Avea o încheietură ruptă, iar tăietura de la mână avea nevoie de șapte copci. Leslie simți că-i vine rău atunci când doctorul îi spuse acest lucru.

Doctorul îi făcu anestezie locală, ca să-i amorțească mâna înainte de a-i coase tăietura, apoi îi mai făcu un calmant și un antitetanos. Era încă amețită atunci când veni doctorul ortoped și-i puse încheietura mâinii

într-un mulaj mic din fibră de sticlă. Nici unul din doctori nu voise să riște să o ducă la spital și, astfel, să o expună din nou mulțimii de afară. Ortopedul le spuse că văzuse câțiva paparazzi stând la pândă afară, dar că nu zărise nici unul în coridor. Paznicii hotelului îi ținuseră la distanță. Doctorii o avertizară că încheietura și rana de la mână aveau să o doară câteva zile, dar amândoi spuseră că putea să călătorească. Acum Leslie voia doar să o știe departe de-aici. Nu voia să riște ca paparazii să plătească pe cineva ca să le intre în camera de hotel. Începuse vânătoarea. Rechinii simțiseră miros de sânge în apă, așa că de acum înainte nu mai puteau avea liniște. Idila lor venețiană se transformase într-un dezastru. Pentru Coco, era timpul să plece acasă.

Coco ațipise, dar Leslie rămase de veghe lângă ea toată noaptea, mângâind-o ușor pe obraz. Îi sprijinise brațul pe o pernă. Coco se trezi în vreo două rânduri, când îi schimbă pachetele cu gheață, dar medicamentele își făcuseră efectul și era prea sedată ca să spună altceva decât că îl iubea și să-i mulțumească înainte de a adormi din nou. Pe la șase dimineața, își reveni din efectul calmantelor, într-atât cât să-i vorbească, după care începu iar să plângă.

– Mi-a fost atât de frică, zise ea privindu-l încă panicată. Am crezut că ne omoară.

– Și eu la fel, zise el copleșit de tristețe. Uneori, se întâmplă și așa ceva. Își autoînduc o stare de frenezie.

Nu se mai simțise în viața lui atât de neajutorat. Tot ce dorise era o ultimă plimbare romantică cu gondola, pentru Coco, dar o făcuseră fără nici un fel de protecție. Nu ar fi avut cum să scape.

– Îmi pare atât de rău, Coco! N-aș fi vrut să ți se întâmple așa ceva niciodată. Sigur i-a anunțat cineva de la restaurant sau poate de aici, de la hotel. Primesc bani pentru asemenea informații, și nu se știe niciodată cine a făcut-o. Bietul gondolier nici nu știa pe ce lume se afla. Făcuse un bacșiș al naibii de bun din toată întâmplarea asta, deși intrase și el în sperieți în clipele alea. Probabil că el primise un bacșiș mai mare de la Leslie decât informatorul care-i vânduse pe ei paparazzilor.

– Ce am la încheietură? zise ea privindu-și derutată mâna.

Nu-și mai amintea nimic din seara trecută, când doctorul îi fixase mulajul pe încheietură. Fusese puternic sedată.

– E ruptă, zise Leslie cu o voce răgușită. Era neras și avea cearcăne adânci. Au spus că va trebui să te duci la un control când ajungi acasă. N-au vrut să te ducă la spital aseară, căci le era teamă de un nou atac. La mână ai șapte copci, zise el cu o privire chinuită. Ți-au făcut și-un vaccin antitetanic. N-am știut dacă făcuseși recent unul sau nu. Avusese o grijă deosebită față de ea, dar nu fusese capabil să o protejeze de coșmarul paparazzilor, și regreta îngrozitor acest lucru. Pentru Coco, era singurul lucru din viața lui profesională de care se temea și singurul motiv pentru care ezita să se mute cu el. El, unul, acceptase de bunăvoie acest gen de viață în momentul în care devenise actor. Iar ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să fugă de asta.

– Îți mulțumesc, zise ea încetișor, iar apoi îl privi îndurerată. Tu cum poți trăi în felul ăsta? Toată povestea o speriasse de moarte.

– Nu am de ales. Acum, s-ar ține de capul meu chiar și dacă m-aș lăsa de actorie. Este unul dintre inconvenientele meseriei mele. În ceea ce o privea pe ea, era unul foarte mare.

– Și dacă am avea copii? I-ar urmări și pe ei la fel?

Privirea ei era grăitoare. Leslie vedea în ochii ei teroare pură, și nu o învinovăța pentru asta. Fusese o noapte groaznică, una dintre cele mai cumplite experiențe pe care le trăise. Și detesta faptul că i se întâmplase chiar atunci și că ea fusese cea rănită. Se simțea vinovat că o pusese într-o situație care favorizase incidentul.

– În privința lui Chloe, am fost mereu extrem de atent, zise el încet.

Dar fusese precaut și cu Coco. Avuseseră ghinionul ca lucrurile să scape de sub control și fiindcă se aflau într-un loc care-i făcuse atât de vulnerabili.

– Pe Chloe nu o iau cu mine la nici un eveniment public, explică el. Dar aceea fusese doar o cină la un restaurant fără pretenții, de pe o alee lăturalnică din Veneția. Erau amândoi conștienți că se putea întâmpla oriunde. Îmi pare rău, Coco! Sincer! Nici nu știu ce altceva aș putea spune.

Coco dădu din cap cu amărăciune și, pentru o vreme, rămase tăcută, rezemată pe perne, iar într-un final vorbi din nou. Îi tot venea în minte momentul în care unul dintre ei o înhățase de gleznă și căzuse înapoi în gondolă, cu capul înainte, încercând să-și atenueze căderea. Știa că avea să-și amintească mereu acest lucru.

– Te iubesc. Sincer, te iubesc, spuse ea cu mâhnire. Iubesc totul la tine. Ești cel mai bun, cel mai sufletist

om din lume. Dar nu cred că pot să trăiesc în felul acesta. Aș fi îngrozită să mă duc oriunde și aș fi extrem de îngrijorată pentru copiii noștri și pentru tine.

– Am avut un început al dracului de prost, recunosc el plin de regret.

Dacă Coco avea nevoie să i se confirme temerile, atunci i se confirmaseră din plin, cu o seară în urmă.

Coco izbucni iar în lacrimi, și Leslie o cuprinse în brațe.

– Te iubesc atât de mult, dar îmi e așa de frică, suspină ea îndurerată.

Amintirea acelor indivizi, scăpați de sub control nu-i dădea pace.

– Știu, iubito, știu, șopti el strângând-o la piept. Înțeleg. Deși nu voia, o înțelegea. Și ar fi vrut să o convingă că avea să treacă și asta și că totul urma să fie bine, dar știa că nu ar fi fost cinstit față de ea. Coco fusese foarte curajoasă, dar să-i ceară asta ar fi fost prea mult pentru oricine. Confruntările cu paparazii și supraviețuirea la atacurile acestora făceau parte din viața lui, dar nu trebuiau să facă parte și din viața ei. Ea încă mai putea să aleagă. El nu. Iar acum, nu putea decât să se roage că avea să aleagă totuși un viitor alături de el, asta după ce se calma și își revenea din șoc.

– Acum, hai să te urcăm în siguranță, în avionul de Paris. Mai putem vorbi despre asta când mă întorc eu acasă.

N-ar fi vrut ca iubita lui să ia vreo decizie finală în privința lui în starea în care se afla acum. Se temea că o asemenea decizie ar însemna sfârșitul relației lor.

Îl sună pe regizor ca să-i spună ce se întâmplase cu o seară în urmă și îl rugă ca în dimineața aceea să filmeze scene în care nu apărea el. Regizorul îi spuse cât de rău îi părea pentru ce li se întâmplase și întrebă dacă îi putea ajuta cu ceva. Leslie îl rugă să îl trimită la hotel pe unul dintre stilisti, cu câteva peruci de diferite culori, orice mai puțin culoarea părului lui Coco. Apoi îl sună pe managerul hotelului și îi ceru să-i asigure câțiva paznici care să o însoțească pe drum, în barca cu motor, și chiar un polițist, dacă era nevoie. Dar managerul hotelului era sigur că se puteau descurca singuri.

Leslie o ajută să intre la duș. Mulajul în care-i fixaseră încheietura mâinii putea fi udat puțin, dar nu trebuia ținut prea mult în apă. O ținea în brațe ca să se asigure că nu i se făcea rău și să nu cumva să alunece. Apoi o ajută să se îmbrace. Leslie luase deja hotărârea să nu iasă împreună cu ea din hotel. Nu voia să facă nimic care ar fi putut atrage atenția asupra ei. Acum știa cum arată și Coco, dar cel mai mult erau interesați să-l surprindă pe el – sau pe Coco împreună cu el. Nu voia să o mai pună într-o situație dificilă și avea de gând să-și ia rămas-bun de la ea în camera de hotel și să o lase să plece singură, doar cu paza asigurată de Gritti. Era un final trist al reîntâlnirii celor doi. Și, fără să vrea, în vreme ce o ajută să se îmbrace, se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată. Coco își făcuse deja bagajele de cu seara, deci nu mai trebuia decât să-și pună jeanșii, un pulover și haina din piele de vacanță.

Imediat ce se îmbracă, sosi și stilistul de pe platoul de filmare. Leslie o ajută pe Coco să se așeze la măsuța de toaletă și îi văzu ochii în oglindă. Își dădu seama că era încă în stare de șoc.

Stilistul adusese câteva peruci pe care le avusese la îndemână, vreo două blonde, cu păr lung, și una neagră, cu părul scurt. Ultima perucă avea o tunsoare elegantă, și era destul de plină încât să-i acopere lui Coco tot părul castaniu-roșcat și lung. L-1 prinse cu agrafe sub o beretă, exact așa cum făceau pentru filme, după care îi așeză peruca pe cap. Era un șoc pentru Leslie să o vadă cu părul negru și, fără să vrea, zâmbi. Arăta incredibil și o transforma total – exact ceea ce intenționase Leslie. Coco era de nerecunoscut sub peruca brunetă.

– Arăți ca Elizabeth Taylor, când era foarte tânără.

Coco doar dădu din cap. Nu-i păsa cum arăta. I se frângea inima că îl părăsea, iar ceea ce tocmai aflase despre stilul lui de viață i se părea de-a dreptul detestabil. Relația lor supraviețuise zvonurilor din revista de bârfe și aventurii fictive cu partenera de film. Dar ei îi era mult mai greu să treacă cu vederea coșmarul pe care-l trăise alături de Leslie cu o seară în urmă.

Leslie îi mulțumi stilistului, iar acesta plecă, după care se apropie de Coco, privind-o.

– Ce pot să-ți mai spun? Te iubesc, Coco. Dar nu vreau să-ți distrug viața. Pentru că știi cât de mult urăști toate astea.

Coco îi zâmbi cu tristețe.

– Presupun că vom lua fiecare zi așa cum este, zise ea, amintindu-i propriile cuvinte, iar Leslie zâmbi.

– Îmi doresc atât de mult să pot veni cu tine. Te rog, nu renunța la mine acum! O vom rezolva și pe-asta, împreună. Leslie știa că avea toate motivele să termine relația chiar în acel moment, și nu ar fi putut-o învinovăți dacă o făcea. Dar spera din tot sufletul să n-o facă.

Îi schimbase biletul de întoarcere cu unul de clasa întâi, ca un mic cadou din partea lui. Voia ca măcar la întoarcere să călătorească confortabil și fusese uimit că, atunci când venise, călătorise la clasa economic. Acum, cel puțin, putea dormi tot drumul. Considerase că măcar atât putea face pentru ea.

– Tot ce știu acum este că te iubesc. La restul va trebui să mă gândesc, zise Coco tristă, iar el încuviință, știind că era cea mai bună soluție pentru moment. Încă mai părea zdruncinată, iar Leslie își dădea seama că o durea și brațul. Fusese o experiență groaznică pentru amândoi, în special pentru ea, care fusese accidentată. La gândul acesta, Leslie simți că i se face rău.

Se auzi o bătaie la ușă, semn că cei de la paza hotelului erau afară și o așteptau. În fața ușii erau patru bărbați robuști și un valet care să-i care bagajele. Valetul i le duse jos, la barca cu motor care aștepta în fața intrării de serviciu. Urma să iasă din hotel prin spate, așa cum făcuseră la Florența. Leslie proceda astfel în mod frecvent.

O luă în brațe, o strânse la piept și, pentru un moment, nu spuse nimic. Voia doar să-i simtă căldura trupului și să memoreze cele mai mici detalii ale chipului ei.

– Vreau doar să știi că te iubesc și că voi respecta orice hotărâre vei lua.

Îi era teamă că se terminase. Asta citea în ochii ei.

– Și eu te iubesc. Și apoi adăugă cu stângăcie: Nu voi uita niciodată Veneția... Știu că, după ce s-a întâmplat aseară, sună ridicol. Dar n-am mai fost atât de

fericită niciodată, în toată viața mea. Până aseară, totul a fost perfect.

– Încearcă să rămâi doar cu amintirea asta, spuse el încrezător, în ciuda temerilor sale. Ai grijă de încheietură și nu uita să te duci la un control, atunci când ajungi acasă.

Ea doar dădu din cap și-l sărută gingaș pe buze.

– Te iubesc, îi mai spuse pentru ultima oară, apoi ieși din apartament, închizând ușa în urma ei.

Leslie se simțea de parcă tocmai îi smulsese cineva inima și i-o făcuse bucățele.

capitolul 17

Coco se simți amețită și amortită tot drumul spre San Francisco. Se gândi, la un moment dat, să-l sune în timpul escalei de la Paris, dar știa că era deja pe platou, așa că renunță. Zborul înapoi spre San Francisco îi păru interminabil. O durea încheietura mâinii și avea o migrenă cumplită, încă de noaptea trecută. Spatele o durea de la vânătaie și se simțea de parcă îi fusese strivit tot corpul. Nu voia decât să doarmă. Nu voia să se gândească la nimic și nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Ori de câte ori adormea, avea coșmaruri. Nu numai cu paparazzii, ci și cu Leslie. Știa că nu putea să facă parte din viața lui. Era mult prea copleșitor și înspăimântător. În două rânduri, se trezi din somn plângând. Simțea că tocmai pierduse nu doar omul iubit, ci și toate visurile ei. Era un sentiment oribil.

Datorită diferenței de fus orar, când ateriză la San Francisco era ora două după-amiaza. La Veneția era ora unsprezece noaptea, dar telefonul ei mobil rămăsese fără baterie și nu-l putuse suna pe Leslie.

Luă un hamal care să o ajute să treacă cu bagajele prin vamă și, cu o privire pierdută, ajunsese în terminal.

Avea de gând să ia un taxi până la Bolinas. Era mult prea obosită ca să ia autobuzul de transfer pentru pasageri. Și, uitându-se în stânga și în dreapta pe trotuar, o văzu pe Liz alergând spre ea. Avionul ei aterizase mai devreme și, oricum, nici prin cap nu-i trecuse că Liz ar fi venit aici pentru ea. Coco era încă prea amețită ca să judece logic.

– Bună! Pleci undeva? o întrebă Coco cu o privire pierdută, iar Liz o cercetă îngrijorată.

– M-a sunat Leslie. Mi-a spus ce s-a întâmplat. Îmi pare rău, Coco!

– Da, și mie, zise Coco și ochii i se umplură de lacrimi. Avea dreptate Jane. E prea înfricoșător.

– Așa ar fi pentru toată lumea, zise Liz compătimitoare. Iar el înțelege acest lucru. Te iubește și nu vrea să-ți distrugă viața.

Liz nu-i spuse că Leslie plângea când o sunase. Era îngrozit că o pierduse pentru totdeauna. Și, din ce i se putea citi lui Coco în ochi, Liz bănuia că ar putea fi adevărat.

– De ce a trebuit să se întâmple asta? întrebă Coco îndurerată. Absolut totul fusese perfect. Ne-am simțit extraordinar de bine. Am fost mai fericită ca niciodată, iar el este un om atât de bun.

– Știu că este. Dar și asta face parte din viața lui. Poate e mai bine că ai văzut și acest aspect. Acum știi cu ce ai avea de-a face. Te va ajuta să iei decizia potrivită, o decizie pe care el ți-o va respecta.

– Este un mod de viață absolut îngrozitor, zise Coco amintindu-și momentul de noaptea trecută când căzuse în barcă.

Era foarte zdruncinată, în special din cauza acelui moment, și nu și-l putea scoate din minte.

Liz îi spuse să se așeze pe o bancă și să o aștepte până aducea mașina, iar după numai câteva minute era înapoi. Coco privea buimacă în vreme ce hamalul îi încărca bagajele în mașină.

– Jane ce-a zis? întrebă Coco sumbru când ieșeau din aeroport.

Liz, atentă la trafic, îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită la drum din nou.

– Nu i-am spus. E treaba ta ce vrei să-i zici. Ea nu are de ce să știe acest lucru, dacă nu vrei tu.

Coco încuviință din cap, recunoscătoare pentru bunătatea și discreția lui Liz.

– Faptul că ți-e teamă de asalturile paparazzilor nu înseamnă că ești o ființă rea. Orice persoană întreagă la minte ar detesta o asemenea viață. Și sunt sigură că și el detestă să trăiască așa. S-a întâmplat, pur și simplu. El nu prea are de ales, din acest punct de vedere.

Coco dădea din cap, știa că așa era.

– Știi, e un motiv prostesc pentru care să fugi de lângă cineva iubit, spuse Coco simțindu-se vinovată.

Îl iubea enorm, dar ura prețul pe care-l plătea în schimbul succesului și felul în care își trăia el viața. Ea nu voia să fugă, să se ascundă, să poarte peruci și să se furișeze pe ușa din spate pentru toată viața. Era o existență deplorabilă. Iar furoarea din ochii paparazzilor, de noaptea tre cută, fusese cel mai înfricoșător lucru pe care-l văzuse vreodată.

– Mi-a fost groază că ne voi omorî, îi mărturisi ea lui Liz – care o asculta pătrunsă – apoi începu să plângă iar.

Liz își dădu seama că era traumatizată de ceea ce i se întâmplase.

– Se pare că și Leslie a crezut la fel. Se simte teribil din cauza asta.

– Știu, zise Coco încetișor. A fost atât de bun cu mine, după accident.

– Apropo, mergem la doctor acum.

– Dar nu vreau acum. Vreau doar să ajung acasă, zise Coco extenuată.

– Leslie a spus că trebuie. Ți-au fixat încheietura în mulaj fără să-ți fi făcut radiografie. Le-a fost teamă să te mai scoată din hotel. Paparazii tot se mai învârteau pe acolo. Deci trebuie să mergi la un control, ca să se uite un doctor la încheietura ta.

În cele din urmă, Coco încuviință. Era mult prea obosită și supărată că să se mai poată împotrivi.

Liz îi făcuse programare la un ortoped pe care-l cunoștea, și se duseră la cabinetul acestuia din Laurel Village. Ortopedul îi confirmă că era, într-adevăr, ruptă și că făcuseră o treabă bună că-i fixaseră încheietura. Îi schimbă mulajul cu unul identic, iar după vreo oră erau în drum spre plaja de la țărmul oceanului.

– Nu trebuie să mă duci până acasă, spuse Coco deprimată, iar Liz îi zâmbi.

– Mda, te-aș putea lăsa să te duci pe jos sau să faci autostopul. Dar, ce naiba, e o zi așa de frumoasă! Mi-ar prinde bine o plimbare pe plajă. Și, pentru prima dată de câteva ore bune, Coco zâmbi.

– Îți mulțumesc că ești atât de bună cu mine, zise ea încetișor, și abia apoi își aminti: Ce face bebelușul?

– O, crește pe zi ce trece. Jane arată grozav, dar se pare că o să fie un bebeluș foarte mare. Era însărcinată deja în șase luni, dar Coco nu se grăbea să se

ducă să o vadă. Sora ei și-ar fi dat seama imediat că se întâmplase ceva îngrozitor în timpul călătoriei, iar Coco nu se simțea în stare să discute cu ea despre asta. Doar cu Liz. Liz era, într-un fel, sora mai mare pe care și-ar fi dorit s-o aibă, dar pe care n-o avusese niciodată.

Coco adormi în mașină, în drum spre Bolinas, iar când Liz o trezi încetișor, erau deja în fața cabanei sale. Coco tresări, privind confuză în jurul ei pentru o secundă, iar apoi, cu tristețe, își privi casa. Își dorea să fi fost în Veneția, cu el, și își dorea ca finalul să fi fost altfel. Era pentru prima oară când nu se bucura că era în Bolinas. În același timp, îi era teamă că nu mai putea fi cu el. Era o situație îngrozitoare.

– Vino, te conduc în casă.

Liz îi aduse bagajele, iar Coco deschise ușa. Nu opriseră să o ia pe Sallie, dar Liz spuse că nu o deranja să o mai țină la ea câteva zile. Cu încheietura ruptă avea, și-așa, destulă bătaie de cap. Liz nu-i spusese lui Jane decât că avusese un accident în Italia și că-și rupsese încheietura mâinii.

– Îți mulțumesc că m-ai luat de la aeroport, spuse Coco îmbrățișând-o. Eram într-o stare jalnică. De fapt, cred că încă mai sunt.

– Dormi câteva ore bune. Mâine o să te simți mult mai bine. Și nu încerca să rezolvi toate problemele deodată. Îți vei da cu timpul seama ce ai de făcut.

Ea promise să-i urmeze sfatul, după care Liz plecă. Intră în dormitor și-și îmbrăcă pijamaua ei cea veche și decolorată. Era ora cinci la Bolinas și două noaptea la Veneția. Acum, nu voia decât să doarmă.

Nici mâncare nu-i trebuia. Ar fi fost prea târziu să-l sune pe Leslie și, oricum, nu voia. N-ar fi știut ce să-i spună. „Și poate că Liz are dreptate“, își zise ea când intră sub așternuturi. Avea să-și dea ea seama, mai târziu. Deocamdată, nu dorea decât să uite ce se întâmplase și să doarmă.

capitolul 18

Leslie o sună a doua zi, ca să vadă cum se simțea și ce-i mai făcea încheietura. Deși nu-i spusese, o sunase deja pe Liz în seara zilei în care sosise, când la el era patru dimineța. Aceasta îi povestise că o dusesse la doctor și că îi pusese un mulaj nou. Îi mai spusese că părea confuză și, cumva, înfrântă, dar că era bine. Îi mai sugerase să lase lucrurile așa cum erau, pentru o vreme. Dar Leslie voia ca ea să știe că se gândea la ea, așa că o sună chiar a doua zi, din rulota lui de pe platoul de filmare. Îi mărturisise că îi simțea îngrozitor lipsa și își ceru încă o dată iertare pentru ce se întâmplase.

– N-a fost vina ta, încercă ea să-l consoleze. Cu toate acestea, Leslie simțea ceva străin în vocea ei, un soi de răceală, ca și când se distanțase deja. Cum merge filmul? Îl întrebă, încercând să schimbe subiectul.

Se simțise și mai rău după călătoria cu avionul, dar trebuia să se ridice din pat. Erin nu-i mai putea ține locul în ziua aceea, iar ea nu voia să-și dezamăgească clienții. Doctorul îi spusese că putea să muncească, dacă se simțea în stare, dar că el nu-i recomanda.

– A mers destul de bine astăzi. Ieri, Madison și-a făcut varză toate replicile. Dar nici eu n-am fost mai breaz, deci cred că ne-am potrivit de minune. După plecarea lui Coco, nici nu mai putea judeca logic. Inima și mintea îi plecaseră odată cu ea. Tot mai sper să ne întoarcem acasă de Ziua Recunoștinței.

Până atunci, aveau să fi trecut șapte săptămâni de când se dusesse la Veneția. După aceea, ar fi vrut să vină s-o vadă, dar nu îndrăzni să-i spună. Leslie putea simți în vocea ei cât de zdruncinată era, iar el era tulburat în aceeași măsură. Ziarele europene erau pline de fotografii cu ei doi. El avea o privire de om nebun, în vreme ce încerca să o protejeze, iar ea, cu ochii măriți, arăta extrem de îngrozită. Publicaseră până și o fotografie cu ea în timp ce cădea în barcă, cu capul în jos. Nici măcar nu suporta să se uite la fotografii, căci i se făcea și mai tare dor de ea. Faptul că vorbi cu ea la telefon avu același efect asupra lui. Ia-o și tu încet vreo câteva zile.

– Ai trecut printr-un mare șoc noaptea trecută. Bănuia însă că n-avea să-și revină curând și că urma să sufere de stres posttraumatic.

– Sunt bine, zise ea, simțindu-se mai degrabă ca un robot. Și ei i se rupea inima să stea de vorbă cu el. După călătoria în Italia, era mai îndrăgostită de el ca niciodată, însă paparazzii o convinseseră că nu era suficient de puternică încât să facă față încercărilor cu care se confrunta el. Nu era chip ca ea să poată trăi așa. Sunt în drum spre muncă, îi zise la telefon, în timp ce trecea peste pod.

Timpul pe care-l petrecuseră împreună, în Veneția, îi părea ca dintr-un trecut foarte îndepărtat, și la fel și lui.

– Sună-mă când vrei să vorbești cu mine, zise el cu tristețe. Coco, nu vreau să te forțez în vreun fel.

Voia să-i lase spațiu ca să respire. Liz era de părere că ar fi o idee bună. Pentru Coco, trauma fusese severă.

– Îți mulțumesc, spuse ea luând-o spre Pacific Heights, dorindu-și să fi fost din nou acasă la Jane, cu el, în momentul în care începuse totul, și nu la sfârșit, unde erau acum. Te iubesc, spuse ea șoptit, deși nu-și putea da seama cum ar mai fi putut continua împreună. Era posibil doar dacă accepta să trăiască viața aceea nebunească pe care o trăia el, și știa că nu voia asta. Dar nu știa cum să i-o spună. El însă știa deja.

– Și eu te iubesc! fu tot ce mai spuse Leslie.

Coco se duse să o ia pe Sallie înaintea celorlalți câini. Jane veni la ușă și-i mărturisi ce rău îi părea că își rupsese încheietura mâinii. Coco zâmbi când o văzu. Era tot mai mare.

– Te mărești pe zi ce trece, comentă ea, iar Jane își mângâie imensa burtă rotundă.

Purta colanți și un pulover și părea mai frumoasă ca niciodată. Trăsăturile îi păreau mai blânde acum.

– Încă trei luni, zise Jane neliniștită. E greu de crezut!

Filmul la care lucrau era acum în faza de post-producție, iar cele două se duceau frecvent la Los Angeles. Liz zisese că aveau să termine până de Ziua Recunoștinței, ceea ce era cât se poate de bine. I-ar fi lăsat lui Jane la dispoziție două luni de relaxare, în care să se poată pregăti pentru a deveni mămică.

– Veniți la mama de Ziua Recunoștinței, tu și Leslie? întrebă Jane cu nonșalanță, iar Coco clătină din cap.

– Adică, eu vin, dar el va fi la New York, cu fiica lui. Coco nu voia să intre în amănunte așa că schimbă repede subiectul. Apropo, cum e Gabriel?

Își aminti că Jane îl întâlnise în L.A. și că, de atunci, ele două nu mai vorbiseră. Jane începu să râdă la auzul întrebării.

– Tânăr! Doamne, ce tânăr mai e! Iar mama zici că se simte de șaispe ani. E tulburător, deși asta este puțin spus. E un tip de treabă, cred. Habar n-am ce caută cu o femeie de vârsta ei. Nu poate fi de durată, dar, cel puțin, se distrează și ea acum.

Coco era șocată să vadă ce atitudine relaxată avea Jane față de acest subiect. Se aștepta să o vadă pornită pe distrugerea relației celor doi, dar, în schimb, lui Jane părea să nu-i pese.

– Ce-o ieși! Presupun că avem cu toții momentele noastre de nebunie și dreptul de a ne hotărî viața cum vrem, indiferent ce-ar crede ceilalți. Că tot veni vorba, cum a fost în Italia?

Coco aproape tresări când auzi întrebarea, dar pregătise un răspuns.

– A fost fantastic, zise ea cu un zâmbet larg, rugându-se ca sora ei cea atotștiutoare să nu poată vedea dincolo de aparențe. Exceptând faptul că mi-am rupt încheietura.

– Țsta da, ghinion, dar cel puțin e la mâna stângă.

Jane nu spusese o vorbă despre Leslie și, câteva minute mai târziu, pe când se îndrepta spre furgoneta, cu Sallie după ea, Coco se întreba dacă nu cumva Jane era acum mai înțelegătoare și în privința lui. Tot timpul cât stătura de vorbă, Jane își mângâiasse pântecul,

așa cum fac femeile gravide. Coco se întreba dacă se schimbaseră ceva. Până la Ziua Recunoștinței, cele două aveau să fie în L.A., iar Coco spera ca până atunci să nu capete sentimentul că propria viață se sfârșise. Mai trecuse prin asta, la moartea lui Ian, și supraviețuise. Mai putea trece încă o dată.

Se duse să ia câinii cei mari și, după aceea, pe cei din Cow Hollow. Își urmă traseul obișnuit. Respecta în mod mecanic rutina zilnică și se înapoia la Bolinas în fiecare după-amiază, dar se simțea de parcă, pe dinăuntru, totul murise.

Leslie n-o mai sună în următoarele trei săptămâni, și nici ea nu-l sună. El nu voia să o preseze, iar ea încerca să se vindece de el, și cea mai bună metodă, din câte știa, era să nu-i vorbească deloc. Nu voia ca, auzindu-i vocea, să se îndrăgostească din nou de el, deoarece era sigură că așa s-ar întâmpla. Și apoi, s-ar repeta totul. Nu putea. Era prea mult pentru ea.

Coco nu vorbi cu nimeni până când plecă în L.A., de Ziua Recunoștinței, la trei săptămâni după întoarcerea din Venetia. O lăsase pe Sallie la Erin și nu avea de gând să stea în L.A. mai mult de două zile. Liz o invitase să stea la ele, în casa pe care o închiriaseră. Gabriel urma să li se alăture, la masa festivă. Era pentru prima oară când îl întâlnea, deși îl văzuse puțin în seara aceea, la hotelul Bel-Air, îmbrățișându-se cu mama ei.

Liz veni să o ia de la aeroport, din L.A., și o duse acasă, unde le aștepta Jane. Era ajunul Zilei Recunoștinței, iar cele trei femei urmau să ia împreună o cină liniștită. Liz n-o întreabă nimic despre Leslie, iar Coco nu-i menționează numele. Coco se întreba totuși dacă reușise să ajungă

la New York, să petreacă Ziua Recunoștinței împreună cu Chloe și cu mama fetiței. N-o mai sunase așa că nici măcar nu știa dacă plecase din Venetia. Considera că era mai bine să lase lucrurile așa cum erau, să plutească încotro avea să ducă valul. Zarurile fuseseră aruncate în ultima lor noapte la Venetia, iar Coco luase deja o decizie. El înțelesese acest lucru din tăcerea ei, iar Coco, din tăcerea lui, știu că înțelesese. Încă se mai iubeau, dar Coco nu se îndoia de hotărârea sa. Nu era cale de întoarcere.

Când sosiră de la aeroport, Jane era întinsă pe canapea, făcându-i alene cu mâna lui Coco atunci când intră. Arăta ca o minge de plajă cu brațe, picioare și cap, iar Coco, zâmbindu-i, se îndreptă spre ea ca să o îmbrățișeze.

– Dumnezeu mare, ești masivă! Abdomenul ei părea să se fi dublat în ultimele trei săptămâni.

– Dacă e un compliment, îți mulțumesc, spuse Jane schimonosindu-se. Dacă nu, du-te-ncolo! Încearcă să duci și tu burta asta, ca să vezi cum e.

Coco tresări la auzul acestor vorbe. Ideea de a se căsători și de-a avea copii fusese deja îngropată, iar ceea ce spusese Jane o făcu să se gândească imediat la Leslie.

– Nici nu vreau să mă gândesc cât de mare va fi acest copil peste două luni. Mă sperie îngrozitor!

În timpul mesei râseră și povestiră. Liz și Jane terminaseră filmul și se mutaseră definitiv înapoi, la San Francisco. Pe la jumătatea mesei – și a unei sticle de vin bun – Jane se întoarse brusc spre Coco și o întrebă ce făcea Leslie. Tocmai își dădu seama că sora ei nu-i menționase numele toată seara.

– Cred că bine, zise Coco încercând să se pregătească pentru ce avea să urmeze.

Se uită iute la Liz, care, evident, nu-i spusese nimic, fapt pentru care Coco îi era foarte recunoscătoare. Avusese nevoie de ultimele trei săptămâni ca să-și adune gândurile, înainte de a-i spune lui Jane.

– E vreo problemă între voi doi? întrebă Jane încruntându-se.

– Da, de fapt, este, zise Coco cu o voce pierită. S-a terminat. Aveai dreptate. Am avut câteva altercații minore cu paparazzii, iar în ultima mea noapte la Veneția ne-au ambuscat. Și, după cum ai prevăzut tu, zise ea cu stoicism, m-au dărâmat ca pe un castel din cărți de joc. M-au speriat de moarte. M-am trezit cu șapte copci și o încheietură ruptă și mi-am zis că, pentru mine, e de ajuns. Nu pot trăi în felul acela! Așa că iată-mă singură din nou. Singură.

După micul ei discurs, urmă o tăcere lungă. Se aștepta la un potop de apostrofări de genul: „Ți-am spus eu!“ În schimb, Jane se aplecă spre ea, așezându-și mâna pe mulajul care-i fixa încheietura. Rana de la mână se vindecase între timp, iar copcile îi fuseseră scoase. Doar o cicatrice mică mai rămăsese mărturie, ceea ce nu era nimic pe lângă rana din inima ei. O simțea în piept de parcă era zdrobită.

– Paparazzii ți-au rupt mâna? zise Jane, fără să-i vină a crede.

Părea și compătimitoare, și uluită, în același timp.

– Neintenționat. Coboram dintr-o gondolă la doc, la Gritti, când unul dintre ei m-a prins de gleznă, încercând să mă tragă înapoi, și am căzut în barcă, cu capul înainte, iar când am încercat să mă prind cu mâna, m-am tăiat și mi-am rupt și încheietura. Înainte de asta,

ne-au ambuscat și la restaurant și m-au izbit tare cu spatele de un zid. Într-un sfârșit, am reușit să ajungem la gondola care ne aștepta, dar câțiva dintre ei au sărit în barcă, cu noi, mai-mai să ne răstoarne. Erau vreo treizeci de fotografi, și ne-au urmărit tot drumul cu vreo trei bărci cu motor, iar apoi au încercat să ne împiedice să coborâm din barcă. A fost tare urât!

– Glumești? zise Jane uluită. Ce-am vrut eu să spun era că vă vor urmări peste tot și că vă vor invada intimitatea, iar tu, fiind o fire atât de retrasă, știam că vei detesta asta. Nu mi-am imaginat vreodată că te vor bate de să-ți sune apa-n cap, că te vor izbi de ziduri, că vor încerca să vă răstoarne barca, să te taie ori să-ți rupă oasele! Leslie unde dracu' a fost tot timpul ăsta? Voia să știe dacă Leslie o lăsase pradă lupilor, și, dacă da, avea de gând să-i dea telefon și să-i arate ea lui.

– Era cu mine. A făcut și el ce-a putut, dar nu aveam prea multe soluții. Eram pe o alee lăturalnică din Venetia și, inițial, nici măcar la barcă nu puteam ajunge. Ei erau vreo treizeci, iar noi, numai doi. A fost o experiență destul de dură.

– Dumnezeu, așa ceva m-ar fi dat gata și pe mine! Și tu ai pus capăt relației după asta?

– Într-un fel, da. Știe ce simt. Nu vreau să trăiesc așa, zise ea vrând să pară convingătoare, dar era ceva în vocea ei, ceva ce sora ei înțelesese, și la fel și Liz.

Încă era îndrăgostită de el, dar luase o decizie și era hotărâtă să se mențină pe poziție, indiferent cât i-ar fi fost de greu. Se gândea că ar fi fost mai rău dacă rămânea alături de el și ar fi trăit în felul acela. Dar și să-l

piardă era îngrozitor. Hotărârea de a-l părăsi pe Leslie fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată.

– Dar nimeni nu ar putea trăi așa. Cu siguranță că și el s-a simțit cumplit din cauza asta.

Jane părea îngrozită de tot ce auzise, iar amărăciunea din ochii lui Coco îi frânse inima, și se aplecă spre ea să o îmbrățișeze.

– Da, s-a simțit cumplit! A fost absolut minunat după aceea. După ce-am căzut în barcă, m-a ridicat, m-a luat pe sus și s-a năpustit, cu mine în brațe, prin mijlocul lor. A doua zi a trebuit să plec pe intrarea de serviciu, cu o perucă brunetă pe cap și însoțită de patru bodyguardzi.

– Dumnezeule, e oribil! De-a lungul anilor, am auzit de câteva atacuri de genul acesta, dar nu de multe. Cel mult trag de tine, te împing și îți vârstă aparatul foto în față. Sunt surprinsă că n-a omorât pe nici unul dintre ei!

– Era prea îngrijorat din cauza mea. Sângeram deja destul de rău.

– De ce nu mi-ai spus nimic, atunci când te-ai întors? întrebă Jane, vădit supărată.

Privi spre Liz, pentru o clipă, dar aceasta nu scoase nici un cuvânt.

– Eram prea necăjită, spuse Coco oftând, privind-o pe sora ei cu o mină sinceră. Și-mi era teamă de ce vei spune. Doar m-ai avertizat la început, și ai avut dreptate.

– Ba nu, n-am avut, zise Jane jenată. A vorbit gura fără mine, iar Leslie m-a pus la punct din cauza asta, și a fost îndreptățit să o facă. Și Liz m-a certat atunci. Nu știu, eram îngrijorată că ai intrat în ceva ce nu înțelegeai pe deplin și că se folosea de tine ca să-și facă vara

mai interesantă. Pentru mine, tot o puștoaică ai rămas. Iar el, el duce o viață tipic hollywoodiană și atât de complexă, încât nu mi te-am putut imagina făcând parte din ea. Dar voi vă iubiți, Coco. Ce s-a întâmplat în Italia este exagerat. Îți poate asigura bodyguarzi, dacă trebuie. Sunt sigură că ar face-o. Nu poți renunța la persoana iubită atunci când se complică puțin lucrurile. Se simțea oribil pentru tot ce-i spusese înainte și spera că nu avusese vreo influență asupra hotărârii ei de a renunța. Leslie o uimise foarte tare atunci când o sunase ca să-i spună el vreo două. Jane nu se mai îndoia acum, câtuși de puțin, că era foarte îndrăgostit de ea și vedea că și Coco încă îl mai iubea.

– Nu sunt făcută pentru viața aia, spuse Coco direct. M-ar înnebuni, pur și simplu. Mi-ar fi frică să mă duc oriunde și mi-ar fi groază să scot copiii din casă, dacă am avea copii vreodată. Dacă smintiții aceia ne-ar accidenta unul din copii? Tu ce-ai face dacă pe copilașul tău l-ar paște pericolul ăsta în fiecare zi?

– Aș găsi o soluție ca să-l protejez. În nici un caz n-aș renunța la Liz, zise ea calm. Îl iubești, Coco. Știu că îl iubești. Și să renunți la asta ar fi o mare pierdere.

– Dar și viața mea ar fi. Unul din noi putea să moară în seara aceea. Iar după asta, mi-am tot amintit poveștile de groază ale tatei despre clienții lui. Când eram mică, nu mi-am dorit niciodată să devin unul dintre ei și nu vreau nici acum. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, iar ea și le șterse cu dosul palmei. Leslie nu are de ales. El trebuie să trăiască în felul acela. Dar eu nu pot!

Însuflețirea din ochi se stinse odată cu aceste cuvintele.

– Sunt sigură că, după tot ce s-a întâmplat, Leslie va face tot ce-i va sta în putință ca povestea asta să nu se mai repete vreodată, încercă Jane să o asigure.

Coco nu-i răspunse, doar își coborî privirea spre farfuria din fața ei, și apoi o privi iar pe sora ei, legănându-și alene capul.

– Îmi e prea frică, zise ea cu tristețe, iar Jane își așeză ușor palma pe mâna ei, consolând-o.

Gestul acesta, precum și tot ce-i spusese lui Coco acum o umpleau pe Liz de mândrie. Jane avea multe de îndreptat și, în sfârșit, făcuse ceea ce trebuia. Sarcina și iminenta ei transformare în mămică îi șlefuiseră considerabil atitudinea.

– De ce nu mai încerci o dată? zise Jane încetișor, ținând-o încă de mână. Când se întoarce?

– Nu știu. N-am vorbit cu el de trei săptămâni. Cam acum ar trebui, cred, dacă nu sunt în urmă cu filmările.

– Nu-i poți lăsa pe nenorociții ăia să te fugărească. Nu poți sacrifica și asta pentru ei.

Dar ea o făcuse deja. Coco simțea că nu mai era cale de întoarcere. Ea nu-și dorise să se ajungă aici, însă, după atacul paparazzilor, dacă rămânea cu el, Coco ar fi simțit că viața i-ar fi fost în pericol. Iar Leslie știa asta, și tocmai de aceea nu fusese mai insistent când încercase să o convingă să se răzgândească. O iubea destul de mult încât să o lase să plece, dacă asta era spre binele ei.

Apoi Coco o ajută pe Liz să strângă masa, iar Jane se duse să se întindă pe canapea și să dea drumul la televizor.

– Ce i-ai făcut? o întrebă Coco pe Liz în șoaptă, în bucătărie. A fost chiar amabilă!

Asta o făcu pe Liz să râdă.

– Cred că, în sfârșit, hormonii își fac datoria. Copilul ăla chiar s-ar putea să facă o ființă umană din ea.

– Sunt foarte impresionată, zise Coco în vreme ce puneau și ultimele farfurii în mașina de vase, după care i se alăturară lui Jane, pe canapea.

Atacul paparazzilor nu mai fu menționat pentru restul serii și, ceva mai târziu, se duseră toate la culcare. A doua zi mergeau la mama lor, la masa de prânz festivă, care era de fiecare dată ceva protocolar și tradițional, în același timp. Și, după cum o spusese Jane cu o grimasă, de data aceasta Băiatul-Minune avea să fie acolo.

A doua zi de dimineață se treziră ceva mai târziu, iar la ora unu toate trei erau în mașină, în drum spre vila lui Florence din Bel-Air. Jane purta singura rochie acceptabilă care o mai cuprindea. Era mai degrabă un cort din mătase bleu, dar care arăta bine pe ea; avea părul blond, lăsat pe spate. Coco purta o rochie din lână albă, pe care o îmbrăcase și în Italia, iar Liz purta un costum negru cu pantaloni, foarte bine croit. Când veni să le deschidă, Florence era îmbrăcată într-un costum Chanel roz, care îi venea fantastic. Pe când se îmbrățișau și se sărutau în holul de la intrare, se apropie de ele un bărbat frumos, într-un costum gri la două rânduri de nasturi și cu cravată Hermes. Coco își dădu seama imediat cine era.

– Bună, Gabriel! spuse ea cu un zâmbet cald, strângându-i mâna.

Părea timorat la început, dar, după ce se așezară în camera de zi a lui Florence, sub portretul ei enorm, făcut cu mai mulți ani în urmă, începuseră cu toții să se relaxeze și să se distreze.

Liz discuta cu Gabriel despre filme. El începea curând lucrul la un nou film și spuse că Florence îl ajutase enorm cu scenariul. Ea tocmai terminase o nouă carte, iar Jane era încântată de filmul la care ea și Liz lucra. Toate astea îi amintiră lui Coco de vremurile de demult, când tatăl ei era încă în viață și discutau cu toții despre cărți, filme, clienți noi și vechi și când vedete de cinema și scriitori celebri veneau tot timpul la ei în casă. Era aceeași atmosferă pe care și-o amintea din copilărie. Coco îi surprinse pe toți în timpul mesei, spunând că se gândea să-și continue studiile.

– La drept? întrebă mama ei vădit uluită.

– Nu, mamă, zise Coco. Ceva inutil, cum ar fi masteratul în istoria artei. Cred că mi-ar plăcea să studiez despre restaurare. Încă nu m-am hotărât.

Ideea i se cuibărise în minte încă de când discutase cu Leslie despre asta, în urmă cu două luni, iar ceea ce văzuse la Veretia și la Florența o îmboldise și mai mult.

– Nu pot plimba câini pentru tot restul vieții, zise ea încetișor, iar mama și sora ei zâmbiră.

– Mereu ai vrut să faci istoria artei, zise mama ei cu blândețe.

Spre uimirea lui Coco, nimeni nu o critică de data aceasta și nu-i spuse unde greșea și cât de idioate erau planurile ei. Totul începuse încă din seara trecută, cu Jane. Coco n-ici nu mai era sigură dacă ea se schimbase, ori ele. Era clar, toate hotărâseră să facă o schimbare în

viața lor. Liz și Jane urmau să aibă un copil, mama lor era îndrăgostită de un bărbat care era aproape de două ori mai tânăr decât ea, iar Coco tocmai își părăsise iubirea vieții sale. Și fu surprinsă să constate, uitându-se la ceilalți, că toți aveau o viață a lor, numai ea nu. Alesese să stea retrasă aproape patru ani. Poate că era timpul să meargă înainte, din nou. Simțea că era gata să facă acest pas, chiar și fără Leslie alături. Avea nevoie de o viață a ei, mai plină, cu ori fără Leslie. Oaia neagră se întorcea în mijlocul turmei, și, măcar o dată, se înduraseră și nu săriseră cu toții la atac.

Coco era așezată la masă lângă Gabriel și avusese plăcerea unei conversații interesante cu el despre artă, politică și literatură. Nu era genul de bărbat care i-ar fi plăcut ei. Avea un pic prea mult aer de Hollywood, ceea ce nu putea spune despre Leslie. Gabriel era băiat de Hollywood, făcea parte din decor, dar era inteligent și foarte atent cu mama lor. Toată această atenție îi pria de minune lui Florence, făcând-o să arate tânără și radioasă. Săptămâna următoare mergeau la târgul de artă Basel din Miami, iar de Crăciun – la schi, în Aspen. Fuseseră la cele mai recente târguri de artă și piese de teatru, o ducea frecvent la concerte de operă și la spectacole de balet. Fuseseră de două ori la New York în ultimele șase luni și văzuseră toate spectacolele de pe Broadway. Era clar că mama lor se distra de minune și, cu toate că le șocase vârsta lui, Coco și Jane conchiseseră, în drum spre casă, că nu era băiat rău.

– E ca și când am avea un frate, comentă Coco, iar Jane râse.

Vorbise cu ea despre bebeluși, pentru că avea și el o fetiță de doi ani. Era divorțat de un an și recunoscuse că făcuse o mare greșală atunci când se căsătorise. Dar era fericit că avea fetița, mai ales acum. Evident, el și Florence nu intenționau să aibă copii împreună.

– Crezi că se va mărita cu el? întrebă Coco mirată.

– S-au întâmplat lucruri și mai ciudate, în special la noi în familie, comentă Jane în vechiul ei stil, doar că acum cu mai mult umor. Era clar că i se mai înmuiașe inima. Dar, să fiu cinstită, sper că nu. La vârsta ei nu-i trebuie căsătorie. De ce să distrugi ceea ce ai? Și, dacă nu merge, ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi toată durerea de cap pe care ți-o dă un divorț.

– Poate consideră că e important să se mărite, zise Coco gânditoare. Dar ce se va face ea cu o fetiță de doi ani? Gabriel pare să fie foarte atașat de fiica lui.

– Exact ce-a făcut și cu noi, chicoti Jane. Îi angajează o doică.

Și râseră toate trei la această sugestie, iar apoi vorbiră amabil vrute și nevrute toată seara. A doua zi Coco se înapoie la San Francisco. O invitaseră să rămână la ele și în weekend, dar voia să meargă acasă. Încă se simțea slăbită.

Înainte să plece, Jane o luă deoparte și-i vorbi din nou despre Leslie.

– Nu renunța la el încă, spuse ea încet, în timp ce Coco termina de făcut bagajul.

Își pusese din nou vechiul ei pulover și jeanși, pentru călătoria cu avionul. Felul în care era îmbrăcată o făcea să arate iar ca o puștoaică, deși Jane, înțelesese într-un final că nu mai era.

– Te iubește și este un om bun. N-a fost vina lui pentru ceea ce s-a întâmplat, și cu siguranță că nici lui nu i-a plăcut. Și ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să ți se întâmple ceva. A fost un coșmar pentru amândoi.

– A fost. Cum poate trăi cineva în felul acesta?

– O să-și dea el seama ce trebuie făcut, ca să nu se mai întâmple vreodată. Trebuie să fi fost un avertisment al dracului de serios pentru el. În L.A., toată lumea e puțin dusă. Chiar mă bucur că ne întoarcem la San Francisco. Într-adevăr, viața este mult mai interesantă aici, dar cred că e un loc mult prea dur pentru a-ți crește copiii. Este o mare fanfaronadă. Toate principiile par să fie pe dos. Nu mi se pare că ar fi locul potrivit în care să cresc un copil.

– Da, și uite ce se alege de copiii care au fost creșcuți aici, o tachină Coco. Eu am ajuns o hipiotă, iar tu – gay.

Jane râse și o îmbrățișă.

– Nu mai ești chiar așa de hippy. Poate nici n-ai fost, ci doar mi s-a părut mie. Nici nu știi cât mă bucur că te gândești să-ți reiei studiile. Te-ai putea înscrie la UCLA dacă te muți aici, cu el, zise Jane pragmatic, iar Coco păru dintr-odată neliniștită, făcând-o pe Jane să bată în retragere.

Spera doar ca sora ei să nu fi renunțat de tot la el. Ar fi fost trist pentru amândoi. Și chiar îi păru rău când Coco plecă. Fusese, într-adevăr, o minunată Zi a Recunoștinței, și era plăcut că Gabriel se alăturase familiei lor. Făcuse promisiunea să vină de Crăciun la San Francisco, cu Florence. Urmau să stea la Ritz Carlton și să o aducă și pe fiica lui.

Acestea erau lucrurile la care se gândea Coco în timpul zborului spre San Francisco. Își lăsase furgoneta

parcată la aeroport, și i se păru așa o ușurare să poată urca la volan și să-și continue drumul spre Bolinas. Fusesse plăcut să-și vadă familia timp de două zile, dar acum simțea nevoia să fie singură. Despărțirea de Leslie încă o întrista destul de mult și nu voia să aibă companie tot timpul. Avea nevoie de o perioadă de doliu. Îi era recunoscătoare lui Jane pentru ceea ce spusese despre el, dar știa, mai bine decât oricine, după ce se întâmplase la Veneția, că n-ar fi putut trăi așa. Una e să fii prietena unui star de cinema, și alta e să fii atacată de treizeci de bărbați, capabili să facă moarte de om. Își amintea și acum sentimentul de teroare pe care îl avusese când fuseseră încolțiți pe aleea lăturalnică. Dacă a-l iubi însemna să trăiască în acest fel, atunci nu putea s-o facă.

Descuie ușa cabanei și intră, privind în jur. Totul era familiar și confortabil, așa cum sânul mamei trebuie să fie pentru un copil.

Era destul de rece, așa că se înfășură într-o pătură și ieși pe terasă. Îi plăcea să privească țărmul oceanului iarna, când pe cer străluceau milioane de stele. Se așeză pe șezlong, privindu-le, amintindu-și că fusese aici cu Leslie, și o lacrimă i se prelinse încet, pe obraz.

Deodată, începu să-i sune telefonul mobil, iar Coco îl pescui din buzunar. Era un apel necunoscut. Coco se întrebă oare cine putea fi.

– Alo?

– Alo! În telefon se auzi o voce subțirică, haiosă. Chloe Baxter la telefon. Coco, tu ești?

– Da, eu sunt, zise Coco zâmbind. Ce mai faci?

Era curioasă dacă se întâlnise cu Leslie, dacă acesta reușise să ajungă de Ziua Recunoștinței. Poate era un

șiretlic, ca să o prindă la telefon. Oricum, nu avea importanță. Îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu Chloe.

– Ce fac ursuleții?

– Bine. Și eu la fel. Cum a fost curcanul?

– Foarte gustos! L-am mâncat împreună cu mama și cu sora mea, în Los Angeles.

– Acolo ești acum? Părea foarte interesată și, ca de obicei, foarte matură.

– Nu, sunt la cabana de pe plajă. Privesc stelele. Este cam târziu pentru tine. Dacă erai aici, am fi copt bezele și am fi mâncat *s'more*.

– Mmm, ce bunătate! zise ea și apoi chicoti.

– Ai petrecut Ziua Recunoștinței cu tati?

Coco nu se putu abține să nu întrebe, deși nu voia să tragă copilul de limbă. Se întreba dacă era lângă ea ori dacă știa că o sunase fetița. Chloe făcea aproape mereu ce voia ea, fără să fie nevoie să i se spună.

– Da, zise Chloe cu un oftat. Mi-a adus o rochiță din Italia. E tare frumoasă. Dar astă-seară a plecat deja la Los Angeles.

– Ah!

Coco nu știa ce să spună.

După o pauză, Chloe continuă:

– Mi-a spus că-i lipsești foarte mult.

– Și eu îi simt lipsa. El te-a pus să mă suni?

– Nu! Îți pierdusem numărul de telefon și l-am luat de la el din laptop, fără să știe.

Coco zâmbi când auzi asta. Chloe era, cu siguranță, în stare de așa ceva.

– A mai spus că ești supărată pe el pentru că v-au atacat niște oameni răi, iar tu ai fost accidentată.

Mi-a spus că te-au împins și ți-ai rupt mâna. Cred că te-a durut rău!

– A durut, recunosc Coco. Și a fost înfricoșător.

– Așa a spus și el. A zis că ar fi trebuit să-i oprească, dar că nu a putut. Iar acum tati este foarte trist pentru că ești atât de supărată pe el. Coco, și mie mi-e dor de tine, spuse fetița cu tristețe, iar lui Coco i se umplură ochii de lacrimi.

Îi era tare greu. Îi reaminti de timpul minunat pe care îl petrecuseră cu Chloe, în august.

– Și mie mi-e dor de tine, Chloe! Și sunt foarte tristă.

– Te rog, nu mai fi supărată pe el, zise trist Chloe. Vreau să te văd când voi veni acolo. De Crăciun sunt cu tati, în Los Angeles. Vii și tu acolo?

– Eu îl petrec cu mama și cu sora mea, în San Francisco. Sora mea va avea un bebeluș în curând și trebuie să rămânem aici.

– Atunci, poate venim noi, zise ea pragmatic. Dacă ne inviți. Am putea veni să te vizităm la cabana de pe plajă. Mi-ar plăcea tare mult.

– Și mie. Dar este puțin complicat acum, pentru că nu l-am mai văzut pe tatăl tău de ceva timp.

– Poate îți va telefona el, zise ea plină de speranță. Încă mai lucrează la filmul acela. Și o să se mute înapoi, în casa lui din Los Angeles.

– Asta e bine, spuse Coco cu reținere, deși era foarte mișcată de faptul că o sunase Chloe.

Și ei îi fusese dor de fetiță.

– Sper să te văd curând. Mami spune că trebuie să merg la culcare acum, zise Chloe căscând, iar Coco zâmbi.

– Îți mulțumesc că m-ai sunat, spuse Coco sincer.

Pentru ea, era ca și când ar fi vorbit cu el.

– Tati spune că el nu te poate suna pentru că ești foarte supărată pe el. Și mi-am zis să te sun eu.

– Mă bucur mult că ai făcut-o. Te iubesc, Chloe. Sărbători fericite!

Și, pentru că fusese Ziua Recunoștinței, Chloe scoase un sunet care imita curcanul, făcând-o pe Coco să râdă. Copila era combinația perfectă între copil și adult. Tocmai împlinise șapte ani.

– Curcan fericit și ție! Noapte bună! mai zise ea și apoi închise.

Coco rămase cu telefonul în mână, privind cerul și întrebându-se dacă telefonul de la Chloe era vreun semn sau vreun mesaj pentru ea. Poate că nu, dar, oricum, fusese un gest foarte drăguț. Și rămase pe terasă mult timp, gândindu-se la asta.

capitolul 19

Leslie nu o sunase atunci când se întoarse în Los Angeles. Și el era încă traumatizat de ceea ce se întâmplase la Veneția. Și o iubea pe Coco prea mult ca să-i ceară să-și riște viața pentru el. Știa prin ce trecuse cu ani în urmă și coșmarurile pe care le avusese atunci când fusese amenințat tatăl ei. Nu-i putea cere ca, de dragul lui, să trăiască așa pentru totdeauna. Dar îl durea cumplit inima, în fiecare clipă. Se gândea numai la ea. Dar nici Coco nu îl sună. Se învinovățea în fiecare zi pentru lașitatea ei. Avea inima frântă și o durea de fiecare dată, la gândul că avea să-și petreacă tot restul vieții fără Leslie. Dar, deocamdată, să-și asume riscurile pe care le presupunea relația lor i se părea și mai rău. Voia să ducă o viață normală împreună cu el, lipsită de nebunia de care avuseseră parte în Veneția.

Prin urmare, liniștea dintre ei devenea asurzitoare, dar nu mai era nimic de spus. Faptul că se iubeau nu mai era de ajuns. Asta nu îi proteja de faima lui și de pericolele lumii în care trăia. Stilurile lor de viață

erau incompatibile, deci nu avea nici un sens să se tortureze reciproc păstrând legătura. Iar ea știa că nu era cazul să-i mai explice încă o dată. Ultima oară când vorbiseră, a doua zi după ce sosise ea acasă, își spusese amândoi tot ce mai era de spus. Și știa că el o înțelesese și că îi înțelegea temerile. Coco încerca să lase timpul să clădească zidul dintre ei, deși sentimentele încă existau și probabil că aveau să persiste pentru multă vreme. Poate pentru totdeauna. La fel și durerea de a-l fi pierdut.

Într-una dintre zile îl întâlnește pe Jeff la tomberoane, iar acesta menționează în treacăt ce tip de treabă era Leslie și cum se purta el de firească, ca orice om de rând, fără să-și dea aere de mare vedetă. Spunea ce mult îl plăcea, ca individ, și că de abia aștepta să-l revadă. Coco îl asculta încuviințând și încerca din răspuțuri să nu izbucnească în plâns. Avusese o zi tare grea. Fiecare zi era tot mai grea. O îngrozea gândul că se apropia Crăciunul. Fără el, avea să fie o sărbătoare atât de tristă. Plănușese să-l petreacă împreună. Iar acum, el urma să-l petreacă cu Chloe, în L.A., iar ea, cu mama și cu sora ei și cu jumătățile acestora.

Chiar și casa din Bolinas îi părea tristă acum. Totul părea șters și banal. În cele din urmă, puse la loc și echipamentul de scufundare al lui Ian. O deprima să vadă și lucrurile lui. Iar fotografiile pe care le avea cu Leslie le puse într-un sertar. Singura fotografie pe care o păstră la vedere era cea pe care i-o făcuse cu Chloe, în ziua în care construiseră primul castel de nisip. Chloe arăta adorabil în poză, și nu o lăsase inima să o pună în sertar și pe aceea.

Nici Chloe n-o mai sunase. Se gândise să-i cumpere un cadou de Crăciun, dar apoi își spuse că ar fi nepotrivit să păstreze legătura cu ea. Trebuia să renunțe la amândoi, să uite cât de dulcică era cea mică și cât de mult îl iubea în continuare pe Leslie.

Sosi și Ajunul Crăciunului. Trecuseră în total șapte săptămâni de când Coco nu mai vorbise cu Leslie. Încerca să nu țină socoteala, dar, pur și simplu, știa. Erau exact cincizeci de zile. Și detesta faptul că-și amintea lucrul acesta. Într-o bună zi, n-avea să mai țină minte decât numărul anilor.

Aranjaseră să stea la Jane în noaptea de Ajun. Acestea pregătiseră deja camera copilului acolo unde fusese odinioară camera de oaspeți, iar Coco urma să doarmă în camera mică de oaspeți, de la demisol. Știa că avea să-i vină tare greu să stea iar în casa aceea. Totul în jur îi amintea de Leslie și de lunile cât locuiseră împreună aici.

Mama ei, Gabriel și fiica lui sosiseră la San Francisco chiar în după-amiaza aceea. Se duseseră direct la Ritz Carlton, ca să se aranjeze. Nu aduseseră și doica cu ei deoarece Gabriel intenționa să aibă el însuși grijă de fetiță. Florence îi mărturisise lui Jane că era puțin neliniștită din pricina asta. Nu mai fusese în preajma unui copil de vârsta ei de foarte multă vreme.

– Păi, dacă-ai vrut iubit tânăr! o tachină Jane pe mama ei și apoi făcu glume și cu Coco pe seama asta, când sosi.

Urmau să petreacă Ajunul și ziua de Crăciun împreună, ca întotdeauna, iar seara toată lumea pleca acasă. Mama lor și Gabriel se întorceau la L.A., întrucât a doua

zi de Crăciun plecau în călătorie, la Aspen. Iar Coco se întorcea la cabana ei de la țărmul oceanului. Dar, pentru următoarele douăzeci și patru de ore, urmau să fie o adevărată familie, indiferent cât de neortodocși erau cu toții. Și se pare că deveneau din ce în ce mai neortodocși, cu fiecare an. Liz și Jane urmau să aibă un copil, iar mama lor avea un iubit care putea trece cu ușurință drept fiul ei, iar fetița lui de doi ani îi putea fi nepoată.

– Nu prea mai suntem noi familia tipică, zise Jane pe când o conducea pe Coco jos, în camera ei. Poate că n-am fost niciodată. Apoi, o privi oarecum straniu pe Coco, ducându-se parcă cu gândul la vremurile când erau ele mici și încă trăia tatăl lor. Eram atât de geloasă pe tine atunci, zise ea aproape șoptit. Tata era înnebunit după tine. Când ai apărut tu, am simțit că nu mai aveam nici o șansă. Și erai atât de mititică și de drăgălașă! Până și mama a fost entuziasmată pentru o vreme. Avea atât de puțin timp pentru noi! Pur și simplu, n-a avut de unde să ne dea mai mult. În ceea ce mă privește, sper ca odraslele mele să nu ajungă să-mi simtă lipsa vreodată.

– Iar mie mi s-a părut mereu că tu ai fost cea specială și că nu mai era loc și pentru mine, mărturisi Coco.

Îi spusese asta terapeutei sale cu doi ani în urmă, dar se simțea cu mult mai bine să i-o zică lui Jane în față.

– Și poate că de-asta am fost atât de dură cu tine. Jane o privea spășită. De-abia dacă era loc pentru mine în casa aia, ca apoi să apari tu. N-a fost niciodată suficientă dragoste încât să ne-ajungă la amândouă.

– Erau amândoi foarte ocupați, erau oameni importanți, spuse Coco cu considerație. N-au avut timp să fie și părinți.

– Iar noi nici n-am avut ocazia să fim copii. Era obligatoriu să fim cele mai bune. Eu am mușcat momeala, dar tu nu. Tu ți-ai zis: „La dracu cu asta!“ și-ai aruncat prosopul. Eu am încercat să-i impresionez toată viața. Și, în cele din urmă, cui îi pasă? Cui îi pasă câte filme am realizat? Copilașul ăsta este cu mult mai important de-atât, zise ea mângâindu-și abdomenul, care se mărea pe zi ce trecea.

Acum, aproape că arăta ca o caricatură a unei femei gravide.

– Se pare că ești pe calea cea bună, zise Coco cu blândețe și o îmbrățișă.

Dar nu putea spune asta și despre sine. Mama și sora ei aveau pe cineva în viața lor, în vreme ce ea nu avea pe nimeni. Ea își părăsise bărbatul iubit.

– Vă gândiți să mai aveți și alți copii? întrebă Coco. Jane pomenise „copii“, la plural.

– Poate că da, spuse Jane zâmbind. Depinde cum merg lucrurile cu primul și cât e de drăgălaș. Dacă iese ștrengar, ca mine, s-ar putea să-l trimit înapoi. Dar tu, tu erai așa de scumpă! Mă făceai să te urăsc și mai mult.

Leslie avusese dreptate. Jane fusese, într-adevăr, invidioasă pe ea – și, mărturisindu-i acest lucru, sora ei se elibera de o mare pre siune. Nu-și mai avea rostul acum. Nu se mai băteau pentru atenția mamei lor, iar tatăl lor nu mai era.

Și, în ultima vreme, mama lor era mult mai interesată de Gabriel decât de ele. Deja îi spusese lui Jane că, atunci când trebuia să nască, ea și Gabriel aveau să fie în Bahamas. Urmau să vină să vadă bebelușul după ce

se întorceau. Mama lor era exact așa cum fusese dintotdeauna. Bărbatul din viața ei se schimbase, dar ea nu. Și la vârsta ei, nu mai avea nici o șansă să se schimbe. Se împăcaseră amândouă cu acest gând.

– Eu și Liz am discutat despre un al doilea copil, îi mărturisi ea lui Coco. Dar data viitoare am vrea să recolțăm ovulul de la mine, dacă mai rezistă și ale mele până atunci, sperma de la un donor, însă va purta Liz sarcina. Mă bucur că am făcut-o de data asta, dar, să fiu sinceră, urăsc să fiu așa de mare. Peste două luni, împlinesc patruzeci de ani. Să mai fiu și atât de grasă pe deasupra e mult prea mult! Poate că semăn cu mama, zise ea amuzată.

Mama lor era cea mai vanitoasă ființă din lume. Deodată, Jane se întoarse spre Coco cu o privire ezitantă și se așeză pe patul din camera de oaspeți. Copilul era de-acum prea greu, iar Jane nu putea sta prea mult timp în picioare. De-abia putea merge pe picioarele ei.

– Crezi că e vreo șansă să fii cu mine la nașterea copilului? Am tot vrut să te întreb, dar nu știam ce părere vei avea. Liz va fi acolo, dar tare mult aș vrea să fii și tu de față.

Jane puse întrebarea cu lacrimi în ochi, iar Coco, așezându-se lângă ea pe pat, o îmbrățișă, înlăcrimată și ea.

– Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse ea, ținând-o la piept pe sora ei, într-o îmbrățișare lungă. Era chiar onorată că Jane voia să fie prezentă și ea. Își șterse lacrimile de pe obraji și râse. Și-apoi, s-ar putea să fie unica mea șansă de a asista la nașterea unui copil, dat fiind că mi-e scris să rămân fată bătrână.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji din pricina asta deocamdată, îi spuse Jane zâmbindu-i. Să înțeleg că

n-ai vești de la Leslie? întrebă ea cu prudență, iar Coco clătină din cap.

– Nu l-am sunat nici eu. Chloe, fetița lui, m-a sunat de Ziua Recunoștinței. Spunea că tatălui ei îi era dor de mine. Și eu îi simt lipsa.

– Păi, sună-l, pentru Dumnezeu! Nu mai pierde atâta timp.

– Poate o să-l sun într-una dintre zilele acestea, zise Coco oftând, dar Jane știi că n-avea s-o facă. Coco era prea speriată și prea încăpățânată. Îi venea să-l sune ea însăși, dar Liz era de părere că n-ar trebui să se amestece. Era ceva ce-i privea numai pe ei. Dar Jane ar fi vrut din tot sufletul să le dea o mână de ajutor.

După aceea, cele două surori se duseră înapoi sus, iar Coco râse de mersul legănat ca de rață al lui Jane. Era încântată că urma să asiste la naștere. Jane îi spuse lui Liz imediat ce intrară în bucătărie. Aceasta se ocupa de ultimele detalii ale cinei din acea seară.

– Slavă Domnului că vei fi și tu acolo, zise Liz ușurată. Habar nu am ce trebuie să fac. Am mers împreună la cursuri Lamaze, dar am uitat tot deja. E atât de important! spuse Liz zâmbindu-i lui Coco.

– Așa este, fu Coco de acord, temându-se de întregul proces, dar fiind totodată impresionată de schimbările evidente pe care le suferise sora ei.

Relațiile dintre Coco și Jane se schimbaseră considerabil în ultimele două luni. După ani de zile în care se disprețuiseră reciproc, simțindu-se fânite amândouă, erau, în sfârșit, prietene. Exact asta sperase Coco toată viața.

Se așezară în jurul mesei din bucătărie și stătură de vorbă o vreme, iar Coco le povesti incidentul cu siropul

de arțar din ziua în care îl cunoscuse pe Leslie. Liz râse cu lacrimi, iar Jane fu mai-mai să leșine când auzi.

– Slavă Domnului că n-am fost aici. Te-aș fi omorât!

– Știu. De-asta nu ți-am spus până acum. Am patinat pe siropul de arțar prin toată bucătăria, până când a curățat Leslie.

– Adu-mi aminte să nu te mai rog vreodată să ai grijă de casă.

În cele din urmă, merseră sus, ca să se îmbrace, iar Coco coborî la ea în cameră, ușurată că nu trebuia să revadă dormitorul pe care, odată, îl împărțise cu Leslie. Voiau să-i arate camera copilului mai târziu, dar, în dormitorul principal, era hotărâtă să nu calce. Ar fi fost prea dureros. Îi era tare greu să-l uite, iar Jane și Liz știau lucrul ăsta. Mama lor tot nu știa ce se întâmplase, dar nici nu întrebase vreodată.

Ea și Gabriel sosiră, fără întârziere, la ora șapte, împreună cu adorabila lui fetiță de doi anișori. Purta o rochiță din catifea roșie, cu fundițe asortate în păr, și pantofiori negri de lac cu curelușă. Gabriel o îmbrăcase așa. Aduseseră cu ei și țarcul pliant, în care să o culce când i se făcea somn. Părea o fetiță tare cumintică. Mama lor îi vorbea fetiței ca unui adult în miniatură, iar asta îi aminti lui Coco de Chloe.

Florence purta o rochie neagră de seară foarte șic, iar Gabriel – un costum bleumarin. Arătau absolut senzational împreună. Coco o luă pe Alyson în brațe și începu să se joace cu ea, în timp ce Liz pregătea martini pentru mama ei și Gabriel. Într-un fel ciudat, cei doi chiar jucau rolul părinților, iar Coco, ori de câte ori se afla în preajma mamei sale, se simțea din nou ca un copil.

Așa obișnuia să se simtă și în preajma lui Jane, dar asta se schimbase în ultima vreme.

În bucătărie, Jane îi șopti că Gabriel se îmbrăca precum un bărbat de cincizeci de ani.

– Păi, asta-i bine, că altfel ar arăta ridicol împreună, șopti și Coco în timp ce Liz agita cele două martini, pentru că mama se crede de douăzeci și cinci de ani.

– La dracu'! exclamă Jane cu voce tare, întreaga planetă e confuză.

– Noi chiar că suntem, spuse Coco râzând. Tu ești măritată cu o femeie, iar mama este îndrăgostită de un copil.

Toate trei stăteau râzând în jurul mesei, în bucătărie, în timp ce Florence și Gabriel veniră să-și ia băuturile. Coco se duse bucuroasă să stea cu fetița. Fiica lui Gabriel era adorabilă și se uita fascinată la pomul de Crăciun pe care îl împodobise Liz, în camera de zi. Anul acesta, Jane nu fusese în stare decât să se întindă pe canapea și să privească.

– Nu pot să cred că mai am încă cinci săptămâni. Mă simt de parcă aș fi gata să nasc diseară. Sau așa-mi doresc. Într-una dintre zilele astea, burta mea va exploda pur și simplu, spuse Jane însoțindu-i în camera de zi și prăbușindu-se iar pe canapea.

– Nu uita să mă suni imediat ce intri în travaliu, îi reaminti Coco. Acum, că făcea parte din echipă, de-abia aștepta.

Liz pregătise o cină delicioasă. Începură cu caviar, după care Liz aduse vita la cuptor, servită cu foitaj Yorkshire, piure de cartofi, mazăre cu mentă, salată și chifle. Era un meniu foarte elegant. În plus, ca desert,

pregătise prăjitura tradițională cu prune și cremă de unt. Până se așezară ei la masă, Alyson dormea deja dusă, în țârculețul ei. Era un copil minunat. În noaptea aceea, la Ritz Carlton, fetița urma să doarmă cu ei în cameră pentru prima dată. Florence zise că-și adusese antifoane, în caz că se trezea fetița plângând, iar Gabriel, fără să spună ceva, râse. Părea incredibil de îngăduitor în privința ciudățeniilor lui Florence și o privea mereu cu adorație.

Plecară înapoi, la hotel, în jur de ora zece, Alyson dormind dusă în brațele tatălui său. Afară îi aștepta o limuzină, iar Florence și Gabriel – ea într-o capă de blană, iar el într-un palton superb de cașmir – le mulțumiră pentru cină și promiseră să revină a doua zi la prânz. Cele trei femei mai tinere se întoarseră în bucătărie ca să mai stea de vorbă și să facă ordine. Pentru a doua zi, Liz prepara curcan la cuptor. În seara aceea, Jane de-abia se atinsese de mâncare. Totul fusese delicios, dar spunea că nu mai avea loc. Bebelușul acaparase tot abdomenul. Și avea tot timpul arsuri la stomac.

– Să știți că nu e atât de simplu pe cât pare, se plânse Jane. Devenea din ce în ce mai incomod.

– O să-ți fac un masaj când mergem la culcare, îi promise Liz.

Aceasta era, într-adevăr, partenera perfectă, iar Coco îi spuse surorii ei ce norocoasă era să o aibă pe Liz. Nu i se păruse niciodată ciudat faptul că sora ei era gay. Coco așa o știuse dintotdeauna și nu fusese niciodată un subiect sensibil pentru ea. Le spunea chiar și prietenilor de la școală că Jane e lesbiană, și nu i se păruse niciodată ceva neobișnuit.

– Erai chiar tare nostimă în vremea aceea, își aminti Jane chicotind, în vreme ce Liz și Coco făceau curățenie. Odată, nu mai știu cui i-ai spus că sunt un spiriduş, în loc de lesbiană, iar când te-am corectat, ai spus că tu credeai că e același lucru.

Era deja miezul nopții când se duseră la culcare. Coco, întinsă pe patul din camera de jos, se gândea la lunile petrecute cu Leslie în casa aceea. Și își dorea ca el și Chloe să fi fost aici. Așa, Crăciunul ar fi fost perfect și pentru ea. Dar, ca de obicei, era iarăși cea „altfel“. Se întreba ce făcuseră ei în seara aceea. Știa că era cu Chloe și se întreba dacă împodobiseră pomul de Crăciun, dacă invitaseră prieteni, dacă sărbătoreau Crăciunul tradițional ori în stil modern. I-ar fi plăcut mult să fie cu ei, dar nu putea. Paparazzii, marele inconvenient al vieții lui, schimbaseră totul. Viața ei era simplă din nou. Dar și incredibil de tristă. A doua zi, ea avea să se întoarcă singură la cabana de pe țărmul oceanului, în timp ce Jane și Liz se aveau una pe cealaltă. Iar mama ei și Gabriel urmau să zboare la L.A., apoi la Aspen. Ea însă luase o hotărâre care păruse cea corectă la vremea respectivă, iar acum trebuia să-și respecte propria decizie. Alternativa ar fi fost prea grea. Nici nu se punea problema dacă îl iubea sau nu. Chestiunea principală era dacă putea împărți cu el viața pe care o ducea, cu bune și cu rele, iar răspunsul era nu.

A doua zi Coco se trezi primă. Se duse la bucătărie să-și facă un ceai și observă că Liz pusese deja curcanul la cuptor. Pentru asta, se trezise la șase, după care se dusesse înapoi, în pat.

Coco se învârti de colo până colo, prin casă și prin grădină, așteptând să se trezească Jane și Liz. Fiind aici din nou, o încerca un sentiment ciudat. Îi văzu pe Sallie și pe Jack în bucătărie, tolăniți pe podea, unul lângă celălalt, și până și asta îi reaminti de el. Coco nu știa ce să mai facă, pentru a și-l alunga din minte. Poate că numai timpul o putea face.

– Te-ai trezit devreme, spuse Liz când veni iar să se uite la curcan, la ora nouă. Coco era trează de câteva ore.

Când o văzu Liz, era lângă copac și părea cuprinsă de o tristețe profundă. Nu îi vorbi lui Liz despre asta, dar femeia își putea da seama ce era cu ea. Se vedea de la o poștă cât îi era de dor de Leslie, iar lui Liz îi părea tare rău să o vadă așa. Stătură de vorbă în bucătărie, însă nu despre el. Pe la zece, coborî și Jane și li se alătură. Spunea că avea deja arsuri la stomac.

– Tu îl faci pe următorul! zise ea arătând în direcția lui Liz.

– Voi fi cea mai fericită din lume, replică Liz, iar Coco se oferă să pregătească micul dejun.

– Tu? Tu ești un pericol în bucătărie! spuse Jane printre dinți, iar Coco râse.

– Ai dreptate. O moștenesc pe mama.

– Nu cred, o contrazise Jane. Tata era un bucătar îndoielnic. Mama nici măcar nu știe unde e bucătaria!

– Cred că lui Gabriel îi place să gătească, adăugă Coco. Cel puțin, avem siguranța că nu moare femeia de foame la bătrânețe, dacă se întâmplă să concedieze bucătarul.

– Chiar crezi că va rezista relația lor? întrebă Jane neîncrezătoare.

Îi era greu să-și imagineze asta. Credea că va fi ceva trecător și că, în cele din urmă, Gabriel avea să-și bage mințile în cap și să-și găsească pe cineva de vârsta lui. Dar, trebuia să recunoască, individul era fericit alături de ea și nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin diferența mare de vârstă dintre ei.

– Dacă era un bărbat în situația mamei, cred că nici nu ne-am fi pus întrebarea asta, răspuse Coco. Bărbați de vârsta mamei se căsătoresc tot timpul cu femei chiar mai tinere decât Gabriel, și relația acestora nu ridică nimănui semne de întrebare. Relația dintre o femeie de șaiszeci și doi de ani și un bărbat de treizeci și nouă nu i s-ar mai părea nimănui ciudată dacă sexele ar fi inversate.

– Poate că ai dreptate, zise Jane. Faza ciudată este că se potrivesc. El e cam scorțos pentru un tip de vârsta lui.

– Eu, una, n-aș ieși cu el, zise Coco, și izbucniră toate trei în râs. Părea mult mai în vârstă decât Leslie, deși era cu doi ani mai tânăr.

– Cred că-ți imaginezi că nici noi n-am ieși cu el, zise Jane, iar femeile râseră și mai tare. Dar înțeleg ce vrei să spui. E cam demodat. În ziua de azi, cred că doar el mai poartă costum tot timpul. Mama se omoară după așa ceva. De fapt, tot așa arăta și când l-am întâlnit eu prima oară, cu mult înainte de a se cupla cu mama. Presupun că îi plac femeile în vârstă.

– Așa se pare, zise Coco. Oși poate doar pe mama. Efectiv venerează pământul pe care calcă ea. Și adevărul e că, dacă rămâne cu ea, ne va face nouă viața mult mai ușoară peste câțiva ani. Și ea va fi fericită.

Jane se gândi puțin la asta și încuviință. Coco avea dreptate.

– Oare ce se va întâmpla când va îmbătrâni? Vreau să spun, când va îmbătrâni rău de tot.

– Exact ce se va întâmpla cu noi toți, interveni Liz. Poți doar să speri că perechea ta nu moare sau nu te părăsește. Dar, la un moment dat, se întâmplă, spuse ea privind-o pe Jane cu tandrețe.

– Eu nu te voi părăsi niciodată, șopti încetișor Jane. Promit!

– Ai face bine să nu mă părăsești! spuse Liz și se aplecă să o sărute.

– Cred că vă las, zise Coco căscând și ridicându-se de la masă. Mă duc să mă îmbrac. Mama trebuie să sosească în mai puțin de o oră, le reaminti ea.

Și toate trei se înapoiară în camerele lor, revenind îmbrăcate frumos cu puțin înainte de amiază.

Ca întotdeauna, mama lor ajunse exact la timp, purtând un costum Chanel alb, pantofi negri de ocazie din piele de aligator și capa din blană de samur pe care o purtase și noaptea trecută. Astăzi avea perle la gât și un machiaj absolut perfect. Gabriel purta pantaloni gri cu jachetă și o altă cravată Hermes la cămașa bleu. Arătau ca doi manechini din posterul revistei *Town and Country*. Coco și Liz erau îmbrăcate mai comod, cu pantaloni eleganți și pulover, mai puțin Jane, care purta alt „cort“, de un roșu aprins de data aceasta, părând să se simtă îngrozitor de incomod pe toată durata mesei.

Făcură schimb de cadouri înainte de masa de prânz, și toși se arătară încântați. Mama lor le făcuse

cadou exact ceea ce le dădea în fiecare an. De fiecare Crăciun le oferea câte un cec, al lui Liz fiind pentru o sumă ceva mai mică. Spunea că îi era teamă să cumpere ea ceva, în caz că nu le-ar fi plăcut, și că prefera să-și cumpere ele, singure. Lui Gabriel îi făcuse cadou ceasul Cartier pe care îl purta deja, iar Florence avea la rever o broșă cu diamante foarte frumoasă, pe care o primise de la el. Lui Alyson, Florence îi dăruie o păpușă cu rochiță roz, care era aproape la fel de mare ca ea.

Se așezară la masă la ora două și luară prânzul festiv de Crăciun până la patru. După aceea, se mutară în camera de zi, ca să stea de vorbă în liniște și să-și bea cafeaua. Apoi, mama lor, Gabriel și Alyson plecară, luând cu ei toate cadourile primite. În seara aceea zburau înapoi la L.A., ca să o lase pe Alyson la mama ei, iar a doua zi de dimineață plecau spre Aspen.

Coco mai rămase până la șase, ca să le ajute să facă ordine, după care își luă și ea rămas-bun. Îi spusese că, dacă voia, mai poate sta încă o noapte, dar, după două zile petrecute în familie, Coco își imaginează că, probabil, doreau și ele să fie singure și, oricum, voia să ajungă și ea acasă. Așa că, împreună cu Sallie, urcă în furgonetă și porni spre Bolinas. Când intră, casa îi păru goală și rece. Aprinse focul și se așeză pe canapea, privind pierdută jocul flăcărilor și meditând la acele două zile. Nu-și îngăduia să se gândească la Leslie și nici măcar la Chloe. Trebuia să se mulțumească cu viața pe care o avea. Și chiar fusese un Crăciun frumos. Recentă și mult așteptata sa reconciliere cu Jane era o binecuvântare pentru amândouă.

Coco merse la culcare devreme, iar a doua zi de dimineață se trezi la șapte. Se așeză pe terasă ca să privească răsăritul soarelui. Era o nouă zi, o nouă viață, și tocmai își spunea din nou cât de norocoasă era, când auzi clinchetul clopoțelului de la poartă. De obicei, nu suna nimeni la poartă. Cine o vizita intra direct și ciocănea la ușa casei. Era încă în pijamaua ei cu inimioare și, înfășurată în pătura cu care se învelea când stătea pe terasă, veni pe după colțul casei ca să vadă cine era la poartă.

Părul ei lung, arămiu, pe care încă nu-l pieptănase, flutura în vântul dimineții. Era frig afară, dar cerul era albastru și limpede. Și, când își aruncă privirea la poartă, îi văzu pe amândoi. Leslie era cu mâna pe zăvor și cu ochii țintă la ea. Nu era sigur dacă făcuse bine că venise. Chloe era lângă el, cu o hăinuță de un albastru aprins, cu codițele ei lungi împletite și cu un zâmbet foarte deschis. În brațele mititele ținea un cadou. În momentul în care o văzu pe Coco, îi făcu cu mâna și intră în fugă pe poartă, de una singură.

– Voia să te vadă, încercă să-i explice Leslie, în timp ce Coco, cu picioarele goale pe nisip, o îmbrățișa pe fetiță.

Îl privea uluită, de parcă era doar o închipuire.

– Și eu voiam să o văd pe ea, și pe tine, de altfel, zise Coco. Mi-a fost așa de dor de tine!

Și înainte să mai poată să spună ceva, Leslie o luă în brațe și o ținu la pieptul lui. Nu voia să mai audă nimic, voia doar să o țină în brațe, să o simtă aproape și să-i simtă parfumul părului.

– E frig afară, se plânse Chloe, cu privirea întoarsă în sus, spre ei. Putem să intrăm?

– Bineînțeles că putem, zise Coco luând-o de mână, și privi zâmbind în urmă, spre Leslie. Într-adevăr, făcuse bine că venise.

Casa îi păru neschimbată și observă fotografia în care erau el și Chloe. Își întoarse privirea către ea cu un zâmbet cald și sincer, iar Coco mimă un „te iubesc“ pe deasupra creștetului lui Chloe.

– Și eu te iubesc, o spuse el clar.

– Ce-avem la micul dejun? interveni Chloe, după care îi dădu cadoul lui Coco.

Aceasta se așează pe canapea ca să-l despacheteze. Era un ursuleț mic, maro, iar Coco zâmbi, o îmbrățișă și-i spuse că o iubea.

– Ce-ai zice de niște vafe? răspunse Coco la întrebare. Și *s'more*.

– Da! exclamă Chloe bucuroasă și bătu din palme, iar Coco se duse în bucătărie și puse niște apă la fiert, pentru ceai.

Se tot uita din când în când la Leslie, de parcă îi era teamă să nu dispară. Fără el, fuseseră două luni extrem de lungi, și nu era sigură ce putea însemna vizita aceasta. Se bucura doar că era aici.

Se așezară împreună la micul dejun, iar Chloe îi povesti tot ce făcuseră de Crăciun. Împodobiseră un brăduț și apoi ieșiseră la masă, la restaurantul unui hotel, iar aseară se hotărâseră să vină să o viziteze. Luaseră un avion spre San Francisco și rămaseră peste noapte la un hotel drăguț, deoarece tatăl ei spusese că era prea târziu ca să conducă în noaptea aceea până la Bolinas. Îi mai spusese că ar fi fost nepoliticos să apară noaptea, deși Chloe nu era de aceeași părere. Așa că

ajunseră în dimineața aceasta. Și iată că erau aici. Radia de încântare spunând asta, privindu-i când pe unul, când pe celălalt. Coco și Leslie zâmbeau.

– Ce idee minunată! spuse Coco.

Chloe se uită imediat la tatăl ei.

– Vezi, ți-am spus eu că se va bucura să ne vadă!

Cei doi adulți radiau de fericire, încercând să nu fie observați de copilă.

După micul dejun, se îmbracă și Coco și pleacă cu toții la o plimbare pe plajă. Era a doua zi de Crăciun și erau mai mulți oameni pe plajă, la plimbare.

– Mi-a fost incredibil de dor de tine, îi spuse Leslie în timp ce Chloe alerga înainte, să culeagă scoici.

– Și mie de tine!

– Nu știam ce vei spune despre faptul că vom apărea așa, pe neașteptate. Nu mi-am imaginat că ai vrea să mă vezi. Dar Chloe mi-a spus că vrei.

– M-a sunat de Ziua Recunoștinței și mi-a făcut o bucurie enormă, aproape ca și când aș fi vorbit cu tine.

Și iar se uită la el, de teamă să nu fie doar un vis.

– Coco, în legătură cu Veneția...

Ea își clătină capul și își presă ușor arătătorul de buzele lui, oprindu-se amândoi din mers și privindu-se fix în ochi.

– Nu trebuie să spui nimic... Mi-am dat seama că nu-mi pasă de paparazzi sau de revistele de bârfe. Nu-mi pasă de nimic, chiar dacă mă sperie de moarte... Vreau să fiu cu tine. Te iubesc prea mult ca să las asta să ne despartă. Își dăduse seama de asta în clipa în care îl văzuse. Erau exact vorbele pe care Leslie își dorea să le audă, deși nu îndrăznise să sperie că era posibil. Iar ea

fusese sigură de asta atunci când îl văzuse la poarta ei. Spusele lui Jane din seara de Ajun – să nu renunțe la el deocamdată – o obsedaseră în tot acest timp.

– Te iubesc. Jur că nu voi mai lăsa să ți se întâmple asta vreodată. Îi omor cu mâna mea înainte să se mai ajungă la așa ceva!

– Nu-mi pasă... ne vom descurca noi... Dacă ne scot din miști, ne mutăm. Ne ducem în altă parte. Ne putem ascunde aici oricând.

Coco îi zâmbi, iar el o strânse în brațe.

– Simțeam că mor fără tine, zise el cu o voce joasă.

– Și eu la fel.

– Unde ai vrea să locuiești? Era dispus să se mute oriunde, pentru ea.

– Cu tine.

Își continuă agale plimbarea pe plajă, în urma lui Chloe. Când vântul se întepi și se făcu prea frig, se întoarseră acasă și aprinseră focul.

Coco pregăti masa de prânz, după care Leslie scoase gunoiul. Dădea pe dinafară. La tomberoane îl văzu pe Jeff, pompierul, care îl salută cu un zâmbet larg și cu o bătaie amicală pe umăr.

– Mă bucur să te văd din nou, spuse el dând mâna cu Leslie. Am auzit că ai făcut un film la Veneția. Ne-ai lipsit, să știi! Iar nu-mi mai merge rabla de mașină. Cred că e transmisia.

– Mă uit la ea mai târziu, îi promise Leslie.

– Tare ți s-a mai dus dorul pe-aici! zise Jeff cu o privire intensă, sugerând că era vorba despre Coco.

Dar și Jeff îi simțise lipsa.

– Mulțumesc! Și mie mi-a fost dor de voi toți.

Apoi Leslie se duse înăuntru, unde Coco juca cărți cu Chloe. Urmăriră împreună un film la televizor, după care Leslie se duse să se uite la mașina lui Jeff, spunându-i că ar fi mai bine s-o vândă. Pentru cină, Coco pregăti pizza pentru toți trei. O culcară pe Chloe în patul lui Coco, iar ei doi, întinși pe canapea, își făcură planuri ore întregi. El mai avea trei luni de lucru în L.A., timp în care finalizau filmul. Casa lui se eliberase acum și locuia acolo.

– Eu, pentru o lună de zile, nu pot pleca de aici, dar, după aceea, aş putea veni să stau cu tine. Putem încerca, să vedem cum merge și dacă ne înnebunește mass-media. Dacă nu ne lasă în pace, ne gândim la altceva. Dar poate că ar trebui să încercăm acolo mai întâi. E căminul tău.

Se împăcase cu ideea chiar în momentul în care îl revăzuse. Mai important era cu cine, și nu unde, locuia, iar Jane avusese dreptate, încă o dată. Dacă iubeai cu adevărat pe cineva, nu o luai la sănătoasa doar pentru că se complicau puțin lucrurile. Acum știa și ea asta. Episodul din Veneția o speriasse peste măsură, iar după aceea se lăsase copleșită de propriile temeri.

– Cum e încheietura? întrebă el, încă îngrijorat, și îl cuprinse emoția atunci când Coco îi arătă cicatricea mică de la mână.

Îi duse mâna la buze și i-o sărută, iar Coco îl sărută pe el.

– Mâna e bine. Inima, în schimb, mi-era frântă. Iar tu tocmai ai vindecat-o. Mă simt perfect acum.

Leslie zâmbi și o strânse în brațe.

– Știi, Chloe e mult mai deșteaptă decât noi. Ea mi-a zis că trebuie să vin aici, ca să punem lucrurile la punct.

Și eu am vrut, dar mi-a fost teamă. În Veneția a ieșit totul atât de prost, încât am considerat că nu am dreptul să te mai supun la așa ceva, vreodată, sau măcar să-ți cer să-ți asumi riscul ăsta.

– Pentru tine, merită, spuse Coco încetisor. Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp ca să-mi dau seama.

Leslie doar încuviința înțelegător din cap, strângând-o la piept. Nu avea importanță cât îi luase, era din nou alături de ea. Apoi, un alt gând îi trecu lui Leslie prin minte:

– De ce nu poți veni decât după o lună?

– E vorba despre bebelușul lui Jane, spuse ea zâmbind. I-am promis că voi fi cu ea. Trebuie să se nască peste cinci săptămâni. Și, oricum, înainte să plec trebuie să pun și eu la punct câteva chestiuni.

– Ce-ai de gând să faci cu afacerea cu câinii?

– Cred că am să i-o dau lui Erin. Va trebui să vorbesc cu ea despre asta, dar sunt aproape sigură că ar interesa-o. Își urăște cealaltă meserie, iar din asta poate duce un trai decent. Eu am reușit să câștig destul. Apoi, cu un zâmbet foarte larg, Coco spuse: Vreau să îmi reiau studiile. Mă pot înscrie la UCLA.

– La istoria artei?

Coco aprobă din cap.

– Vreau să găsec ceva care să-mi permită să călătoresc cu tine.

– Mi-ar plăcea la nebunie! ✨

Leslie părea atât de ușurat acum.

– Următoarele două filme în care joc se vor turna în L.A.

Acest lucru însemna că urma să fie acasă tot anul următor. Și amândoi sperau ca paparazzi să nu-i scoată din minți. Angajase deja o firmă specializată în servicii de protecție, care să facă de pază în fața casei, într-o mașină fără însemne. Nu avea de gând să riște să li se mai întâmple vreodată incidentul din Veneția, nici unuia din ei. Și sperau că n-aveau să mai fie atât de interesanți pentru ziare din momentul în care se mutau împreună.

Rămase întins lângă ea, ținând-o în brațe ore întregi; în cele din urmă, se duse în dormitor, lângă Chloe. Nu-i plăcea să o lase pe Coco singură, pe canapea, dar ea nici nu voia să audă. Coco nu voia ca fetița să fie singură în cameră.

– Ar putea crede că am făcut chestia aia dezgustătoare, despre care ne-a povestit ea atunci, glumi Coco, iar Leslie râse.

– Va trebui să-mi reamintești cum se face. Cred că am uitat.

– Îți voi reaminti atunci când voi veni să te văd, la Los Angeles.

– Și când va fi asta? întrebă el cu o umbră de îngrijorare.

Nu mai putea lăsa să treacă încă o lună fără s-o vadă.

– Ce zici de weekendul viitor? Asta dacă nu cumva preferi să vii tu aici. Totul părea să se aranjeze de la sine, din nou.

– Oricum ar fi, eu sunt mulțumit, spuse el și o sărută iar înainte de a pleca la culcare.

Aveau la dispoziție o viață întreagă pentru a pune la punct toate detaliile.

capitolul 20

În următoarele două weekenduri Coco și Leslie se vizitară pe rând, în L.A. și la Bolinas. Vizitele ei în L.A. se desfășurară fără evenimente neplăcute. Paparazii îi așteptau în fața restaurantelor și uneori stăteau la poarta de acces a casei lui Leslie, ca să le facă fotografiile când treceau cu mașina. Odată, un fotograf îi urmări printr-un supermarket, dar fusese ceva minor în comparație cu ceea ce pățiseră în Italia, și nu îi păsa prea mult nici unuia din ei.

Merseră împreună la UCLA, ca să ia un formular de înscriere. Iar după ce se întoarse Chloe la New York, Leslie veni la Bolinas de două ori. El era încă în pauza dintre filmări, de sărbători, iar când veni la San Francisco, cei doi luară cina cu Jane și cu Liz. Leslie fu foarte surprins să vadă cât de mare era Jane. De-abia se mai putea mișca de-acum. ?

– Să nu râzi de mine! îl apostrofă aceasta. Nu e nostim deloc. Ar trebui să încerci și tu, să vezi cum e. Dacă ar fi trebuit să nască bărbații în locul nostru,

n-ar mai fi făcut nimeni copii. Nici eu nu cred că aş mai putea trece prin asta încă o dată.

– Data viitoare e rândul meu, spuse Liz cu încântare. Nu-şi mai putea scoate din cap ideea de a purta un copilaş rezultat din ovulele lui Jane. Discutaseră să o facă în următoarele şase luni. Liz de-abia aştepta. Dar, mai întâi de toate, Jane trebuia să-l nască pe acesta. Îi mărturisise lui Coco în câteva rânduri cât îi era de teamă, în special din cauza faptului că bebeluşul era atât de mare – şi, oricum, i se părea îngrozitor întreg procesul.

Se bucurau amândouă să-l revadă pe Leslie şi, mai ales, să o vadă pe Coco atât de fericită. Fusese tare dureros să asiste la toată suferinţa ei după întâmplarea de la Veneţia. Suferise după Leslie mai mult decât după Ian.

Leslie îi povesti lui Jane despre filmul la care lucra. Se plânse de prestaţia şi de comportamentul lui Madison, făcând-o pe Jane să râdă. Lucrase şi Jane cu ea şi ştia exact cu ce avea de-a face. Madison era deja însărcinată în şapte luni şi fuseseră nevoiţi să filmeze fără ea de foarte multe ori, ba chiar să folosească dubluri ori de câte ori trebuia să apară de la bust în jos. Regizorul era furios pe ea că nu le spusese de la începutul filmului că era însărcinată. Soluţii se găseau, dar erau foarte costisitoare.

În ultimul lui weekend la Bolinas, înainte să reînceapă lucrul, Leslie o ajută pe Coco să-şi împacheteze câteva lucruri. Închiriasse un camion care să-i ducă o parte din lucruri la Los Angeles. Coco intenţiona să păstreze casa de pe malul oceanului. Încă nu erau siguri unde aveau să se stabilească în cele din urmă, deşi nu

avea nici o importanță. Erau împreună din nou, iar relația lor mergea mai bine ca niciodată.

Îi predase deja afacerea lui Erin, iar asta îi permitea să petreacă mai mult timp cu Jane. Mai erau doar câteva zile până la naștere. Jane se plictisea de moarte acasă, așa că, într-o seară, Coco și Liz o scoaseră în oraș, la cină. Comandară mâncare mexicană condimentată care, îi spusese cineva lui Jane, avea să inducă nașterea. Era dispusă să încerce orice. Din păcate, nu se alege decât cu o indigestie. Coco o scotea și la plimbări lungi, în Krissy Field. Tocmai se întorseseră de la o plimbare într-o după-amiază târziu și stăteau de vorbă în bucătărie, când, deodată, Jane o privi speriată.

– Ai pățit ceva? o întrebă Coco.

Cele trei femei aproape că se obișnuiseră cu ideea că mai era o veșnicie până la nașterea copilului. Mama lor, pe atunci, era în vacanță, în Bahamas. Fetele îi promisese că aveau s-o anunțe imediat ce năștea copilul.

– Cred că tocmai mi s-a rupt apa, zise Jane neliniștită și, imediat, în jurul ei se formă o băltoacă, acolo unde odinioară se aflase o baltă de sirop de arțar.

– Păi, asta e de bine, zise Coco zâmbindu-i. Începe acțiunea!

O ajută să se așeze pe un scaun, acoperit cu un prosop, iar ea curăță podeaua.

– Nu știi de ce ești tu așa de veselă, zise Jane sec. Eu sunt cea care trebuie să treacă prin asta! Tu și Liz doar vă uitați.

– Vom fi alături de tine, o asigură Coco, și apoi o ajută să meargă sus, la baie. Hainele îi erau ude flească.

– Să sunăm doctorul!

– Nu încă. Nici măcar n-au început contracțiile încă.

Se îmbracă cu un halat flaușat, se înfășură în prosoape și se așază pe pat. Mă întreb cât va dura.

– Să sperăm că nu prea mult, zise Coco încercând să pară convingătoare. De ce nu încerci să dormi puțin, înainte să înceapă serios? Jane fu de acord și închise ochii, iar Coco stinse lumina și trase storurile. Coco merse în bucătărie și o sună pe Liz, care era ieșită în oraș cu niște treburi. Aceasta primi veștile cu entuziasm și spuse că ajungea acasă într-o jumătate de oră. Coco adăugă că, în opinia ei, nu era grabă, din moment ce contracțiile nu începuseră încă.

– S-ar putea să nu fie așa, din moment ce i s-a rupt apa! Liz citise toate cărțile pentru gravide pe care le aveau și era bine informată. N-o scăpa din ochi! Contracțiile pot începe în orice moment.

Coco își făcu o ceașcă cu ceai și urcă în vârful picioarelor în dormitor, unde, spre uimirea sa, o găsi pe sora ei strângând disperată în pumni cearșafurile de pe pat, aflându-se clar în mijlocul unei contracții ce părea să nu se mai oprească. Jane nici măcar nu era în stare să vorbească până când nu o lăsară durerile.

– Când a început? întrebă Coco îngrijorată. N-ar fi vrut ca Jane să nască acasă, deși mai era mult până atunci.

– De vreo cinci minute. Asta a fost a treia. Sunt foarte puternice, foarte lungi și vin din ce în ce mai repede.

La scurt timp după aceea, mai avu încă una, iar Coco o cronometră. Durase un minut întreg, și se repetau din trei în trei minute.

– Ce-ar fi să sunăm doctorul?

Jane fu de acord de data aceasta și-i dădu lui Coco numărul. Îi răspunse la telefon o asistentă, iar Coco îi povesti ce se întâmpla. Voia să știe dacă avea contracții regulate, ceea ce nu era cazul, deoarece trecuseră cinci minute de la ultima și se părea că se răreau. Asistenta îi spuse că era posibil să se oprească complet pentru o vreme. Dar, dacă se produceau constant, din cinci în cinci minute sau mai des, trebuia să o ducă la spital. Mai spuse că avea să-l anunțe pe doctor să le aștepte la spital în următoarele câteva ore.

Timp de zece minute, nu se mai întâmplă nimic. Când Liz intră pe ușă, Jane tocmai avea încă o contracție. Se repezi la pat și îi prinse mâna lui Jane. Îi palpă ușor abdomenul cu cealaltă mână și simți că era tare ca piatra.

– Mă doare rău, îi zise Jane lui Liz.

– Știu, iubito, spuse ea cu blândețe. Dar, curând, băiețelul nostru se va naște și se va termina totul!

Coco ieși din cameră ca să-l sune pe Leslie și să-i spună ce se întâmpla. Acesta tăcu pentru o clipă și apoi spuse:

– Mi-ar fi plăcut să fie al nostru. Și Coco se gândise la asta. Cum se descurcă? întrebă Leslie îngrijorat.

– După câte se vede, o doare rău.

– Așa e. Asistase la nașterea lui Chloe și i se păruse absolut înfiorător. Dar, după ce o văzuse pe Chloe, Monica spuse că meritase efortul.

– Transmite-i toată dragosteà mea!

Coco se întoarse în dormitor ca să-i transmită lui Jane mesajul, în timp ce Liz o ajuta să se ridice pe perne. Se ducea la toaletă din cinci în cinci minute, iar efortul

părea că-i provoacă dureri și mai mari. De-abia se putea ține pe picioare.

Liz se întoarse spre Coco cu o privire în care se citeau entuziasm și grijă în același timp. Așteptaseră acest moment foarte multă vreme și iată că, în sfârșit, se întâmpla. În același timp, detesta să o vadă pe Jane suferind atât de mult.

– Încă sunt neregulate, îi spuse Liz lui Coco, dar sunt dese și foarte puternice. Cred că e din cauză că i s-a rupt apa. În cărți spune că totul poate decurge foarte rapid după aceea. Poate că ar trebui să o ducem la spital.

Era greu de hotărât.

– Nimic nu pare destul de rapid! spuse Jane printre dinții încleștați, rezemându-se, copleșită de durere, de Liz. Vreau ceva împotriva durerii!

La spital îi puteau face o anestezie epidurală, dar acasă nu îi puteau da nimic.

Mai așteptară încă o jumătate de oră, când contracțiile apăreau deja din patru în patru minute. Era timpul să plece. Liz o ajută să îmbrace un trening și să-și încalțe papucii. Iar Liz și Coco, împreună, de-abia reușiră să o ducă până la mașină. Coco se bucura că spitalul era relativ aproape. Și, odată ajunse la spital, de-abia se descurcă să o scoată din mașină. De-acum, Jane urla de durere.

– E cu mult mai rău decât mi-am imaginat vreodată! îi spuse ea lui Liz cu voce răgușită.

– Știu. Poate îți vor face anestezia imediat.

– Zi-le să mi-o facă de cum intru pe ușă!

Durerea o cuprinse din nou și se sprijini de Liz, în timp ce Coco se duse repede înăuntru după un

scaun cu roțile. Anunțase și o soră medicală că o aduceau înăuntru. O așezară pe Jane în scaunul cu roțile, manevrându-l apoi către recepție, sub privirile zâmbitoare ale asistentei.

– Cum ne merge astăzi? întrebă asistenta în timp ce prelua căruciorul de la cele două, împingându-l către lift.

Liz și Coco veneau în urma lor, ușor confuze. Lucrurile se precipitau mai rapid decât își imaginaseră ele.

– Nu ne merge prea grozav, îi răspunse Jane asistentei. Mă simt ca dracu’!

– Vă aranjăm în doar câteva clipe, spuse asistenta pe un ton liniștitor.

La doar câteva minute după ce ajunseseră la spital, erau deja la maternitate, iar asistenta care o adusesese în scaunul cu roțile o predă asistentelor de la maternitate.

– Durerile se succed din trei în trei minute, explică Liz în timp ce Jane avu o nouă contracție și o strânse tare de mână.

– Bun, hai să vedem! spuse veselă asistenta de la internări.

– O să-l sunăm și pe doctor în câteva minute, imediat ce știm în ce stadiu ești. Nu îi spuse asta lui Jane, dar uneori nici măcar contracțiile puternice nu însemnau un progres prea mare. Asistenta întrebă cine voia să o însoțească în salonul de consultație, și atât Liz, cât și Coco spuseră că mergeau cu ea. Așteptăm cumva să vină și tăticul? întrebă asistenta cu voioșie.

– Nu, nu așteptăm, spuse Liz pe un ton calm. Eu sunt tăticul.

Asistenta nici măcar nu clipi și le conduse pe toate trei în salon. Mai întâlnise asemenea perechi chiar des-
tul de des în ultimii ani. Părinții erau părinți, indiferent
ce sex ar fi avut. Și, zâmbindu-le lui Liz și Coco, o ajută
pe Jane să se dezbrace. O îmbrăcă într-un halat de
spital și o ajută să urce pe patul în care avea să treacă
prin travaliu și să nască. Și, cerându-și scuze pentru
eventuala neplăcere pe care o va putea cauza, asistenta
își puse mănușile din latex și o consultă. În timpul con-
sultației, Jane avu o durere cumplită și o strânse pe Liz
de braț. Și, până să termine asistenta consultația, Jane
începu să plângă. Durase mult, iar asistenta își ceru din
nou scuze.

– Îmi pare rău, știu că a fost dureros. Dar trebuie să
știm în ce stadiu ești. Ești la cinci. O s-o sun pe doctoriță
și o s-o anunț. O să trimit și anestezistul imediat, ca să
înceapă epidurala.

– Doare? întrebă Jane îngrozită, mutându-și privirea
de la asistentă la Liz și apoi la Coco.

Încă mai suferea cumplit din cauza durerii pe care i-o
provocase asistenta. N-o avertizase nimeni că va fi așa.
Fusese cea mai acută durere pe care o simțise vreodată.

– N-o să mai doară după ce-ți face anestezia.

Asistenta instalează monitorul fetal, ca să poată ține
sub observație bătăile inimii copilului și contracțiile ei.
De-acum, era oficial. Jane era în travaliu. Liz îi zâmbea
și dragostea i se citea în privire. Se știe sexul copilului?
întrebă asistenta înainte de a ieși din salon.

– E băiețel, spuse Liz mândră, iar Jane închise ochii.

Coco ura să o vadă pe sora ei îndurând atâta chin,
dar, în același timp, era și fericită pentru ea. Era puțin

înfricoșător să vadă cum se întâmpla totul. Nu mai asistase niciodată la o naștere. Văzuse doar cățeluși la naștere, dar era infinit mai simplu decât ce vedea acum.

– Ei bine, se pare că în seara asta vă veți ține băiețelul în brațe, le asigură asistenta. Lucrurile merg foarte bine.

Și, cu aceste vorbe, asistenta dispăru pe ușă, iar Jane mai avu o contracție. Fusese o durere mare. Asistenta se întoarse cu un clipboard și cu o hârtie pe care Jane trebuia să o semneze, iar Liz trebuia să o completeze. Jane se înscrișese la ei cu două săptămâni în urmă, ca să-i păstreze toate datele în calculator. Acum mai aveau nevoie doar de semnătura ei, în cazul în care era necesară vreo procedură de urgență. Teoretic, Liz nu putea semna în numele ei, dar o făcuse. Acum voiau și semnătura lui Jane. Era ceva ce le privea pe amândouă.

Când asistenta reveni însoțită de doctorul anestezișt, Jane era la următoarea contracție. Acesta le spuse ce presupunea anestezia epidurală, în timp ce asistenta o consultă din nou, iar Jane izbucni în lacrimi.

– Este îngrozitor, îi spuse lui Liz cu răsuflarea tăiată. N-o pot face!

– Sigur că poți, replică Liz cu calm, privind-o în ochi.

– Suntem la șase, îi spuse asistenta doctorului, iar acesta păru îngrijorat.

– Dacă merge prea repede, s-ar putea să nu putem face anestezia, îi spuse el lui Jane, care zăcea în pat, plângând.

– Trebuie să poți. Nu pot face asta fără anestezie!

Doctorul se uită la asistentă și apoi dădu din cap.

– Hai să vedem dacă-l putem introduce. Îi spuse să se întoarcă pe o parte și să-și arcuiască spatele. Chiar în acel moment, avu încă o contracție și nu putu face ce-i spusese doctorul. Se simțea ca și când corpul ei o luase razna, iar oamenii de aici îi făceau lucruri îngrozitoare și o puneau să facă chestii pe care nu era în stare să le facă. Era cea mai îngrozitoare experiență din întreaga ei viață.

Anestezistul reuși să-i introducă un cateter lung în coloana vertebrală, după care începu să-i administreze anestezicul. Apoi îi spuse să se întoarcă pe spate, chiar când durerea o cuprindea din nou. Imediat după aceea, mai avu încă încă o contracție, iar anestezia nu părea să-și facă deloc efectul. Doctorul le explică faptul că era posibil să fie deja prea dilatată pentru ca medicamentul să-și poată face efectul, când, brusc, durerile încetară. Timp de cinci minute nu se mai întâmplă nimic, ceea ce era o adevărată binecuvântare pentru Jane.

– Epidurala poate încetini tot procesul, le explică el.

Apoi, pe cât de repede se opriseră contracțiile, pe atât de brusc reîncepură. Jane spuse că era mult mai dureros decât înainte. Durerea aceea o ținu încă zece minute, iar când asistenta o consultă din nou, Jane urlă de durere și țipă la ea:

– Nu mai face asta! Mă doare rău!

Și se afundă în perne, plângând în hohote. Anestezia nu o ajutase în nici un fel.

– Am să mai administrez niște anestezic, să vedem dacă te ajută de data aceasta, spuse calm anestezistul după ce asistenta îi comunică progresul travaliului.

– Suntem la zece. O chem pe doctoriță.

– Ai auzit? îi spuse Liz. Ai ajuns la zece centimetri. Asta înseamnă că poți începe să împingi. Curând, va ieși copilul.

Jane dădu din cap năucită și, cu toate că monitorul indica faptul că avea încă o contracție, Jane nu mai reacționa la durere. Anestezia avea, în sfârșit, efect. Totul se întâmpla atât de repede. Nu trecuse decât o oră, dar lui Jane i se păruse o veșnicie.

Cinci minute mai târziu, obstetriciana intra în salon. Aceasta zâmbi, salutându-le pe Jane și pe Liz, iar ele i-o prezentară pe Coco.

– Ce mai petrecere avem noi aici! spuse doctorița cu veselie.

– Jane, am vești bune pentru tine. Se aplecă aproape de ea, ca să fie sigură că o asculta. La următoarea contracție, poți începe să împingi. O să-l așezăm pe mititelul acela în brațele tale cât de repede putem.

– Acum nu mai simt contracțiile, spuse Jane ușurată. Privirea îi era sticloasă, iar Liz și Coco se uitară una la alta îngrijorate.

– Cred că vom micșora doza de anestezic, ca să ne ajuți cu împinsul, îi spuse doctorița, iar Jane intră în panică.

– Nu, n-o micșora! zise Jane începând iar să plângă.

Era șocant pentru Coco să o vadă pe sora ei mai mare, femeia aceea dură, dezintegrandu-se sub propriii săi ochi.

– Se descurcă bine, spuse doctorița zâmbind către Liz și Coco, iar asistenta îi puse lui Jane masca de oxigen, în timp ce anestezistul ieșea din salon.

Mai avea de făcut încă o anestezie epidurală pentru o naștere prin cezariană, dar spuse că avea să revină.

Erau tare ocupați în seara aceea, la spital. Asistenta le informă că urmau să aibă multe nașteri în noaptea aceea.

Monitorul indică o nouă contracție. Îi ridicară lui Jane picioarele lungi sus, în suport, și îi spuseră să împingă. O a doua asistentă intră în salon, ca să ajute. Avea câte o asistentă de-o parte și de alta, doctorița la picioare, așteptând să vadă capul copilului în orice clipă, și pe Liz foarte aproape de fața ei. Toată lumea îi tot spunea să respire și să împingă. Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic.

Coco urmări cum Jane tot împinse timp de oră, fără să se întâmple nimic. Toată lumea din salon se concentra intens la ceea ce se întâmpla, când încă o soră medicală intră în salonul deja supraaglomerat, aducând cu sine un coș pentru bebeluși.

– Nu pot! zise Jane extenuată. Nu mai pot să împing. Scoateți-l afară!

– Nu, zise doctorița cu voioșie, de la capul patului. Asta e treaba ta. Trebuie să ne ajuți acum.

Îi spuseră apoi să împingă tare, iar lui Liz să îi susțină umerii, în timp ce asistentele îi susțineau picioarele. Anestezistul reveni în salon, iar doctorița îi ceru să micșoreze doza de anestezic, în timp ce Jane îl implora să nu o facă. Chinul dură încă vreo oră. Jane împingea deja de vreo două ore și nu se întâmplase nimic. Doctorița spunea că-i putea vedea copilului creștetul, dar că asta era tot.

Apoi, îi făcură o epiziotomie și folosiră forcepsul. Mai dură încă o oră de țipete în care Jane, cu Coco de-o parte și Liz de cealaltă, fu nevoită să împingă până când,

spunea ea, mai avea puțin și murea. Deodată, aceasta scoase un urlet oribil, pe care Coco era sigură că n-avea să-l uite niciodată, iar capul copilului începu să iasă ușor, ușor afară, până ce întreaga fețișoară era vizibilă, privindu-le de jos cu ochisorii deschiși. Liz și Coco plângeau, iar Jane, încovoiată, se uita fix la el și, dintr-odată, se învineți la față, împingând și mai tare. Îi scoaseră umerii, apoi ieși și restul, iar în salon răsună un țipăt lung. De această dată, nu era Jane, ci copilașul. Îi tăiară cordonul ombilical, îl înfășurară într-o păturică și îl așezară la pieptul lui Jane, care acum plângea, privind-o pe Liz copleșită de durere și de exaltare. Nu mai făcuse ceva atât de greu în viața ei și spera să nu o mai facă niciodată.

– Ce frumos e! exclamă toate, admirând copilul. Asistentele îl luară apoi ca să-l curețe și să-l cântărească, iar pe Jane o cusură, după ce expulzase și placentă.

– Are patru kilograme și jumătate, le anunță asistenta cu mândrie, și apoi îi dădu bebelușul lui Liz. Ai născut un copil de aproape cinci kilograme, îi spuse ea lui Jane.

Îi luase trei ore ca să-l împingă – și se vedea de ce. Era un bebeluș mare, iar Coco îl privea plină de uimire. O lășaseră și pe ea să-l țină în brațe, după care Coco i-l dădu înapoi lui Jane. Jane îl puse la sân, iar bebelușul începu să sugă liniștit, fixând-o pe mama lui cu niște ochi mari, albaștri. Avea niște mânute frumoase și niște piciorușe lungi, ca ale mamei lui. Liz veni aproape de Jane ca să o sărute și, toată un zâmbet, îi vorbi micuțului, care părea să le recunoască vocile, uitându-se pe rând la Jane și la Liz.

Coco rămase cu ele încă o oră, până când o mutară pe Jane într-un alt salon. Era extenuată. Liz urma să

petreacă noaptea cu ei, dar Coco se întoarce acasă, încă șocată de ceea ce văzuse. Înainte să plece, le pupă pe Jane și pe Liz, felicitându-le, iar Liz puse mâna pe telefon și o sună pe mama lui Jane ca să o anunțe că Bernard Buzz Barrington al II-lea își făcuse, în sfârșit, apariția și că toate erau extrem de încântate.

Când ajunse Coco acasă, îl sună pe Leslie și-i povesti totul, mai ales cât de dureros fusese pentru sora ei. Dar și cât de fericită părea după ce se născuse băiețelul.

– Următorul va fi al nostru, spuse Leslie cu blândețe. Transmite-le felicitările mele lui Jane și lui Liz!

Promise să vină weekendul acela să vadă bebelușul, după care Coco avea să se întoarcă cu el la Los Angeles. Micuțul sosise cu două zile înainte de termen. Acum era rândul lui Coco să înceapă o nouă viață. Trecuseră exact opt luni din ziua în care se cunoscuseră. Le luase și lor aproape cât îi luase bebelușului lui Jane.

capitolul 21

După cum promisese, Leslie sosi la San Francisco sâmbătă. Jane venise deja acasă. Era slăbită, o durea tot corpul, dar era extaziată. Ea și Liz forfoteau permanent în jurul copilului. Doica pe care o angajaseră le arăta și le spunea tot ce trebuiau să știe despre îngrijirea copilului. Jane își lua noul rol în serios. Pentru Coco era momentul potrivit să plece.

În seara aceea, Leslie și Coco luară cina cu Jane și Liz. Leslie luă băiețelul în brațe – părea în largul lui. Coco, cu lacrimi în ochi, își luă rămas-bun de la sora ei. Acum, după ce asistase la naștere, se simțea mult mai apropiată de ea.

Coco și Leslie zburară la Los Angeles a doua zi. Înainte să plece, Leslie umpluse toată casa cu flori pentru ea. Totul era imaculat și arăta perfect. Leslie eliberase două dulapuri mari pentru hainele lui Coco. Când ajunseră acasă, nu era nici un paparazzi afară. Angajații firmei de protecție patrulau în jurul casei.

Iar în seara aceea găti chiar și cina pentru ea.

– Cum de sunt așa de norocoasă? întrebă ea și-l sărută.

– Eu sunt cel norocos, zise el privind-o încă uluit. Tot nu-i venea să creadă că era, în sfârșit, cu el. Trecuseră amândoi testul de la Veneția, precum și cele două luni de agonie care urmaseră. Și nici unul din ei nu mai avea nici un dubiu acum. Știa că fuseseră făcuți unul pentru celălalt.

O sunară pe Chloe chiar în seara aceea, ca s-o anunțe că era acolo și că se mutase cu el. Îi spusese despre planul lor atunci când se întoarseră la New York, de Anul Nou, iar micuța fusese încântată. De abia aștepta să vină în vizită, ca să-i vadă.

– Acum o să aveți un bebe? întrebă Chloe fără ocolișuri, iar Coco se gândi că poate își făcea griji, așa cum își făcuse și Jane, atunci când se născuse ea.

Iar ea nu voia să i se întâmple lui Chloe așa ceva. Era destulă dragoste pentru toți, și voia ca micuța să știe acest lucru.

– Nu încă, răspunse serios tatăl ei, sperând totuși să se întâmple cât mai repede.

– Vă căsătoriți? îl întrebă ea surâzând.

– Încă nu am discutat despre asta, dar, dacă ne hotărâm, nu o vom face fără tine. Promit! îi spuse tatăl ei.

– Vreau să fiu domnișoară de onoare!

– S-a făcut! Acum, ne mai trebuie doar mirele și mireasa.

– Tati, aștia sunteți tu și cu Coco! zise ea râzând. Ce prostuț ești!

– Și tu la fel. Tocmai de aceea te iubesc, glumi el. După ce închise telefonul, se întoarse către Coco, care ascultase la celălalt telefon. Are dreptate, să știi, în legătură

cu căsătoria. Eu sunt un bărbat respectabil. Nu te poți aștepta să trăiesc în păcat cu tine. Ar fi o mare nerușinare și din partea ta. Gândește-te ce-ar face tabloidele cu informația asta! Mare vedetă de cinema *stă* cu o plimbătoare de câini. Absolut șocant! zise el sărutând-o.

– Nu mai sunt plimbătoare de câini. Nu trebuie să-ți faci griji, zise ea rostogolindu-se pe pat, radiind de fericire.

Încă se mai simțea asemenea Cenușăreasei. Cu atât mai mult acum. Condurul era al ei și i se potrivea perfect.

– Ei bine, chiar dacă nu mai plimbi tu câini, eu tot am o reputație de apărat. Ce părere ai? O facem? Măcar de dragul lui Chloe, ca să aibă și ea ocazia să fie domnișoară de onoare? Eu, unul, aș zice că e un motiv excelent. Firește, celălalt motiv ar fi că te iubesc nebunește și, înainte să mai fugi de lângă mine, aș vrea un act de proprietate, ceva. Te măriți cu mine, Coco?

Leslie alunecă în jos pe marginea patului și, îngenuncheat pe podea, o privea în ochi cu o mină serioasă. Aproape că avea lacrimi în ochi de emoție. Cuvintele lui o mișcă pe Coco până la lacrimi.

– Da, spuse ea șoptit.

Viața lor de cuplu era pe punctul de a începe. Avea să fie Cenușăreasa pentru totdeauna. Își găsisese prințul cel frumos.

– Tu te însori cu mine? îl întrebă și ea cu blândețe.

– Cu multă plăcere!

Leslie zâmbi și urcă în pat, lângă ea. Era prima lor noapte împreună în casa cea nouă, cea pe care aveau s-o împartă la bine și la rău – sau până ce s-ar fi săturat de paparazzi.

capitolul 22

Jane și Liz se ocupară de flori toată dimineața. Cei de la firma de catering fuseseră în bucătărie încă din noaptea trecută. Casa arăta spectaculos, cu trandafiri albi pretutindeni, împodobind chiar și arbuștii ornamentali. Jane, fiind nevoită să alăpteze copilul, încetase să le mai dea indicații celor care aranjau mobilierul, așa că, în momentul în care se întoarse, fu nevoită să schimbe totul, din nou. La ora șase, așteptau o sută de invitați, iar Jane voia ca totul să fie perfect. O pusese pe doică să coasă panglici albe pe ghirlandele de flori care împodobeau scara și balustradele. Bebelușul avea patru luni, dar era atât de mare, încât părea de un an.

Activitatea intensă din casă luase proporții copleșitoare, iar la ora patru, Liz și Jane merseră sus, ca să se îmbrace, în timp ce doica duse copilul la culcare. Era un copil tare bun, iar doicii îi făcea mare plăcere să lucreze pentru ele. Spunea că erau cea mai amabilă pereche pe care o întâlnise vreodată. Jane nu se întorsese încă la muncă, iar Liz intenționa ca în iulie să facă inseminarea artificială, cu ovule de la Jane. Aceasta tocmai împlinise

patruzeci de ani, dar analizele hormonale arătau că ovulele ei încă erau fertile. Iar Liz voia să poarte copilul lui Jane. Buzz le îmbogățise incredibil viața, și sperau ca următorul copil să fie o fetiță.

– Poate ar trebui să mergem în Canada, să ne căsătorim, propuse Liz în timp ce se îmbrăcau amândouă, în baie.

– Desigur, dacă vrei tu, dar, în inima mea, simt că sunt căsătorită cu tine de ani de zile, spuse Jane cu un zâmbet.

– Și eu la fel, recunosc Liz închizându-i lui Jane fermoarul rochiei.

Purta o rochie de seară bleu, iar Liz – una gri. Cele două se ocupaseră de absolut tot, în cel mai mic detaliu, și erau tare mândre de rezultate. Și amândouă consideraseră că petrecerea trebuia să aibă loc aici, unde începuse totul.

Reveniră jos, în living, la cinci și jumătate, la timp ca să îi întâmpine pe mama lui Jane și pe Gabriel. Nu era deloc surprinzător că mama lor purta un costum din satin de culoarea șampaniei, care părea aproape alb.

Jane chiar făcuse un pariu cu Liz că Florence era în stare să poarte alb – sau aproape alb – chiar și la nunta fiicei sale. Era extrem de previzibilă, și nu se dezicea niciodată.

– N-ar îndrăzni să facă asta! zisese Liz. Sigur nu i-ar face asta lui Coco!

– Pe zece dolari că poate! spusese Jane hotărâtă, iar Liz acceptă pariul. Când Florence intra pe ușă, Jane se întoarse spre Liz cu un zâmbet larg.

– Îmi datorezi zece dolari. Izbucniră amândouă în râs. Apoi îl salutară pe Gabriel, care purta un costum

albastru-închis, potrivit ocaziei. Alyson, care tocmai împlinise trei ani, era în brațele tatălui ei. El și Florence tocmai își sărbătoriseră cea de-a doua aniversare a uniunii lor. Iar în iulie se duceau la Paris și în sudul Franței. Urmau să stea la Hotel du Cap, iar Florence închiriasse un iaht pentru două săptămâni, ca să meargă în Sardinia, în vizită la niște prieteni. Gabriel nu făcuse nici un film tot anul; plimbările cu Florence îi ocupaseră tot timpul. Liz îi zise lui Florence că, de câte ori o vedea, părea mai fericită. Deși nu-i spusese nimic, Liz nu-și amintea să o fi văzut pe Florence atât de fericită în perioada cât fusese măritată cu tatăl lui Jane. Gabriel i se potrivea. Iar el părea foarte relaxat și în largul lui. Viața lor era o vacanță interminabilă. Gabriel tocmai se mutase la ea.

Părinții lui Leslie, care tocmai veniseră din Anglia, făceau conversație cu Jane și cu Liz. Până la șase și jumătate, sosiseră toți invitații. Coco aștepta în camera de oaspeți de jos, ca să nu o vadă Leslie și Chloe, atunci când soseau. Chloe purta o rochiță de organdi roz ce-i ajungea aproape până la pământ și în care arăta ca o mică prințesă. Liz îi spusese asta, iar fetița radie de bucurie. Voia să se joace cu bebelușul, dar lui Jane îi era teamă să nu verse pe rochița ei, așa că îi spusese că trebuia să aștepte până mai târziu.

La șase și jumătate, începu muzica, moment în care toată lumea auzi hurelul unui elicopter deasupra casei. Poliția păzea casa de jur împrejur, iar polițiști pe motocicletă patruleau strada în sus și în jos. Identificaseră elicopterul de deasupra ca fiind al presei. Pe una dintre ferestre, un fotograf cu un obiectiv lung atârna pe jumătate afară.

Polițiștii ridicară din umeri. Jurnaliștii n-ar fi putut prinde mare lucru. Toată lumea era înăuntru.

Iar când organizatorul îi dădu semnalul, Coco veni sus. Arăta absolut spectaculos, într-o rochie grandioasă cu trenă, din satin alb, care-i evidenția silueta. Avea de străbătut un interval lung, dar tot ce putea vedea, tecând prin mijlocul mulțimii așezate în livingul lui Liz și al lui Jane, era Leslie, întregul golf conturându-se pe fundal, și Chloe alături de el. Era tot ce-și putea dori și tot ceea ce voia să vadă în acest moment. Un elicopter tocmai trecea pe deasupra casei, dar nici că-i păsa. Știa ce fel de elicopter era și știa că aveau să mai apară o mulțime pe viitor. Dar acum nu contau decât Leslie, Chloe și viața care îi aștepta.

Toată lumea îi privi când își rosteau jurămintele, iar mama ei suspină. Îl ținea pe Gabriel de mână și i-o strânse ușor atunci când mirele spuse „da“. Apoi, Leslie o sărută pe Coco – și cu acel sărut o nouă viață începea pentru ei.

Era o nuntă perfectă, exact așa cum își dorise Coco. Familia ei era prezentă, precum și cei pe care aceștia îi iubeau și care, la rândul lor, însemnau ceva pentru ei. Prietenii lui Leslie veniseră de la L.A., familia lui venise din Anglia, și chiar și Jeff, de la Bolinas, era aici. Atât el, cât și soția sa fuseseră extrem de flatați să primească invitația. Făceau nunta acasă la Jane ca să evite jurnaliștii. Era mai sigur aici, în casa surorii ei, în spatele ușilor închise.

Plecau în luna de miere cu un avion special închiriat, către o destinație secretă, și o luau și pe Chloe cu ei. Coco insistase să meargă și ea, iar Leslie spera ca, în curând, Chloe să aibă un frățior sau o surioară.

În sufragerie aranjaseră ringul de dans, iar invitații se plimbau în voie prin grădină, în aerul călduț al serii. Era cea mai reușită petrecere care se organizase vreodată în San Francisco.

La miezul nopții, după ce tăiară tortul miresei, Coco urcă până la jumătatea scării ca să arunce buchetul. Țintise cu grijă și reușise să i-l arunce chiar în brațe. Nu voia ca mama ei să-l rateze. Florence prinse buchetul și-l strânse apăsător la piept, iar Gabriel îi zâmbi. Știa la ce se gândea iubita lui, iar el nu avea nimic împotriva. Se mai bucurară de un ultim dans, după plecarea mirelui și a miresei, iar Gabriel o sărută. În acest timp, Jane și Liz se aflau jos, în sala piscinei, dansând samba cu toți prietenii lui Leslie din Los Angeles.

Leslie, Coco și Chloe plecară într-o limuzină. Poliția ținea mulțimea la distanță, în timp ce elicopterul huruia deasupra lor. În față, le deschideau drumul două motocicletă ale poliției și, cu Chloe între ei, tinerii căsătoriți se grăbeau spre aeroport. Coco zâmbea, iar Leslie părea cel mai fericit om din lume. Toți trei se țineau de mână.

– Am reușit, îi șopti Coco iubitelui ei cu o privire victorioasă.

Paparazzii nu puseseră mâna pe ei. Nu se accidentase nimeni, nu-i îngrozise nimeni, nici pe ei și nici pe Chloe. Erau în siguranță, împreună, și reușiseră să evite presa exact așa cum le promisese Leslie.

– Deci acum aveți de gând să o faceți? îl întrebă Chloe pe tatăl ei, în timp ce limuzina gonia.

– Ce să facem?

Leslie se uita la Coco și se gândea la o mulțime de lucruri în același timp.

– Chestia aia dezgustătoare, chicoti Chloe.

– Chloe! o certă tatăl ei și apoi făcu o grimasă. Habar n-am ce vrei să spui!

– Nu-ți aduci aminte? Ce spunea mami despre...

Leslie i-o tăie repede:

– Nu contează!

– Bine, zise ea zâmbindu-i lui Coco. Vă iubesc mult, pe amândoi!

Își iubea enorm tatăl, iar Coco era cea mai bună prietenă a ei.

– Și noi te iubim, spuseră Leslie și Coco la unison, sărutându-se peste creștetul ei și aplecându-se apoi să-i dea și ei câte un pupic.

Limuzina gonia spre aeroport, iar Coco îl privea pe Leslie zâmbind. Avusese dreptate. Lucrurile chiar se aranjaseră așa cum trebuia. Cu fiecare zi.